

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RILEY THORN
— AND THE —

CORPSE IN THE CLOSET

A RELUCTANT PSYCHIC
ROMANTIC COMEDY

LUCY SCORE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

LUCY SKOR

That's What She Said Publishing, Inc.

Copyright © 2021 Lucy Score

Tüm hakları saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektrikli veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

ISBN: 978-1-945631-78-8 (e-kitap)

ISBN: 978-1-945631-79-5 (ciltsiz)

lucyscore.com

070421b

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>	<u>Bölüm</u>
<u>2</u>	<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>	<u>Bölüm</u>
<u>5</u>	<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>Bölüm</u>
<u>8</u>	<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>	<u>Bölüm</u>
<u>11</u>	<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>	<u>Bölüm</u>
<u>14</u>	<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>	<u>Bölüm</u>
<u>17</u>	<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>	<u>Bölüm</u>
<u>20</u>	<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>	<u>Bölüm</u>
<u>23</u>	<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>	<u>Bölüm</u>
<u>26</u>	<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>	<u>Bölüm</u>
<u>29</u>	<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>	<u>Bölüm</u>
<u>32</u>	<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>	<u>Bölüm</u>
<u>35</u>	<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>	<u>Bölüm</u>
<u>38</u>	

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Yazarın Okuyucuya Notu

Yazar Hakkında Teşekkür

Lucy'nin Başlıkları

David'e. En büyük kalp, en geniş göğüs, en nazik ruh. Seni özliyoruz.

18 Ağustos Salı, 11:47

T Riley bu şekilde ölmeyeceğine karar verdi. Aptallarla çevrili küflü bir televizyon stüdyosunda beton bir zeminde oturarak değil.

Sağındaki kask kafalı sarışın, nefesinin altında davalar hakkında mırıldanıyordu. Solunda, Riley'nin eski kocası Griffin Gentry yerinde sallanıyor ve tiftik takımının kuru temizleme ücretleri hakkında sızlanıyordu.

İkisi de başlarının ne kadar büyük bir belada olduğunu anlayacak kadar zeki değildi.

Ama Riley bir mucize olmazsa hiçbirinin Kanal 50'den canlı çıkamayacağını biliyordu.

"Daha ne kadar böyle kalmak zorundayız?" diye sordu sarışın. "Bu ışıklandırma başımı ağrıtıyor ve yarınki bando kermesi için dört düzine kek yapmam gerekiyor."

Silahlı adam sunucu masasının arkasına oturduğunda Griffin, "O benim sandalyem," diye yakındı.

Riley, "Silahlı adamın sandalyenize oturmasına izin verin," diye tavsiyede bulundu.

Silahlı adam koltuğu indirdiğinde "Harika," diye sızlandı. "Tekrar doğru yüksekliğe getirmek sonsuza kadar sürecek."

"Lütfen," diye tısladı Valerie, Kamera 1 ve Kamera 2 arasındaki konumundan.

2. "Onu gidebildiği kadar yükseğe koyuyorsun ve hepimiz senin normal boyutlarda bir insan olduğunu varsayıyoruz."

"Buradaki asıl soruna odaklanalım," dedi Riley. "Bu adam şimdiye kadar birkaç kişiyi öldürdü ve listesinde daha fazlası var."

"Kimse beni öldürmek istemiyor! Herkes beni seviyor," diye ısrar etti Griffin.

"Çürümeye devam mı ettin, yoksa seninle evlendiğimde gerçekten o kadar aptal mıydım?" diye merak etti.

Ayağının dibindeki Kamera 1 operatörü, "Şahsen ben ikisinin bir kombinasyonu olduğunu düşünüyorum," diye ekledi.

"Hey, Don," diye fısıldadı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu." "Nasıl gidiyor?" diye sordu iri yarı, bıyıklı adam.

"Peki sandalyemi dağıttıktan sonra ne yapacak?" Griffin yakasını çekiştirerek tısladı. "Sence şöyle korkunç bir şey yapmaz mı-"

"Seni öldürmek mi? Bu noktada her şey olabilir," dedi Riley.

"*Beni öldürmek* mi?" diye mırıldandı. "Beni yayında aptal gibi göster diyecektim."

Eski kocası öfke dolu bir rahatsızlıktan endişeli bir hale gelmişti. Alnında boncuk boncuk terler belirdi.

Griffin gergin bir kazaktı. Ve çok, çok gergindi. Sanki hortumla yıkanmış gibi görünüyordu.

"Bak. O silahlı bir adam. Burada on altı kişiyiz. Eğer ona en önemsiz kişiden en önemli kişiye doğru saldırırsak, çoğumuz hayatta kalırız," dedi sarışın.

"Belli ki en önemlisi benim," dedi Griffin, onun fikrini benimseyerek.

"Bir şeyleri teleprompter'dan okuyorsun ve makyaj yapıyorsun," diye alay etti kadın. "Ben bir *anneyim*. Ülkemizin geleceğini yetiştiriyorum."

Riley, "Çocukların üniversiteye gidiyor," dedi.

"Ve hala annelerine ihtiyaçları var! Ben sonuncuyum. Griffin sondan bir sonraki olabilir," diye kabul etti.

Griffin, "Bella sondan bir önceki sırada olmalı," diye karar verdi.

Tam bu sırada, yeni nişanlısı, neşeli hava durumu kızı Bella Goodshine yanında belirdi ve Riley'ye elini uzattı. "Merhaba! Ben Bella!"

"Kim olduğunu biliyorum!" Riley bağırdı.

Silahlı adam sandalyesinde dönerek ona ters ters baktı.

"Üzgünüm," dedi Riley. "Ama sürekli kendini bana tanıtıyor!"

"Kocanı çalmadı mı o?" diye sordu sarışın.

"Kesinlikle öyle," dedi Griffin. Hâlâ terliyordu.

"Bu senin için gerçekten garip olmalı," diye gözlemledi sarışın.

"Harika değil."

"Bella'ya aldırma," dedi Griffin Riley'nin eline uzanarak. O da elini geri çekti. "Kadınlarda yüz körlüğü var."

"Kadınlarda yüz körlüğü mü?" Riley tekrarladı.

Griffin başını salladı. "Sadece erkekleri tanıyor. Bu tıbbi bir durum."

Riley yavaşça gözlerini kırıştırdı, sonra başını salladı. "Burada sizinle birlikte ölmeyeceğim."

"Peki bu adama saldırmak için ilk sırada kim olmalı?" Griffin sordu.

"Armand'ı hiç sevmedim. Pisuar keki yerleştirmesini sevmiyorum."

"İyi. Önce o gidecek," diye karar verdi sarışın. "Sonra belki şu simitlerin yanındaki adam. Gömleğini beğenmedim."

"Bu Rose. Bu yıl doğum günü kartımı imzalamadı. Belki de önce o gitmeli?"

"Kimin yaşayıp kimin öleceğine siz karar veremezsiniz," diye tısladı Riley. Dünyanın sorunu buydu işte. Griffin gibi önem duygusu aşırı şişmiş insanlar başkaları üzerinde güç sahibi oluyordu.

Nick onu öldürecekti. Tabii kendi cinayetinden kurtulabilirse.

*Altı Gün Önce**12 Ağustos Çarşamba, 11:47*

"A Kesinlikle hayır," diye homurdandı Nick Santiago, gamzeli özel dedektif ve zar zor ıslah olmuş kötü çocuk, ellerini polisin gömleğinin içine sokup dişlerini gösterirken.

Riley, erkek arkadaşının sırtına yapışırken hayatın çok kısa bir süre içinde keyifli bir yaz gününden çılgınlığa dönüşebileceğini fark etti. Daha on dakika önce, Riley "Göbek Adı Bilinmeyen" Thorn resmen onun yanına taşınmıştı. Ama yeni büyük boy yataklarının vaftizini bile yapamadan, elbette her şey cehenneme dönmüştü.

Bol miktarda çekişme ve kargaşa için çatlak annesinin tarot tahminini suçladı.

Evren, söz konusu çekişme ve kargaşayı Riley'nin müthiş büyükannesinden gelen sürpriz bir ziyaret şeklinde sunmadan önce yirmi saniye kadar bekledi. Kuzey Amerika Medyumlar Birliği'nin başkanı olan Elanora Basil, Riley'nin üzerinde hissedilebilecek yargılayıcı bir küçümseme havası estirmeye başlamıştı

yıkık dökük malikanenin tamamı ve Harrisburg, Pennsylvania'nın büyük bir kısmı boyunca.

O andan itibaren her şey yokuş aşağı gitti.

Şimdi Nick bir polise saldırıyordu. Herhangi bir polise değil. Eski ortağı ve düşmanı Dedektif Kellen Weber.

Riley, Nick'i dedektiften uzaklaştırmaya çalışırken dişlerini sıkarak, "Sakin ol," dedi.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Derin bariton sesi kapı aralığındaki iri yarı, inanılmaz derecede kaslı Siyah adamdan geliyordu.

"Sen karışma Empire State Binası," diye hırladı Nick.

"Anladım, Gabe," diye yarı zamanlı ruhani rehberi ve tam zamanlı arkadaşına söz verdi. "Ama teşekkürler."

"Gerekirse Nick'in suratını yumruklamak için her zaman hazırım," diye söz verdi Gabe. Kısa bir tereddütten sonra mutfaktaki arbededen zarafetle sıyrıldı ve kocaman omuzlarını dikleştirip tekrar gözden kaybolmadan önce iki lokmada mideye indirdiği donmuş Snickers'a yardım etti.

Elanora'nın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Kellen mutfak masasının üzerindeki yüzükoyun pozisyonundan, "Beni seni tutuklamak zorunda bırakma, Santiago," diye homurdandı.

Nick karşılık olarak hırladı. Ayaklarının dibindeki midilli büyüklüğündeki köpek bu gürültüyü bir oyun sandı ve sevinçle havladı.

Riley, Nick'in ellerine bir dizi tokat indirirken köpeğe, "Şimdi olmaz Burt," dedi.

Sonunda dedektifi serbest bıraktı.

Nick, "En son bir soruşturmaya karıştığında vuruldu," diye hırladı. "Cevabım hayır. O senin işini senin için yapmıyor."

Dedektif Weber ayağa kalktı ve kravatını düzeltti. Çekici bir adamdı, her zaman kiliseden sonra onaylamayan bir kayınvalideyi Olive Garden'a götürmeye hazırmış gibi giyinirdi. "Bir memura saldırmak yasalara aykırıdır, sık kafalı," diye hatırlattı Nick'e.

"Jürinin senin için bir istisna yapacağından eminim, göt surat."

Nick'in sırtından kaydı. "Siz iki aptal biraz sessiz olabilir misiniz? Büyükanнем duyarsa-"

"İşte tam da bu yüzden buradayım."

Nane yeşili mutfak, korkunç aile reisi ve ülke çapında tanınan medyum Elanora'ya birden çok küçük ve çok soğuk göründü,

odaya adım attı. Kokusu alay doluydu.

Ufak tefek, dik duruşlu bir kadındı ve siyah katlarının altına bir askı takmış gibi görünüyordu. Çatık kaşları ve kuş tüyleriyle yüzünden geriye doğru savrulmuş saçlarıyla torununa yaşlı, hayal kırıklığına uğramış Stevie Nicks'i hatırlatıyordu.

Riley kısa bir süre için büyükannesinin tüyleri bağışlayan kuşu öldürüp öldürmediğini merak etti. Söz konusu Elanora olduğunda hiçbir şey olasılık dışı görünmüyordu.

"Davranışlarınız kesinlikle yakışsınız. Torunum kesinlikle başka bir cinayete karışmayacak," dedi Elanora, Kellen'in masanın üzerine bıraktığı dava dosyasına bakarak. "Tehlikeli bir şekilde eğitimsiz ve en basit güçlerini bile kontrol edebileceğine dair hiçbir inancım yok. İkinize bir bakın. Onunla odada bir dakika yalnız kaldınız ve çocuk gibi davranmaya başladınız."

Riley gözlerini devirdi. "Teşekkürler büyükanne." Elanora büyükanneyi tercih ederdi. Riley onunla biraz uğraşmayı tercih ederdi.

Nick, Riley'ye doğru eğilirken Elanora'nın yönünü işaret etti. "Korkunç büyükanneyi dinle. Bunu yapmayacaksın."

Gamzeleri tam olarak ortaya çıkmadığında bile seksi olduğu için şanslıydı. Riley sabırlı bir kadın olduğu için de şanslıydı. Bu erkek arkadaş olayında yeniydi. Bu yüzden ara sıra yaptığı gözü kara alfa hatalarını görmezden gelebilir ve sevimli maço aşırı korumacılığına tahammül edebilirdi. Çünkü içten içe onun hâlâ şehrin belediye başkanını, iletişim direktörünü ve birkaç kötü polisi alaşağı ettikleri son maceraları yüzünden eli kolu bağlı olduğunu biliyordu.

Hem o hem de Nick hatıra olarak birer kurşun deliğiyle oradan uzaklaşmışlardı. O hayatına devam ederken, Nick hâlâ bu konuyu düşünüyordu ve iyi bir kız arkadaş gibi ona bu konuyu düşünmesi için fırsat veriyordu.

Elanora Nick'e buyurgan bir bakış attıktan sonra sertçe başını salladı. "Belki de görüldüğün kadar işe yaramaz ve eğitimsiz değildir, Nicholas."

Neredeyse altın bir yıldızdı.

"Teşekkürler mi?" dedi.

"Hepinizin benim adıma karar verme hakkına sahip olduğunuzu düşünmenizi takdir etsem de, buna hakkınız yok," diye açıkladı Riley. "Hiçbirinizin yok."

"Bu doğru. Bu Riley'nin kararı," dedi Kellen kendini beğenmiş bir tavırla. "Kıç yalayıcı," diye tersledi Nick.

"Siz ikiniz, dışarı." Büyükannesini ve erkek arkadaşını kapıya doğru itti. Burt havladı ve devasa kafasını eğdi.

"Kalabilirsin. Benim kararına güven," dedi köpeğe.

Elanora'nın gözleri kısıldı. "Buraya siz loncayla alay etmeye devam ederken görmezden gelinmek için gelmedim."

"Hayır, ama habersiz geldiniz. Her şeyi bırakıp sizi ağırlamamızı bekleyemezsiniz."

"Beni *eğlendirmek* mi?" Elanora alay etti. "Kızım ve torunlarım benim gelişimi önceden haber verecek psişik yeteneklerle kutsanmışlardır."

"Evet, ama yapmadılar. Yani şu anda her şeyi bırakmamı bekleyemezsin. Ailemle eve gitmemi. Onları çıldırt. Bunu yapmayı seviyorsun. Yakında görüşürüz."

Büyükannesinin alnındaki onaylamayan çizgiler derinleşti. "Hayal kırıklığına uğradım-"

"İçimde. Ve diğer herkeste. Ve genel olarak hayatta. Anladım ve hatalı olduğunu söylemiyorum. Bununla sonra ilgileniriz, Büyükanne."

"Kesinlikle yapacağız."

Elanora hışımla odadan çıktı ve Riley Nick'e döndü. "Ve sen," dedi.

"Ben mi?" Kendisini işaret etti ve iki gamzesini de gösterdi. Kitlesel yıkım silahları.

"Evet, sen. Bir medyumla çıkabileceğini söyleyen sendin." Sözcük boğazında düğümlenmedi ama öksürdü.

"Thorn, bunun senin ölümlerle konuşmanla ve zihin okumanla bir ilgisi yok. Psişik eğitimin umurumda değil. Kendini savunmak için eğitim almadın. Bir davaya karıştığın son seferde zar zor hayatta kaldın. Kötü adama silah fırlattın. Benden sırtını sıvazlamamı ve oraya geri dönüp eve bir zafer getirmeni söylememi bekleyemezsin."

"Ona ateş etmeyi gerçekten öğretmen gerekiyor," diye araya girdi Kellen. "Eğer katillerden uzak durursa ben yapamam."

"Oh, hadi ama. Dramatik davranıyorsun," diye yakındı. "Aşk sapındaki bir kurşun deliği beni ölümün eşiğine getirmedi."

"Neredeyse bir delinin seni lanet olası başkent çeşmesinde boğmasına izin verirken bana bunun 'önemsiz bir kurşun deliği' olduğunu söyleme."

Ah, şu.

"Nick." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kendini göstermeye çalışıyordu ama bunun altında onu geceleri uykusuz bırakan korkuyu hissedebiliyordu.

Bir daha olmaz. Onu kaybedemem.

Mecazi garaj kapısını kafasının içinde çarparak kapattı. Medyum bir kız arkadaş olarak Nick'e ve onun iç monologuna mahremiyet tanımak için çok uğraştı.

"Riley." İçindeki karmaşayı ukala ve seksi bir yüz ifadesinin altında saklayarak onun duruşunu yansıttı.

"Dedektif Weber'i dinlememe izin verin," dedi nazikçe. "Bir dava dosyasına bakmak beni ölümcül bir tehlikeye sokmayacak." En azından öyle olmayacağını umuyordu. "Bana güvenmek zorundasınız."

Çenesi seksi kirli sakalının altında sıkılaştı ve gamzeleri yeniden ortaya çıktı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bundan hoşlanmıyorum. Ve senin de," dedi Kellen'a dönerek. "Eğer başı belaya girer ya da yaralanırsa, o aptal kravat koleksiyonunla seni boğarak öldürürüm."

"Nick." İç çekti.

"Gitmiyorum," diye ısrar etti, masadan bir sandalye çekti ve Gabe'in o sabah pişirdiği muzlu keklerden birine saldırdı. Adam mutfakta bir melek gibiydi. Burt tırıs tırıs gelip başını Nick'in kucağına koydu, böylece kek kırıntılarını içine çekebildi.

Sorun şu ki Riley bir davada danışmanlık yapmak *istemiyordu*. Özellikle de başka bir cinayette. Özellikle de büyükannesinin acımasızca belirttiği gibi, güçleri her zaman tam olarak kontrolü altında değilken. Son otuz dört yıldır güçlerinin varlığını inkâr etmesi teknik olarak kendi suçuydu.

Bununla birlikte, son birkaç yılını hem çıkmaz bir işte hem de daha çıkmaz bir evlilikte kendisine söylenenleri yaparak geçirmişti. Bir isyanın zamanı gelmişti.

"Bak, bu işe karışmak isteyip istemediğimi bilmiyorum," dedi Kellen'a. Nick'in kendini beğenmiş sırıtışıyla, "Ama seni dinleyeceğim," diye ekledi.

İkisi de masaya oturdu. Bir muffin aldı ve Kellen'a kendisine yardım etmesini işaret etti.

"Bir hafta oldu ve elimizde hiçbir şey yok," diye açıkladı dosyayı açıp cesedin bir dizi fotoğrafını ortaya koyarak.

Muffin boğazına takıldı.

Kurban, belirgin ve kapsamlı estetik ameliyatlar nedeniyle yaşı belirsiz bir kadındı. Kırklı ya da altmışlı yaşlarında olabilir.

Derin, turuncu renkli bir bronzluğu, şişmiş ördek dudakları, doğal olmayan şekilde yuvarlatılmış yanakları ve donuk bir alnı vardı. Hem saçları hem de kirpikleri doğada bulunanlardan daha uzun ve kalındı.

Vücut, pelüş beyaz halının üzerinde yüz üstü duruyordu ve büyük olasılıkla şaşkın bir ifade vardı. Ancak, iyileştirmeler göz önüne alındığında, genel etki gerçek boyutlu bir seks bebeği gibiydi.

Neyse ki kan ya da belirgin bir ölüm nedeni yoktu.

Riley, Alanis Morissette'in kurbanın yaşlanmaya karşı dişiyile tırnağıyla mücadele etmesini ancak erken bir sonla karşılaşmasını "İronik" buldu.

Burnu seğırdi ve kafasının içinde bir yerlerde bir kahkahanın yankısını duyduğunu sandı. Alıştırılmış, samimiyetsiz, genizden gelen bir kıkırdama.

Ürperdi ve cesedin uzaktan çekilmiş bir fotoğrafını eline aldı. Kadın büyük bir gömme dolabın zeminine yayılmıştı. Los Angeles'ta geçen reality şovlarda gösterilen türden. Köşede püsküllü kadife bir çorap vardı. Tavandan tabana uzanan raflarda çoğu gökdelen yüksekliğinde topuklu ayakkabılar vardı. Lüks markalı cüzdanlar, kot pantolonlar ve üstler hassas aralıklarla asılmış ve renklerine göre düzenlenmişti.

Islık çaldı. "Harrisburg'da böyle bir dolabı olan biri mi yaşıyor?"

Harrisburg, Pennsylvania, tam olarak Los Angeles sayılmazdı. Eğer ABD şehirlerinin bir soy ağacı olsaydı, Harrisburg sürekli boşanan hödük bir üçüncü kuzen olurdu. Ancak bölgedeki birkaç büyük sağlık sisteminin yanı sıra yakınlardaki bir şekerleme serveti sayesinde yerel para cepleri hala mevcuttu.

"Adı Bianca Hornberger. Kırk dört yaşındaydı. İki çocuklu, evde oturan bir anne. Kocasını yazılım mühendisi," diye açıkladı Kellen.

Nick son çörek kırıntılarını da Burt'ün ustalıklı süpürdüğü yere sildi. "Kocaya baktın mı?"

Kellen eski ortağına donuk bir bakış fırlattı. "Hayır. Eşine bakmak hiç aklıma gelmedi. Gidip ona bir mazeret sorayım."

"Hıyarlık etme. Süslü gömleğini ve kravatını mahvettiğim için özür dilerim."

Riley başını salladı. Erkeklerin bir saniye önce çileden çıkıp ertesi saniye iyi huylu hakaretler savurabilmeleri onu büyölüyordu.

"Evet, eşine baktım," dedi Kellen. "Mazereti çok sağlam. Bütün gün işte düzinelerce tanıkla toplantıdaymış. Sekize kadar eve gelmemiş ve kapıdan girdikten birkaç dakika sonra 911'i aramış."

Göğsünde bir sıkışma vardı, sanki nefesini tutamıyormuş gibiydi. Burnu tekrar seğırdi.

"Ölüm nedeni?" Nick sordu.

"Boğulma," dedi kadın sessizce. İki adam da ona baktı.

Nick ayağa kalktı ve bir bardak su doldurmak için lavaboya gitmeden önce onun omzunu sıktı. Bardağı kızın önüne koydu ve tekrar oturdu, sandalyesini kızın vücuduna yaklaştırdı. Bu erkek arkadaş işinde yeni olabilirdi ama adam doğuştan yetenekliydi.

Kellen onun bakışlarına karşılık verdi. "Bu doğru. Adli tabip boğulma belirtileri buldu."

Riley'nin kafası yavaş yavaş kabarık pembe ve mavi bulutlarla doluyordu ama onların içini göremiyordu. "Başka bir şey daha var," diye tahmin etti gözlerini kısarak masaya bakarken.

Kellen'in ağzı gerildi. "Evet. Bu aramızda kalacak. Bu ayrıntı kamuoyuna açıklanmadı. Ama adli tabip boğazına saplanmış süslü bir iç çamaşırı buldu."

"Kendi iç çamaşırında mı boğuldu?" Nick sordu.

Bulutlar, bir bakıştan fazlasını göremeyeceği kadar kalındı. Başını iki yana salladı. "Hayır. Sanırım kafasında bir torba vardı."

Dedektifin ona bakışı zafer kazanmış gibiydi. "Cesedin yanında üzerinde sadece onun parmak izleri olan plastik bir torba bulundu. Adli tabip boğazdaki tanga'nın ölümden sonra olduğunu düşünüyor."

Bulutlar dağılırken, "Bu çok ürkütücü," dedi.

"Bu konuda yardımınıza ihtiyacım var," dedi Kellen. "Soruşturma şu ana kadar hiçbir ipucu bulamadı ve içimden bir ses bunun rastgele olmadığını söylüyor."

Riley nefesini dışarı verdi. "Bunu düşünüp sana geri döneceğim," dedi ona. "Büyükanne'nin yanılmadığını anlıyorsun, değil mi? Bu medyumluk işinde pek iyi değilim."

"En iyi arkadaşını ve bu orospu çocuğunu kurtaracak kadar iyiydin."

"Teknik olarak onu ben kurtardım," diye araya girdi Nick. Kızın omzunu rahatlatıcı bir şekilde sıkıca kavradı.

Kellen, "Teknik konulara girmek isterseniz, ikinizin de hayatını kurtardım," diye ekledi. "Bana borçlusunuz. Bu yüzden sana bir iyilik yapacağım. Bu konuda yardımına ihtiyacım var. Aksi takdirde bir katil serbest kalacak."

Ugh. En son bir soruşturmaya karışmasına izin verdiğinde, kendini başkent kompleksinin çeşmesinin dibinde bir kurşun deliğiyle bulmuştu.

Hayatını cehenneme çeviren medya sirki ancak şimdi sakinleşmeye başlamıştı. İhtiyacı olan son şey daha fazla ilgiydi. Üst katta, kayıp eşyaları bulması, ölmüş akrabalarıyla iletişime geçmesi ve gelecekteki spor karşılaşmaları hakkında tahminlerde bulunması için yalvaran yabancılardan gelen e-posta ve mektuplarla dolu iki kutu vardı.

"Bunu düşünmem gerekiyor," dedi.

Kellen, Nick'in kaşlarını çatmasına aldırmadan, "Bana verebileceğin her türlü yardımı kabul ederim," dedi. "Bu dava bir ipucu olmadan ne kadar uzarsa, izler de o kadar soğuyor. Bu aileye bazı cevaplar vermem gerekiyor."

"Cevap hayır," diye açıkladı Nick. "Olmaz. Kekini al ve git."

14:27, arşamba, 12 Ağustos

T Santiago Investigations'ın geçici ofisleri Front Street'teki yıkık dökük Bogdanovich malikanesinin birinci katındaki müzik odasına tikiştirilmişti.

Tabii. Ön pencerelerden Susquehanna Nehri'nin harika bir manzarası vardı. Ve evet, Nick kiradan çok tasarruf ediyordu. Ayrıca, önceki ofisinin üst katındaki dairede yaşarken alışkın olduğu işe gidip gelme süresini iki dakikaya indiriyordu. Kundaklama olayından önce. Bir hediye ofisinin ağzına bakmak iyi bir davranış değildi. Ama buranın da kendine has "tuhaflıkları" vardı.

Birincisi, müzik odası naftalin ve eski karton gibi kokuyordu. Tavana kadar tozlu bit pazarı eserleri ve ağır çirkin mobilya parçalarıyla doluydu. Sanki yirmi yıldır kimse eşikten adımını atmamış gibi görünüyordu. Bogdanovich ikizlerinin seksenli yaşlarında olduğu düşünülürse, odanın varlığını unutmuş olma ihtimalleri yüksekti.

Lily Bogdanovich ofis kurulumunun ilk birkaç gününü eski kutuları ve çekmeceleri açarak geçirmiş, sonra da rastgele bulduğu şeyler karşısında haykırmıştı.

"Bu et satırını yıllardır görmemiştim."

"Demek erotik ateş çubuğu setimin geldiği yer burası."

Tozlu penis şeklindeki ateş kalemlerinin yanı sıra en büyük sorun, mekânın henüz engelli erişimine uygun olmamasıydı. Bu da kuzeni Brian'ın tekerlekli sandalyesini içeri sokamayacağı anlamına geliyordu. Bu da bir dizi soruna yol açtı. Nick bir rampanın masraflarını karşılamayı teklif ettiğinde, ev sahibi Fred Bogdanovich ve diğer kiracı Bay Willicott rampayı kendileri yapmaya gönüllü oldular.

Brian evden çalışmaktan çok mutlu olduğu ve Fred ile Denzel Washington'ın yaşlı doppelgänger'i Willicott ondan sadece malzemeler için ücret aldıkları için Nick aptalca bir şekilde kabul etti.

Bir buçuk hafta boyunca sadece birbirlerine tutarsız sorular ve cevaplar bağışlamak için ara vererek çalıştılar.

Söyleyebildiği kadarıyla, iki adam da bir sandviçten daha karmaşık bir şeyi başarıyla inşa etmemişti. Her öğleden sonra çekiç, çivi, tahta, köfteli sandviç ve köfteli sandviçlerini yedikleri tabureler gibi malzemelerin makbuzlarını ona teslim ediyorlardı. Her gün işi bitirdikten sonra Nick dışarı çıkıp yaptıkları işi kontrol ediyor ve hep aynı şeyle karşılaşılıyordu: Rampaya hiç benzemeyen bir felaket.

Ancak tüm bunlar, geçici olarak kaldığı yerle ilgili en büyük sorunun yanında sönük kalıyordu.

Artık bir çalışana kızdığında ya da tam tersi olduğunda kapalı kapılar ardına saklanamıyordu. Bu da yeni ofis müdürünün hoşnutsuzluğunu tüm gücüyle hissedeceği anlamına geliyordu. Riley, o sabah dile getirdiği tamamen meşru endişelerden beri onu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Görmezden gelinmekten hoşlanmıyordu. Ayağa kalkıp ona aptal bir pislik demesini tercih ederdi. Santiagos bağırmaı anlıyordu. Ama bu kaynakayan sessizlik ona duruşundan şüphe etmeye başlamak için çok fazla zaman verdi.

Eski brokar koltuğu, masa olarak kullandığı mermer kaplı salon masasından uzaklaştırdı ve ona baktı. Şöminenin yanındaki yara bere içindeki kütüphane masasına el koymuş ve tarayıcı, dizüstü bilgisayar ve yazıcıdan oluşan küçük, derli toplu bir iş istasyonu kurmuştu. Ofis malzemeleri uyumlu masaüstü aksesuarlarıyla düzenlenmişti. Düzgün sıralar halindeki evraklar yapışkan notlarla etiketlenmişti.

Güncell

e.

Tarayın

.

Parçal

a.

Dosya

.

Bilgisayar ekranına kaşlarını çattı, elindeki belgelere bir göz attı ve sonra onları verimli bir şekilde ayaklarının dibindeki öğütücüye attı.

Onu o lanet olası fiskiyeinin içinde bulduğunda kalbine yaptığı şey tam olarak buydu. O zamandan beri yanından geçemediği çeşme.

Birkaç ay önce Thorn'la tanıştığında, o iri kahverengi gözlere, dolgun dudaklara ve kıvrımların cazibesine kesinlikle dikkat etmişti. Ama yüzüstü düşmesine neden olan şey, bu paketin tamamı olmuştu. *Hoşlanmak*. Onun keskin zekası. Kendini küçümseyen mizahı. Ayağa kalkıp hayatının geri kalanında onu güvende tutacağına dair söz vermek istemesine neden olan kırılmalığı. Gerçi bu konuda onu neredeyse hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu ona hala kabuslar gördürüyordu.

Histeri gerektiren durumlarda sakindi. Örneğin, dengesiz bir pislik tarafından vurulmak ve neredeyse boğulmak ve boğulmak. Annesinden abur cubur sakladı. Yaşlı komşularına isteksiz teknik destek ve şoförlük yaptı. Aracını suç mahallerinde bırakma alışkanlığı vardı. Ve yanlışlıkla bir köpek dövüşü çetesini basarken bir köpek çaldı.

İçindeki mağara adamı bekârın hiç şansı yoktu.

İçindeki inatçı, bağımsız, hayalperest, kendime bakabilirim diyen kadın da öyle düşünmüyordu.

Ona göz kulak olması için ona ihtiyacı vardı. Ve o istese de istemese de onunla ilgilenecekti.

"Bana baktığını hissedebiliyorum," dedi, muhtemelen onun hayatını elektronik tablolar halinde düzenlemekte olduğu ekranından başını kaldırmadan.

Nick arkasına yaslanıp ayaklarını uzatarak, "Sana ne kadar kızgın olduğuma karar vermeye çalışıyorum," dedi.

"Hayır, değilsin. Bunu bir saat önce atlattın," diye kayıtsızca karşılık verdi ve bir kaleme tıklayıp yapışkan bir nota bir şeyler karaladı.

Bir medyumla çıkmanın iyi yanları da vardı. Duyguları hakkında konuşmak zorunda değildi çünkü kız arkadaşı onların ne olduğunu zaten biliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Geçen haftanın evraklarını sunucuya taramak ve fiziksel kopya gerektirmeyenleri imha etmek."

Onun için bir şeyler organize etmesi onu tahrik ediyordu. Ofisinin bu kadar çabuk yanıp kül olmasının nedenlerinden biri de iki yıldır üzerinde oturduğu ve bir türlü dosyalamaya fırsat bulamadığı evraklardı.

Ayağa kalktı ve sedirlerin, "Bebek Kafaları" ve "Kaz Figürleri" etiketli kutuların arasından geçerek ona ulaştı.

Masasının köşesine yaslandı ve bacaklarını uzattı. "Başka bir davaya karışmandan hoşlanmıyorum," dedi.

Ona baktı. Nihayet. Ve kalbi, o büyük, kahverengi gözler ona kilitlendiğinde her zaman yaptığı o aptalca küçük step dansını yaptı.

"Gerçekten mi? Vay be. Sirtına yapışıp seni arkadaşından kurtarmaya çalışırken neden bir şey söylemedin?"

Kadının sesinin tonu adamın kanını yasal hız sınırının çok üzerine çıkarmıştı. Kadın alaycılığı seksi hale getirmişti.

"Weber benim arkadaşım değil," diye inatla ısrar etti. "O ikimizin de hayatını kurtardı," diye hatırlattı ona.

"Hayatımızı kurtarmadı. Hayatta kalmamıza yardımcı oldu," diyerek tedbirli davrandı.

"Bak, ben de bu işe bulaşma fikrinden heyecan duymuyorum-"

"Güzel. Yapma. Hadi gidip seks yapalım."

Gözlerini devirdi ama bakışlarının kasıklarının üzerinde gezinmesini kaçırmadı.

"Bu konuda heyecanlı değilim," diye devam etti. "Ama bu bir şey yapmamam gerektiği anlamına gelmiyor. Bir kadın öldü."

"Ve sen hayattasın. Bu şekilde kalmasını istiyorum."

İçini çekti ve bilgisayarından uzaklaşarak onun uzanmış bacaklarının arasında durdu. Kızın, uzanıp onu yakalayabileceği kadar yaklaşması hoşuna giderdi; kızın gerçek olduğuna, nefes aldığına ve kendisine ait olduğuna emin olmak için.

Nick onu kendine çekerek kalçalarının arasında durmasını sağladı. Boğazının dibindeki nabız baştan çıkarıcı bir şekilde atıyordu.

"Thorn, seni neredeyse kaybediyordum." Parmakları gömleğinin eteğinin altına kayd ve hâlâ kâbuslarında gördüğü yuvarlak, pembe yara izini takip etti.

Dudağını ısırdı, sonra kollarını onun boynuna doladı. "Hafızamı tazele. Tüm soruşturmalarınız bu şekilde mi ilerliyor?"

Elini kızın gür kahverengi saçlarında gezdirerek saçlarını yüzünden geriye doğru taradı.

"Hayır."

"O halde Kellen'in davasının da öyle olacağını düşünmek için bir neden yok," dedi ve aralıksız çekiç sesleri arasında sesini yükselterek.

"Bunu yapmak bile istemiyorsun. Ne halt etmeye bunu düşünüyorsun ki?" diye sordu.

Nick Santiago hayatını kısa ve öz bir davranış kuralına göre yaşadı.

Kural 1: Kurallar çiğnenmek içindir.

Kural #2: Aynı ailede aynı kuşaktan kişilerle (örneğin kız kardeşler veya kuzenler) üç yıl içinde çıkmayın.

Kural 3: Yapmak istemediğiniz şeyleri yapmayın.

Öte yandan Riley iyi bir kız olarak doğmuştu. Diğer insanların istediklerini yaparak onları mutlu etmek istiyordu. Ve bu iyi kız olayı onu çok tahrik etse de, diğer insanların bunu ondan faydalanmak için kullanmasından hoşlanmıyordu.

"Ben bir *yetişkinim*," dedi ona. "Yetişkinler her zaman yapmak istemedikleri şeyleri yaparlar."

"Evet, şu anda olduğu gibi. Şuradaki tozlu kanepede seks yapıyor olmalıydık. Bunun yerine, bir cinayeti araştırmaya asla izin vermeyeceğimi bildiğin halde başka seçeneğin varmış gibi davranıyorsun."

"Sanırım buna divan deniyor," dedi.

Ayağa kalktı ve bacakları iğrenç brokar döşemeye çarpana ve kadın minderinin üzerine çökene kadar onu geriye doğru yürüttü. Adam onu takip etti, vücudunu kendi vücuduyla kapladı.

Nefesi kesildi ve parmakları adamın omuzlarına gömüldü. "İşteyiz," diye fısıldadı.

"Patron benim, unuttun mu?" Ağzını çene çizgisinin üzerinde gezdirdi ve boynunun derisini ısırdı.

Ona karşı ürperdi. "Sanırım patron rutinini biraz fazla ciddiye alıyorsun."

Dışarıdaki çekiç sesleri aniden kesildi. "Şuna bak Willicott. Sanırım ters inşa ettik," diye bağırdı Fred.

"Ne?" Willicott bağırarak karşılık verdi.

"*Dedim* ki, 'SANIRIM BUNU GERİ YAPTIK!'"

"Hangi tarafın sancak olduğunu nereden bileyim?"

Riley onun altından, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

"Boş ver onları. Onlar yetişkin," dedi Nick, argümanına ağırlık katmak için kalçalarını ona doğru kaydırarak.

Kadının bacaklarını ayırdı ve adam kadının kalçalarının arasına yerleşti. Bacakları yukarıdan kesilmiş bir çift koşu şortu giyiyordu. Onun üzerindeyken hoşuna gitmişti ama yerde görmekten hoşlanacağı kadar değil.

"Hiçbir konuda anlaştığımızı sanmıyorum," diye hatırlattı kadın, adamın ağzı onunkinin üzerinde gezinirken.

Ağır kapakları ve kalın kirpiklerinin altındaki gözlerine baktı ve onun için fiziksel olarak acı çektiğini hissetti. Bunu daha önce hiç yaşamamıştı. Bir kadını hiç bu kadar uzun süreli bir yoğunlukla istememişti. Bu onu hem korkutuyor hem de heyecanını artırıyordu.

Eğer bir şey Nick Santiago'yu korkutuyorsa, ona doğru koşmayı ve suratına bir tokat atmayı tercih ederdi. Mecazi anlamda tabii ki.

"Orgazmdan başınız dönüp tartışamayacak hale geldiğinizde bu meseleyi hallederiz."

Nefes nefese bir kahkaha attı ve dünyada her şey yoluna girdi. Cep kapıları açıldığında dili kızın ağzındaydı ve eli fermuarındaydı.

"Hoppala! Madem henüz çıplak değilsin." Mor saçlı, gözlüklü ev arkadaşı Bayan Penny, bastonuyla eşyaları iterek odaya daldı. Buruşuk bir kargo pantolonu, Birkenstock ayakkabılar ve WINK 104 siperliği giymişti. Serbest elinde bir megafon vardı.

Riley inledi ve Nick'in göğsünü itti. "Çekil üstümden." "Deniyordum," diye karşılık verdi.

"Ne istiyorsunuz Bayan Penny?" Riley onun altında kıvranarak sordu. Bu durum onun tahrik olmasına yardımcı olmuyordu. "Ve neden megafonunuz var?"

"Woodbine Caddesi'nde balinaları protesto ediyordum. Bunun için endişelenme. Yeni bir müşterin var Santiago," dedi, rulo halindeki bir halıyı tekmeleyerek. Üzerinden bir toz bulutu yükseldi.

"Kim?" diye sordu, Riley harika göğüslerini örtmek için atletini düzeltirken canı sıkılmıştı.

"Balinalar mı?" Riley tekrarladı.

"Bilmiyorum. Daha genç bir kız," dedi Bayan Penny, Riley'yi görmezden gelerek.

Bayan Penny'nin seksen yaşında olduğu düşünüldüğünde, "daha genç" kelimesinin pek bir faydası olmadı.

Bu da dünya nüfusunun büyük bir bölümünü "daha genç" yaptı.

"Koridorun karşısında bekliyor. İkiniz zaten çıplaktınız diye onu içeri getirmek istemedim."

Bayan Penny bu bilgiyi haykırırken Nick, müşterinin yeni özel dedektifinin ne kadar amatör olduğunu yeni öğrendiğini tahmin etti.

Alnını Riley'nin alnına dayadı. "Kapısında kilit olan yeni bir ofise ihtiyacımız var."

Ağızına dostça bir öpücük kondurdu ve kot pantolonunun üzerinden kışını sıktı. "Uslu dur. Kavgamıza ek olarak bunu daha sonra tekrar gözden geçireceğiz."

Alçak bir hırıltıyla onu bıraktı ve sonrasına kadar ne kadar bekleyemeyeceğini düşünmemeye çalıştı. Kahverengi gözlü seksi bir çalışanı hırpalarken yakalanmak bir şeydi. Yeni bir müşteriyle bariz bir ereksiyonla karşılaşmak başka bir şeydi. Profesyonelliğe hiçbir zaman fazla önem vermemişti ama şimdi ofisleri geçici olarak üç halkalı bir sirkte yer aldığından, makul ölçüde profesyonel bir deneyim sunmak için biraz baskı hissediyordu.

"Tamam. Benimle gel. Oda arkadaşlarımızdan korkmazsa bir dava dosyası başlatabilirsin."

Riley canlandı. Ona bir dedektif olmanın inceliklerini göstereceğine söz vermişti ama bunu erteliyordu. Evrak işleriyle uğraşırken yaralanmak ya da neredeyse öldürülmek çok daha zordu. Şimdiye kadar şikâyet etmemişti ama Nick zamanın daraldığını biliyordu.

Bayan Penny'yi koridor boyunca takip ettiler ve Lily Bogdanovich'i kadına çay ve salatalıklı sandviç ikram ederken buldular. Lily son zamanlarda *The Crown* dizisine kafayı takmıştı ve artık her gün 1950'ler tarzı elbiseler içinde çay servisi yapmakta ısrar ediyordu.

Çay genellikle Bayan Penny'nin mutlu saatine karışırdı. Çoğu sakin, çok sarhoş ve küçük, tuhaf sandviçlerle dolu olduğu için akşam yemeğine gelemezdi.

Müşteri uzun boylu ve çekiciydi, koyu renk saçları renkli bir saç bandının üzerinde kısa bir kabarıklıkla toplanmıştı. Harika bir iş kıyafeti ve sıcak pembe stiletto giymişti. Omzuna astığı çanta bir Shetland midillisi büyüklüğündeydi. Telefonuna siparişleri girerken barın önünde bir ileri bir geri volta atıyordu.

"Evet. Gitmem gerek. Toplantı için zamanında döneceğim. Uh-huh. Umurumda değil. Hallet." Aramayı sonlandırdı ve telefonunu devasa çantasına yerleştirdi.

"Merhaba. Ben Nick Santiago," dedi elini uzatarak.

"Shelley Rupley," dedi. Sanki el sıkışmak için çok zaman harcamış gibi tutuşu hızlı ve sıkıydı.

"Shelley, bu ofis müdürüm Riley."

"Merhaba." Riley dizüstü bilgisayarını orgunun yanındaki yuvarlak salon masasına yerleştirirken el salladı.

Shelley akıllı saatine bakarak, "Memnun oldum," dedi.

Lily, "Acıkan olursa diye bu minicik salatalıklı sandviçleri buraya bırakıyorum," diye mırıldandı.

"Sağ ol Lil," dedi Nick.

Lily reverans yaptı ve odadan çıkmadan önce dişlek bir sırıtışla gülümsedi. "Senin için ne yapabilirim Shelley?" diye sordu. masanın etrafında.

Shelley parmaklarını masanın üzerinde birbirine geçirerek, "Eski kocam Larry kayıp," dedi. Saatinin yüzü parladı ve ona baktı. Riley özenle not almaya başladı ve Nick daha sonra seksi bir sekreter rol yapma oyunu hayal ederek vakit geçirmeye karar verdi.

"Onu en son ne zaman gördünüz?" diye sordu.

"Bir hafta önce. Çocukları onun evinden aldım. Üç çocuğumuz var. Yani çocuklar," dedi ve saati tekrar yanarken aşağıya baktı.

"Ne zamandır kayıp?"

Shelley omuz silkti. "Bilmiyorum. Onu geçen Çarşamba gördüm. Ama Cumartesi gününden beri çocukların hiçbir mesajına cevap vermedi. Ellen'inkine bile. İyi olan o," dedi Riley'e.

Riley iyi olanın Ellen olduğunu not etti. "Yani o zamandan beri kendisinden haber alınamıyor..."

Shelley saati yeniden yanarken, "Sanırım Kyle için bir sesli mesaj bıraktı - o baş belasıdır - Cumartesi sabahı," dedi. "Onu bulmanı istiyorum," dedi masaya doğru eğilerek, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla.

Nick bunu, kendi annesinin, üzücü gençlik yıllarında sergilediği bir davranış olarak tanıdı.

"Bunu görüyor musun?" Saati işaret etti. "Bunlar randevu hatırlatmaları, e-postalar, çocuklarımdan gelen mesajlar. En büyüğüm üniversite için hazırlanıyor. Bir diğerinin bu öğleden sonra öğrenci yönetiminin yaz kampından eve bırakılması gerekiyor. Üçüncüsünün de bütün gün futbol koçunun çağrılarını duymazdan geldim çünkü düdüğün otoritesine saygı duymuyor."

Riley'nin parmakları tuşların üzerinde uçtu.

"Bu arada," diye devam etti Shelley, "bir saat içinde pazarlama ile bir toplantım var ve sonra gün sonuna kadar birini kovmam gerekiyor. Kayıp bir eski kocaya ayıracak vaktim yok."

"Üstesinden gelinmesi gereken çok şey var," diye gözlemledi.

"Evet, öyle. Kız arkadaşlarımla on gün içinde plaja gidebilmem için eski kocamı bulmanı istiyorum. Çocuk yok. Erkek yok. İş yok. Sadece şarap, pizza ve kitaplar. Buna ihtiyacım var. Buna." Keskin bir tırnağını masaya sapladı. "Kindle'ım burada. Altı aydır aynı kitabı okuyorum çünkü ne zaman kığım sandalyeye çarpsa bir çocuğun bir şeye ihtiyacı oluyor. Ya da iş arıyor. Ya da birinin kanaması oluyor. Ya da mikrodalgada bir yangın daha çıkıyor. Bana bunu borçlu. Ödemediği nafakalar için mahkemeye gitmedim. En azından kendi çocuklarını uzun bir hafta sonuna götürebilir."

Nick uçurumun kenarındaki bir kadını gördüğünde tanırdı. "Polislerle konuştun mu?"

Gözlerini devirdi ve esprisiz bir kahkaha attı. "Tabii ki yaptım. Larry'nin işi gelmediğini söyleyince polisi aradım. Kapısını çalmak için bile beni kırk sekiz saat beklettiler."

"Ve?" diye sordu.

"Ve hiçbir şey. Cevap vermedi. Araştıracaklarını söylediler. Daha önce de ortadan kaybolduğu için bunun da aynı şey olduğunu düşünüyor gibiler."

"Daha önce de mi ortadan kayboldu?" Riley ekranından başını kaldırdı.

"İlk çocuğumuzu yirmi yaşında doğurduk. O adam bırakın dört çocuk büyütmeyi, evlenmeye bile hazır değildi. Çocuklarımız olmaya başladıktan sonra, arada bir çocuklarla bir şeyler içmeye gidiyor ve iki gün eve gelmiyordu. Gençliğine tutunmaya çalışıyordu. Çok fazla içiyordu. Bütün gece video oyunları oynuyordu."

"Dört mü?" Nick tekrarladı. "Üç dediğini sanıyordum."

Shelley yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Alice sessiz olandır. Bazen onu unutuyorum, çünkü o az bakım gerektiren biri. Her neyse, bu onun gençliğini yeniden yakalamak ya da hayatından kaçmak için yaptığı önceki arayışlardan çok daha uzun. Polisler endişelenmediğine göre, endişelenmen için sana para vereceğim. Endişelen ve onu bulup geri getir ki ben de lanet sahile gidip lanet kitabımı okuyabileyim!"

Kadın tekrar saatine baktı ve Nick onun yüzeyinin altında kaynayan hayal kırıklığını hissetti.

"Davayı almaktan mutluluk duyarım Shelley," dedi. "İzin ver bu işi senden alayım, sen de işine ve çocuklarına odaklanabilesin."

Gözleri yaşlarla doldu ve Nick'i panik moduna soktu. Bir kutu kâğıt mendili ona doğru itti. Kadınların onun önünde ağlamasından nefret ederdi. Hiçbir şey onu daha işe yaramaz hissettiremezdi.

"Kimse ebeveyn olmanın hayatımın geri kalanı boyunca günümün her saniyesini alacağını söylemedi. Kimse bana çocuklar birazcık bağımsız olduklarında asıl endişenin o zaman başlayacağını söylemedi. Ve kimse bana yedinci sınıfta tanıştığım sevimli çocuk yerine bulaşık yıkayabilen ve çocukları basketbol antrenmanına götürebilen biriyle evlenmemi söylemedi. Her yedinci sınıf öğrencisi büyüyünce erkek olmuyor."

Riley sempatiyle başını sallıyordu ve Nick onun eski kocası Griffin Gentry'nin ne kadar büyük bir yedinci sınıf öğrencisi olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Bu hafta sonuna *ihtiyacım var*. *Akıl sağlığımın* bu hafta sonuna ihtiyacı var," dedi Shelley.

Boğazını temizledi. "Bana eski kocanız hakkında biraz bilgi vermeye ne dersiniz, ben de hemen başlayayım. Elimde bir ücret çizelgesi var."
_"

"Çocukların üniversite fonundaki her kuruşa mal olsa da umurumda değil. Zaten muhtemelen yarısı gitmeyecek. Sana ne istersen öderim. Sadece eski sevgilimi bul ve gelecek hafta sonuna kadar buraya getir."

"Yeni çekilmiş bir fotoğrafınız var mı?" diye sordu.

Büyük çantasına uzandı ve telefonunu çıkardı. "Sana birkaç tane mesaj atarım."

İlkinde Larry Rupley dört çocuğun ortasında durmuş, başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Üstü kelleşmiş ve ortası yumuşamış, tombul beyaz bir adamdı. Shelley'nin gönderdiği fotoğrafların her birinde sıkılmış ve kontrol edilmiş görünüyordu.

"Larry nerede çalışıyor?" Riley sordu.

"United Alpha Diş Sigortası'nda faturalandırma temsilcisiydi." "Öyle miydi?" Nick geçmiş zamana dikkat etti.

"Pazartesi günü amiriyle konuştuğumda, bir daha ofise gelmekten rahatsız olursa kovulacağını söyledi," diye açıkladı. "Larry'nin ne yapacağının söylenmesiyle ilgili her zaman bir sorunu vardı. Özellikle de canı yapmak istemediğinde ve *hiçbir zaman* canı yapmak istemediğinde."

Nick bu tiplere aşinaydı. Pasif-agresif, sorumluluktan kaçmak için en azını yapan ve kötü yapan küçük pislikler.

"Çocukları plaj gezinize götürmek zorunda kalmamak için ortadan kaybolmuş olma ihtimali var mı?" diye sordu.

Yüz ifadesi karardı. "Beni ve çocuklarımı endişelendirmesinin nedeni buysa, onu bulduğumda canı çok yanacak demektir."

Dışarıdan hafif bir testere sesi yükseldi. Riley'nin burnu seğirdi ve yüzünün rengi soldu.

"Affedersiniz," diyerek sandalyesinden fırladı ve ön kapıya doğru koşmaya başladı.

Bir saniye sonra bir çığlık duyuldu ve testere aniden kesildi.

Nick bir süre bekledi ve kimse 911 diye bağırmaya başlamayınca toplantıya devam etti.

"Shelley, eski kocan hakkında bana verebileceğin kadar çok bilgiye ihtiyacım olacak."

"Sana ne istersen söyleyeceğim. Doğum tarihi, sosyal güvenlik numarası, en sevdiği yemek, ayakkabı numarası."

"Sanki onu iyi tanıyormuşsunuz gibi geliyor," diye cüret etti.

"Bir ilişkide böyle yaparsınız. Tabii Larry değilseniz. Birlikte geçirdiğimiz yirmi küsur yıldan sonra hâlâ doğum günümün ne zaman olduğunu bilmiyor ya da badem alerjim olduğunu hatırlamıyordu. Onu evli kalamayacağımızı bilecek kadar iyi tanıyordum. Bazı erkekler hiç büyümüyor. Ve eninde sonunda bir kadının, oyun kumandasını bırakmaya ve altı kez sorulmadan lanet kuru temizlemeyi almaya istekli bir erkeğe ihtiyacı vardır."

Nick yakasının altının biraz ısındığını hissetti. Riley'ye kuru temizlemeye ihtiyacı olup olmadığını sormayı aklına not etti.

"Hobiler ve arkadaşlarla başlayalım."

"Çok fazla arkadaşı yok. Çocuklar koşuya yeni başladığını söyledi. Görünüşe göre boşanmak bir erkeğe dış görünüşü için biraz çaba sarf etmesi gerektiğini hatırlatıyor." Nefes nefese kaldı. "Kendini bir sonraki kadın için düzeltecek ve bir kez rahatladığında her şey yine cehenneme dönecek."

Spor salonuna gitmeyi aklına bir kez daha not etti.

Riley elinde dairesel bir testereyle içeri geri döndü. Ne kendisi ne de testere kanla kaplıydı. Nick bunu bir zafer olarak değerlendirdi.

"Harika. Son soru. Evine bakmam için içeri girmeme izin verecek biri var mı?" diye sordu.

Shelley bavul büyüklüğündeki çantasına uzandı ve bir anahtarlık çıkardı. "Buyurun."

"Bir göz atıp ne bulabileceğimize bakacağız," diye söz verdi.

12 Ağustos Çarşamba, 19:03

Riley elindeki yiyecek ve paketlerle konağın arka kapısından içeri girdi. Mutfığa doğru ilerledi, Burt de onun peşindeydi, elinde yeni bir çiğneme kemiği vardı.

kocaman bir ağız.

Gabe'i elinde oyuncak bebek büyüklüğünde duran bir kutu dondurmaya kederle bakarken buldu.

"Neyin var? Dondurma baş ağrıtıyor mu?" diye sordu, poşetleri tezgâhın üzerine koyarken.

Binlerce kırık kalbin acısını taşıyan acıklı kahverengi gözleriyle ona baktı. "İyi bir arkadaşına veda ediyorum." Sızlanarak dondurmayı çöp kutusuna attı.

Burt, çöp kutusunun dondurmayı kendi bölgesine koyduğunu hissetti ve yüzünü kutuya soktu.

Riley köpeği çöp kutusundan çıkardı. "Artık osurmak yok," diye onu uyardı. "Neden dondurmadan vazgeçiyorsun?"

Gabe hâlâ çöp kutusuna bakarken, "Elanora çalışmalarına devam etmemi istiyor," dedi.

Köpeği odadan kovdu ve arkadaşına/zaman zaman ruhani danışmanına döndü. "Büyükannem her şeyi kendi bildiği gibi yapar.

Onun yolu sizin yolunuz olmak zorunda değil."

Başını yavaşça salladı. "O haklı. Ben kendi yolculuğumdan sapmışken sana nasıl rehberlik edebilirim?"

Bir elini onun devasa pazusuna koydu. "Gabe, dostum. Dondurma yolculuğundan sapmak değil. Bu bir mola. Herkes mola vermeyi sever."

"Elanora değil. O haklı. Kendimi zihnen ve bedenen saf olmaya yeniden adamalıyım."

Riley gözlerini kıstı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Artık dondurma yok demek. Ve başka dikkat dağıtıcı şey yok."

Uh-oh. Burnu seğırdi ve kız kardeşı Wander'ın görüntüsü aklına geldi. Birdenbire büyükannesini endişelendiren "diğer dikkat dağıtıcı şeylerin" ne olduğu hakkında çok iyi bir fikri oldu.

"Bedenin arzuları ruhsal gelişiminizi engeller."

Elanora Basil yaşlı bir kadındı.

"Onunla konuşacağım," diye söz verdi. "Lonca'da çok fazla zaman geçiriyor ve dışarıda deneyimlenmeyi bekleyen koca bir dünya olduğunu unutuyor."

"Elanora deneyimlerin küçük beyinliler için olduğunu söylemişti."

"Öyle mi? Ayrıca yaz tatillerinin, yıl boyunca eğitim alarak beyinlerini yakmaktan endişe eden aptal çocuklar için olduğunu söylüyor. Yani ben olsam onu çok ciddiye almazdım. Neden kasabada olduğunu ve ne zaman ayrılmasını bekleyebileceğimizi öğreneceğiz."

"Size sunduğum ruhani rehberlik onu hayal kırıklığına uğrattı. Bu yüzden burada. Eğitimi devralmak için."

Riley ürperdi. Gabe habersizce malikâneye gelip kendisini onun psişik şeyler konusundaki resmi öğretmeni olarak tanıttığından beri kaslı, tatlı, yol gösterici bir ışıktan başka bir şey olmamıştı. Onun nazik rehberliği Riley'nin yarı işlevsel bir psişik haline gelmesine yardımcı olmuştu.

Alışveriş sepetlerinden birine uzandı ve ona bir kutu Moose Tracks dondurması uzattı. "Bunu tadını çıkarman için aldım çünkü sen iyi bir arkadaş ve harika bir öğretmensin. Bir huysuz medyumun bunu mahvetmesine izin verme."

Minnettar gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Her zaman senin arkadaşın olacağım Riley Thorn."

"Güzel. Şimdi dondurmanı ye."

"Çantalarınızı yukarı taşımanıza yardım edeceğim ve sonra özel ikramımın tadını çıkarmak için geri döneceğim."

"Kulağa adil geliyor."

Onu üçüncü kattaki kapısının önünde bıraktı ve çok sevdiği dondurmasına geri dönmek için merdivenlerden aşağı adeta koşarak indi.

Riley içeri girdi ve olduğu yerde durdu. "Bu da ne-"

Nick Santiago yemek yapıyordu.

Ve *güzel* kokuyordu. Ocaktan başını kaldırdı ve ona gamzeli bir gülümseme fırlattı. "İyi zamanlama," dedi, tavayı iki gözlü küçük ocaktan çekerek.

"Bu da ne?" diye sordu, sarımsak ve cızırdayan soğan kokusuna doğru süzülerek.

"Tavuk fajita," dedi ve kızın görebilmesi için dökme demir tavayı eğdi. Ön kolu ve pazusu uygunsuz bir şekilde esnedi. Böyle yaptıklarında hoşuna gidiyordu. "Bu benim uzmanlık alanım."

"Bir uzmanlık alanın var mı?" diye sordu. "Yani, yatak odasının dışında."

Adam ona patentli iç çamaşırı yakma bakışlarından birini attı. Poşetleri yere bıraktı ve adamın uzattığı birayı aldı.

"Olay nedir?" diye sordu.

Geniş omuzları dikkatsizce inip kalktı. "Sevgilime akşam yemeği hazırlamak istedim. Bunu bir randevu gecesi olarak düşün."

İlk "randevu gecelerinde" Nick onu yanlışlıkla çıplak görmüş, sonra da sırf komşusunun evini gözetleyebilmek için pizza rüşvetiyle dairesine girmişti.

"Tuhaf davranıyorsun," diye karar verdi. Adamın kaşları havaya kalktı.

"Ben mi? Garip mi?"

"Bana danışmadan birlikte yaşamaya başladık. Her şeyi yeniden döşedin. Bir cinayet soruşturması için bana bağıldın. Şimdi de bana yemek pişiriyorsun. O gamzelerin arkasında neler oluyor, Santiago?"

"Bir şey olduğu yok. Erkek arkadaşlar kız arkadaşlarına her zaman yemek pişirirler. Ayrıca onlara cinayetler hakkında bağırırlar."

Riley şüpheli tavrını sürdürdü. "Tam gaz ilerlemek zorunda değilsin, biliyorsun. Bu ilişki olayında yenisin. Senden elmas bir yüzük ve 401(k) hak sahibi formu çıkarmanı beklemiyorum."

"Birlikte yaşamamızla ilgili bir sorunun mu var?" diye sordu.

Etrafı taradı. Yeni kanepeler. Büyük düz ekran. Bütün bir Şükran Günü ziyafetinin ağırlığını taşıyabilecekmiş gibi görünen yemek masası. "Hayır. Sadece bu işe olması gerekenden daha hızlı atlamandan endişeleniyorum."

Çok dikkatli bir şekilde birayı ondan aldı, bir yudum içti ve ocağın yanına koydu. Sonra parmaklarını kadının pantolonunun kemerine geçirdi ve onu kendine doğru çekti.

"Hızlı olmayı severim," diye fısıldadı karanlık bir sesle kulağına.

Evet, evet, biliyordu. Ve onu da bir hız manyağına dönüştürüyordu. Onu konfor alanından çıkarıp serbest düşüşe itiyordu. Ne zaman ölüme düştüğünden emin olsa, adam onu yakalamak için orada oluyordu.

"Ben de hızlı olmayı sevmeye başladım," dedi, akşam yemeğinin ve birliktelik konuşmalarının bekleyebileceğine karar vererek.

Dişlerini adamın kulak memesine geçirdi. Adam bir nefes verdi ve parmakları kadının kalçalarını sıkıca kavradı.

"Bu masanın birleşik vücut ağırlığına nasıl dayandığını görmeye ne dersiniz?" diye önerdi.

Göğsünden homurdandı ve ocağın altını kapattı. "Maksimum beş yüz yükü var. Kontrol ettim," dedi ve onu kaldırıp masaya doğru taşıdı.

Bacaklarını onun beline doladı ve sıkıca tutundu.

Kadının kışını masanın üzerine kaydırды ve kalçalarının arasında durup gözlerinin içine baktı.

"Senden hoşlanıyorum, Thorn."

Nick'in sesindeki tınıyı duydu ve kızgın fırının altındaki peynir gibi eridi. "Ben de senden hoşlanıyorum, Nick."

Başını iki yana salladı. "Uh-uh. Senden hoşlanıyorum."

Başı dönüyordu, sıcaktı ve gerçekten çok tahrik olmuştu. "Ben de senden *hoşlanıyorum*," diye fısıldadı.

"Söz mü?" Dudakları onunkilerden bir nefes uzaktaydı.

"Yemin ederim," dedi ve adamın ağzını kendi ağzına doğru çekerek.

Nick Santiago öpüşebilir. Bu konuda profesyonel bir kariyer yapabilirdi. Kadınlar kendilerini soluksuz öpmesi ve evreninin merkezi gibi hissettirmesi için ona para ödeyebilirdi. Şu anda bu fikri ortaya atacağından değil. Çaldığı şey *onun* nefesi ve evrenin merkezi *o* olduğu için değil.

Nasıl bu kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Onunla bir şans yakalamak için neden bekâr yaşam tarzını pencereden dışarı fırlattığını. Ama fazla düşünmektense, kabullenmeyi tercih etti.

Adamın ağzının tadını çıkarmakla o kadar meşguldü ki kapının açıldığını duymadı. "Riley, senin için bir kutu daha var!"

Fred Bogdanovich, Pink Floyd tişörtü, çok kısa yoga şortu ve yazlık peruğuyla - sarışındı - çok daha genç bir adamın enerjisiyle dairesine daldı.

Kadın uzaklaşmaya çalıştığında, Nick bir elini başının arkasına sıkıştırdı ve diğer elini asi yaşlı vatandaşa doğru sallayarak onu öpmeye devam etti.

"Oops. İkinizin sevişmekle meşgul olduğunuzu bilmiyordum," dedi Fred ve plastik küveti kapının yanına bıraktı.

"Yeni bir daireye ihtiyacımız var," dedi Nick'in ağzına. "Komşularımızı tanımadığımız bir yere."

"Sanırım seni yalnız bırakacağım." Fred durakladı ve havayı kokladı.

"Hey!

Fajita. Benim favorim."

Nick'in ağzına yaptığı leziz saldırı, Fred'in mutfığa girip çıkmadan önce kendisine bir tabak yardım etmesiyle de durmadı.

Ondan hoşlanıyordu. Hoşlanmaktan da öte.

Nick Santiago'nun hiçbir fikri yoktu ama ona aşıktı. Bunu ona söyleyecekti. Bu bilginin onu anafilaktik şoka sokmayacağından emin olduğunda.

Adamın elleri şimdi kadının belindeydi ve gömleğinin eteklerinin altından geçiyordu. Parmakları tenini bulduğunda, vücudundaki her hormon reseptörü bir Noel ağacı gibi aydınlandı.

"Senden çok hoşlanıyorum, Thorn," dedi ve uzmanlık seviyesindeki yeteneğiyle ağzının tadını çıkarmaya devam etti.

"Evet. Ben de seni seviyorum."

Dudakları kendini beğenmiş bir memnuniyetle onunkilere doğru kıvrıldı. "Ben de senden hoşlanıyor muyum?"

"Kapa çeneni ve kafamdaki tüm grameri öpmeye devam et," dedi ellerini adamın tişörtüne sokarak.

Bu otuz saniye kadar sürdü, ta ki burnu seğirip odaya bir ürperti çökene kadar. Nick bunu fark etmedi. Libidosu tavan yapmıştı ve genel olarak adam beş alarmlı bir yangından daha fazla ısı pompalıyordu. Ama Riley bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Kapı buyurgan bir şekilde çalındı. "Defol git buradan," diye hırladı.

Elleri kadının göğüslerine doğru yolculuğuna devam edemeden kapı tekrar çalındı.

Riley onun dokunuşu altında gerildi. "Evet. Onu almalıyız."

Elanora koridordan, "Nicholas, ellerini torunumun göğüslerinden çek ve şu kapıyı aç," diye seslendi.

Büyük bir isteksizlikle geri adım attı. "Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun."

Onu masanın üzerinde bıraktı ve kapıyı hızla açtı. "Yardımcı olabilir miyim, Elanora?"

Hâlâ tepeden tırnağa siyah giyinmişti ama saçındaki kuş tüylerini kasvetli siyah bir eşarpla değiştirmişti.

"Bundan çok şüpheliyim," dedi Elanora. "Buraya ikinize de bir davet sunmak için geldim."

"Oh, ne güzel," dedi Nick. "Bunu mesajla yapamaz mıydın?"

Riley sonunda bacaklarını yeniden kullanmaya başladı ve masadan kaydı. İnsanlar büyükannesiyile bu şekilde konuşmazdı. Elanora'nın ilginç büyüğü dövüş güçlerinde ustalaşmış olma ihtimaline karşı aralarına girdi.

"Siz ikiniz yarın aile yemeği için bize katılacaksınız. Gabrieli de getirin," diye duyurdu büyükannesi.

Burt açık kapıdan içeri girdi ve Elanora'ya geniş bir alan bıraktı. Kanepenin diğer tarafına oturdu ve şüpheyle kanepenin üzerinden baktı. Dili devasa ağzından dışarı fırladı.

"Çok büyük köpeğinizi de getirebilirsiniz."

"Sağ ol büyükanne. Ama Nick ve benim çok işimiz var-" diye başladı Riley.

"İkiniz de orada olacaksınız. Bu ailenin köklerini hatırlamasının zamanı çoktan geldi de geçiyor. Artık oylanmak yok."

"Lolipoları hiç sevmemişimdir," diye araya girdi Nick.

Elanora ona, daha küçük bir adamın dizlerinin titremesine neden olacak alaycı bir bakış fırlattı.

"Mizah anlayışından pek hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordu bir elini sakallı çenesine sürterek.

"Mizah duygusu enerji kaybıdır. Bu dünya mizahi bir yer değil. İnsanlar yaşar. İnsanlar ölür. İnsanlar sorumluluklarını yerine getirir ve yeteneklerini geliştirir. Mizaha ya da eğlenceye yer yoktur." Kelimeyi sanki farklı bir s-kelimesi gibi tükürdü.

"Hiç paraşütle atladın mı?" diye sordu.

"Yaşayanlarla ve ölümlerle uğraşmaktan kendimi herhangi bir ulaşım aracından aşağı atamayacak kadar meşgulüm."

"Su kayağı mı? Yoksa sizin türünüzün ıslanmasına izin verilmiyor mu?"

Riley Nick'e doğru geri çekildi ve büyükannesinin gözbebeklerinden yıldırımlar fırlatmayı öğrenmemiş olmasını umdu.

"İkiniz de katılacaksınız. Uygun şekilde giyineceksiniz. Ve ailenizin huzurunda dillerinizi birbirinizin ağzına sokmayacaksınız," diyerek mücevherli parmağıyla onları işaret etti.

Riley'nin kolları her ihtimale karşı bir kalkan gibi yukarı kalktı. "Orada olacağız," diye söz verdi.

"Saat yedi," dedi Elanora sert bir sesle. "Gel, köpek. Beni dışarı çıkaracaksın."

"Bu koku da ne?" ve "dondurma" dışında İngilizce'den pek bir şey anlamadığını belli eden Burt, korkutucu kadının yanına gitti ve çıkış yolunu gösterdi.

Riley sırtını Nick'in geniş göğsüne yasladı.

"Bu çok korkutucuydu. Duvarların arkasını görebiliyor mu? Seni hissettiğimi nereden bildi?"

"Sen Nick Santiago'sun. Tabii ki beni hissediyordun."

Bir dakika daha açık kapıya baktılar. Elanora Basil'in ruh hallerini öldürmek gibi esrarengiz bir yeteneği vardı.

"Yeni bir daireye ihtiyacımız var. Hendeği olan bir tane," diye karar verdi. "Bakalım Fred bize hiç fajita bırakmış mı?" diye önerdi.

Akşam yemeğinden arta kalanları incelemek için mutfığa yöneldiler.

"Bu arada," dedi, "Kellen'a yardım etmeye karar verdim. dava."

Nick bir nefes verdi. "İçimde bunu söyleyeceğine dair bir his vardı."

Riley neşeyle, "Görünüşe göre güçlerim sana da bulaşıyor," dedi.

"Keşke sende olan başka bir şey bana da bulaşsaydı."

13 Ağustos Perşembe, sabah 7:01

"I

Bunu yasaklıyorum," diye açıkladı Nick.

"Affedersiniz?" Riley tek gözünü açtı ve yanındaki yastıktan ona kaşlarını çatarak baktı.

Yeni yatak, paylaştıkları eski yataktan bin kat daha rahat olmasına rağmen, gecenin yarısını uyanık geçirmiş, ilişkiler ve dolaplardaki cesetler hakkında düşünmüştü.

"Ben senin erkek arkadaşımın ve bu nedenle bir davada Weber ile çalışmanı yasaklıyorum." İlişki kuralları vardı. Bunu o bile biliyordu. Daha önce tek eşli bir anlaşma yapmamasının nedeni de bu kurallardı. Ama bir başkasına ne yapması gerektiğini söyleyebilmek oldukça büyük bir profesyonel gibi görünmeye başlamıştı.

Şimdi her iki gözü de açıktı ve içlerinde bir ateş vardı. "Bunu yapamazsın."

"Az önce yaptım." Kendine güvenerek yol almanın akıllıca olduğunu düşündü. Belki de ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığını fark etmeyecekti. Aklından ne geçiyordu ki? Tabii ki anlayacaktı. O bir medyumdu.

Yorganı başının üzerine çekti. "Bunu şafak sökmediğinde konuşalım."

"Bunun hakkında konuşmaya gerek yok," diye ısrar ederek battaniyeyi geri çekti. "Bunu yapmayacaksın. Ben kararımı verdim."

Bir elini saçlarının arasından geçirerek saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Dinle. Seni biraz rahat bırakmaya çalışıyorum ama beni bir şey yapmaktan men edemezsin."

"Dışarı çıkıp başka biriyle yatmama izin var mı?"

Uykulu gözlerle ona baktı. "Hayır!"

"Sen de değilsin. Gördün mü? Bu işler böyle yürür."

İnledi. "Nick Santiago'dan bir ilişki dersi alacaksam, kahveye ihtiyacım olacak."

"Bak. Sen iyi bir kızsın. Hatırladın mı?" dedi, yeni bir taktik deneyerek. "Başkalarını mutlu etmek istiyorsun. Beni mutlu et, Thorn. Bu davayı alma."

Doğrulup oturdu. "Beni bu şekilde zorlamandan dehşete mi düşsem yoksa etkilensem mi bilemiyorum."

Atletinın ince askısı omzundan kayarak dikkatini dağıttı. "Kesinlikle etkilenerек git," diye ısrar etti, onu incelemek için dirseğinin üzerinde yükseldi.

"Beni korumaya çalıştığınız için minnettarım," diye başladı.

"Bir şey değil." Parmağını kayışın altından geçirdi. "Nick!"

"Sen önemlisin, Thorn. En son böyle bir şeye karıştığında az kalsın ölüyordun. Bununla başa çıkamam. Dolayısıyla, bunu yapmayacaksın."

Ona son *olaydan* bu yana gece boyunca hiç uyumadığını söyleme ihtiyacı hissetmedi çünkü uyandığında hala yanında olduğundan ve nefes aldığından emin olmak istiyordu. Ona söz verdiği gibi soruşturma iplerini göstermek yerine, onu kötü adamlardan mümkün olduğunca uzak tutmak için bir ofis idaresi işine ittiğini.

"Gardiyan" olayını bir kez berbat etmiş ve bedelini ödemişti. Bu sefer işini şansa bırakmayacaktı.

Uzun bir iniltiyle biten bir nefes verdi. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmıyorum. Ve *hala* bu 'ölü insanlarla konuşma ve cinayetleri çözme' işinin benim olayım olmasını istemiyorum."

"Harika. O zaman yapma."

"*Ama* korkunç büyükannem haklı. Bu konuda bir şeyler yapma sorumluluğum var... bu..." Elini havada salladı.

"O zaman bir karnavalda stant aç ve fal bak."

"Kuzey Amerika Medyumlar Birliği hakkında pek bir şey bilmiyorum ama sanırım bu durumdan çok rahatsız olurlardı."

Elini tuttu ve parmak eklemlerini ağzına götürdü. "Senin tehlikede olmanı istemiyorum. Asla. Bir daha."

Kadın yumuşadı, sonra başını yastığa gömdü. "Bunu takdir ediyorum. Ama ayrıntıları ve o çeşmede olanların Beth'e olanlarla nasıl bir ilişkisi olduğunu tartışmaya istekli değilseniz-"

Vücudundaki her kas gerildi. Orgazm olmak gibiydi, ama harika yerine acı vericiydi.

"Konuşacak bir şey yok," diye ısrar etti. "Ayrıca. Sen psişiksin. Bütün gün kafamın içinde dolaşmıyor musun?"

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Hayır! Bütün gün senin kalın kafanı karıştırmayacağım. Bu etik olmaz. Evet, *duygularını* anlayabiliyorum. Ama zerre kadar empatisi olan herkes bunu yapabilir."

İşler doğru yönde gitmiyordu.

Yorganı geriye atarak bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Adam ona doğru uzandı ve uyku şortunun kemerini yakaladı. Ama adam onu kendine doğru çekemedi, kadın şorttan sıyrıldı ve çıplak poposuyla adamın gözlerini kamaştırdı.

"Dışarıda hâlâ bir güvenlik kamerası var," diye hatırlattı ona yatağın etrafında dolanırken.

Rüyalarının dipsiz kadını ona ters ters baktı ve koridora çıktı.

İç çekerek yatağa geri yaslandı. "İyi gitti."

Nick, sinirli görünen bir kadın ve akşamdan kalma kocası için kapıyı tutarken, eski "polis dükkânının" Nick'in orada geçirdiği günlerden bu yana pek değişmediğini fark etti. Kadın ona bir göz attı ve parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Pleksiglas bölmenin arkasındaki telefonda konuşan memura el salladı ve nezarethanenin kapısını işaret etti.

"Weber?" diye mırıldandı.

Başıyla onayladı ve Nick içeri girerken bir selam çaktı.

Bina eskiydi, mobilyalar da öyle. Bayat kahve ve endüstriyel temizleyici gibi kokuyordu. Solmuş muşamba zeminler ekonomik düzeyde ticari bir halıyla kaplanmıştı. Pencerelerde temizlik ekibinin tüm çabalarına rağmen hâlâ kirli bir film tabakası vardı.

Telefonlar çaldı. Konuşmalar gürlledi. Bir gökkuşağı kadar suçlu işlem sırasını bekledi.

Neredeyse
kaçırıyordu.
Neredeyse.

Weber'i masasında, eski dosya dolapları ile tuvalet arasındaki köşeye sıkışmış halde gördü. Adam bitmek bilmeyen koleksiyonundan bir kravat daha takmıştı ve saat erken olduğu için kırıksız gömleğinin kollarını henüz kıvrırmamıştı. Cep telefonunu omzuyla kulağı arasına sıkıştırmış yazıyordu, eski klavyesinin tuşları o kadar yüksek sesle tıklıyordu ki arayan kişiden sürekli tekrar etmesini istemek zorunda kalıyordu.

Nick'in eski masası yeni bir dedektif tarafından işgal edilmişti. Gençti, Asyalıydı ve takım elbise giyiyordu.

"Nicky Santiago," iyi bir polis ve hoş bir eski kız arkadaş olan Çavuş Mabel Jones dirseğinde belirdi. Kısa boylu ve kıvrımlıydı, koyu tenliydi ve o gün için topuz yaptığı gür saçları vardı. "Buraya girerken yıldırım çarpmadığına şaşırdım. Kimseye kafa atmayacaksın, değil mi?"

Nick Weber'e doğru baktı. Dedektif parmağını kaldırdı.

"Hiçbir şey için söz veremem Jonesy," dedi. "Ama alt çekmecende sakladığın iyi K-bardaklarından birini paylaşırsan çaba gösterebilirim."

Teklifi düşünüyormuş gibi yaparak dudaklarını büzdü. "Olur. Bana da bir tane yaptığın sürece."

"Anlaştık."

Kahve makinesine el koydu ve eski iş arkadaşları işini geri mi istiyor yoksa eski ortağına bir yumruk daha mı atıyor diye bahse girerken iki fincan üzerinde çalışmaya başladı.

Nick, Weber'in masasının önündeki sandalyeye oturmadan önce Mabel'in kahvesini getirdi.

Eski ortağı telefonu kapatırken, "Tatildeymiş gibi görünüyorsun," dedi.

Nick şortuna ve tişörtüne baktı. Birkaç yüz tekrarla sinirini atmaya çalıştıktan sonra doğrudan spor salonundan gelmişti.

ve koşu bandında 4 mil. "Yönetmelikler yüzünden boğulacakmış gibi görünüyorsun," diye karşılık verdi.

Weber kâğıtları karıştırırken, "Özlüyorsun,"

diye tahmin etti. "Hem de nasıl."

"Yine beni hırpalamaya mı geldin?"

Nick kahvesinden bir yudum aldı. "İçemem. Jonesy bana iyi kahve verdi. Uslu durmak zorundayım."

Weber dosyaları ve yapışkan notları karıştırırken, "Önemli olmasaydı ona sormayacağımı biliyorsun," diyerek kestirip attı.

"Riley evet diyecek."

"Çoktan yaptım. Olay yerini tekrar ziyaret etmek ve kocasıyla tekrar görüşmek için onu yirmi dakika içinde alacağım."

Nick burun deliklerinin alevlendiğini hissetti. Kız sinirlendiği zaman çok hızlı çalışırdı. "Bunu yapmasını istemiyorum."

"Dünkü öfke nöbetiniz sırasında bunu çok açık bir şekilde ifade ettiniz."

"Vuruldu."

Kellen, "Kurşunun kafana değil kıkına isabet etmesini sağlamak için kendini ateş hattına attı," diye belirtti. "Kendini bazılarımızın bir çatışmada yaptığından daha iyi idare etti."

Nick başını salladı. "Onun bir çatışmada kendini idare etmek zorunda kalmasını *istemiyorum*. O pisliğe silah atmak zorunda kaldı çünkü nasıl ateş edileceğini bilmiyordu. Bu bok için eğitimli değil."

Kellen ona, "Tek istediğim birkaç görüşmeye katılması ve dava dosyasına göz atması," diye hatırlattı.

"Ondan bir katil bulmasını istiyorsun. Domuz kabuğu almak için bakkala gitmesini istiyormuş gibi konuşmayın."

Kellen parmaklarını dikleştirdi. "Seni daha önce bir kız için bu kadar heyecanlanırken görmemiştim Santiago."

"O sadece *bir* kız değil. O *benim* kızım."

"Seni suçladığımı söyleyemem. Göze hoş görüldüğü kesin."

Nick elindeki fincanı masaya çarptı ve kahve ağzından taşı.

Kellen bok yiyen bir sırtışla, "Aşağı çocuk," dedi. "Sadece seni kızdırma iyiliğinin karşılığını veriyorum. Beth'le böyle bir şeydi işte."

Nick dişlerini sıktı. Birlikte cehennemi yaşamışlardı ve bu, arkadaşlıkları için hiç de iyi olmamıştı. Nick'in ölümünden beri onun hakkında hiç konuşmamışlardı.

son günü. Her şeyden önce, Weber'in küçük kız kardeşi ve Nick, birlikte bir odada bulundukları her seferinde ağabeyinin tansiyonunun yükselmesine neden olan bir flört yaşamışlardı.

"Sadece seninle dalga geçiyordum, dostum. Zararsız bir şeydi. Ben olsam kız kardeşini dışarı çıkarmazdım. Kurallar var."

"Kurallara uymuyorsun."

Nick, "Evet, onları yapmaya çalıştığımda bile doğru yapamıyorum," diye yakındı.

Kellen bekledi.

"Bir ilişki içindeyken, eğlencenin bir parçası da karşınızdakine ne yapıp ne yapamayacağını söyleyebilmek değil midir?"

"Evet, kadın olduğun zaman."

"Oh, hadi ama. Bana bunu söyleme. Riley'nin bana barda güzel kızları tavlama hakkı olduğunu mu söylüyorsunuz? Ama onu bir cinayette çalışmaktan men edemez miyim?"

"Ben de sana tam olarak bunu söylüyorum kardeşim." "Siktir. Bu hiç adil değil."

"Ona barlarda erkek tavlama yasaklayabilirsin. Ama ikiniz bu konuda anlaşılmadığınız sürece, hiçbiriniz diğerine hangi işleri alacağını söyleyemez. Bunu Doğa Kızları ile zaten öğrendiğinizi sanıyordum."

Riley, Nick'in haberi olmadan, Nick'in sahibine ulaşmak için izlediği köhne bir barda garson olarak işe girmişti. Mini eteği ve göbeğini açıkta bırakan gömleğiyle etrafta caka satıyor, Harrisburg sosyetesinin süprütülerine ucuz içki servisi yaparak Nick'in bilgi almasını sağlıyordu.

Bu yüzden birçok kez öfke nöbeti geçirdi.

Nick inledi. "Bu saçmalık. Bu onun kendi iyiliği için."

"Bunu ona açıklamayı denesene?" Kellen sordu.

"Evet."

Eski ortağı ayağa kalktı ve takım elbisesinin ceketini silkti. "Öyle mi yaptın? Yoksa ona sadece nasıl olduğunu mu söyledin?"

"Ne fark eder ki?"

Kellen sırtıttı. "Dostum, seni tekrar yakından ve şahsen bir aptal olarak görmenin iyi hissettirdiğini söylemeliyim."

"Isır beni."

Kellen ayağa kalkıp başıyla kapıya doğru işaret etti, Nick de onu izledi.

"Bak. Demek istediğim, kadınlar senin sözünü dinlemeye daha meyillidir.

Neandertal talepleri, eğer onlara bunun için iyi bir neden sunabilirseniz. Eğer yapabilirsen

ikna edici bir durum yaratın."

"Yani ya koca, aptal bir bebek gibi ona içimi dökeceğim ya da ona iş hayatım üzerinde veto hakkı vereceğim öyle mi?" Nick özetledi.

Kellen onun omzuna bir tokat attı. "İşte şimdi anlıyorsun."

"İşte bu yüzden bu boku yapmak istemedim," diye yakındı dışarıya, kavurucu Ağustos sıcaklığına adım attıklarında.

Kaldırım cızırdıyor ve ağustos böcekleri sokaktaki ağaçlardan tehditkâr bir şekilde vızıldıyordu.

"Ama bunu yapıyorsun ve onun için yapıyorsun. Oldukça özel biri olmalı."

Nick iç çekti. "Öyle. Ben de bu yüzden buradayım. Başını belaya sokmasına izin verirsen yüzünü o kadar çok parçaya ayırırım ki organ nakline ihtiyacın olur."

"Mesaj alındı. Kızına dikkat edeceğim, Nicky. Sen de aynısını yaptığından emin ol."

Otoparkı geçip Kellen'in boktan departman arabasına gittiler.

"Bu konuda konuşmak istedi," dedi Nick.

Weber ona donuk bir bakış fırlattı. "Kadınlar bir şeyler hakkında konuşmayı severler." "Kadınlar hakkında ne biliyorsun ki?"

"Senden çok daha fazla. Ben evliydim." "Peki bu nasıl sonuçlandı?"

"Sağdıcım olduğun ve taşınmama yardım ettiğin için nasıl sonuçlandığını biliyorsun, pislik."

Arkadaşına kendi aptallığını hatırlatmak Nick'in kendini daha iyi hissetmesini sağladı. "Beth hakkında konuşmak istiyor," dedi sonunda.

Kellen'in gözleri keskinleşti. "Bir şey biliyor mu? Bir şey gördü mü?"

Nick başını salladı. "Hayır. Ve ondan bakmasını istemedim. Sen de istemeyeceksin. Onu bu duruma sokmak istemiyorum."

Weber başının arkasını kaşıdı. "Anlıyorum. Belki de bilmememiz daha iyi olur."

Nick, bitkin polislerin, harap olmuş ailelerin, kurbanların ve faillerin kesiştiği binaya doğru baktı. Bazen cevaplar yerine umutla baş başa kalmak daha iyiydi.

"Beth'ten bahsetmişken, dava dosyasına ihtiyacım var."

Kellen ona kayıtsızca baktı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Saçmalık. Kötü polis arkadaşların evimi ateşe verdiğiinde benimki cayır cayır yandı."

"Departman dosyalarını öylece bir sivile teslim edemem."

Nick başını geriye attı. "Peki. O zaman seninkini kopyala. Evde bir dosyan ve bir tahtan olduğunu biliyorum."

"O benim kız kardeşimdi," diye belirtti.

"Ve sen de benim kardeşim sayılırsın. Dosyayı

istiyorum." "Tamam. Sana bir kopyasını getireceğim."

Nick başıyla onayladı. "Minnettarım."

Weber bir çift havacı gözlük taktı ve direksiyona geçti. "Şimdi bana bir iyilik yap. Kızına bugün şans dile ki aptal erkek arkadaşının kötü tavırları yüzünden endişelenmekten kocasını tanımaya fırsat bulamasın."

Nick, "Evet, evet," diye mırıldandı ve telefonunu çıkardı.

Saat 11:15, 13 Ağustos Perşembe

Bianca Hornberger'in mahallesi insanların öldürüldüğü bir yere benzemiyordu. Daha çok bar mitzvahlarının ve pahalı siyasi bağış toplama etkinliklerinin yapıldığı bir yere benziyordu.

aperatifler sunuldu. Çıkmaz sokak, havuz evleri ve açık hava mutfakları gibi şeylere sahip büyük boy evlerle doluydu. Dışarıda görünen tek insanlar, bahçelerin ve havuzların güzel görünmesi için para alan kişilerdi.

Hornberger evi, dairesel bir araba yolu ve tüküren yunusların yer aldığı bir çeşmesi olan iki katlı, beyaz tuğladan yapılmış devasa bir evdi.

Kellen motoru kapatırken Riley, "Rahat," diye takıldı. "İçini görene kadar bekle," dedi.

Arabadan indiler ve Pensilvanya'daki nem Riley'nin saçlarına anında tam iki santim kabarıklık kattı.

Nemli avuçlarını pantolonunun üzerinde düzeltti ve sonra gergin görünmemesi gerektiğini hatırladı. Seksi bir erkek arkadaşı ve sevimli bir köpeği olan sivil bir danışmandı, çok teşekkür ederim. Artık eski kocasının yeni nişanlısını internette takip etmekten başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan, zar zor geçinen, kuşatılmış bir redaktör değildi.

"Hazır mısın?" diye sordu, güneş gözlüklerini ön cebine sokarken.

Başını salladı. O sabah Gabe'le oturup yaklaşık bir saat boyunca psişik egzersizler yapmış ve kendini açık hissetmişti. Kellen'in zihninin davayı, Nick'i ve Beth'i de içeren düşüncelerle dolup taşığını bilecek kadar açıktı. Adamın beyni çok kalabalıktı. "Önce bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu.

"Olay olduğunda kurban evde yalnızdı. Ölüm nedeni hariç her şey yanlış giden bir soygun gibi görünüyor. Güvenlik kayıtları otuz beş dakika içinde silinmiş. Kurbanın telefonu da dahil olmak üzere evdeki tüm bilgisayar ve tabletler alınmış."

Yolda yürürlerken ona baktı. "İçeride bir şeye ihtiyacın olursa, mesela odada yalnız kalmak istersen, bana işaret ver yeter."

"İşaret mi? Ne işareti?" diye sordu, polis konuşması el kitabını kaçırdığından endişelenerek. Öğrenmesi gereken özel bir işaret dili mi vardı? Kötü adamlar uşaklarına böyle mi başlarını sallayabiliyordu ve uşaklar patronun kendilerinden iyi adama ölümüne kadar eşlik etmelerini istediğini biliyordu, bir kapuçino ya da arabalarının detaylandırılmasını istediklerini değil?

Weber sıırttı. "Sakin ol. Sadece başını salla. Ben bakarım."

Riley başını salladı, sonra durdu. "Bu henüz gerçek bir baş sallama değildi. Demek istediğim. Bu gerçek bir baş sallamaydı. Ama kodlu bir baş sallama değildi. Belki de bir kod kelimemiz olmalı?"

Kellen elini onun omzuna koydu. "İyi olacaksın. Gergin olma. Bu sefer ilgi çekici biri değilsin. O yüzden panikleyip 'lahana güveci' diye bağırma. Sadece benim kaçırdığım bir şey var mı diye bakıyorum."

"Sence kocası mı yaptı?" Bir katille ilk karşılaşmasından bu kadar kısa bir süre sonra başka bir katille yüzleşecek kadar midesi olup olmadığından emin değildi.

"Kendi izlenimlerle sizin izlenimlerinizi lekelememeyi tercih ederim.

Hadi, ortak.

Hadi gidip bir ineği korkutalım."

TEDDY HORNBERGER ÇOKTAN KORKMUŞTU. Ve üzgün. Ve... neredeyse rahatlamış gibi hissettiren küçük bir şey. Ruh rehberlerinden gelen izlenimler Riley'nin başını döndüren bir bilgi yığınıydı.

Kırkılı yaşlarının başındaydı ve düzenli spor yapan birinin fiziğine sahipti. Nedense bu ona biraz tuhaf gelmişti. Seyrelmiş sarı saçları ve gözlerinin altındaki koyu halkaları gizlemeyen sağlıklı bir bronzluğu vardı.

İyi uyuyamıyordu. Gerçi, karısının birkaç gün önce evlerinde öldürüldüğünü düşününce onu suçlayamazdı.

"Dedektif Weber, bir haber var mı?" Teddy gözlüklerini çıkarıp *Mandalorian* tişörtüne silerek sordu.

"Bay Hornberger, bu ortağım Riley. Soruşturmada bize yardımcı oluyor. Olay yerini tekrar gözden geçirmek ve size birkaç soru sormak istedik."

"Ah, tabii. Bir avukat bulundurmalı mıyım?" diye sordu, az önce en sevdiği anaokulu öğretmeni tarafından köşeye sıkıştırılmış beş yaşındaki bir çocuğa benziyordu.

"Kesinlikle rutin," diye söz verdi Riley. "Kaybınız için çok üzgünüm."

Ona gülümsemeye çalıştı ama yüzü buruştu. "Özür dilerim," dedi titreyen bir hıçkırıkla. "Zor bir dönemden geçiyorum."

Eğer bu adam karısını öldürseydi, o da koşup yüzüne dövme yaptırırdı. "Hayal bile edemiyorum," diye sempati duydu.

"İçeri girmemizin bir sakıncası var mı?" Kellen sordu.

Teddy başını salladı ve onları içeri almak için kapıdan geri çekildi.

Teddy gürültüyle burnunu silerken Riley etrafına bakındı. Fuayenin tavanı tuğladandı ve oturma alanındaki büyük şömineyi doğrudan görebiliyordu. Beyaz kanepe yatak olarak kullanılıyordu. Teddy'nin orada uyuyup uyumadığını merak etti.

Şöminenin üzerinde, Bianca Hornberger'in kocaman bir gelinlik içinde çok canlı olduğu siyah-beyaz büyük bir fotoğraf vardı. Bianca ön planda duruyordu ve on beş kişilik bir gelin grubu yüzleri seçilemeyecek kadar arkasında duruyordu.

Önde ve merkezde, her zaman olmak istediği yerde.

Portredeki Bianca, olay yeri fotoğraflarındaki Bianca'dan daha doğal görünüyordu. Gülümseyebiliyordu. Göğüsleri daha küçüktü. Ve saçları at yelesinden çok balodaki ponpon kızlara benziyordu.

Riley raflara sıkıştırılmış ve soluk pembe duvarlara çerçevelenmiş başka fotoğraflar da olduğunu fark etti. Genç bir aile. Bebekler küçük çocuklara dönüşüyordu. Yeni yürümeye başlayanlar çocuklara. Enerjik küçük bir oğlan ve tatlı gülümsemeli tombul bir kız. Çocuklar belli bir yaşa geldiklerinde fotoğraflar değişti. Oğul bir atlete dönüşürken daha çok fotoğraf vardı. Ama kız çocuğu ortadan kaybolmuş gibiydi. Değişmeyen tek şey, her fotoğrafta mini etekleri ve solaryumda bronzlaşmış haliyle görünen Bianca'ydı.

Teddy burnunu silmeyi bitirdi ve gözlüklerindeki gözyaşı sisini sildikten sonra onları ana yaşam alanından çıkarıp çapraz polis şeridinin arkasındaki çift kapıya götürdü.

"Seninle içeri gelmemi ister misin?" diye ciyakladı.

Kellen Riley'ye baktı. O da başını salladı. "Buna gerek yok. Sadece etrafa hızlıca bir göz atmak istiyoruz, sonra seninle konuşmak için geri döneceğim."

Rahatlamış görünüyordu. "Tamam."

Kellen kaseti havaya kaldırdı ve Riley onun kolunun altına girerek beyaz bir halı bulutunun üzerine çıktı.

Yatak odası bir prenses için tasarlanmış gibi görünüyordu. Duvarlar pembemsi bir krem rengindeydi, süslü süslemeler ve bir değil iki kristal avize vardı. Gölgeleli yatak, allık pembe yatak takımının altına gömülmüştü ve yastıklar üst üste yığılmıştı. Halıdaki küçük lekeler ışığı yakalıyor ve parlıyordu. Odada üç adet tam boy ayna vardı.

Aynaların yer almadığı duvarlar yeni ve gelişmiş Bianca'ya bir saygı duruşu niteliğindeydi. Duvarları açık saçık boudoir resimleri ve tuval üzerine çekilmiş ördek dudaklı selfie'ler süslüyordu. Teddy'nin, çocukların ya da başka bir ailenin tek bir fotoğrafı bile yoktu.

Bu Bianca'nın gösterisiydi.

"Banyo şurada," dedi Kellen, başka bir çift kapıyı göstererek. "Dolap da şurada." Kellen ona bir çift eldiven uzattı ve Riley eldivenleri giymek için acele etmedi. Riley daha fazla oyalanamayacağını anlayınca sertçe yutkundu ve açık kapıya temkinli bir şekilde yaklaştı. Keşke destek için Gabe ya da Burt'ü de yanında getirseydi diye düşündü. Hâlâ ona kızgın olmasına rağmen Nick'i bile.

Karlı beyaz halıya kusmayacağını umuyordu. Bu talihsizlik olurdu.

Kellen, "Ben de seninle gelebilirim," diye teklif etti.

"Bu iyi olur," dedi rahatlayarak. "Bil diye söylüyorum. Bazen bunu yaptığımda kusuyorum. Kahvaltıda da yaban mersinli smoothie içtim."

Bir parmağını kaldırdı ve banyoya yöneldi. Elinde bir çöp kutusuyla döndü. "Her şey hazır."

"Teşekkürler." Gerçekten de Nick'in söylediği gibi bir göt değildi. "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Dolap Riley ve Nick'in tüm dairesi kadardı.

Uzun bir duvarda lüks marka gündelik kıyafetler yer alıyordu. Tasarımcı taytları. Etiketli sweatshirtler. Yaklaşık yüz tane bluz. Karşı duvarda çanta ve ayakkabılar için açık raflar vardı. Arka tarafta kot pantolonlar ve elbiseler asılıydı. Belli ki kurbanın pahalı bir zevki varmış. Ve bir temizlik ekibi. Dolap tertemizdi. Bir toz tavşanı bile yoktu.

"Kocan yine ne iş yapıyor?" diye sordu, topuklarında kristal çiviler olan bir çift stiletto'yu eline alarak. Normalde lekesiz olan tabanında birkaç pul parıltısı vardı.

"Yazılımcı. Hershey'de bir geliştirme şirketi işletiyor," dedi Kellen çöp tenekesini hazır tutarak.

Olay yeri fotoğraflarını aklına getirdi ve kendini cesedin bulunduğu yerde konumlandırdı. Ölümün izini taşıyan bir halı lekesi yoktu ama o noktaya adımını attığında omurgasında küçük bir ürperti hissetti.

"Kurban işe yaradı mı?"

"Hayır. Evde oturan bir anne. Ama kendi YouTube kanalını açıyordu. Misafir odasında bir stüdyo kurmuş."

Kellen'in sesi kayboldu ve Riley kendini kabarık pembe ve mavi bulutların arasında bulduğunda dolap ortadan kayboldu.

"Kanalıma hoş geldiniz!" diye anons etti cıvıl cıvıl, gıcırtilı bir ses eterin ötesinde bir yerden. "Ben Bianca ve size hak ettiğiniz her şeyi nasıl elde edeceğinizi anlatmak için buradayım."

Bulutlar dağılmaya başladı ve Riley'nin midesi bir roller coaster'ın ilk tepesinden aşağı iniyormuş gibi düştü. Sonra birden hareket etmemeye başladı.

"Ama, baaaaaaabe," dedi Alive Bianca, parmaklarını çenesinin altında kenetleyerek. Tırnakları çok uzun ve çok keskin olduğu için tehlikeli bir hareket gibi görünüyordu. "Ameliyata ihtiyacım var. Gittiğim son konferansta tüm kızlar daha büyük göğüslerin daha büyük takipçi sayısı anlamına geldiği konusunda hemfikir." "

"Bir avuç yabancıнын senin ve vücudun hakkında ne düşündüğünü neden bu kadar önemseydiğini hâlâ anlamıyorum," dedi Vision Teddy bıkkınlıkla. Üzerindeki tasarımcı işi düğmeli bluzu silkerek çıkarıyordu.

"Bu benim için önemli, bebeğim. Sesimin duyulmasını istiyorum. Söyleyecek şeylerim var. İnsanların hayatlarını en iyi şekilde yaşamalarına yardımcı olabilirim. Tıpkı sana yardım ettiğim gibi," diye mırıldandı Bianca. "Benden önce ne kadar tombul ve solgun olduğunu hatırlıyor musun?" Pençeye benzeyen tırnaklarını çıplak göğsünde gezdirdi ve Riley delinme yaralarından endişelendi.

Teddy kendisine ayrılan bir metrekairelik dolap bölmesine uzandı ve üzerinde deniz gergedanı olan bir tişört çıkardı. Başının üzerine geçirdi. Riley onun istifasını hissedebiliyordu. "Bu ameliyat için çok fazla para. Ayrıca son cerrah biraz daha büyürsen önemli riskler olacağını söylememiş miydi?"

"Ew, bebeğim. Onu giyme. İğrenç bir şey. Onu çöpe at ve sana aldığım golf tişörtlerinden birini giy." Ona bir gömlek itti.

"Bunun içinde rahatlayamam. Sadece kanepede oturup çocuklarla film izlemek istiyorum. Ne giydiğim umurlarında değil."

"Yansıtmamız gereken bir imajımız var," diye ısrar etti Bianca. "Ya ailece film izlediğimiz bir selfie çekersen ve takipçilerim o paçavradan soğursa?" Yüzü garip bir şekilde buruştu ve Riley, Bianca'nın burnunu kırıştırmaya çalıştığını fark etti.

Teddy karısına doğru uzandı ve ellerini tuttu. "Takipçi sayınız umurumda değil. Bence göğüslerin zaten çok büyük. Devrildiğin için on santimlik topuklu ayakkabılarını giymeyi bırakmak zorunda kaldın. Eski seni özlüyorum. Çin yemeği getiren ve bütün gece benimle *Matrix* filmlerini izleyen kıza ne oldu?"

Bianca'nın göz devirmesi dramatik ve pratikti. "Bebeğim. Ben evrim geçirdim. Ve sen de evrim geçiriyorsun." Adamın karnını dürttü. "O otuz kilo fazlanın burada nasıl görüldüğünü hatırla. Ne kadar kabarık, küçük bir inektin. Şimdi bir de kendine bak. Kaslısın. Bronzlaşmışsın. İletişim."

"Saç tıkaçları. Kuru gözler. Ve karbonhidratları özlüyorum," diye karşı çıktı. "Ve senin bu tavrının kızımız üzerinde nasıl bir etki yarattığından endişeleniyorum. Onun bir anneye ihtiyacı var, bir modele değil. Ve sırf sen kendini bir grup yabancı için oyuncak bebeğe çeviresin diye bu kadar çok çalışmıyorum."

Bianca onun burnuna vurdu ve golf tişörtünü eline tutuşturdu. "Hayır. Ailemize en iyi hayatı sağlamak için bu kadar çok çalışıyorsun. Şimdi o gömleği ve bu şortu giy. Ve fotoğraf çekimim için reflektörü tutabilirsin."

"Artık senin kim olduğunu bile bilmiyorum," diye fısıldadı

Teddy. "Ben kendimin en iyi versiyonuyum, şapşal."

Bulutlar tekrar kapanıyordu ve Riley kendini şu bankaların arabaya servis tüplerinden birinin içinden çekiliyormuş gibi hissediyordu.

Kendini tekrar dolabın içinde buldu. Başının dönmesiyle yana doğru devrildi ve kulüp kıyafetlerinin olduğu bir bölüme düştü. Güçlü eller

onu düzeltti ve haliya doğru itti. Çöp tenekesi görüş alanında belirdi ve titrek bir gülümsemeyi başardı.

"Ben iyiyim," diye söz verdi, elinin tersiyle iterek. "Sadece biraz başım dönüyor."

"Bu... Bu da neydi böyle?" Kellen onun yanında yere çökerek sordu.

"Bu bir imgelemdi. Neden? Bu olurken neye benziyordum?"

"Burnun seğirmeye devam etti ama gözlerin açık kaldı ve donuklaştı. Sanki sıkıcı bir dersteymişsin de kendini tamamen bırakmışsın gibi."

"Hâlâ dolaptaydım. Ama Teddy ve Bianca'yı izliyordum."

"O mu yaptı? Hayır. İmkânı yok. Bu, insancıl fare tuzakları kuran ve örümcekleri dışarı atan türden bir adam."

"Onun öldüğünü görmedim," dedi, biraz rahatlamış hissederek. "Ama tartıştıklarını gördüm. Daha büyük göğüsler istiyordu." Baş dönmesi azalmaya başlamıştı ve oturduğu yerden dolabı inceledi. Bianca'nın Teddy'ye zorla giydirmeye çalıştığı golf tişörtünü köşede yerde gördü.

"Daha büyük mü? Onları daha büyük yaptıklarını bilmiyordum." "Daha büyük göğüsler, daha büyük bir internet takipçisi demek."

"Belki de takipçilerinden biri onu öldürmüştür?" Kellen düşündü. "Ne kadar büyük bir takipçiden bahsediyoruz?"

"Yirmi bin."

"Yirmi bin kişi onun kendilerine nasıl zenginlerle evlenip estetik ameliyat yaptıracaklarını anlatmasını mı izlemek istedi?"

"Yarısından fazlası sahte hesaplardı. Alışverişleri kredi kartı ekstrelerinde bulduk."

"Sahte takipçiler satın alabiliyor musunuz?"

"Ne diyebilirim ki?" Weber omuz silkti. "Bu berbat bir dünya. Herkesin bir fikri ve izleyicisi var."

Teddy'yi mutfakta, boş gözlerle bir kâseye bakarken buldular. "Bay Hornberger?" Riley söyledi.

Sarsıldı, süt ve Marshmallow Munchies'i pembe mermer tezgahın üzerine gönderdi.

"Konuşmak için birkaç dakikanız var mı?"

"Uh, evet. Tabii. Özür dilerim. Bana Teddy de." Sıcak pembe bir bulaşık havlusunu dağınıklığın içinde döndürdü ve hepsini lavaboya döktü.

"Teddy. Eşinin onu sosyal medyada takip eden insanlarla herhangi bir sorunu olup olmadığını biliyor musun?"

Gözlüklerini burnuna doğru itti. "Sıra dışı bir şey yok. Yani, her yerde troller var. Ama o bunu kıskançlığa bağladı."

"Bir sürü insanı kıskandırdı mı?" Kellen sordu. Teddy sefilce omuz silkti. "Yani, çok güzeldi." "Ve çok düşkün bir kocası vardı," diye ekledi Riley.

Mutfaktaki beyaz emaye buzdolabına, mercan rengi dolaplara baktı. "Belki biraz fazla düşkündüm. Sadece onun mutlu olmasını istedim."

"Yani internette ona karşı yapılan herhangi bir tehditten haberiniz yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse, o korkulacak biri değil. Karımın... güçlü fikirleri vardı ve bunları dile getirmekten hoşlanırdı. Yüksek sesle." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Öyle demek istemedim..."

"Sorun değil," dedi Riley. "Bize verebileceğiniz her doğru bilginin yardımı dokunur."

Başını salladı. "Evet. Tamam. Teşekkürler. Öldüğüne inanamıyorum. Ona kimin zarar vermek isteyebileceğini bilmiyorum. Onsuz ne yapacağımızı bilmiyorum."

"Değerlendirme mi?" Kellen yürüyüş yolundan arabasına doğru ilerlerken sordu. Bej renkli bir sedan, süslü bir tuğla sütuna gömülü bir posta kutusunun önüne park etmeden önce yavaşça yanlarından geçti.

"Öldüğü için üzgün ve korkmuş. Ama biraz da rahatlamış."

Dedektifin kaşları kalktı. "Rahatlamış mı?"

"Onu mutlu etmek istiyordu ama bu asla yeterli değildi. Verdiği her santim için bir mil daha gerekiyordu. Başka bir kozmetik prosedür. O bir amaç için bir araçtı ve bunu fark ettiğinde, ona kurtulamayacak kadar aşık olmuştu."

"Kanalına üstünkörü bir göz attım. Birinin saçlarını döndürmesini ve 300 dolarlık kot pantolon bulmaktan bahsetmesini izlemek acı verici. Ancak açıkça tehdit içeren yorumlara rastlamadım."

Riley, "Bianca'nın sosyal medyasını biraz araştırabilirim," diye gönüllü oldu. "Siber takipte çok iyiyimdir. Yani yasal olanında. Yasal olanında," diye düzeltti hemen.

13 Ağustos Perşembe, 13:06

Larry Rupley'in konağı, ev olarak kullandıkları Bogdanovich malikânesinden iki kısa blok ötedeydi. Birbirinin aynısı olan iki tane bej renkli apartmanın ortasında, y a v a n , bej renkli bir apartmandı. Nick

Riley'nin cipini park yerine çekti ve kendisine uzattığı dosyayı aldı.

Köpek Burt, yıkım topu kafasını koltukların arasına soktu ve ön camdan sıra sıra dizilmiş binalara kaşlarını çatarak "Burası öğle yemeği değil" der gibi baktı.

Nick köpeğin kulaklarını karıştırarak, "Sırada öğle yemeği var, dostum," diye söz verdi.

Riley'ye bir bakış attı. Sağ salim döndüğünden beri sessizdi.

-Weber'in yüzü için iyi haber-ölen kadının kocasıyla yapılan röportajdan.

"Buna hazır olduğuna emin misin? Sabah bir cinayet ve öğleden sonra kayıp bir kişi, seyyar tuvalet şemalarını düzeltmeye alışkın biri için fazla gibi görünüyor."

Ona baktı ve güneş gözlüklerinin üzerinden bir kaşını kaldırdı. "Pelet sobaları, ukala. Ve tuvalet bölmeleri."

Sırıttı ve dizini şefkatle sıktı. Kendisine ukala denmesi, o günkü tartışmalarından dolayı kin tutmadığı anlamına geliyordu.

Sabah. Ya ona ne yapması gerektiğini söylemesi o kadar da kötü bir ihlal değildi ya da eski kocasından çok daha kötü şeylere alışkındı. Ona karşı kin beslemediği anlamına geldiği sürece mutluydu.

"Rüyayı yaşıyorum, bebeğim," dedi. "Hadi gidip kendimize kayıp bir Larry bulalım."

Cipten indiler. Burt arkalarından tırıs la ilerledi, bacağını bir yangın musluğunun üzerine koymak için durakladı. Üç beton basamak Larry'nin ön kapısına çıkıyordu.

"Burası boşanmış erkeklerin kendi başlarının çaresine bakmayı öğrenmek için gittikleri bir yere benziyor," dedi Riley, Nick'in uzattığı lateks eldivenleri çıkarırken. Yazlık sivil danışman kıyafetinden Nick'in seksi kız kıyafeti olarak düşünmekten hoşlandığı kıyafete geçmişti. Şirin bir pantolon, sandaletler ve ona her baktığında gözüne çarpacak kadar göğüs dekoltesi gösteren askılı mavi bir atlet. Nemden şikâyet ettikten sonra saçlarını sevimli bir at kuyruğu şeklinde yüzünden geriye doğru toplamıştı. Kadınların neden büyük saçların kötü bir şey olduğunu düşündüklerini asla anlayamayacaktı.

Yumruğunu kaldırdı ve kapıyı çaldı.

"Kapıyı o açsa tuhaf olmaz mıydı?" diye düşündü, etrafındaki birbirinin aynısı boş merdivenlere ve sıkıcı kahverengi ön kapılara bakarak.

Burt burun kıvrarak aralarına girdi ve başını eğdi.

Nick daha sonra kapı zilini denedi ve kimse cevap vermeyince Shelley'nin ona verdiği anahtarı çıkardı. "Umalım da bir seks partisnin ortasında olmasın," dedi kapıyı açarken. "Önden buyurun."

"O görüntüden sonra mı?" Riley başını salladı.

Kapıdaki posta yuvasının hemen altında bulunan küçük bir posta yığınının üzerinden içeri adım attı.

Seyrek döşenmiş demek daha doğru olur. Beyaz olmayan bir duvarda sarkık bir kanep e vardı. Karşısında iki düzine kadar kablo uzanan yeni bir televizyon vardı. Sehpa çöpten bulunmuş gibi görünüyordu. Üzerinde iki oyun kumandası ve bir cüzdan vardı.

"Bay Rupley? Evde misiniz?" diye seslendi. "Larry?"

Burt sorgulayıcı bir havlamayla yankılandı ve burnunu çekerek mutfığa gitti.

Yanıt gelmedi. Riley, "Boş

hiss ediyorum," dedi.

"Hadi kazmaya başlayalım."

Burt yemek alanındaki halıyı mıncıkladı.

Nick onu, "Tam anlamıyla değil, dostum," diye uyardı. Köpek utanmış

görünüyordu.

"Peki tam olarak ne arıyoruz?" Riley vestiyeri açarken hevesli bir ses tonuyla sordu. "Yabancı birinin evini dağıtmak için bir PI kontrol listesi var mı?"

"Birkaç şey arıyoruz. Rupley'nin nasıl yaşadığına, zamanını nasıl geçirdiğine ve kiminle geçirdiğine dair ipuçları. Sıra dışı bir şey var mı diye bakıyoruz. Hangi reçeteleri kullanıyor? Esrar ya da porno zulası var mı? Ne saklıyor ve bunu saklamakta ne kadar iyi?"

Düşünceli bir şekilde başını salladı.

Bir şeyleri saklamaktan bahsetmişken. "Fotoğraf çekmek için telefonunu ödünç alabilir miyim?" diye sordu. "Benimkini cipte bıraktım."

"Elbette." Fotoğraf makinesini uzattı ve içine bakmak için vestiyeri açtı. Nick kamerayı açmadan önce birkaç ayarı ustalıkla değiştirirken dikkatini ondan ayırmadı. Bu konuda kendini suçlu hissetmeyecekti. Bunu onun iyiliği için yaptığına karar verdi.

Aşırı korumacı hain erkek arkadaş görevini tamamladıktan sonra cüzdanı çevirip açtı ve Larry'nin ehliyetini, birkaç kredi kartını, 42 dolar nakit parayı ve bir market kulüp kartını buldu. Prezervatif yoktu. Üzerinde gizemli telefon numaraları ya da adresler olan kâğıt parçaları da yoktu. Her şeyi çıkardı ve sehpanın üzerine dizilmiş içindekilerin bir fotoğrafını çekti.

Yaşam alanında ne sanat eseri, ne çerçeveli fotoğraf, ne de bitki vardı. Kirli çoraplar ve iki çift haki pantolon ön kapının yanında bir yığın halinde toplanmıştı. Larry Rupley de tıpkı Nick'in amcası Ricardo gibi kapıda pantolonunu düşürüyordu. Rico Amca'nın aksine, Larry'nin çamaşırlarını toplayan bir Fotoula Teyzesi yoktu.

Birleştirilmiş mutfak ve yemek alanı, biri için donmuş burritoları ısıtmak dışında herhangi bir gerçek işlev için çok küçüktü. Aletler "apartman büyüklüğünde" ve on yıldan daha eskiydi. Odanın ortasında üstü yastıklı küçük bir katlanır masa vardı. Sandalye yoktu ama açılmamış paketler ve zarflarla dolu küçük bir yığın vardı. Görünüşe göre Larry, karısının ev ve posta işleriyle ilgilenmesine alışkın bir adamdı.

Nick postaları karıştırdı, çoğunlukla önemsiz şeyler ve Amazon paketleri buldu.

Görünüşe göre Larry yemeklerini ya kanepede ya da mutfakta ayakta yiyordu.

Masanın ötesinde, sadece bir ızgaranın sığabileceği kadar küçük bir güverteye açılan sürgülü bir cam kapı vardı. Ve büyük bir erkek ızgarası değil.

portatif kömür çeşitleri. Güvertenin dışında Nick'in tahminine göre bir arka "bahçe" vardı. Mahremiyet için çitle çevriliydi, ama bir metreye bir metre olduğu düşünülürse, daha çok bir açık hava hapisane hücresi gibi hissediliyordu.

Larry arka bahçedeki üç metrelik alan için hiçbir şey yapmamıştı.

"İlginç bir şey var mı?" diye sordu Riley içeri girdiğinde. Riley mutfaktaki çöpleri karıştırıyordu.

Başını salladı, burnu kırışmıştı. "Eski K-bardakları ve küflenmiş yemek artıkları. Dolunay ayını için tarikat arkadaşlarıyla buluştuğu ormandaki gizli kulübenin adresi yok."

Burt yerde iki kase buldu ve suyu höpürdeterek içmeden önce mamaları mideye indirdi.

"Adamın bir kedisi var," diye gözlemledi Nick, kilerin kapısını biraz daha aralayıp kum kabının üzerinde duran bir torba kedi maması buldu.

"Gel pisi pisi," diye seslendi Riley. Burt'ün kulakları dikildi ama hiçbir kedi görünmedi.

"Görünüşe göre televizyon yemeği ve bira diyeti yapıyormuş." Elinde donmuş bir meze tutuyordu. "Adam karısı ve dört çocuğu varken yalnız yaşamaya ve Dr. Diet Salisbury Steak yemeye başladı."

"Resim yok. 'Babanın evini' çocuklar için ev gibi yapmak için çaba yok. Pantolonlar kapıya bırakılmış. Belki de böylesi daha çok hoşuna gitmiştir?" Nick tahmin etti.

Oturma odasına döndü ve vestiyerin içine baktı. Bir sweatshirt ve üç palto asılı duruyordu. Onların altında iki çift mokasen ayakkabı ve boş bir alan vardı.

"Şüpheli bir şey gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Bavul listesi ya da uçak bileti yok. Şüpheli kan gölleri yok. Fidyeye notu yok. Üst katı kontrol edelim."

Burt önlerindeki halı kaplı merdivenlerden yukarı fırladı.

Köpeği ikinci kata kadar takip ederken, "Yemin ederim İngilizce anlıyor," dedi.

Üst katta eşit büyüklükte iki yatak odası ve küçük bir banyo buldular. Yatak odalarından birinde duvarlara sıkıştırılmış iki ranza vardı. Şiltelerin üzerinde çarşaf yoktu.

Larry'nin yatak odasında yatak başlığı olmayan tam boy bir yatak, tek bir yastık ve indirimden alınmış gibi görünen yatak takımları vardı. Dolapta sır yoktu ve çok az giysi vardı. Birkaç tişört, bir kot pantolon, birkaç çift atletik şort ve yerde buruşmuş atletler. Pencerenin altındaki duvara takılı bir telefon şarj aleti vardı,

Nick'in şimdikiye kadar gördüğü en küçük düz ekran, neredeyse boş olan cılız şifonyerin üzerine tünemişti ve yatağın yanında yerde bir şişe losyon vardı.

Larry Rupley'nin hayatı çok iç karartıcıydı.

Riley'yi banyoya kadar takip etti.

"Hmm," dedi, muşamba zemindeki kirli iç çamaşırı yığınının bakarak.

"Anıları canlandırmak mı?" diye sordu. Eski komşusu Dickie'nin iç çamaşırlarını ortak banyoya düşürmek gibi bir geçmişi vardı. En azından kendini öldürtmeden önce öyleydi.

"Bahse girerim Larry'nin bir çift salata maşası ve onları toplayacak hoşnutsuz bir kadını yoktur," diye şaka yaptı.

Nick yerdeki boş tuvalet kâğıdı rulosuna baktı ve çamaşır dolabını açtı. Larry'ye tuvalet kâğıdı ya da birden fazla havlu alacak bir karısı yoktu. Larry'nin boşanmaktan kaçınmak için ne kadar çaba göstermesi gerektiğini merak etti. Ve adamın bunu yapmaya istekli olmaması için ne kadar tembel bir orospu çocuğu olması gerektiğini.

Riley ecza dolabını açarken iç çekerek, "Burası içimi karartıyor," dedi. "Görünüşe göre Larry de öyle." Bir şişe reçeteli hapı ona doğru fırlattı. Anti-depresanlar. Şişeyi kirli beyaz makyaj masasının üzerine boşalttı ve hapları sayarak şişenin üzerindeki dolum tarihini kontrol etti.

"İşte bir tane kolesterol için," dedi ve ona bir tane daha uzattı. O da ikinci şişeye aynısını yaptı.

"Eğer ilaçlarını alma konusunda iyiye, ikisini de yaklaşık beş gün geriden alıyor.

İkisi de aynı gün dolduruldu."

"Beş gün, Shelley'nin çocukların mesajlarına ve aramalarına cevap vermeyi bıraktığını söylediği zamana uyuyor."

Nick hapların, banyonun ve üst katın geri kalanının fotoğraflarını çekti ve sonra birinci kata döndüler. Burt kanepede uzanıyordu.

Onları gördüğünde uzun kuyruğu yastığa çarptı. "Peki, ne görüyoruz ya da göremiyoruz?" Nick sordu.

Riley, "Cüzdanını ve arabasının anahtarlarını bırakmış," dedi. "Ama bir telefon ya da ev anahtarı göremiyorum. Yani sadece kısa bir süreliğine gitmeyi planlıyormuş gibi görünüyor. Ya da belki de öyle görünmesini istiyordu."

"Shelley, Larry'nin ona nafaka borcu olduğunu söyledi ve o posta yığınının içinde birkaç gecikme bildirimi var. Belki Larry çok geride kaldı ve

her şeyi atlamaya karar verdi. Beleşçi insanlar bunu her zaman yapar."

Kaşlarını çattı. "Evet, ama buzdolabının üzerinde beş koşu için iki yarış önlüğü var ve elbise dolabında iş ayakkabılarının arasında bir boşluk vardı. Sanki koşuya gitmiş ve bir daha geri dönmemiş gibi görünüyor."

"Ama bir de kedi var," diye dikkat çekti.

"Ne olmuş ona?"

"Biz görmedik."

"Kediler saklanır. Gölgede gizlenip Burt'ün zamansız ölümünü planlıyor olabilir," dedi.

"Kasede yemek vardı. Hangi kedi tüm mamasını yemeden beş gün geçirir ki?"

"Belki de biri onu besliyordur?"

"Ve belki de o kişi Larry'nin nereye gittiğini biliyordur," dedi.

Ona saygı ve şehvetin bir karışımı gibi görünen bir bakışla baktı. "Etkileyici."

"Evet, bunu çok duyuyorum," dedi parmak eklemlerini gömleğine sürterek. "Hadi kedi tabaklarını yeniden dolduralım ve gidip birkaç kapı çalalım."

Mutfağa doğru yöneldi, sonra durdu. "Anti-depresanlar. Depresif bir ev. Ailesinden uzakta olmak. Bir şey yaptığını düşünmüyorsunuz değil mi..."

"Köprüden atlamak gibi mi?" Omuz silkti. "Kalp krizi de olabilirdi. Bir soygun olabilirdi. Vur kaç olabilirdi. Aşırı doz. Ya da barda seksi bir kızla tanışmış ve birkaç günlüğüne onun evinde kalmış olabilir."

"Ortadan kaybolmasıyla ilgili tek açıklamanın öldüğü, gizli bir uyuşturucu sorunu olduğu ya da seksi bir kızla birlikte olduğu olması onun hayatı hakkında ne söylüyor?" dedi kuru bir sesle.

"Belki de dostumuz Larry kendi ortadan kayboluşunu sahnelemiş ve güzel bir tropik adaya taşınmıştır. Asla bilemezsin."

Riley'nin burnu

seğirdi. "Ne?" diye

sordu.

"Ha?" diye sordu, gözlerini kırpıştırarak.

"Burnun seğirdi. Ne görüyorsun?"

Omuz silkti. "Daha çok bir his gibi. Sanki geri dönmeye niyeti varmış gibi geliyor. Ama net bir şey anlamıyorum. Sanırım ölü kadının dolabında psişik kotamı doldurdum."

Nick ona doğru uzandı ve omuzlarını ovdu. "Weber'le birlikteyken bir şey gördün mü?"

"Kurbanın dolabında bir imgelem gördüm. Cinayet ya da başka bir şey değil. Ama onun hayatına bir bakış attım. Kusmadım ama yine de dizlerimin bağı çözülünce Kellen'ı biraz korkuttum."

Kız arkadaşının başka bir erkeğin yanında dizlerinin bağının çözülmesi fikri umurunda değildi.

"Sanırım psişik dayanıklılığımı ya da başka bir şeyimi geliştirmem gerekiyor. Formda değilim."

"Büyükannen bu gece bunu söylediğini duymasın," diye uyardı. "Seni Tayland'da bir terleme kulübesinde psişik eğitim kampına zorlayacak türden bir kadına benziyor."

Riley yüzünü buruşturdu. "Sanırım bu yüzden burada."

"Korkunç kadını senden uzak tutacağım," diye söz verdi ve başının üstüne bir öpücük bıraktı. "Hadi Thorn. Bakalım komşular ne diyecek."

Larry'nin evinin iki tarafındaki kapılara da kimse cevap vermedi. Ama üçüncü kapı, orta yaş krizi küpesi ve aşırı şişirilmiş pazusunda yeni bir dövmesi olan kısa boylu, kaslı bir adama açıldı. Orta boylu kadınlar için sorun yaratacak kadar kısaydı. Ya güzel bir bronzluğu vardı ya da İtalyan veya Latin genleri taşıyordu ve bir vücut spreyi şirketine yatırım yapmış gibi kokuyordu. Nick otoparktaki parlak spor arabanın bu adama ait olduğunu tahmin etti.

"Bir şey mi satıyorsun?" diye sordu adam umutla. Bakışları Riley'ye takıldı ve parladı. Güzel kız radarı. "İçeri gelebilirsin ya da her neyse."

"Teşekkürler," dedi. "Ben Riley, bu da Nick."

"Girin! Girin! Girin! Ben Roy. Vay anasını. Bu bir aslan mı?" Burt, Roy'un yanından koşar adımlarla geçti.

Riley, "Biz onun bir köpek olduğunu düşünüyoruz ama o kendini bir insan sanıyor," diye açıkladı.

Roy hayatında duyduğu en komik şakaymış gibi güldü ve Nick vücut spreyi bulutunun altında yayılan çaresizliğin kokusunu alabiliyordu.

"Komşunuz Larry'yi arıyoruz. İki kapı aşağıda oturuyor."

Roy'un oturma odası bir ev spor salonuna dönüştürülmüştü. Halının üzerine düzgünce dizilmiş aptal ziller vardı, bir ağırlık sehpa'sı sehpa olarak kullanılıyordu. Ön pencerenin yanındaki duvarda egzersizlerin ve tekrarların yazılı olduğu beyaz bir pano asılıydı.

"Spor yapıyorsun," dedi Riley, bariz olanı söyleyerek.

Roy, Rockefeller Noel ağacı gibi aydınlandı. "Evet," dedi başını sallayarak. "Ağırlık kaldırmaya başladım. Önemli bir şey değil. Karım - daha doğrusu *eski karım*- biraz yumuşadığımı söyledi. Şimdi şaka yapıyor." Cümle tamamlandıktan sonra da başı sallanmaya devam etti. "İçecek bir şey ister misiniz? Ben de tam protein shake yapmak üzereydim," dedi başparmağını Larry'ninkiyle neredeyse aynı olan mutfğa doğru sallayarak.

Nick, kent sakinlerinin ne sıklıkla sarhoş olup kazara kendilerini başkalarının evinde bulduklarını merak ediyordu.

Riley tatlı bir gülümsemeyle, "Böyle iyiyim ama teklifin için teşekkürler," dedi.

Roy bunu yedi. "Otursana. Buzdolabında biraz jambon ve peynir var. Benim öğle yemeğim olacaktı ama paylaşabilirim."

"Biz iyiyiz dostum. Teşekkürler," diye ısrar etti Nick. "Larry Rupley hakkında. Onu tanıyor musun?"

Roy yine başını sallamaya bağlamıştı. "Tabii. Evet. Tabii. Büyük adam. Koşuyor. Onu benimle birlikte kaldırmaya ikna etmeye çalışıyorum. Ben de maksimuma ulaşmaya çalışıyorum. Bir gözcüye ihtiyacım var." Başını salla.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Riley sordu. "Kim? Larry mi?"

Nick öfkeli bir nefes verdi. "Evet, Larry. Nerede olduğunu biliyor musun? Birkaç gündür kimse ona ulaşamıyor."

Başını salla. "Evet. Hayır. Hayır. Onun işini denediniz mi?" "Bize yardım edemezseniz bir sonraki durağımız orası."

"Yardım edebilirim! Kesinlikle yardım edebilirim," diye ısrar etti Roy, yeniden kaslı yalnızlığıyla baş başa kalacağı düğünceyle paniğe kapılmış görünüyordu.

"Larry'yi en son ne zaman gördün?" Riley sordu.

"Tamam. Bir düşüneyim," dedi. Boynundaki damarlar göze çarpıyordu ve Nick düşünmenin adamın sinir sistemini çok fazla zorlayabileceğinden endişeleniyordu. "Geçen cumartesi günü bir grup arkadaş -hafta sonu çocuklarını almamış olanlar- otoparkta bir tür tailgate için bir araya geldik. Biraz hamburger ızgara yaptık. Bira içtik. Sınav çektik."

Kaslarını esnetti ve sanki ona silah gösterisine bilet teklif edecekmiş gibi beklentiyle Riley'ye baktı.

Cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Kulağa eğlenceli geliyor." Nick onun yalanının kulağa çok inandırıcı geldiğini düşündü.

"Evet. Sorun değil. Buradaki çoğumuzun birçok ortak noktası var.

Boşanma falan. Pardon. Şeyler."

"Larry Cumartesi günkü partide miydi?" Nick, Roy'u tekrar rotasına sokmaya çalışarak sordu.

"Oh, evet. Tabii ki. Yani, şınav çekmiyordu. Ama kesinlikle oradaydı."

"Nasıl görünüyordu?" Riley sordu.

"Görünüyor mu?" Roy belli ki bu kelimeyi hiç duymamıştı.

"Hafta sonu olduğu için mutlu görünüyor muydu? Herhangi bir konuda zgn ya da stresli miydi?"

"Oh." Başını salla. "Evet. Hayır. Bilmiyorum. Erkekler duygularımızdan falan bahsetmezler. Bir şeyler işte. Kusura bakma. Değil mi Mick?"

"Nick. Yani iyi bir ruh halinde mi yoksa kötü bir ruh halinde mi olduğundan emin değilsin," diye açıkladı Nick.

Roy kaşlarını çattı ama başını sallamaya devam etti. "Keyfi yerinde gibi görünüyordu. Çok fazla yemek istemediğini çünkü daha sonra koşuya çıkacağını söyledi."

"Kaçmak için ayrıldığını gördün mü?" Nick sordu.

"Hayır. Larry iyi mi?" Roy sonunda evinde yabancılarının neredeyse bir haftadır görmediği bir adam hakkında sorular sormasının tuhaf olduğunu fark ederek sordu.

"Larry'nin kedisini kimin beslediğini biliyor musun?" Riley sordu. "Bay Pickles mı?"

Nick kahkahasını bir öksürükle bastırdı. "Evet, Bay Pickles."

"Larry onu besliyor."

Riley'nin gülümsemesinin kenarları zorlanmaya başlamıştı.

"ok yardımcı oldun," diye yalan söyledi Nick. "İşte kartım. Aklına başka bir şey gelirse beni ara."

"Evet. Tabii." Başını salla. "Kartın var mı?" Roy Riley'ye sordu.

Nick, "Hayır, yok," diye tersledi.

"Tamam. Seninle konuşmak istersem Rick'i ararım." "Nick," diye tekrarladı Nick.

"Oh. Tamam. Doğru."

Tekrar cipe bindiler. Roy hâlâ onları izliyor ve n kapısından el sallıyordu.

"İşte bu yüzden duyguların hakkında konuşuyorsun," dedi Riley el sallayarak. "Evet, evet. Haydi Thorn. Seni yemeğe götüreyim."

16:45, 13 Ağustos Perşembe

"U h. Burada ne işiniz var?" Riley önlerindeki bodur beton binaya baktı. Çift camlı kapının üzerindeki tabelada Big Johnny's yazıyordu.

Kırmızı, beyaz ve mavi silahlar.

Nick motoru durdurarak, "Bunu çalışan eğitimi olarak düşünün," dedi.

Öğle yemeğine gitmişler, ardından Burt'ü malikâneye bırakmışlardı, böylece Fred ve Bay Willicott rampa için çizim tahtasına geri dönerken onları denetleyebilecekti. Riley YouTube'da Bianca Hornberger'in 4EvaYoungBitchez videolarından birkaçını izlemeyi planlamıştı ki Nick ayak işleri için ona katılması konusunda ısrar etti. Bunun araba seksi için bir kod olduğunu düşünmüştü. Yanılmıştı.

"Bana ateş etmeyi mi öğreteceksin?" diye sordu, neşelenerek. Bu, ona soruşturmanın ipuçlarını gerçekten göstereceğine dair ilk işaretti. Bu noktaya kadar, onu aşılmaz bir evrak duvarının arkasına hapsedmeye kararlı görünüyordu.

"Sana bir silahı nasıl güvenli ve sorumlu bir şekilde kullanacağını öğreteceğim," diye düzeltti ve direksiyonun arkasından çıkıp arka kapıyı açtı. Büyük siyah bir çanta aldı ve askısını omzuna astı. Sonra kızın elini tuttu. "Gel bakalım. Seni Johnny ile tanıştırayım."

Big Johnny's Guns'ın beton zeminleri, düzgün cephane vitrinleri, taktik aksesuarları ve Riley'nin hafta içi akşam beşten önce bir silah dükkanında takılacağını hayal ettiği türden insanları vardı. Çok fazla kamuflaj giyen ve kemerlerinde görünür silahlar taşıyan türden insanlar.

Aceleyle, ruh rehberlerine önemli olmadıkça başıboş düşüncelerin geçmesine izin vermemelerini sessizce emretti. Burada kazara kimsenin kafasının içine girmek istemiyordu. Ruhani garajının kapıları güzel pastel bulutların üzerine kapandı ve onu kendi düşüncelerinin göreceli huzuruyla baş başa bıraktı.

Pop. Pop. Pop.

Boğuk silah sesi onu ürküttü.

"Silah taşıyan bir grup insanın yanında kendimi *daha az* güvende hissetmem garip mi?" diye fısıldadı Nick'e yaklaşarak.

"Herkes böyle hissettiriyorlar," diye göz kırparak onu temin etti.

Onu arka taraftaki bir tezgâha götürdü; burada kalçalarında kılıflar olan iki adam iki büklüm olmuş, telefonda başarısızlık videoları izliyordu. Arkalarında güvenlik monitörleri kapalı poligondan görüntüler yayınlıyordu.

Nick çantayı yere bıraktı ve bir kolunu onun omuzlarına attı.

"Nicky Santiago."

Geniş omuzlu, uzun boylu, yuvarlak hatlı, kırışmış saçlarını at kuyruğu yapmış bir kadın tezgâhın arkasındaki kapıdan çıktı. Lenny Kravitz tişörtünün üzerine haki bir pantolon ve haki bir yelek giymişti. Topuklarının üzerinde tombul bir siyah labrador vardı.

"Johnny," dedi Nick.

"Bir süredir seni buralarda görmüyordum," dedi Johnny.

"Meşguldüm,"

"Evet, belediye başkanıyla ilgili kısmı yakaladım." Eğer Harrisburg şehir merkezindeki silahlı çatışmayla ilgili bir fikri varsa, Johnny fikirlerini kendine sakladı.

Pop. Pop. Pop.

Riley atladı.

Johnny ona şöyle bir baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Yanında bir acemi mi getirdin?"

Nick dirseğini tezgâha dayamıştı, silah sesleri ve sakallı, silahlı kalabalıkla mükemmel bir uyum içindeydi. "Evet, bu Riley. Riley, Johnny,"

dedi. "Bir koridora ve bazı hedeflere ihtiyacımız olacak."

Johnny adamları dirsekleyerek kasadan uzaklaştırdı. "Çeşmedeki sensin. Medyum olan," dedi ona bir bakış daha atarak.

Riley'nin şapka ve güneş gözlüğü takmaya başlaması gerektiğine karar verdi.

Pop. Pop. Pop.

"Uh. Evet," dedi zayıfça. Tipik tepki için hazırlandı. Hangi numarayı düşünüyorum? Karnavallarda insanları dolandırmakla ilgili imalar.

"Belediye başkanına silah fırlattığını duydum." Riley yüzünü buruşturdu.

"Evet."

Johnny Nick'e bir bakış fırlattı. "Onu uzun zaman önce getirmeliydin."

"Evet, evet. Şimdi buradayız. Bir şerit alabilir miyiz?" Onları koklamak için dışarı çıkmış olan laboratuvar köpeğini bir güzel kaşması için Riley'yi serbest bıraktı. Köpek Riley'nin bacağına yaslandı ve her şeyin yoluna gireceğini söylercesine kederli köpek gözleriyle ona baktı. Riley onun ipeksi kulaklarını okşadı ve birisi poligonda birkaç el daha ateş ettiğinde irkilmedi bile. "Yedinci şerit," dedi Johnny, başparmağını yalayarak ve birkaç

bir yığından hedefler. "Bugün ne atıyorsun?"

Nick, ateşli silah isimlerinden çok şifrelere benzeyen birkaç kelime ve harf-sayı kombinasyonunu sıraladı.

Kimliklerini teslim ettiler ve Riley'nin sınırlarını yeniden harekete geçiren bir dille feragatnameleri imzaladılar. Sonra Johnny onları üzerinde Kapalı Alan yazan bir kapıya doğru yönlendirdi. Nick onu kapının önünde durdurdu ve çantasının fermuarını açtı. Kulaklarına bir çift büyük kulaklık taktı. Sırıttı. "Hazır mısın, Thorn?"

Sesi hoparlörlerden tiz ve uzak bir şekilde geliyordu. Başını salladı. "Evet. Bana bir şeyler öğret."

"İyi bir hedef bulana kadar bırakmasına izin vermeyin," diye seslendi Johnny arkalarından.

Nick ona doğru bir selam gönderdi ve girişe doğru ilerledi.

İki kapı arasındaki silah sesleri, işitme korumasına rağmen daha yüksekti. Onu ikinci kapıdan geçip uzun bir odaya kadar takip etti. Poligonun en ucunda orta yaşlı bir baba ve -sevinç çığlıklarına bakılırsa- iki genç kızı vardı. İki şerit aşağıda golf tişörtü ve şort giymiş, inci kabzalı bir tabanca dolduran yaşlı bir Siyah adam vardı. Her şeritte dikey bölmeler ve bel hizasında bir tezgâh vardı. Nick çantasını tezgâhın üzerine koydu ve ciddi görünümlü iki tabancayı, birkaç kutu mermiyi ve iki çift güvenlik gözlüğünü boşalttı.

"Tamam Thorn, hadi seni bir silahla rahatlatayım."

Ateşli silah mekaniği ve sorumlu kullanım hakkında kısa bir eğitim vermeye başladı. Riley bilgileri özümsemek için elinden geleni yaptı. Ona silahlardan birini verdi - doğru hatırlıyorsa Glock'tu - ve şarjörü doldurması ve sürgüyü çekmesi konusunda koçluk yaptı. Birkaç dakika boyunca duruşu ve tutuşu üzerinde çalıştılar. Sonra ona şarjörü bıraktırdı ve sürgüyü tekrar çektiler mermi yatağını boşalttırdı. Şarjör boşalana kadar bunu yaptırdı, sonra da tüm mermilerle yeniden doldurmasını istedi.

Profesör Nick bu alıştırmayı parmakları acıyana kadar tekrarlattı. "Filmlerde çok kolaymış gibi gösteriyorlar," diye yakındı.

"Vurulmayı da daha kolay gösteriyorlar," diye belirtti.

Kişisel deneyimleri sayesinde Riley, ekrandaki karakterler vurulduğunda saçmalık demeyi ve kahramanca güç gösterileri yapmaya devam etmeyi başarmıştı.

"Parmaklarım uyuştı."

"O zaman sanırım ateş etme zamanı geldi. İlk ben başlayacağım. Duruşumu izleyin ve etkilenin."

Kağıt hedeflerden birini dönüş koluna taktı ve beş metre uzağa gönderdi. Omzunun üzerinden ona ukala bir sırtış fırlatarak Glock'u aldı ve art arda altı el ateş etti. Riley her ateş ettiğinde sıçradı.

Silahını indirdi ve geri çağırma düğmesine bastı.

"Tanrım! Bir şey vurabildin mi?" diye sordu kuru bir sesle. "Kendin gör."

Tabancalı adam ıslık çaldı. "İyi atıştı, evlat."

Nick ona *başıyla* onay verdikten sonra beklentiyle ona baktı.

Hedefin tam ortasında kümelenmiş altı düzgün delik vardı.

Gözlerini kırıştırdı. "Vay canına. Gerçekten *de* her şeyde iyisin."

Kendini beğenmiş. "Evet. Evet, öyleyim. Şimdi, bakalım sende ne varmış."

Nemli avuçlarını şortunun arkasına sildi ve şarjörü dikkatlice tabancaya yerleştirdi. Sürgüyü düzgün bir şekilde kurması iki denemesini aldı ve o zamana kadar kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Başka bir şeritteki biri onu sıçratan bir el ateş etti.

Nick, "Şimdi alıştırma yaptığın gibi silahı iki eline alacaksın, derin bir nefes alacaksın ve tetiği çekeceksin," diye talimat verdi.

O kadar zor olamaz, değil mi? Menzilin sonundaki iki genç kız hedeflerinden İsviçre peyniri yapıyorlardı.

Silahlı taze hedefe doğrulttu, derin bir nefes aldı ve tetiğe bastı.

Silah ateş aldığıında irkildi ve dirseklerini salladı. Silah sesi kulaklarında çınladı ve silah elinde tekmelenirken vücudu refleks olarak gerildi.

"Aman Tanrım. Vurdum!"

"Evet, bebeğim. Kötü bir adamın dizlerinin dışını vuracak birine ihtiyacımız olursa, atışı yapacak kişi sen olacaksın," dedi Nick sevgiyle, hedefin sol alt tarafındaki deliğe bakarak.

Yani silueti vuramamıştı. Ama en azından kâğıdı vurmuştu.

"Devam et," diye teşvik etti.

Kendisine söyleneni yaptı ve tetiğe her basışında bağırarak diğer mermileri yavaşça ateşledi.

Boş silahı onun elinden aldı ve hedefi tekrar hatırladı. Sağ omzunu kanatlamayı, siluetin kulağını delmeyi başarmış ve son üç atışında kâğıdı tamamen ıskalamıştı.

"Tam olarak nereyi hedefliyordunuz?" diye sordu.

Riley hedefin üzerindeki kusursuz orta daireye dokundu. "Bu işte berbatım, değil mi?"

Sırıttı. "Yalan söylemeyeceğim. Dehşet verici gıcırdamalar çok sevimli." "Elimde değil. Saygıyla taş kesildim."

"Tetiği çekmek korkutucu *olmalı*. Yaptığınız her atışın sonuçlarının farkında olmanız gerekir."

"Bu beni daha az gergin yapmıyor." Bir ders ve şimdiden yenilmiş hissediyordu.

"Bana bak, Thorn. Hiç kimse ilk seferinde bu işte iyi olamaz. Pratik yapmak gerekir. Tıpkı senin psişik şeylerin gibi, değil mi? Bir refleks kadar doğal olana kadar daha iyi olmak için antrenman yapmalısın."

Göğsünde küçük bir suçluluk kıpırtısı hissetti. Adam haklıydı. Bu da büyükannesinin tam olarak haksız olmadığı anlamına geliyordu. Sadık bir öğrenci olmamıştı. Yaz başındaki olaydan bu yana günlerinin çoğunu ruhani garaj kapılarını kapatarak geçiriyor, değişiklik olsun diye sıradan bir insan olmanın tadını çıkartıyordu. Son birkaç haftadır Gabe'le birlikte dondurma yemeye ve brunch'a gitmeye, durugörü kaslarını esnetmekten daha çok zaman ayırıyorlardı.

Sadece vagondan düşmemiştir. Kendini isteyerek onun tekerleklerinin altına atmıştır. Ve bu sorumsuzluktu, özellikle de Kellen'a davasında yardım etmeye gönüllü olduğu için.

Riley bir iç çekti. "Yetişkin olmakla ilgili en can sıkıcı şeylerden biri ne biliyor musun?"

Koluna yeni bir hedef taktı ve onu menzile gönderdi. "Ne?"

"Her zaman bir noktada kendimin en iyi versiyonu olacağımı ve o zaman her şeyin daha kolay olacağını düşündüm. Ama hiçbir şey kolay değildir. En iyi benlik diye bir şey yok. Her şey sıkı çalışma ve terli, acılı pratikten ibaret."

Nick onun saçlarını karıştırdı. "Zavallı küçük Riley Thorn. İşte bu yüzden antrenmanları eğlenceli hale getirmelisin."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu asık suratla.

"Buradan başlayacağız." Güvenlik gözlüklerinin arkasındaki gözlerinde bir parıltı vardı.

Çok geçmeden nedenini anladı. Adam arkasından yaklaşarak onu tezgahla kendi vücudu arasına hapsetti. Adamın sırtına bastıran sert ve lezzetli ön kısmının her santimini hissedebiliyordu.

"Silahını al, Thorn," dedi. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

"Uh, tamam." Kadın adamın dediğini yaptı.

"Aferin kızıma. Şimdi doldur ve bir mermi at."

Şarjörü tabancaya taktı ve ilk denemede sürgüyü kurmayı başardı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu, beklentisinin sinirleriyle karıştığını hissediyordu. Nick Santiago ona doğru bastırırken her şey daha iyi hissettiriyordu.

"Şimdi bunu birlikte yapacağız." Elleri kadının kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru çekti. "Tetiği çek, Thorn. Pratik yapmak harikadır."

13 Ağustos Perşembe günü saat 18:59

6 Camp Hill'deki 9 Dogwood Sokağı, yaz sonu ölü otlarla kaplı arazilerindeki diğer sakin tuğla evlerden herhangi biri gibi görünüyordu. Ama görünüş aldatıcıdır.

"Pekâlâ," dedi Riley ve koltuğunda dönerek araçtakilere baktı. "Herkes plana aşına mı?"

Gabe başıyla onayladı. "Thorn Ailesi'nin akşam yemeğine katılacağız." "Ve?" diye dürttü.

Fred'in tostoparlak kafası görüş alanında belirdi. Anlayamadığı nedenlerden ötürü, seksen küsur yaşındaki oda arkadaşı, kim bilir annesinin ne ikram edeceğini öğrenmek için ailesinin evinde onlara katılmaya karar vermişti.

"Uygun bir süre geçtikten sonra bir mazeret bildirip ayrılıyoruz."

Burt, Nick'in cipinin arkasından hoş bir homurtu çıkardı. Gabe ve Fred ciddiyetle başlarını salladılar.

"Harika. İçeride gardınızı düşürmeyin. Büyükannem korkunç bir kadındır ve her zaman bir art niyeti vardır," diye onları uyardı.

"Bundan sonra tavuk mu yoksa taco mu?" Nick arabayı kapatırken sordu. "Evet."

Cipten indiler ve yürüyüşe çıktılar. Arka bahçeden hoş bir "möö" sesi geldi.

Riley Fred'e, "Bu babamın ineği," diye açıkladı. "Komşu kadını kızdırmak için aldı."

Chelsea Strump'ın evi, tüm komşularından nefret ettiği için hiç oturmadığı bir ön verandası olan tertemiz iki katlı bir evdi. Sokaktaki çimler arasında hâlâ gerçek çime benzeyen tek çim onunkiydi. Pennsylvania'da Ağustos ayı peyzaj için cehennem gibiydi.

"Tarot falına bakmak yok. İkinci porsiyon yok. İçeri girip çıkacağız," diye hatırlattı Riley verandanın basamaklarını tırmanırken.

"Aww," diye sızlandı Fred. Peruğu yan duruyordu. Bir kısmı ekvator gibi kulaktan kulağa uzanıyordu.

"Şu işi bir an önce bitirelim." Riley içini çekerek cesaretlenmek için Nick'in elini sıktı. Silah sesleri yüzünden elini tutuşu zayıflamıştı. Ama Nick sözüne sadık kalmıştı. Altı atışta da hedefi vurana kadar pes etmesine izin vermemişti. Elbette, hepsi de lanet olasıca bir yerdeydi. Ama yine de sayılırdı ve aslında çabasından gurur duyuyordu. Elanora'nın akşam yemeğinde vereceği her şeyin üstesinden gelebileceğinden emin olacak kadar gururluydu.

Kapıyı üstünkörü çaldı ve sonra açtı. İçerisi ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

"Alo?" diye seslendi.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra büyükannesinin sesi mutfaktan geldi. "Mutfakta bize katılacaksın."

Burt şüpheyle havayı kokladı. Riley de aynısını yaptı. "Kokuyu alıyor musun?" diye sordu Nick'e.

"Hiçbir koku almıyorum," dedi.

"Ben de öyle. Lahana yok. Kinoa yok. Yemek kokusu almıyorum."

"Belki de taze sebze ve yeşil meyve suyudur," diye fısıldadı mutfaka temkinli bir şekilde yaklaşırlarken.

Burt, dili ağzının kenarından dışarı sarkmış, tırıs ile ilerliyordu. Mutfağın kapısında durdu ve Nick'in bacaklarına doğru geriledi.

"Sorun nedir, dostum?" Nick sordu.

Riley nefesinin altından, "Ah, oğlum," dedi.

Tüm ailesi masanın etrafında oturuyordu. Elanora en önde, babasının sandalyesinde oturuyordu. Roger ise ayak ucunda oturuyordu. Elleri sanki görünmez kaplar tutuyormuş gibi masanın üzerinde yumruk olmuştu. Blossom annesinin koltuğuna oturmuştu.

Sağında. Kız kardeşi Wander, Elanora'nın solunda. Wander'in üç kızı Rain, River ve Janet arka bahçeye açılan sürgülü kapıların önündeki çocuk boy masada somurtuyorlardı. İnek Daisy güvertede idi ve ıslak burnunu kapıya dayamıştı.

"Möö!"

Bir uyarı gibiydi.

"Geç kaldın," dedi Elanora. "Ve fazladan bir misafir getirmiştin. Bu son derece kaba bir davranış."

Fred başını Riley'nin omzunun üzerinden uzattı ve el salladı. "Biraz çapkınlığa ihtiyacı olabilecek çekici ve bekâr bir bayan olduğunu duydum." Bir tüp nefes spreyi çıkardı ve imalı bir şekilde ağzına sıktı.

Riley kusma isteğine karşı koydu.

"Yemek nerede?" diye sordu.

Wander'ın kahverengi gözleri ona acil bir S-O-S telgrafı çekiyordu. Ama Gabe'i gördüğünde bu yarıda kesildi. Wander yapış yapış oldu ve gülümsedi.

"Hepiniz oturacaksınız," diye emretti büyükannesi. "Ama çok kalabalık olduğunuz için, biriniz çocuklara katılmalı." "Çocuklar" kelimesini "iblisler" ile eşanlamlıymış gibi söylemişti.

Nick, "Benim," dedi ve Riley'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Hain," diye fısıldadı arkasından.

Riley, Gabe'in Wander'ın yanına oturmasına izin verirken Fred bir sandalyeyi sürükleyerek Elanora ve Blossom'ın arasındaki köşeye yerleştirdi.

"Şimdi ne olacak?" Riley sordu. Eğer yemek yemiyorlarsa, o ve küçük maiyeti buradan düşündüğünden daha hızlı çıkabilirdi.

Elanora, "Ailem ve onlarla birlikte yaşayanlar tembel birer obur haline geldikleri için sessiz bir oruca katılacağız," diye duyurdu.

"Kulağa eğlenceli geliyor, seksi bayan," dedi Fred, bir ağız tıktırması ve göz kırpması ekledi.

Riley'nin midesi ağlamaklı bir hırıltı çıkardı. Burt havladı.

Daisy güverteden yine mööledi.

"Nick, Burt'ün Daisy ile oynaması için dışarı çıkmasına izin ver misin?" Roger masanın dibinden, hâlâ görünmez çatal bıçak takımına tutunarak sordu. "Kendini dışlanmış hissediyor."

"Elbette." Nick çocuk masasından kalktı ve kapıyı açtı. Burt sevinçle dışarı fırladı, büyük olasılıkla inek arkadaşına insanların ne kadar tuhaf olduğunu anlatacaktı.

Riley bulunduğu noktadan inek ve midilli büyüklüğündeki köpeğin büyümüş bahçede kovalamaca oynayıp izledi.

"Bir saatlik sessizliğimize başlayacağız. Eğer biri tek kelime ederse, baştan başlayacağız. Sessizlik şimdi başlıyor," dedi Elanora ve küçük bir çan çaldı.

Bu ses tonu Riley'nin midesi guruldayana kadar havada asılı kaldı. Büyükannesi ona doğru ters ters bakınca omuz silkti.

Bir saat boyunca oturup birbirimize baktık. Ve yemek yemeden. *Harika.*

Nick yeğenlerine surat asarken, Burt ve Daisy dışarıda daireler çizerek koştururken Riley kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Rye Bread'e kayınvalidelerden kurtulmanın Google'da güvenli bir yolu olup olmadığını sormam gerekiyor.

Harika. Şimdi babasının düşüncelerini anlıyordu.

"Kayınvalideler" mi yoksa "kayınvalideler" mi olduğunu merak etmek için kendine birkaç dakika verdi. Ta ki çocukların masasının bulunduğu yönden gelen bazı R-rated düşüncelerle dikkati dağılana kadar. Nick ona o akşam tatlı olarak ne yiyeceklerini söyleyen bir bakış fırlattığında yanakları pembeleşti.

Büyükannesi otoriter bir tavırla boğazını temizledi ve Riley vicdan azabıyla Nick'in yanından geçip Daisy'nin arka bacaklarındaki kaşıntıyı kaşıyarak çite sürtündüğü yere baktı. Burt de onu takip etti ve çit tehlikeli bir şekilde sallanmaya başladı.

Bir şey söylemek için ağzını açtı, ta ki kaval kemiğine keskin bir tekme inene kadar. Annesi onun gözlerinin içine baktı.

Tanrım. İyi. Çit yıkıldıysa yıkılmıştır. Bu onun çiti değildi ve sonuçlarına katlanacak olanlar da ailesiydi.

Onun yanında, Gabe heykel gibi hareketsiz duruyordu. Gözleri açık ve kırışmıyordu. Aşırı derecede terliyordu.

Babası Elanora'ya görünmez çatal ve bıçağını saplamak ister gibi bakıyordu.

Birisi osurmuş. Parasını Fred'e yatırdı.

Lahana güveci bu felaketle karşılaştırıldığında bir nimet olabilirdi.

Kaçacak başka yeri olmayan Riley gözlerini kapadı ve ruhani rehberlerini çağırdı. *"Selam çocuklar. Benim. Bana göstermek istediğiniz bir şey var mı?"*

önümüzdeki ohhhhh elli beş dakika kadar?"

Pembe ve mavi bulutlar yavaşça zihninin gözünde dönmeye başladı. Sıcak bir ışıkla titreşiyorlardı ve kendini onların içinde rahatlamaya bıraktı. Belki de bu şeylerin üzerinde psişik bir uyku çekebilir, diye düşündü, bir bulutu ellerinin arasında ezerek.

"Bianca Hornberger ya da Larry Rupley ile ilgili bana göstereceğiniz bir şey var mı?" diye sordu bulutlara.

Tekrar titreştiler ve sonra yavaşça tropik bir fırtına gibi dönmeye başladılar.

Bulutlar dağıldığında, parıldayan parçacıklardan başka bir şey göremedi. Sanki bir el sanatları dükkânı scrapbooking eğitimi sırasında patlamıştı. Gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı ama sadece daha fazla ışıltı vardı. Gökkuşağı renklerinde ışıltılar.

"Tamam. Bu çok eğlenceli. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi bulutlara.

Buna karşılık, yüzüne çarpan bir hava akımını ve derisine çarpan küçük parçacıkların acısını hissetti.

"Mikrodermabrazyon yaptırmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Arkadaşı Jasmine yüz bakımı konusunda çok başarılıydı ve her zaman onu da yanında götürmeye çalışırdı.

Yine havanın vınlamasını ve tenini toz haline getiren küçük parçaların patlamasını hissetti. Ancak bu kez buna bir ısı patlaması eşlik ediyordu. Başını iki yana salladı. "Üzgünüm çocuklar. Bunun ne olduğunu anlamıyorum. Başka neyiniz var?"

Biraz zaman aldı ama Nick'in Larry'nin oturma odasında elinde bir telefonla durduğunu gördü. *Onun* telefonunu. Nick mutfığa doğru bakınca Riley onun meşgul olduğundan emin olmaya çalıştığını fark etti.

"Telefonumu mu karıştırıyor?" diye sordu, dehşete düşmekten çok kafası karışmıştı.

Nick "gizlice mesaj okuyan" türden bir adam değildi.

Adamın ne yaptığını göremiyordu ama içinde acımasız bir amacın pompalandığını hissediyordu. Sanki yapmak zorunda olduğunu hissettiği bir şeydi bu. Onun hoşuna gitmeyeceğini bildiği bir şey. Vision Riley'ye doğru tekrar baktı ve kadın başka bir şey daha hissetti. İçinden şiddetli bir koruyuculuk geçti, ardından bir yumuşama, bir sıcaklık geldi. Şey gibi, şey gibi... ama daha fazlası. Avuçlarını terletti. Nabızı hızlandı.

Nick Santiago ona aşık mıydı? Hissettiği şey bu muydu? Ve onun telefonuna ne yapmıştı?

Kapı zili psişik epifanisini böldü ve onu bedenine geri çekti. Anne ve babası birbirlerine baktılar ama ikisi de cevap vermek için hareket etmedi. Zamanlarının dolmasına on dakikadan az kalmıştı ve Riley şu anda kapıyı açan herkesi öldürmek için ortak bir anlaşma yaptıklarını hissetmişti.

Ziyaretçi zili çalmaktan vazgeçti ve kapıyı yumrukladı. "İçeride olduğunu biliyorum!"

Babasının yüzü kırmızımsı bir mor renge büründü.

Chelsea Strump şikâyet edecek bir şey bulmuş ön kapıya vuruyordu. Ayağa kalkıp ona bağdırmamak Roger'ın DNA'sına aykırıydı.

Chelsea tekrar vurdu. "Rahatsız edici yasadışı hayvan sürünüz o çiti yıkacak ve eğer bir kıymık bile mülk sınırının benim tarafına düşerse, avukatımla telefonda öyle hızlı konuşacağımdan emin olabilirsiniz ki başınız dönecek!"

Blossom'ın yüzü kırmızının doğal olmayan bir tonuna dönüştü. Wander'ın kızları sandalyelerinde kıpırdanıyor, Nick sessizce öfkeli komşuyu taklit ederken kıkırdamamaya çalışıyorlardı. Elanora tamamen kayıtsız kalmıştı.

Roger'ın burun delikleri o kadar genişledi ki Riley onlara tuzluk ve biberlik yerleştirebilirdi.

Bir vuruş daha oldu ve ardından tekme gibi bir ses geldi. "Açın şu kapıyı, sizi ucubeler!" Chelsea uludu. Blossom, masayı ikiye ayırmak üzereymiş gibi görünen Roger'ın elini kavradı.

Sonunda ortalık yine sessizleşti ve Riley, Chelsea'nin tepinerek evine döndüğünü hayal etti.

Masadan biri yine osurdu.

Oops. Yine korna çaldı. İyi ki sessizdi!

Bu kesinlikle Fred'di.

Onu duymazdan geldi ve dikkatini Wander'a odaklamaya çalıştı. Masada okunabilecek en güvenli zihin oydu. Kız kardeşi, bırakın kötü şeyler söylemeyi, *aklından* bile geçirmeyen biriydi. Anlaşılan Wander, Gabe'in yanında oturmaktan ne kadar hoşlandığından başka bir şey düşünmüyordu. Bu çok tatlıydı... ve Elanora'nın onaylamayacağı kadar yakın oldukları düşünüldüğünde tehlikeliydi.

Riley'nin midesi tekrar guruldadı ve büyükannesinin hoşnutsuz bakışlarını üzerine çekti. Riley medyumluktan vazgeçti ve lavabonun üstündeki saatin yelkovanını daha hızlı ilerlemesi için zorladı.

Daisy ve Burt, Burt yanlışlıkla topu çok sert ısırp havasını indirene kadar arka bahçede sırayla büyük bir egzersiz topuna burunlarını soktular. Daisy kederli bir m   dedi.

Sonunda b  y  kannesi aptal   anını kaldırdı ve   aldı.

"Bu ancak yeterli bir girişimdi," diye açıkladı Elanora ve Riley sandalyesinde arkasına yaslandı.

Wander, Gabe'in geniş g  vdesinin duvarının diğer tarafında bir yerden bir nefes   fledi.

"Anne,   imdi biraz tofu nugget alabilir miyiz?" Janet, en k    kleri,   ocuk masasından yalvardı.

Nick d  nd   ve onunla g  z g  ze geldi. Riley pek   ok   ey hissediyordu. Bunların   o u açlık tarafından gizlenmi ti. Ama kız gibi sersemlik ve orta ya lı ku kusu ikinci ve     nc   sırada yer alıyordu.

Roger sandalyesinden fırlayarak, "Burada olmayan bir yere gitmem gerekiyor," diye açıkladı.

"Ee, tatlım. Senin burcun ne?" Fred Elanora'ya sordu. Nick ayağa kalktı ve Burt'  n eve girmesine izin verdi.

Blossom dişlerini sıkarak, "Bu   ok g  zeldi anne," dedi.

"Bana patronluk taslamayın," diye açıkladı Elanora. "Yarın, ruhlarınızı tembellikten arındıracak ve zihinlerinizi disipline edecek yoğun bir ruhani eğitim seansı için bana katılacaksınız. Sabah altıda ba lıyoruz."

"Sabah altıda mı?" Riley zorlukla yutkundu.

B  y  kannesi ona dik dik baktı. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Evet."   iddetle ba ını salladı.

"Umurumda değil. Ya orada olursun ya da seni yatağından s  r  kleyerek   ıkarırım." Riley kuru bir sesle, "Kula a harika geliyor," dedi.

"Gabe," dedi Wander usulca. "Kızlar ve ben bu gece bize katılırsan   ok seviniriz. Kombucha yapıyoruz."

Gabe ağzını açtı, g  zlerinde kalpler vardı. Ama kıyamet bulutu   n  n   kesti.

"Gabriel'in sosyalle meye vakti yok," diye araya girdi Elanora.

"G  revinden ayrıldı ından beri telafi etmesi gereken   ok   ey var."

Wander ba ını e di, hayal kırıklığı ondan yayılıyordu.

Elanora sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Bu gece için emekli oluyorum." "Geceli in için yardıma ihtiyacın var mı?" Fred umutla teklif etti.

"Sindirim sistemi üzerinde bu kadar az kontrolü olan bir adamdan değil," dedi ve odadan çıktı.

"Babam komşuyu öldürmek için yan odaya gitmedi, değil mi?" Riley ayağa kalkarak sordu.

Blossom kafasını buzdolabından çıkardı, dudaklarına bir şişe şarap dayamıştı. "Hayır. Bir planımız var."

"Kapı komşunuzu öldürmek için bir planınız mı var?" Nick sordu. Ellerini Riley'nin omuzlarına koydu ve çenesini başının üstüne indirdi.

"Tabii ki hayır," diye güvence verdi Blossom. "O kaçık su tasarrufu yapmıyor. O fiskiyeleeri kuraklık sırasında gecenin bir yarısı saatlerce çalıştırıyor. Buna inanabiliyor musunuz? Roger bunun görüntülerini alacak ve onu belediyeye şikayet edecek. Başka şarap isteyen var mı?"

9:50, 13 Ağustos Perşembe

C Nick köpeği hızlı bir yakalama oyunu ve son bir çiş için dışarı çıkarırken raşitizm cırcır böcekleri bunaltıcı karanlıkta çılgınca ötüyordu. Park yerinin kenarındaki görüş noktasından, sanki malikanedeki tüm ışıklar açıktı. Seksen yaşın üzerindeki hiç kimse bir ışığı kapatma ya da bir kapıyı kilitleme yeteneğine sahip görünmüyordu.

Ya da bir rampa inşa etmek. Proje üçüncü haftasındaydı ve hala kereste ve köfte paketleri yığınının başka bir şey değildi.

Burt, Nick'in attığı frizbi yerine ağzında tuttuğu bir sopayla yandaki arazinin baldır yüksekliğindeki otlarının arasından fırladı. Bu onların geleneğiydi. Nick getirmesi için onaylanmış bir köpek oyuncağı atıyor, Burt de başka bir şeyle geri dönüyordu.

Burt sopayı ayaklarının dibine tükürdü ve sevinçten titredi.

Nick uzvu aldı, çalılarının arasına doğru fırlattı ve hayatın ne kadar tuhaf olduğunu düşündü.

Bu yılın başlarında, Fotoula teyzesine bekar olmayı tercih ettiğini söylerken, teyzesi yanağını çimdikleyerek muhasebe bürosunda çalışan "hoş bir kızdan" söz ediyordu. Şimdi ise, elini kolunu sallayarak seçtiği hoş bir kızla birlikte büyük evlerden birinde yaşıyordu.

Çocukken binlerce kez önünden geçmiş, demir kapıların ve bakımlı çimlerin ardında ne tür insanların yaşadığını merak etmişim.

Harrisburg'daki Front Caddesi, nehir manzaralı ve geniş arazilere sahip birkaç süslü konağa ev sahipliği yapıyordu. Zenginler şehirden taşınmadan önce onlarca yıl boyunca zengin ailelere ev sahipliği yapmış, evlerini geride bırakarak avukatlar ve dernekler için ticari ofislere dönüşmüşlerdi. Binaların birçoğu daha iyi günler görmüştü. Birkaçının -yandaki Tudor kâbusu gibi- buldozere ihtiyacı vardı.

Sorumlu sayıda ışığın yandığı üçüncü kata baktı. Riley Thorn sorumluluk sahibi biriydi. Ve nedense onun bu yönünü seviyordu.

Burt geri sıçradı, bu kez ağzında altı metrelik turuncu bir güvenlik ağı tutuyordu.

Nick, "Bunun nereden geldiğini bilmek bile istemiyorum," diye karar verdi. Yavaş bir esinti havayı tembelce karıştırmak için o anı seçti ve beraberinde çürüyen bir şeyin kokusunu getirdi. "Ah, Harrisburg, seni yaşlı büyücü. Haydi, Burt."

Ön kapıdan içeri döndüler ve her biri bir başka gece ritüelini yerine getirmek üzere ayrıldı. Nick kilitli olduklarından emin olmak için kapıları ve pencereleri kontrol ederken, Burt mutfaktaki kırıntıları ve ara sıra yerdeki pizzayı koklamak için dolaştı.

Tam merdivenlere yönelmek üzereydi ki bir hırıltı ve acı dolu bir "Yüz kırk altı" sesi duydu.

Merak edip Gabe'in kapısını aralık buldu.

Adam o yazın başlarında ortaya çıktığında -Riley'ye yardım etmek için orada olduğunu iddia eden iri yarı bir yabancı- çocuk delisi Lily ona hemen bir oda kiralamıştı. Bir çeşit salondü. Evin geri kalanı gibi, birkaç neslin eşyalarıyla tıka basa doluydu.

Gabe'in yatağı tek yastıklı ve çarşafli bir kanepeydi. Adamın sadece üst gövdesini taşıyacak gibi görünüyordu. Siyah spor kıyafetlerinden oluşan gardırobu katlanmış ve siyah mermer şöminenin yanındaki bir tür eski soyunma odası makyaj masasının üzerine düzgünce istiflenmişti. Adamın kendisi de baş pencerenin önüne yerleştirilmiş metal bir düzeneğe baş aşağı asılmıştı.

"Yüz kırk yedi. Yüz kırk sekiz." Gabe yerçekimiyle savaştı ve her sayışta vücudunu mekik şeklinde kıvrırdı. Altında, egzersiz minderinin üzerinde bir ter birikintisi vardı.

"İyi misin Olimpos Dağı?" Nick sordu.

Gabe'in ağzı sert bir çizgiyle sıkıştı. "Hayır. İyi değilim. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Ah, lanet olsun.

Pek iyi arkadaş oldukları söylenemezdi. Nick'in bir medyumdan ne kadar hoşlandığını keşfetmesi ve Gabe'in Riley'ye olan yaltaklanma hayranlığı yüzünden. Ama adam aslında Riley'nin iyiliğini düşünen büyük boy bir oyuncak ayıydı. Ondan nefret etmeye devam etmek zordu.

"Buraya gelip bu konu hakkında konuşmak ister misin?" Nick teklif etti.

Şaşırtıcı bir şekilde, Gabe düzgünce bir kedi taklası attı ve kendi ter birikintisine bir *sıçrama* ile indi.

"Bunu çok isterim," dedi terli dev.

Saçmalık.

Gabe alnına bir banyo havlusu sildi. Adamın yemek tabağı büyüklüğündeki ellerinde normal büyüklükte bir ter havlusu gibi görünüyordu. "Elanora beni hayal kırıklığına uğrattı," diye açıkladı.

Nick, "Elanora pek çok insanı hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyor," diye gözlemledi. *Tüm insan ırkı gibi.*

Gabe başını salladı ve ter 360 derecelik bir alana yayıldı. "Riley'nin tehlikede olması benim hatam. Dondurmaya olan tutkum yüzünden dikkatim dağılmıştı. Riley'nin varlığı sona erebilirdi ve bu benim hatam olurdu."

Nick, Gabe'in gerçekten dondurmadan söz etmediğinden emindi. "Dinle koca adam," dedi Gabe'in terli omzunu sıkarak. O da elini çekti ve avucunu tişörtüne sildi. "Riley'nin güvenliği sana bağlı değil. Benim sorumluluğumda. Onu hayal kırıklığına uğratan biri varsa o da benim, sen değilsin."

"Ama ben ona rehberlik etmek için buradayım. Bunun yerine, dünyevi zevklerin dikkatimi dağıtmasına izin verdim."

Kesinlikle dondurmadan bahsetmiyorum.

"Dünyevi zevklerin" olmadığı bir hayat kulağa boktan ve sıkıcı bir varoluş gibi geliyordu.

"Bak, Gabe. Elanora ile ilişkinin ne olduğunu ya da Riley ile ilişkinin ne olması gerektiğini bilmiyorum. Ama kendini biraz rahat bırakmalısın. Sen de insansın. Sen *de* insansın, değil mi?"

Gabe yere düştü ve sınav pozisyonu aldı.

"Bir. Elanora benim ruhani koruyucum. İki. Benim için belirlediği rolleri üstlenerek onun cömertliğine karşılık veriyorum. Üç."

"Riley'yi güçlerine açılması için eğitmek de bu rollerden biriydi."

"Dört. Evet, dört. Ama benim rolüm ona *güvenli* bir şekilde rehberlik etmektir."

"Riley, Jasmine'i tek başına kurtarmaya çalışmak için gizlice dışarı çıkarak hepimize bir oyun oynadı. Bu bir daha olmayacak. Buna izin vermeyeceğim. Bundan sonra onu ruhen koruyabilirsin. Ama ben onun bedenini koruyacağım."

Gabe birkaç sınav daha çekerken düşünceli görünüyordu. "Elanora'nın bu düzenlemeyi kabul edilebilir bulup bulmayacağını bilmiyorum," dedi sonunda.

"Korkunç Büyükanne Hanım sana para ödüyor mu?" Nick sordu.

Gabe durakladı. "Tabii ki hayır." Bunu sanki iş yapmak için para almak dünyanın en saçma şeyiymiş gibi söyledi.

"Ciddi misin? O zaman paran nereden geliyor?"

"Dokuz. Evren sağlıyor."

"'İnsan mısınız' sorusuna cevap vermediğinizi fark ettim." "On.

Hepimiz kendi tarzımızda insanız."

Nick gözlerini devirdi. "Şans kurabiyesi gibi konuşuyorsun." Bu ona, çok geç olana kadar hiçbir çaba göstermeye zahmet etmeyen, kabarık, tembel, boşanmış Larry Rupley'i düşündürdü. İç çekerek Gabe'in yanında yere çöktü. "Bir," dedi sınav çekerek.

"On," dedi Gabe, şimdi terini yerdeki yeni bir noktaya damlatarak. "İki. Bir iş sahibi olmak ile bir iş sahibi olmak arasında fark olduğunu biliyorsun değil mi?

bir hayatın var, değil mi? Üç."

"On bir. Anlamıyorum," dedi Gabe, tek elle sınav çekerken bir elini terli alnında gezdirerek.

"On dört. Yani, hiçbir patron hayatınızı nasıl yaşayacağınızı dikte edemez. Bu sizin seçiminiz. Sen karar verirsin. Yirmi üç. Başkasına senin yerine karar verme hakkını verersen bu biraz da senin hatan olur," dedi Nick.

Gabe ders kitaplarındaki plank hareketini yaparken durakladı, şişkin pazuları ve ön kollarında boncuk boncuk ter nehirleri oluşmuştu. "Bu doğru mu, yoksa bana ayrıntılı ve utanç verici bir şaka mı yapıyorsun?"

Nick sırtıttı. "Nasıl böyle düşündüğünü anlayabiliyorum ama ciddiylim. Kiminle vakit geçireceğine ve bir galon süt ürünü tüketeceğine sen karar veriyorsun. Yirmi yedi."

"Öyle mi?" Şaşkınlık içindeki Gabe kendini yere bıraktı.

"Elbette biliyorsun. Muhtemelen insansın. Bir yetişkinsin. Her gece dondurmayla sevişmek mi istiyorsun? Tadını sen seçersin. Ne istediğine ve bunun peşinden gidip gitmeyeceğine karar vermek sana kalmış. İstedikğin şeyin ona sahip olmanın sonuçlarına değip değmeyeceği." Nick art arda üç sınav çekti. "Otuz sekiz. Otuz dokuz. Kırk."

Gabe bir su şişesine uzandı ve derin derin içti. "İlgi çekici bir noktaya değiniyorsun. Bunu düşünmeliyim."

"Sağ ol dostum. Elli iki. Dinle, zor yoldan öğrendiğim bir şey daha var. Başkalarının seçimlerinden sorumlu değilsin. Altmış üç. Riley aptalca bir kararlar sorunu kendi başına çözmeye çalıştı. Bundan sen sorumlu değilsin. Yüz."

"Söylediğin şeylerin çoğu saçma sapan. Ama şimdi gerçek bir bilgelik sunuyorsun," dedi Gabe kaşlarını çatarak.

"Evet, ben karmaşık bir adamım," dedi Nick, yuvarlanıp doğrulmaya çalışarak. "Bir."

"Hiç tahmin edemezdin. Belki de Elanora'nın sessiz orucu zihnini açtı?" diye tahmin etti.

Nick homurdandı. "Yemek yememek ve konuşmamak bana hiçbir şey öğretmedi. Hayat tecrübesi benim için çok önemli," diye açıkladı. "İki. Bilirsin, yaşayarak öğrenmek. Yedi."

Gabe düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Yaşayarak öğrenmek. Ruhani bir koç olmayı hiç düşündünüz mü? Senden öğreneceğim çok şey olduğunu hissediyorum."

"On beş. Benimle kal, koca adam. Sana dünyanın tadını nasıl çıkaracağını göstereceğim. Yirmi."

"Dondurmalı bir dünya mı?" Gabe kolları tahtadan dolayı titreyerek sordu.

"Yirmi dört. Dondurma ve senden çok hoşlanan güzel kızların olduğu bir dünya."

Gabe utangaçça gülümsedi. "Bahsettiğin bu dünyayı seviyorum." "Ben de Rushmore Dağı. Ben de."

Kardeş zamanı sona erdiğinde Nick merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Artık kendi hayatını yaşamanın zamanı gelmişti. Üçüncü katta kapıyı tekmeleyerek açtı ve Riley'nin yere bir parça kızarmış tavuk düşürmesine neden oldu.

"Ne oluyor, Santiago?" diye homurdanarak tavuğu yerden aldı.

"Sen. Tişörtünü çıkar," dedi ve kot pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkarırken onu işaret etti.

"Seni mağara adamı," dedi. "Neden bu kadar terlisin?"

Alt dudağını çiğniyordu. Tahrik olduğunun ve olmamaya çalıştığının kesin bir işaretiydi.

"Eğer bu metni bitirdiğimde çıplak olmazsan, giysilerini vücudundan söküp atacağım, Thorn."

Gözleri büyüdü. "Ciddi misin?"

"Ölümcül," diye söz verdi.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordu tişörtünü başının üzerinde sürükleyerek. "Herkese."

Nick: Önümüzdeki bir saat boyunca, yangın ya da hayati tehlike arz eden tıbbi bir acil durum olmadığı sürece, herkesin üçüncü kata girmesi, üçüncü kata erişmek isteyen herkese erişim izni verilmesi, üçüncü katta ikamet eden herhangi bir kişiyi araması, mesaj atması, bağırması ya da e-posta göndermesi yasaktır. Şu andan itibaren.

Kot pantolonunu çıkardı ve düştüğü yerde bıraktı.

Görünüşe göre zıpır çocuklar işi pişiriyor.

Riley, sanırım en sevdiğim yemek çubukları sende. Onları almak için bir dakika içinde geleceğim.

Fred, buraya bir adım daha atarsan seni asansör koltuğuna bantlarım. Yemek çubuklarını bekleyebilirsin.

Aman Tanrım! Aromalı masaj yağlarımdan ister misin? Tahiti Vanilyası'nın tadı dondurma gibi.

Nick: Teşekkürler ve kesinlikle hayır.

Bay Willicott: Üçüncü bir kat mı var? Yukarıda ne var?

Bir seks partisi.

Yeni bir kod kelimemiz olmalı.

Ne harika bir fikir! Seksi bir parola ve herhangi birimiz bunu kullandığında, birileri bizimle seks yapmak zorunda!

*Bayan Penny: Tanrı aşkına kadın. Reçetelerinizi görmem gerek.
Sanırım doktorun sana yanlış hormonları vermiş.*

Nick sürgüyü fırlattı, kapının zincirini taktı ve tişörtünü başından aşağı sürükledi. Kanepeye doğru fırlattı ve Riley'ye doğru ilerledi.

Tepeden tırnağa çıplaktı. Bu onun en sevdiği görüntüsüydü. Tavağı yere bıraktı ve çarpışmaya hazırlandı.

"Eğer çatlak büyükannen seni benden kurtulmaya ikna edebileceğini sanıyorsa, büyük hayal kırıklığına uğrayacak," diyerek onu ayağa kaldırdı ve bacaklarını beline doladı.

"Uh-huh. Tamam," dedi ve ağzını onunkine kapattı.

Ve işte oradaydı. Gövdesindeki o garip kıvrımlı gıdıklanma. Bu yeni, rahatsız edici bir tür duygusal baş dönmesiydi. Ve o da bunu kucaklayacaktı.

"Masayı test etmeye hazır mısınız?" Adam kadının boğazında bir öpücük izi bıraktı ve tırnakları sırtını ısırdığında bir nefes çekti.

"Oh, evet."

Onu masanın üzerine kaydırarak ve dizlerini birbirinden ayırdı, keşke biraz ustalık gösterecek kadar kendini tutabilseydi. Ama bugün pek çok kez reddedilmişti.

"Prezervatif mi?" diye sordu nefes nefese.

Sırıttı ve çenesini masanın ortasındaki dekoratif kurabiye kavanozuna doğru uzattı. "İçine bak."

Kaşlarını kaldırdı ve eğilerek kavanoza uzandı. "Ciddi misin? Prezervatif zulası merkez süsü mü?"

Adam folyo paketi kadının elinden kaptı. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Dudakları aralanmış, göz kapakları ağırlaşmıştı. "Bir sorunum yok," diye nefes nefese kaldı. "Güzel çünkü iki komodin de dolu ve şu kitap da

sehpanın içi boş."

Riley iç çekti. "Hazırlandığında çok ateşli oluyorsun."

Duman dedektörünün delici sesi çınladığında, ona adını o nefes nefese, endişeli şekilde söyletmesine ramak kalmıştı.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" diye hırladı.

"Hey, Nick." Bayan Penny'nin sesi megafonundan aralıksız bip seslerinin üzerine yankılandı. "Mutfakta yangın var. Willicott mikrodalgada

Burrito'yu tekrar folyoya koy."

"Yaşamak için yeni bir yere ihtiyacımız var," diye mırıldanarak pantolonuna uzandı.

6:25, 14 Ağustos Cuma

“P
athetic.”

Nemli havayı ciğerlerine çekmeye çalışan Riley'nin kaburgasına sert ve sivri bir şey saplandı.

"Büyükanmem yüzüncü yaş gününde senden daha hızlı koşabilirdi." Elanora alaycı bir tavırla burnunu çekti ve bastonunu yere vurdu. "Ve sağ bacağının dizden aşağısı yoktu."

Riley yüzüstü yuvarlandı ve yanlışlıkla burnuna bir ot parçası kaçtı. "Koşmanın... sprint atmanın... psişik olmakla... ne ilgisi var?"

On metre ötede, Gabe bir ağacın arkasına zarıfçe kustu. Rüzgâr sprintleri yarım mil uzunluğundaydı.

Güneş doğmuştu ve sabahın erken saatlerindeki bunaltıcı havaya ağustos böceklerinin iğrenç vızıltıları eşlik ediyordu. Tampon tampona işe gidip gelenler için çok erken bir saatti. Ama yanlarından koşarak geçen ve onlara sempatik bakışlar fırlatan bir sürü koşucu vardı. Onların düşüncelerini engelleyemeyecek kadar yorgundu.

O yaşlı kadın bana ortaokuldaki Rahibe Gertrude'u hatırlatıyor. O adama bikini ağdası yaptırdığıma inanamıyorum.

Az önce Justin'in osuruk bulutunun içinden mi geçtim? Tanrım, ne yedi o?

"Öğretilerimi sana açıklamama gerek yok," diye açıkladı Elanora.

"Hayır ama iyi olurdu," diye hırıldadı Riley.

Kalın esinti kıpırdandı ve beraberinde o kadar kötü bir koku getirdi ki Riley bunun gerçekten de şimdiye kadar kokladığı en kötü şey olduğunu doğrulamak için bir kez daha koklamak zorunda kaldı. Burt ise çürümüş, yarı pişmiş yol leşini koklamaktan hoşlanıyor gibiydi ve daha fazlası için havayı kokladı.

Bunun koşucunun osuruk bulutu olup olmadığını ve bağırsak sistemine baktırıp baktırmadığını merak etti.

Burt, diz boyu kurumuş otların ve kurumaya yüz tutmuş ağaçların dağınık bir şekilde yer aldığı büyümüş arsaya doğru burnunu çekti. Doğanın geri kazanmaktan vazgeçtiği arazinin ortasında, bir zamanlar muhtemelen göze batmayan Tudor tarzı bir ev vardı. Son on yıldır terk edilmiş olan bu ev, soyulmuş boyası ve tahtayla kapatılmış pencereleriyle arazinin üzerine çömelmiş durumdaydı.

Satılık tabelası Riley yan evde yaşadığı sürece orada durmuştu. "Burt, buraya gel," diye seslendi. Köpek başını kaldırdı ve onunla ev arasında gidip geliyor, tartışıyordu.

"Şimdi, lütfen."

Köpek isteksizce onun yanına geri döndü ve kadın ayaklarını toparlamak için ona yaslandı.

Hâlâ topraksı ve iğrenç bir şey gibi kokuyordu ama artık daha hafifti. Orta Pennsylvania'da kötü kokular oldukça yaygındı. Kağıt fabrikaları ve mantar çiftlikleri arasında, esintiler her zaman korkunç bir şeyin ipucunu taşırdı.

"Yirmi şınav çekeceksin. Şimdi." Büyükannesi anons etti, katlanır sandalyesine döndü ve kibarca oturdu. Burt yanlarına gitti ve Evil Elanora'nın gölgesine yığıldı, dili çimenlerde sallanıyordu. Evil Elanora'nın ona zorla yaptırdığı on rüzgâr sprintinden ikisinden sağ çıkmıştı.

Görünüşe göre fiziksel enerjiyi yakmak zihni geliştiriyormuş... ya da bunun gibi bir saçmalık. Riley hatırlayamayacak kadar susuz kalmış ve midesi bulanmıştı.

"Neden topallıyorsun? Fesleğen kadınları topallamaz," diye yakındı büyükannesi.

"Yangın söndürücüye koşarken yanan bir burritonun üzerine düştüm."

Yaşlı kadının yüzündeki kısık ifadeye bakılırsa, bu bilgiyi kendine saklamalıydı.

Burrito kazaları ve psişik önsezi arasında Riley, Nick'in kuzeni Brian'ın bir süreliğine ödünç alabileceği yedek bir tekerlekli sandalyesi olup olmadığına bakmak zorunda kalabilir.

birkaç gün.

Kız kardeşi Wander, bir yoga fotoğrafı çekiminden yeni çıkmış gibi görünerek önünde belirdi. Uzun örgüleri yüksek bir kuyruk şeklinde başının üstünde toplanmıştı. Her ikisi de koyu mor renkte olan bir atlet ve yoga şortu giymişti. Kahverengi teninin doğal ışıltısı bir bronzlaştırıcı peri tarafından tozlanmış gibi parlıyordu. Wander böyle terliyordu. Riley ise sanki biri onu nehre atmış ve saçlarından sürükleyerek geri çıkarmış gibi görünüyordu. Wander iyi bir insan olduğu için şanslıydı. Yoksa terli ablası ondan nefret etmek için enerji toplayabilirdi.

"Beş millik koşun nasıldı?" Elanora merakla sordu.

"Çok güzel. Nehir yürüyüşü sabahları kalp çakramı gerçekten açıyor." Wander ona uyan su şişesinden zarif bir yudum aldı. Riley şişeye baktı ve onu çalıp kaçarak duşuna saklanmayı hayal etti.

"Biraz sessiz olabilir misiniz?" Blossom malikânenin otoparkının hemen dışındaki bir çam ağacının gölgesinden yakındı. "Burada kıcımlı yırtarak Tai Chi yapmaya çalışıyorum."

Burt'ün en sevdiği kaka yapma noktasına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu ama Riley bir uyarıda bulunamayacak kadar nefessizdi.

"Şınav. Şimdi," diye ısrar etti Elanora, bastonunu onlara doğru sallayarak.

Riley ona o sopayı veren kişiyi bulacak ve onunla dövecekti.

Gabe kusmayı bitirmiş ve yerde yatan Wander ile Riley'ye katılmıştı.

"Bir," diye inlediler grup olarak. "İki."

Malikânenin arka kapısı açıldı ve Burt Nick'i karşılamak için ayağa fırladı. Spor kıyafetleri ve güneş gözlükleriyle şehvet dolu bir serap gibi görünerek ona doğru yürürken, doymak bilmeyen kadınlık organları dikkat kesilmişti.

"Spor salonuna gidiyorum. Biraz su içersin diye düşündüm," dedi ve ona erkek boyunda bir termos uzattı.

"Kahramanım," diye nefesini tuttu ve kapağını açtı. Başını arkaya doğru eğdi ve suyun ağzından yüzüne ve boynuna doğru akmasına izin verdi.

Nick kıkırdadı ve onun saçlarını karıştırdı.

"Görüşürüz, Thorn." Kız yutkunma sesiyle karşılık verdi.

"Bugün çok otoriter görünüyorsun Elanora," dedi göz kırparak ve gamzelerini göstererek.

"Farkındayım." Büyükannesi hava koşullarına uygun olarak hafif bir abanoz pantolon, kolsuz bir gece yarısı tuniği ve başına doladığı siyah ve daha siyah bir eşarp giymişti. Kalın bir ametist kolye ve beş yüzük takmıştı.

Nick gitti ve Burt tekrar yere uzandı ve hemen uykuya daldı.

"Artık bedenleriniz arındığına göre," diye başladı Elanora, Gabe'e yargılayıcı bir bakış fırlatarak. "Zihninizi geliştirmenin zamanı geldi. Her biriniz bencilce görmezden geldiğiniz özel bir yeteneğe sahip olduğunuz için buradasınız."

Burt uykusunda yuvarlandı ve sevimli bir homurtu çıkardı.

Riley annelik duygusuyla bir "ahh" çekti.

Elanora köpeğe ters ters baktıktan sonra devam etti. "Şimdi zihinlerimizi ruh rehberlerimizin iyiliğine hazırlamak için meditasyonumuza başlayacağız."

Riley elini kaldırdı. "Soru."

Büyükannesinin burun delikleri alevlendi. Görünüşe göre sorular psişik eğitim kampına hoş bir katkı değildi.

"Herkesin ruhani rehberleri aynı mıdır? Yoksa hepimizin farklı olanları mı var? Ve neden bizimle aynı dili konuşmuyorlar? Neden sadece 'Hey, komşunun kocası onu bir kürekle öldürmeyi planlıyor' diyemiyorlar?"

"Harika bir soru, tatlım," dedi Blossom, elini sıkmak için uzanarak. Annesinin saçları nemden normal boyunun üç katına çıkmıştı.

"Hayır, değil. Bu aptalca bir soru."

"Anne." Blossom iç çekti.

"Bunları zaten biliyor olman gerekirdi. Gabriel'in son iki aydır şirketinizde ne yaptığını bilmiyorum, ama görünüşe göre size bir şey öğretmeyi içermiyordu."

"Gabe harika bir arkadaş oldu," dedi Riley, adamın savunmasına geçerek.

"Bu doğru," diye ısrar etti Wander. "Ailemize harika bir katkı sağladı."

"Gabe hepimiz için bir zevk. O kadar uzun ki mutfaktaki dolaba girmek için bir merdivene bile ihtiyaç duymuyor," diye ekledi Blossom.

"Gabriel buraya bir arkadaş, bir aile üyesi ya da bir dolap açıcısı olmak için gelmedi," dedi Elanora, siyah dantel bir yelpazeyi hızlıca açarak. "O buraya

Size yeteneklerinizde ustalaşmayı, hizmet dolu bir yaşamın örneği olmayı öğretecek. O sizi güçlendirmek ve tembelliğinizden kurtarmak için burada, sizin tarafınızdan yozlaştırılmak için değil."

Riley bu ifadenin daha çok kendisine yönelik olduğunu hissetti.

"Anne, seni seviyorum ama bazen tam bir vızıltı öldürücüsün," dedi

Blossom. "Vızıltılar öldürülmek içindir. Fesleğen kadınlarının kaderinde hizmet. Sanki hepiniz bunu unutmuşsunuz gibi görünüyor." Sert bakışları Riley'ye kaydı. "En başta bunu öğrenme zahmetine hiç girmemiş olanlarınız hariç."

Riley iç çekti. "Tamam büyükanne. Anladık. Berbatız. Tembeliz. Yeteneklerimizi boşa harcıyoruz. Hadi şu işi bitirelim. Ne yapmamızı istiyorsun?" Salonun penceresindeki hareket gözüne çarptı ve Bayan Penny'nin bir dürbünle onları izlediğini gördü.

Elanora sandalyesinde öne doğru eğildi ve soğuk bir bakışla onu sabitledi. "Bu ailede, bu mirasta doğmuş olmanın ne büyük bir ayrıcalık olduğunu anlamanı istiyorum. Yeteneklerini sıkı çalışma ve özverili hizmetle onurlandırmanı istiyorum."

"Ben de bugün erkek arkadaşım ile seks yapmak ve uyumak istiyordum ama her zaman istediğimizi elde edemiyoruz," diye belirtti Riley huysuzlanarak.

Barışçı Wander, "Ortada buluşalım ve hepimizin yeteneklerimizi geliştirmek istediğimiz konusunda anlaşalım," önerisinde bulundu.

"Kabul edenler 'Evet' desin," dedi

Blossom. Elanora hariç herkes "Evet," dedi.

Riley'nin büyükannesi gözlerini devirdi. "Burası demokrasi *değil*."

"Mussolini," diye öksürdü Riley eline doğru.

Blossom ona dirsek attı ve tısladı, "Onunla yaşamak zorunda olan benim. Lütfen onu kızdırmamaya çalışır mısın? Zaten karahindiba şarabımın son sürahisine kadar içtim."

"Özür dilerim."

Elanora, "Uygulamamıza ruhsal durumumuza adım atarak ve sonra çıkarak başlayacağız," diye duyurdu. "En iyi işimizi yapabilmek için en iyi halimizle ortaya çıkmakta ustalaşmalıyız."

"Bu çok akıllıca," dedi Gabe.

"Kimse yalakaları sevmez, Gabriel," dedi Elanora.

Vay be. Riley hangisinin daha çok köpek kulübesinde olduğunu bilmiyordu, aile mirasına saygısızlık ettiği için o mu yoksa dondurmayı keşfettiği için Gabe mi?

"Şimdi hepiniz gözlerinizi kapatacaksınız," diye duyurdu büyükannesi. "Ruhsal zihinsel alanınıza niyetle yaklaşın."

Riley'nin niyetle yaklaşmak istediği tek şey duş almaktı.

Sonra köpek pisliğini düşündü. Onu toplama konusunda gerçekten daha iyi olmaları gerekiyordu. Özellikle de Burt'ün tuvaletinin ortasında kamp yapacaklarsa.

"Ölümlüler âlemine geri dön," diye emretti

Elanora. Riley oradan hiç ayrılmadığını fark etti. *Oops.*

"Şimdi, geri dönün. Bunu bir kapıyı açmak ve bir odaya adım atmak gibi düşünün. Bir nefeste buradasınız ve bir sonraki nefeste farklı bir düzleme geçtiniz."

Düzlem. Sade. Sade... patates cipsi. Mmm. Atıştırmalıklar. Nick Santiago Jelly Krimpets ve Middleswarth Patates Cipsi ile kaplı. *Nefis.*

Elanora, "Sincaba benzeyen zihninin basit dürtülerine diren ve kapıdan içeri adım at," diye emretti.

Riley isteksizce atıştırmalık fantezilerini bir kenara bıraktı. Büyükannesi onun bu işi ciddiye almadığını fark ederse zamanın sonuna kadar burada oturacaklardı. İsteksiz bir nefes aldı ve pamuk şeker bulutlarının görünmesini diledi.

"Şimdi ruhsal alanınızdan çıkın ve şimdiki zamana dönün."

Az önce beliren bulutlar patlayan bir balon gibi kayboldu ve Riley oturduğu yerde yalpaladı. Kendini Wander'ın akış yogası derslerindeki gibi hissediyordu, herkesin iki adım ve yarım düzine nefes gerisindeydi.

"Tekrar geri dön," diye ısrar etti Elanora.

Pastel şişkinlikler diyarından beşinci zorunlu çıkışında başı dönüyor ve annesine doğru sıralanıyordu. Dünyanın çekim gücüyle bir kez daha barıştığında Riley tekrar elini kaldırdı. "Biraz ara verebilir miyiz? Ruhsal baş dönmesi yaşıyorum."

"Dinlenmek zayıflar içindir," diye tersledi Elanora.

Riley tek gözünü açarak, "Yerçekimini hatırlamak için beş dakikam olacaksa zayıf olmak benim için sorun değil," dedi.

Büyükannesi bir anda ortaya çıkan büyük boy Bloody Mary'sini yudumluyordu. "Eğer egzersizleri herkes gibi yapamıyorsan, o zaman mazur görülebilirsin. Ama güçlerin hayatını kontrol altına almak yerine tam tersini yaptığında bana şikâyet etme. Sözlerimi unutma Riley Thorn, pişman olacaksın."

Şaka büyükannesine yapılmıştı, Riley *şimdiden* pişman olmuştu.

Ama yine de yerinde kaldı. Kötü kalpli yaşlı kadın büyükannesi çok az şey biliyordu. Psişik olmakla uğraşmanın bir anlamı yoktu. Ya yeteneklerini kontrol etmeyi öğrenecek ya da onların kendisini kontrol etmesine izin verecekti.

Elanora onun bakışlarına karşılık verdi ve sert bir şekilde başını salladı. "Tekrar."

Yaz güneşi ve nem, insanların gününü mahvetmek için birbirleriyle savaşırken RILEY zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Burt çoktan evin içine çekilmiş, pastırma ve kahve kokularını takip ediyordu.

Ruhani dokunuşlardan, keskin kristalleri tutmayı ve ruhani duyularının berraklığını artırmak için kurumuş bok ve küflü meyveler gibi kokan tütsüleri koklamayı içeren yoğun odaklanma egzersizlerine geçtiler.

"Çok tuhaf. Sürekli ölüm ve gül kokusu alıyorum," dedi Wander, sesi sanki su altında bir yerdeymiş gibi çıkıyordu. Kız kardeşinin, ölmüş bir teyzenin en sevdiği parfüm ya da bir öğrencinin dün akşam yemekte ne yediği gibi şeyleri koklayabilen psişik bir burnu vardı.

Riley keşke burnunu çeken kişi kendisi olsaydı diye düşündü. Kız kardeşi ondan çok daha iyi bir medyum olabilirdi.

Riley çok uzun bir Latince mantrayı ezberlemenin ortasında bir yerde, McDonald's oyun parkında kaydıraftan kayan bir çocuk gibi pamuk şeker dünyasına kaydığını hissetti.

Kendini kabarık, renkli bulutlara göz kırparken buldu. "Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

Bulutlar ışıkla titreşiyordu ve büyükannesinin sesinin uğultusuna karışan uzak fısıltıları duyuyordu.

Bianca Hornberger ya da Larry Rupley'i görebilmek umuduyla gözlerini kısarak kabarık sisin içinden baktı. İkisi de yoktu. Riley onun yerine başka bir adam buldu. Ona yabancı bir adam. Tıknağ ve beyaz tenliydi, ona D vitamini eksikliğini düşündüren türden bir solgunluğu vardı. Dağınık saçları atkuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı. Şortu lekeliydi. Tişörtü ve çorapları delik deşikti. Ve kirliydi.

Riley küflü ve nahoş bir şeyin kokusunu aldı.

Orada bir titreşim vardı. Agresif bir küçümseme, diye karar verdi. Sanki hayatı boyunca başına gelen hiçbir şeyi kabul etmemiş gibiydi.

Zengin, plastik Bianca ile bir bağlantısı var mıydı? Ya da Larry'nin kayboluşuyla bir ilgisi var mıydı?

Bulutlar tekrar titreşti ve Susquehanna Nehri'nin üzerinde kendi görüntüsünün havalandığını hissetti. Vücudunun hâlâ orada olduğundan emin olmak için aşağıya bakmaya çalıştı ama onun yerine pis, patlayan yabancıya çekildi.

"Tamam. Yani hayattan ve Batı Kıyısı'ndan hayal kırıklığına uğramış pasaklı bir adam," diye özetledi. Bulutlar sanki Çarkıfelek bulmacasını çözmüş gibi aydınlandı. "Harika. Peki Bianca'yla nasıl bir akrabalığı var? Ya da Larry'yle?"

Hemen bir yanıt gelmedi.

"Bakın, çocuklar, eğer akraba değilse, her seferinde tek bir bulmacaya odaklanmam gerekiyor. Peki, tamam, iki. Bianca Barbie'yi kimin öldürdüğünü bulmam gerekiyor ya da Larry'nin nereye gittiğini söylerseniz iyi olur."

Gümüş bir kordon cisimleşerek adamın belini sardı. "Pekâlâ. Patlayan yabancı kucak bandı ameliyatı mı oldu?"

İp havaya doğru yükseldi. Riley nehrin üzerinde kavis çizip şehrin üzerinde ilerlerken onu takip etti.

"Vay canına," dedi.

Kordon, bu rahatsızlıktan rahatsız olmuş görünen Bianca Hornberger'in etrafında dolanıyordu.

"Yani Larry ve Bianca bir şekilde bağlantılı," dedi Riley.

Görüntüler gözünün önünden geçti, geçtikçe hızlandılar. Bianca dolabında, aynada kendine hayran hayran bakıyordu. Hiç giyilmemiş stiletto ayakkabılar. Yavaş bir ritimle kaldırıma vuran büyük spor ayakkabılar, kısa ve ağır patlamalar halinde gelen nefes darlığı. Front Caddesi'ni ve Bogdanovich malikanesini gördü. Sonra görüntü tekrar titreşti ve nehrin diğer tarafındaki Enola kasabasının üzerinde asılı duran Huysuz Adam'a bakıyordu. Yabancı, havada asılı kalışında herhangi bir ciddiyetsizlik bulmuşa benzemiyordu. Ona ters ters bakıyordu. Nick, Jasmine, Griffin Gentry ve Dedektif Weber'in yüzleri kâğıtların karılması gibi gözlerinin önünden geçti. Riley bir hava akımı hissetti ve etrafındaki dünya parıltılarla doldu.

İğne gibi parlayan parçaların derisine saplandığını hissedince irkildi.

"Okuma yaparken böyle bir ifade takınılmamalı. Bu, kabız olduğunda yapılan türden bir yüz ifadesi"

Büyükannenin bedensiz sesi, ısıltılı ötesinin dışında bir yerden şikayet ediyordu.

"O surat ifadesini sadece yoğun bir görüntü olduğunda yapıyor. Gördünüz mü? Burnu seğiriyor," dedi Blossom uzaklardan bir yerden.

"Çok gülünç görünüyor."

Riley düştüğünü, düştüğünü, düştüğünü hissetti. Yere çarpmadan hemen önce, sarsıcı bir iniş için kendi bedenine geri çekilirken bir sarsıntı hissetti.

Kendine geldiğinde, kendini Gabe'in kucağında yüzüstü buldu.

"Özür dilerim," diyerek adamın kasıklarından uzaklaştı. Ayağa kalktı, eklemleri onu düzgün bir şekilde destekleyemeyecek kadar gevşek hissediyordu.

"Eee? Ne gördünüz?" Elanora sordu.

"Dedektif Weber'i bulmalıyım," diye duyurdu ve ardından eve doğru koşmaya başladı.

14 Ağustos Cuma, sabah 8:54

Riley cipini, Green Street'teki hipster kahve cenneti Little Amps'in tam önündeki park yerine park etti. Bunca yıldır buradan kafein içiyordu,

daha önce hiç bu kadar iyi bir park yeri bulamamıştı. Belki de bu resmen düzenli olarak geri dönebileceğinin bir işaretiydi.

Emniyet kemerini açana kadar ruhani rehberlerinin onu buraya yönlendirdiğini fark etmemişti. Dedektif Weber'e nerede olduğunu ya da onunla buluşup buluşamayacağını sormak için mesaj atmamış ya da aramamıştı. Sadece onu kahve içerken "görmüş" ve arabaya binmişti.

Jimmy Amca'nın öteden gelen sesi kafasının içinde, "Bu medyumluk işini gerçekten öğreniyorsun," dedi.

Babasının kardeşi birkaç yıl önce ölmüştü. Riley'e onun cipi ve hayaleti miras kalmıştı.

"Sağ ol Jimmy," dedi. "Ama bunu büyükanname söyleme, yoksa beni yataktan daha da erken kaldırır."

Dışarı çıktı ve anahtarları hâlâ ıslak olan şortunun içine soktu. Muhtemelen üstünü değiştirmeliydi. Duş almalıydı. Bir koltuk altını kokladı ve anında pişman oldu.

Riley kapıdan görev kadını tarzında içeri daldı ve Kellen'ı pencerenin önündeki masada çekici, yaşlı bir kadınla gördü. Kadın yaklaşırken başını kaldırıp baktı ve masaya vardığında ayağa kalkmıştı.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu ona şöyle bir bakarak.

Riley yere baktı. Araba yıkamacıdan çıkmış gibi görünüyordu.

"Büyükanneimin eğitim kampı," dedi ve onun endişesini elinin tersiyle itti. "Bir şey buldum. Bianca Hornberger senin tek kurbanın değil."

Kellen onun koluna girdi. "Bunu sana söyleten ne?"

"Bir yerim var. En azından ben öyle düşünüyorum. Ama kim ya da nasıl olduğunu bilmiyorum, tabii insanlar köpüklü patlamalarla öldürülemezse."

"En baştan başlamayı istiyorum."

"Bu resmi bir iş gibi görünüyor." Kellen'ın kahve arkadaşı Riley'ye genellikle kaldırımlarda para üstü isteyen çıplak ayaklı insanlara özgü bir bakış attı. "Gitmeliyim."

Pek çok şeyi onaylamayan ve marketinde egzotik organik ürünler bulundurulmasını talep eden bir kadına benziyordu. Saçları zarif, şık bir bob şeklinde kesilmişti. Gri keten pantolon ve pahalı görünümlü fildişi bir atlet giymişti.

"Böldüğüm için özür dilerim. Ve böyle göründüğüm için," dedi Riley, elini terli gövdesinde gezdirerek.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz, değil mi?" Kellen kafası karışmış bir halde sordu.

Riley ve kadın birbirlerine baktılar. "Hayır," dediler birlikte.

Ama kelime ağzından çıkar çıkmaz Riley'nin yüzüne, kucağında salyaları akan, gamzeli bir bebeği zıplatan, daha genç ve daha yumuşak bir kadının pamuk şekeri görüntüsü çarptı. "*Annesinin küçük çapkını kim? Nicky annesinin küçük çapkını mı?*"

Vay canına.

"Bayan Santiago?" Riley ismi duyunca boğuldu.

"Dr. Santiago," dedi ve formalite icabı tokalaşmak için elini uzattı.

Tutuşu sıkıydı ve avuçları Riley'nin titreyen, terli avuçlarına karşı serindi.

"Marie, Riley ile henüz tanışmadın mı?" Kellen kedi gibi bakarak sordu. Bütün bir kanarya dalını yemiş.

Marie'nin gözleri dehşet içinde açıldı. "Neden yapayım ki?"

Aman Tanrım.

"Riley, Nick'in kız arkadaşı. Birlikte yaşıyorlar. Sana söylemedi mi?" Kellen kendini beğenmiş bir tavırla sordu.

Dr. Santiago'nun bakışları Riley'ye döndü.

"Bu bir şaka olmalı."

"Değil," dedi Riley.

"Anlayamadım?"

"Bu bir şaka değil. Nick ve ben... çıkıyoruz."

Marie, "Bunun bir şaka olduğunu düşündüğümü asla ima etmedim," diye ısrar etti.

Harika. Şimdi de varlığından bile haberi olmayan erkek arkadaşının annesinin zihnini okuyordu. "Tabii ki hayır. Tahmin ettiğim için özür dilerim," dedi Riley. "Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum. Nick'ten senin hakkında çok şey duydum." Bu koca bir yalandı. Ailesinden muğlak ifadelerle bahsetmişti, sanki bir ailesi olduğunu kabul etmişti. Bir gemi yolculuğunda olduklarına dair bir şeyler söylediğini kısaca hatırlıyordu. Ama belli ki gemiden inmişlerdi.

Dr. Santiago çok güzel çantasını aldı ve omzuna astı. "Görünüşe göre oğlumu ziyaret edeceğim. Sanırım bugün çalışıyordur ya da en azından çalışıyormuş gibi yapıyordur?"

Riley nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, bu yüzden sadece başını salladı.

"Yeni ofisinin adresi sende var mı?" Weber kendini beğenmiş bir sırtışıla sordu.

Nick'in annesi dudaklarını büzdü. "Görünüşe göre değil."

"Senin için yazayım," diye teklif etti Riley. Ceplerini yokladı ve üzerinde araba anahtarları ile telefonundan başka bir şey olmadığını fark etti.

"Gerek yok. Front Caddesi'ndeki üç katlı büyük Viktorya dönemi evi," diye gönüllü oldu Kellen. "Oda arkadaşlarına dikkat et."

"Evet. Şey. Seni tekrar görmek güzeldi, Kellen." Marie tekrar Riley'ye bakmak için döndü. "Seninle tanışmak... ilginçti Miley."

"Riley," diye düzeltti.

"Evet. Pekâlâ."

Omuzları geride, güneş gözlüklerini takmış Marie'nin gidişini izlediler. Sokağın karşısına park etmiş parlak bir BMW'ye doğru yürüdüler.

"Nicky'nin başı dertte," diye şarkı söyledi Kellen nefesinin altından.

"Ailesiyle bu şekilde tanışmayı planlamamıştım," diye homurdandı Riley, Dr. Santiago'nun boşalttığı sandalyeye çökerek.

"Eğlencemi mahvedip ona haber vermeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Kadın homurdandı. "Lütfen. İki aydır birlikte yaşıyoruz ve hâlâ ailesine bundan bahsetmedi mi? Başına ne gelirse gelsin."

"O zaman sana bir içki ısmarlayayım." "Soğuk ve şekerli olsun," dedi.

Kellen elinde bolca karamel ve tatlı krema ile tatlandırılmış bir kavanoz soğuk demle döndü. "Nick'in gününü mahvetmeme yardım ettiğine göre, Büyükanneleler için Eğitim Kampı'ndan buraya koşarak gelmene ne sebep oldu?"

"Büyükanneleler *için* bir eğitim kampı değildi. Büyükannelemin yönettiği bir eğitim kampıydı. Boş ver. O kısmı unutun. Ve evet, bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındayım. Ama bununla başa çıkmak zorundasın."

"Halledilmiş say."

"Güzel. Bianca'yı dolabında canlı olarak gördüm ve sonra dolaptan çıktım ve nehrin karşısına uçtum."

Kellen onu yakından izledi.

Kahvesinden bir yudum aldı ve elinin tersiyle ağzını sildi.

"Sonra bu adamı Enola'nın üzerinde gezinirken gördüm. Sanırım sembolik bir şeydi? Psişik GPS gibi. Bir uçaktan atıldığını sanmıyorum. Her neyse, işte burada işler garipleşiyor."

"Oh, henüz tuhaflaşmadı mı?" Kellen alay etti.

"Burada olmamın senin suçun olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" "Özür dilerim."

"Bunu söyleyen erkekler nasıl özür dileyebileceklerini bilmezler."

Riley, Jasmine Patel -en yakın arkadaşı, aile/yaşlı hukuku avukatı ve Hint asıllı Amerikalı bomba- bir sandalye çekerken sırtıttı. "Hey! Burada ne işin var?"

Jasmine sade bir kahve koydu. "Maclay Caddesi'nde bir çiftle randevum yeni bitti. Sana ne oldu böyle?"

"Ah, bilirsin işte. Büyükannele şehirde ve bana bir psişik eğitim kampıyla işkence etmekte ısrar etti ve sonra buraya Dedektif Weber'e üzerinde çalıştığı bir davayla ilgili gördüğüm bir imgelemi anlatmaya geldim ve sonunda onu Nick'in annesiyle kahve içerken buldum, oğlunun biriyle yaşaması bir yana biriyle çıktığından bile haberi yoktu."

"O halde her zamanki gibi," dedi Jasmine. Kellen'a döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Neden Nick'in annesiyle kahve içiyordun?"

Riley kaşlarını çatdı. "Evet. Neden?"

"Nick'in annesiyle bir ilişkiniz mi var, Dedektif Kıçsurat?"

Kellen, "Hayır, Marie'yle yatmıyorum ve gerçekten de bir göt suratım olduğunu sanmıyorum," diye alay etti.

Jasmine ona bir bakış fırlattı. "Sana sahip olduğunu söylediğim yüze sahipsin."

Görünüşe göre en iyi arkadaşı, Riley'yi karşı komşusu Dickie'nin son cinayetinde şüpheli kişi olarak etiketlediği için dedektifi pek affetmemişti. Jasmine'in şiddetli sadakati Riley'nin en sevdiği karakter özelliği idi. Bu ve bol miktarda alkol tutma yeteneği.

"Yine arkadaşımı tutuklamaya mı çalışıyorsun?" diye sordu Jasmine. "Çünkü eğer öyleyse, rozetini alacağım." Parlak, kırmızı bir tırnağını masaya sapladı.

Weber eğildi. "Yasaların doğru tarafında kaldığı sürece hayır. Ve denediğini görmek isterim."

Riley göz göze gelme yarışını sonlandırmak için parmaklarını yüzlerinin arasında şıklattı. "Çocuklar. Patlayan parlak ölü adama odaklanabilir miyiz?"

Jasmine burnunu kırıştırdı. "Ew. Ne?"

Riley soğuk birayı yudumlarırken açıklamasını hızlıca tamamladı. "Sonra birden parıldamaya başladı. Bir de üzerinde 'Bayrağımı ezersen kıcını ezerim' gibi bir şey yazan konfederasyon bayraklı bir tişört giyiyordu."

"Husky adam mı? Görünüşe göre duşla arası pek iyi değilmiş?" Jasmine sordu.

Riley kaşlarını çatdı. "Evet. Üstte seyrelmiş saçlar ama arkada bir at kuyruğu."

"Titus Strubinger. İki hafta önce annesinin bodrumunda öldü."

"Bunu nereden biliyorsun?" Kellen sordu.

Jasmine'in başparmakları telefon ekranının üzerinde verimli bir şekilde hareket etti. "İşte."

Riley'nin gözleri büyüdü. "Bu o!" Pennsylvania, Enola'dan 49 yaşındaki Titus Strubinger için *The Patriot News* gazetesinde bir ölüm ilanı vardı.

Kellen bakmak için eğildi. "Evde ölmüş," diye okudu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Avukat-müvekkil gizliliği," diye açıkladı Jasmine kendini beğenmiş bir şekilde. "Strubinger müvekkiliniz miydi?" diye sordu.

"Hayır. Ama annesi öyle."

"Ona ne için yardım ediyordun?"

"Arama emri çıkartın."

"Nasıl öldü?" diye sordu.

"Kalp krizi," dedi. "Nalları diktikten birkaç gün sonra annesi onu bodrumda bulmuş."

Ruh rehberleri tarafından birbirine bağlanmış iki ceset. Riley bunun bir tesadüf olamayacağını düşündü.

"Sanırım avukatlar tamamen işe yaramaz değiller," diye espri yaptı Kellen. Riley ateş hattından kaçınmak için sandalyesini geriye itti.

"En azından arkadaşımın bir katil olmadığını biliyordum, *aptal*," diye tükürdü Jasmine.

"Biliyor musunuz *hanımefendi*? Bu resmi bir polis işi," dedi Kellen. "Belki de yaşlı insanların vasiyetlerinde adınızın geçmesini sağlamaya çalışmaya geri dönmelisiniz."

"Bana hanımefendi deme. Ben yaşlılar hukuku avukatıyım, seni kendini beğenmiş
-"

"Bu yaşlı bir pandomimci mi?" Riley ön pencereye bakmak için kendini zorladı.

Kısa boylu, yuvarlak hatlı, bastonlu ve bereli bir kadın görünmez bir iple kementlenene kadar oradaydı. Kadında ürkütücü derecede tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Oh. Em. Gee. Bu sensin!" Riley'nin arkasından gelen tiz bir ciyıklama sesi konuşmalarını çılgılık atarak durdurdu.

Riley'nin kendisine çarpan bedeni savuşturacak vakti yoktu. Bir saniye içinde pembe saçlı ve burnu çıtçıtlı bir barista onu kafasından yakalamıştı.

Riley kollarını sallayarak, "Gah," diye mırıldandı.

"Sen Riley Thorn'sun!" diye bağırdı kız. "Hayatımı kurtardın." "Ah, kahretsin," diye mırıldandı Jasmine nefesinin altında.

"Yardım edin. Bana," diye homurdandı Riley.

"Tamam tatlım. Bayan Thorn'un biraz nefes almasına izin verelim," diye önerdi Jasmine, kızın kollarını Riley'nin boynundan çözerek.

Kafedeki tüm gözler onların üzerindeydi.

"Özür dilerim! Sadece çok heyecanlıydım. Size teşekkür etme fırsatı bulacağımı hiç düşünmemiştim," dedi kız, gözleri yaşlarla dolarken yüzünü yelpazeleyerek. "Size tüm kalbimle teşekkür ederim. Sadece kanserimi bulmakla kalmadınız, aynı zamanda çok tatlı bir hemşireyle tanıştım ve artık kesinlikle çıkıyoruz!"

"Rica ederim?" Riley sandalyesinde daha da yığıldı.

Yazın başlarında Riley, baristanın büyük büyükannesi Ida'dan kızın lenf düğümleriyle ilgili bir mesajla lanetlenmişti. Ida'nın bir şeylerin peşinde olduğu ortaya çıktı. Riley'nin mesajı gönülsüzce iletmesinin ardından, baristaya tiroid kanseri teşhisi kondu ve ötelerden gelen mesajı taşıyan gizemli kadının hikayesi yerel haberlere konu oldu.

"Bu beni kurtaran medyum, çocuklar," diye duyurdu kız, bir kez daha sarılmak için içeri girerek.

Kafede kendiliğinden bir alkış koptu ve Riley yüzünün ketçap kırmızısına döndüğünü hissetti. Müşteriler masalarının etrafında toplanmaya başladı.

Jasmine dudaklarını kıpırdatmadan, "Sadece gülümse ve el sallama," diye tavsiyede bulundu.

Kellen kalabalığın havasından etkilenerek, "Hadi gidelim buradan," dedi. "Hey, medyum! Hangi numarayı düşünüyorsunuz?"

"Gerbilimle ilgili mektubumu aldınız mı Bayan Thorn?" diye bağırdı maksi elbiseli bir kadın. "Sadece kedinin onu yemesi yüzünden beni suçlayıp suçlamadığını bilmek istiyorum!"

Jasmine, Riley'nin omzuna doğru hıçkırarak ağlayan baristaya, "Evet, arkadaşımın boynunu bırakmanı istiyorum," dedi.

Jasmine ve Kellen birlikte onu kapıya doğru götürdüler.

Kendisini sinir krizinin eşiğindeki bir ünlü gibi hissetti, yarım düzine cep telefonu onu kaydederken genç ve yaşlı kahve tiryakileri ona sorular yağdırdı.

"Dudak kremi işine başlamak için işimi bırakmalı mıyım?" "JFK'yi gerçekten kim öldürdü?"

Buraya kesinlikle geri dönmeyecekti. Riley'nin cipinin etrafı insanlarla doluydu.

"Bırak," diye öğütledi Kellen. "Bu kadar kafeinli ve heyecanlı olmadıklarında geri gelebilirsin. Medyumdan uzak durun, millet!"

14 Ağustos Cuma, sabah 9:31

Titus Strubinger'in evi, yaklaşık aynı boyut ve şekildeki diğer iki evin arasına sıkışmıştı. Onunki avokado yeşiline boyanmıştı ve her evin üzerinde metal tenteler vardı.

pencere. Anlaşılan 1970'lerin mimarisinde doğal ışık kötü bir şey olarak görülüyordu.

Kellen kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama Riley onun kolunu tuttu. "Durun, ne diyeceğiz? 'Özür dileriz ama oğlunuzun bir cinayet kurbanıyla bağlantısı olduğunu düşünüyoruz' mu?"

"Ben daha çok 'Oğlunuz hakkında birkaç sorumuz var' gibi bir şey düşünüyordum."

"Oh. Tamam. Bu muhtemelen daha iyi," diye kabul etti.

Gergin bir şekilde saçlarını okşadı. Weber'in arabasında atkuyruğuna benzeyen bir şekle sokmak için elinden geleni yapmıştı. Ama buruşuk ve terli halinin geri kalanı için bir şey yapamıyordu.

Kellen'in kapıyı çalması resmi bir sestti ve onu endişelendirdi.

Ön kapının gıcırdayarak açılması neredeyse tam bir dakika sürdü ve kendilerini aşağı bakarken buldular. Hem de çok aşağıya. Yuvarlak renkli camların ardından onlara bakan kadının boyu bir metre bile değildi. Kadın

Kadife bir sigara ceketi, yıpranmış kot pantolon ve beyaz spor ayakkabı giyiyordu. Gri saçları maşayla sıkıca sarılmıştı.

"Bayan Strubinger? Ben Harrisburg Polisi'nden Dedektif Kellen Weber. Oğlunuzla ilgili birkaç sorum olacak."

"Bir dedektif. Oğlum öldü," diye açıkladı huysuzca.

"Bunun farkındayım," dedi Kellen.

Bayan Strubinger Riley'ye şüpheyle baktı. "Seninle birlikte mi?"

Kellen cazibesini artırdı. "O bir sivil danışman."

"Belaya benziyor." Kadın öne doğru eğildi ve kokladı. "Kokusu da öyle."

Riley savunmacı bir tavırla, "Yoğun bir sabah geçirdim," dedi.

"Uzun süre kalmadığın sürece içeri gelebilirsin. Yatağa gitmem gerek."

"Teşekkür ederim," dedi Kellen.

Kadını içeri kadar takip ettiler. Ev küçük ama düzenliydi. Küçük oturma odasının neredeyse tamamını bir davul seti kaplıyordu.

"Oğlunuz müzisyen miydi?" Kellen davullara bakarak sordu.

Bayan Strubinger homurdandı. "O sefalet yığını, arka ritmi bile bilmez. Ben davulcuyum. Dün geceki konser geç saatlere kadar sürdü. Eve yeni geldim."

Riley etkilenmişti.

"Bayan Strubinger," diye yeniden başladı Kellen. "Bana Sticks deyin."

"Tamam. Sticks, oğlunun bu kadını tanıyıp tanımadığını merak ediyorduk." Kellen neyse ki hayatta olan Bianca Hornberger'in bir fotoğrafını gösterdi.

Sticks gözlüklerini başının üstünden kaydırarak fotoğrafa baktı ve sonra homurdandı. "Oğlumun tanıyacağı türden birine benzediğini düşünüyorsanız, işinizde pek iyi değilsiniz demektir."

"Bunu çok sık duyuyor," diye espri yaptı Riley.

Dedektif ona "har har" der gibi baktı.

Sticks, "Yatak odasına şöyle bir baktığınızda bu ikisinin hiçbir zaman ortak bir noktası olmadığını anlarsınız," diye övündü. "Bu da ne demek oluyor? Oradaki Plastik Petula oğlumun ona bir eşek gibi davrandığını mı söyledi? Çünkü o ilk değil. Sanırım artık sonuncusu olabilir."

"Oğlunuzun birçok insanla sorunu var mıydı?" Riley sordu.

"Titus herkesten nefret ederdi," dedi Sticks, cübbesinin cebinden bir elektronik sigara kalemi çıkararak. "Game Emporium'dan kovulmak üzereydi. Sen

O özel brownie yiyen oyuncular tarafından kovulmak için ne kadar göt olmanız gerektiğini biliyor musunuz?"

Riley gerçekten büyük bir tane tahmin etti.

"Odasına bakmamızın bir sakıncası var mı?" Riley sordu.

Kadın omuz silkti. "Bana ne? Kendine yardım et. Ama şunu bilin: O kadın düşmanı salak, ahırdaki bir domuz gibi yaşadı ve arkasını temizlememi bekledi. O öyle yetiştirilmedi ama her yuvada bir çürük yumurta vardır, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Sarı muşamba zeminli ve dolapları robin's egg blue boyalı mutfığa doğru ilerledi.

"Titus aşağıda yaşıyordu," dedi Sticks, buzdolabının yanındaki hırpalanmış bir kapıyı göstererek. "Yağlı kışını Bilco kapılarından sedyeyle çıkardıklarından beri hiçbir şeye dokunmadım. Hayattayken onun pisliği için hiçbir sorumluluk almadım. Kalp krizi geçirip yere yığıldığı için şimdi de uğraşmak istemiyorum."

Kellen pis merdiven boşluğuna uzandı ve ışık düğmesini açtı. Çıplak bir ampul dar ahşap basamakları sarı bir ışıltıyla aydınlatıyordu. "Önce bayanlar mı?" diye sordu.

Riley başını salladı. "Uh-uh."

Kellen önden gitti ve o da arkalarından kapıyı kapatarak onu takip etti.

Merdivenler cılızdı ve yıllarca süren yaya trafiği nedeniyle lekelenmişti.

"Bilemiyorum. Bu hiç iyi görünmüyor Bayan Cleo," dedi.

"Büyükanneemin bunu söylediğini duymasına izin verme."

Riley artık evdeki en kötü kokan şey değildi.

Titus'un "odası" on yıllık bayat osuruk gibi kokuyordu. Kız kardeşinin psişik burnu orada bir gün geçirebilirdi.

Blok duvarlı, beton zeminli, alçak tavanlı ve bir sürü ıvır zıvırla dolu standart bir bodrumdu.

Haydi, ruh rehberleri. Annenin bir galibiyete ihtiyacı var.

Kellen cebinden küçük bir el feneri çıkararak, "Sanırım bir şeyi doğru anladın," dedi. Onu karanlığa doğru tuttu.

Her şey parıldıyordu.

Her şey.

Zemin, duvarlar, bodrumdaki her küflü nesne sanki Disney perilerinden biri patlamış gibi parlıyordu.

"Burası stafilokok enfeksiyonu yayan bir striptiz kulübüne benziyor," dedi.

Köşede, aşırı miktarda orantılı kış yüzünden ortası sarkmış yıpranmış bir kanepede vardı. Dandik bir suni ahşap konsolun üzerinde büyük bir televizyon duruyordu. Kapılar açıldı, kablo karmaşası, birkaç uzaktan kumanda ve gevşek piller ortaya çıkmıştı ama başka önemli bir şey yoktu.

Yanında buruşuk bir ikiz yatak vardı. Duvarları, spor arabaların üzerinde oturan bikinili kadınların yağlı posterleri süslüyordu.

Buruşuk, parlak çarşafarla kaplı bir ikiz yatağın yanında uzatma kablosuna takılı bir telefon şarj cihazı vardı. Benzer çöp yığınlarının arasında küçük kirli çamaşır dağları beton zemini süslüyordu. Riley sadece bir köşede on dört nakliye kutusu saydı.

Her şey parlıyordu.

"Burası el işi yapmayı seven bir adamın odasına benzemiyor," dedi Kellen'in uzattığı eldivenleri alırken.

Dedektif, "Ruh rehberleriniz parıltıyla bombalanmış küflü bir bodrumun nehrin karşısındaki DB'mizle ne ilgisi olduğunu düşünüyor?" diye merak etti.

Parıltıyla bombalanmış.

Pamuk şeker bulutları Times Meydanı gibi ışıldıyordu ve Riley kumar makinelerinin ödülleri saçarken çıkardıkları sesi duyduğunu sandı.

"Vay anasını. Sanırım bir şey buldum," dedi.

"Ne? Tetanos enfeksiyonu mu?" Kellen sordu.

Merdivenlere doğru koştu ve ikişer ikişer çıktı, bacakları o sabahki aerobik işkencesinden dolayı çılgılık atıyordu. Ana kata ulaştığında nefes nefese kalmıştı ve ayakta zor duruyordu.

Bayan Strubinger'ı mutfakta büyük bir fincan kahveye viski koyarken ve bir parça soğuk pizza yerken buldu.

"Sticks, oğlun sim bombası mı yedi?"

Sticks gözlerini göğsüne doğru devirdi. "Postayla geldi ve salak, sarhoşken sipariş ettiği bir şey olduğunu düşünerek açtı. Ona temizlemesini söyledim. Her aptal ışıltıyı. Sanki bir el sanatları dükkânı ve çıplak bir bar patlamış gibiydi. Ama hayır, Titus öylece bıraktı. İki haftadır gittiği her yerde şeker hastası orta yaşlı bir Disney perisi gibi ışıltılı pislikler bırakıyordu."

Kellen mutfakta onlara katıldı.

"Titus iki hafta önce postayla bir sim bombası aldı," diye açıkladı Riley. "Bir sim bombası mı?" Kaşlarını çatı.

"Bianca Hornberger'in dolabında birkaç parça sim vardı."

Ona uzandığını söyleyen bir bakış fırlattı. Ama kadın onu işaret etti. "Bianca'nın kocasını ara ve benzer bir paket alıp almadığını sor."

Omuz silkerek, Kellen kendini affettirdi.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Sticks bardağının kenarından sordu.

"Oğlunuzun kalp krizinden ölmemiş olma ihtimali var mı?" Riley sordu.

Kadın omuz silkti. "Ben nereden bileyim? Ben doktor değilim. Yüksek tansiyonu, yüksek kolesterolü, kontrolsüz diyabeti ve lanet olası kötü bir tavrı vardı. Aramızda kalsın, dünya tarafından haksızlığa uğradığını düşünen orta yaşlı beyaz bir adam olmayan herkesten nefret ederdi."

"Nefret edilecek çok fazla insan var," diye gözlemledi Riley.

"Titus inatçı bir pislikti. Birileri her zaman ondan daha iyi ya da daha kolaydı. Ya da birisi onun hakkı olanı almaya çalışırdı. Bunu babasından almış" dedi. "Yani, kim kurabiyeden ve Tom Hanks'ten nefret eder ki?"

Canavarlar.

"Titus. İşte o," diye devam etti Sticks. "Eğer bir konuda bir fikri varsa, yüksek sesle ve popüler olmayan bir fikir ortaya atardı. Renk körü bir çocuğun renkleri ilk kez görmesiyle ilgili bir haber görse, toplumun zayıfları desteklemesinden yakınırdı. Komşuları Black Lives Matter (Siyahların Hayatı Önemlidir) tabelası astığında, çimlerine işedi ve kamyonetini evlerinin önüne park etti, bagaj kapağında Konfederasyon bayrağı dalgalanıyordu. Kimsenin gelmeyeceği bir cenaze için para ödeyeceğimi sanıyorsa, aptalın tekidir. İsterse morgda çürüsün, umurumda değil."

Titus Strubinger tam bir hıyar gibiydi.

Kellen kapı aralığında yeniden belirdi ve ona el salladı. "Eee?" diye sordu.

"East Shore DB'mize ölümünden iki hafta önce postayla bir sim bombası geldi. Yatak odasında açmış. Kocasını, temizlik ekibinin her şeyi temizlemesinin iki gün sürdüğünü söyledi. Bulabildikleri her sim zerresini poşetlemek ve etiketlemek için oraya giden bir ekibim var. Bir başkası da olay yerini incelemek için yakında burada olacak."

"Görünüşe göre sivil danışmanınız gerçekten de başarılı olmuş," diye böbürlendi Riley.

"Evet, evet. Altın bir yıldız alacaksın. Bil bakalım başka ne var?" dedi. "Ne?"

"Dostumuz Sticks aşağı inip onları toplamadıysa, adamımız Titus'un bazı elektronik eşyaları da kayıp. Telefonu ve oyun konsolları aşağıda değildi."

Riley, "Bu bana tesadüf gibi gelmiyor," diye dürtükledi. "Evet, evet. İyi iş," dedi sırtarak. "O cesede ihtiyacımız var."

"Size iyi haberlerim var. Titus hâlâ bir döşemede yatıyor çünkü Sticks cesedine sahip çıkmadı."

"Şanslıyız."

"Onu gidip kendimiz almak zorunda değiliz, değil mi?" Riley sordu.

"Evet, Cleo. Arabayla morga gider ve onu arka koltukta."

"Sanırım şu anda alay ediyorsun ama tam olarak emin değilim. Bu benim ilk sivil danışmanlık işim."

"Ceset naklinden biz sorumlu değiliz," diye söz verdi.

"Tanrı'ya şükür."

Kellen dikkatini kahve bardağından viski içen davulcuya çevirdi. "Sticks, oğlunun o parıltılı bombanın paketini saklayıp saklamadığını biliyor musun?"

14 Ağustos Cuma, 12:36

Nick duş perdesini geri çekerek Riley'nin çığlık atmasına neden oldu.

Ona bir şişe saç kremiyle vurdu. "Ne oluyor lan? Beni böyle korkutarak ne yapıyorsun?" diye sordu ve gözlerindeki sabunu temizlemek için başını suyun altına daldırdı.

Kızgınlığı, kız arkadaşının ıslak, çıplak vücudunu takdir etmek için geçici olarak arka planda kaldı.

"Göğüslerime bakmayı kes. Onları takdir etme hakkını kazanmadın."

"Eyaletin her yerinde dolaşarak ne halt *ediyorsun* ve neden her tarafın simle kaplı?"

"Kahretsin!" İnledi ve cildini şiddetle ovaladı.

Uzandı ve suyu kapattı. "Eğer bana bir striptiz kulübüne gizli görevle gittiğini söylersen, ben-"

O iyi bir tehdit düşünmek için bir süre beklerken Riley kibirli bir şekilde küvetten çıktı. Askıdan bir havlu kaptı ve koltuk altlarına sardı. Köprücük kemiklerinin üzerinde ve çenesinde parıltılar vardı. "Ne yapacaksın? *Annene* mi söyleyeceksin?"

Oops. Bunun onu kışından ısıracağını unutmuştu. Annesi ofisine girmiş, pasif-agresif bir tavırla sonunda "tamamen yabancı" biriyle yuva kurmasına "sevindiğini" söyleyecek kadar yaklaşabilmek için hurdanın etrafından dolanmak zorunda kaldığından dudakları küçümsemeyle kıvrılmıştı. Sonra da onun berbat bir evlat olmakla meşgul olduğu için ailesine hayatı hakkında bir şey söylemeyi akıl edemediğini ima etmişti.

Nick, nerede ve kiminle yaşadığını soracak kadar önemsiyorsa, bunu ona memnuniyetle söyleyebileceğini belirtmişti.

"Kiminle?" dedi ve yargılayıcı topuklu ayakkabılarıyla evden çıktı.

"Tamam, kötü göründüğünü biliyorum ama açıklayabilirim," diye ısrar etti. Riley ikinci bir havlu aldı ve saçlarını ona sardı.

Bunun verimliliğine hayran kaldı ve kadınların saçlarında o kadar suyla küvetten çıkmayı nasıl başardıklarını ve yine de yerde erkeklerin yaptığı tsunamiyi bırakmadıklarını merak etti.

"İyi. Berbat ettim. Aileme senden bahsetmedim. *Özür dilerim,*" dedi niyetlendiğinden biraz daha agresif bir şekilde.

Onun etrafından dolaşarak makyaj masasına doğru yürüdü. "Sanırım bu 'özür dilemekten' daha iyi."

Nick'in gözleri kısıldı. "Bekle. Neden kızgın değilsin?"

Gözleri aynada onunkilerle buluştu. "Deli olmadığımı nereden biliyorsun?" "Hayalarım hâlâ bağlı ve bu hayaları parçalama suçu."

Dudakları kıvrıldı. "Senin yerinde olsaydım ben de aileme söylemezdim." "Nedenmiş o?"

"Bekle. Sana kızmadığımı için *bana kızgın mısın?*"

"Belki de. Bilmiyorum." İlişkiler kafa karıştırıcıydı.

Riley arkasını döndü ve elini yüzüne götürerek yanaklarını birbirine yapıştırdı. "Kafan karıştığında ve sinirlendiğinde çok tatlı oluyorsun."

"Thorn," dedi ördek dudaklarıyla toplayabildiği en tehditkâr tonda.

"Santiago."

"Neden kızgın değilsin?"

"Oh, hadi ama. Ne yapman gerekiyordu? Onları arayıp, 'Merhaba anne ve baba. Biriyle görüşüyorum. O bir medyum ve ölü insanlarla konuşuyor. Geçen ay beni çeşmede vurdurdu ve sürekli osuran ve Wi-Fi şifresini hatırlayamayan bir grup yaşlı ucubeyle birlikte yaşıyor. Sende ne var ne yok?'"

Nick Santiago hayatında ilk kez kendini suskun buldu.

"Seni suçlamıyorum. Ama senin *yerinde olsaydım*, dedektif arkadaşının duş perdesini yırtar atardım çünkü ona kim olduğumu söyleyen oydu."

Kellen'in duştaki görüntüsünden kurtulmak için başını salladı. Adam muhtemelen bir lif kabağı kullanıyordu. "Bekle biraz. Bir seferde sadece bir sorunla ilgilenebilirim. Weber'i daha sonra öldüreceğim. Medyum olduğun için seninle yaşadığımı aileme söylemediğim için bana kızgın olmadığını mı söylüyorsun?"

"Annen medyumlara inanacak bir tipe benzemiyor," dedi sanki bu her şeyin cevabıymış gibi.

"Annem pek çok şeye inanmaz, otellerde temizlik görevlilerine bahşiş vermek de buna dahil. Bunun ona senden bahsetmemle ne ilgisi var?"

Riley nemlendiricisine uzandı.

"Lütfen. Kimse ailesine, oğullarını vurdurduğu için tüm haberlere çıkan bir medyumla çıktığını söylemek istemez."

Onun bu "psişik ikinci sınıf vatandaş" tavrından hiç hoşlanmıyordu.

Arka cebinden telefonunu çıkarırken, "Buna çok pişman olacaksın," diye uyardı.

"Ne yapıyorsun?" "Annemi arıyorum."

Biçimli bacaklarına losyon sürmeyi bıraktı. "Neden?"

Annesinin telesekreteri açıldığında Nick, "Evet. Selam anne," dedi. "Fikrimi değiştirdim. Riley ve ben yarın akşam yemeğe geleceğiz. Herkesin onunla tanışması için sabırsızlanıyorum." Bağlantıyı kesti ve kollarını kavuşturdu. "Şimdi mutlu musun?"

"Hayır! Bunu neden yapasın ki? Annen zaten benim dağınık, terli bir pislik olduğumu düşünüyor. *Sonra* da yanlışlıkla aklını okudum, ki bu hiç hoşuna gitmedi."

Onu makyaj masasına sıkıştırana kadar üzerine yürüdü. "Onlara senden iki nedenden dolayı bahsetmedim. Birincisi, tanıştığımızda ve vurulduğumuzda bir aylık bir gemi seyahatindeydiler. Ve ikincisi, ailem bir avuç tuhaf insan."

Riley bir elini göğsüne koydu. "Dün gece ailemin evinde sessiz bir oruç tuttuk ve bu sabah büyükannem beni yere düşene kadar bastonla dürttü. Ailenin daha tuhaf olmasının imkânı yok."

"Bebeğim, yarın gece bunun nasıl mümkün olduğunu göreceksin."

Parmaklarını kızın göğüslerinin arasındaki boşluğa daldırdı. "Şimdi bana neden Doğu ve Batı Sahillerinde dolaştığını ve cipini hangi cehennemde bıraktığını söyle."

"Kellen'la birlikteydim," dedi.

"Evet. O kadarını annemden öğrendim."

"O zaman tuhaflık çitasını yükseltmeye hazır olun," diye homurdandı. "Bu sabah büyükannemin Psişik Açlık Oyunları sırasında bir imgelem gördüm. Başka bir olası kurbanla bağlantı kurdum."

Islak saçlarını tararken ve teninde parıldayan sim parçacıkları yüzünden suratını asarken ona bilgi verdi.

"Bu etkileyici, Thorn." Kadının göğüs dekoltesine uzandı ve havluyu yere bıraktı.

"Ah. Teşekkürler?"

"Peki cipin nerede?" Elleri çıplak kalçalarının üzerinde gezindi ve göz kapakları ağırlaştı.

"Green Street'teki insan izdihamının ortasında bıraktım gibi bir şey."

Kıkırdadı ve ona dokunduğu yerde tüylerinin diken diken olmasından keyif aldı. "Tabii ki yaptın."

"Daha sonra almama yardım eder misin?" diye sordu dudaklarını ıslatarak.

"Senin için her şeyi yaparım, Thorn." Onu öptü ve teslimiyet dolu iç çekişini oksijen gibi içine çekti. Gürültülü bir çığlık onları böldüğünde elleri daha yukarı doğru yolculuğuna yeni başlamıştı.

"Santiago, polis seni görmeye geldi," Bayan Penny'nin yapay olarak yükseltilmiş sesi kapıyı tıkırdattı.

Alnını Riley'nin alnına dayadı. "O kadına megafonu kim verdi?"

"Balinaları protesto etmek için eBay'den satın almış."

Nick iç geçirerek Riley'yi yeniden sardı ve koridora çıktı. Birinci kata çıkan merdiven boşluğuna baktı ve Bayan Penny'nin merdivenlerin dibinde durduğunu gördü.

"Mesaj için teşekkürler," diye bağırdı kuru bir sesle.

"Bir şey değil," diye megafonla anons etti.

Riley bornozuyla onun yanında belirdi. "Pantomimci gibi mi giyinmiş?"

Bayan Penny gerçekten de siyah beyaz çizgili bir gömlek, bir bere ve beyaz bir yüz boyasıyla pantomimci gibi giyinmişti. Nick iç çekti. "Görünmez" kelimesinin tanımını tekrar gözden geçirmesi gerekecekti.

Weber ortaya çıktı. Yaşlı pandomimciye elini uzattı. Bayan Weber. Penny isteksizce megafonu uzattı. "Üzerine pastırma yağı bulaştırma," dedi.

"Üzerine bir şeyler giy, Thorn. Yapacak işlerimiz var," dedi Weber megafonla.

Riley nefesinin altından, "Bu sirkten gitmemiz gerek," diye mırıldandı.

Nick, Riley için arabanın arka kapısını açarken Weber, "Peşine takılmak zorunda değildin," diye yakındı.

"Ah, ama bir başka çalışanımı daha kaçırdığın için yaptım," diye ısrar etti. Eski dostu direksiyona geçer geçmez Nick onun koluna bir yumruk indirdi.

"Ow! Dick. Bu ne içindi?"

"Bu annemi kız arkadaşım ile tanıştırdığın için." Nick aynı noktaya tekrar yumruk attı. "Bu da Riley'yi yarın akşam bizimkilere yemeğe götürmeye zorladığın için."

"İlişkisi olan yetişkinler böyle yapar, ahmak. Çekici medyum kız arkadaşlarını aileleriyle tanıştırlar." Weber'in attığı dirsek, dün gece Gabe'le yaptığı hazırlıksız antrenmandan dolayı ağrıyan Nick'in göğsüne saplandı.

Riley ön ve arka koltuklar arasındaki ayırıcıya yaslandı. "İzninizle. Eğer yol boyunca güreşecekseniz bence Nick buraya gelmeli."

Nick, Ön Cadde'ye çıkarken Weber'in kaburgalarına son bir yumruk attı.

Eski ortağı bakmadan Nick'in yüzünü pencereye doğru itti. "Beyler!"

"Özür dilerim," dediler hep bir ağızdan.

"Neden annemle kahve içiyorsun ki?" Nick sordu. Weber omuz silkti.

"Zaman zaman bir araya geliyoruz."

"Eğer bana onunla bir ilişkin olduğunu söylersen, kaşlarını ve kafanın yarısını tıraş ederim."

Weber kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. "Annen beni hiç sahip olamadığı oğlu olarak görüyor. Ben iyi olanım," diye dikiz aynasından Riley'ye güvence verdi.

"Mmm. Anlayabiliyorum," dedi.

Nick gözlerini devirdi ve Weber'i nehrin karşısına, Brian'ın Camp Hill'deki sokağına yönlendirdi.

"Brian ve Josie burada mı yaşıyor?" Riley haklı bir şüphecilikle sordu.

Ana caddeden iki blok geride, sakin bir sokakta küçük bir tuğla bungalovdu. Tekerlekli sandalye rampasının korkuluklarında çiçek kutuları vardı.

Nick evin de kuzeni gibi olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Dışarıdan saygın ve güzel görünüyordu, ama içi bir sefahat yuvasıydı.

Brian'ın teknolojik oyuncakları, Josie'nin antika silah koleksiyonu ve seks salıncağının bulunduğu oda arasında ucube bayrakları kapalı kapılar ardında gururla dalgalanıyordu.

"Dikkat çekmemeyi seviyorlar," diye açıkladı Riley'ye kapıyı açarken.

Weber bagajı açtı ve "Kanıt" etiketli iki karton kutu çıkardı ve onları takip etti.

Nick şifreyi girip kapıyı açmadan önce parmaklarını ön kapıya vurdu. "Pantolonlarınızı giyin çocuklar. Patron geldi," diye seslendi.

Çelik burunlu bir çizme koridordan aşağı uçu ve sert bir gümbürtüyle parke zemine indi.

Riley irkildi ama Nick onu içeri çekti ve ilk kez gelen bir ziyaretçinin Josie ve Brian'ın oturma odasında yaşadığı duyusal karmaşanın tadını çıkardı. Ev de tıpkı çift gibiydi. Birlikte tam olarak bir anlam ifade etmiyorlardı ama çok eğleneliydi.

Bir duvarda dört küçük ekranla çevrili büyük bir düz ekran bulunuyordu. Screen-o-Rama'nın altındaki uzun, alçak bir dolapta, en yeni ve en iyi oyun sistemleri ve otomatik ayarlı son teknoloji bir karaoke sistemi de dahil olmak üzere, insanoğlunun bildiği her türlü eğlence ekipmanı bulunuyordu. Tüm oda, televizyonda yayınlanan karma dövüş sanatları dövüşleri sırasında tüm evi sallayan hoparlörlerle donatılmıştı.

Karşı duvarda Josie'nin katana ve fırlatma bıçağı koleksiyonu sergileniyordu. Josie'nin kuzeni Ling'in kafayı bulduğu ve diğer kuzenleri Valerie'nin kışını ellediği için yakında eski erkek arkadaşına bıçak fırlattığı sırada Nick de oradaydı. Ling ıskalamıştı. Josie de nişancılığını geliştirmesi için iki hafta boyunca her gün gelmesini sağlamıştı.

"Biri ölmüş olsa iyi olur." Josie tepinerek odaya girdi ve onlara ters ters baktı. Siyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Üzerinde başka hiçbir şey yokmuş gibi görünen kısa, dar bir bornoz vardı.

"Daha sonra tekrar gelebiliriz," dedi Riley, Josie'nin boynundaki dövmeleleri vurgulayan çivili deri tasma dışında her yere bakarak.

"Hayır, yapamayız," diye ısrar etti Weber. "Böldüğüm için özür dilerim. Ama resmi polis işlerimiz var."

Nick'in kuzeni Brian, yüzünde aptal bir gülümsemeyle oturma odasına doğru tekerlekli sandalyesiyle ilerliyordu. Üstü çıplaktı ama pantolon giymişti. Sarı saçları tutam tutam havaya kalkmıştı ve gözlükleri yamuk yumuktu. "Şu an bir şeylerin ortasındayız, dostum."

"Evet. Yumurtlamamı engelliyorsun," dedi Josie, Brian'a hem şefkatli hem de tehditkâr görünen bir öpücük göndererek.

Nick, Josie'nin en yeni fırlatma mızrağına hayranlıkla bakarak, "Burada yapman gereken çok fazla bebek koruması olacak," diye düşündü.

Brian, "Siz işimize dönmemize izin vermezseniz olmaz," diye yakındı.

"İnanın bana, kesintiye uğrayan seksiniz için empatiden başka bir şey duymuyorum,"

Nick kuzenine güvence verdi. "Ama annemle gizlice çıkan bu dangalağın sana bir teklifi var."

Brian dedektife doğru baktı. "Dostum, ben çok daha iyi bir teklifin ortasındaydım."

Weber, "Beni dinledikten sonra buna geri dönebilirsin," diye söz verdi. "Bir dava için yardımına ihtiyacım var."

"Sana pahalıya patlayacak," dedi Josie, her zamanki gibi paralı asker. Siyah tırnaklarını pazularına geçirdi. "Burada bebek yapıyoruz. Bebekler pahalıdır."

"Sizi sivil danışman olarak işe almaya yetkiliyim. Dijital adli tıp birimimiz üç ay gecikti. O kadar bekleyemeyiz."

"İki ölümün nasıl bağlantılı olduğunu bulmamız gerekiyor." "İkisi de cinayet mi?" Brian sordu.

Weber başını salladı. "Ölümlerden biri resmi olarak cinayet olarak kabul edildi. Diğeri şu anda soruşturma altında. Ceset morgdan alındı. Kuzeninizin medyum kız arkadaşının ölümlerin birbiriyle bağlantılı olduğunu söylemesi dışında bir bağlantıya ihtiyacımız var."

Riley, Josie'nin muşta gösterisinden başını kaldırarak, "Parıltılı bombaları unutmayın," diye ekledi. "Her iki kurban da ölümlerinden sonraki iki hafta içinde postayla parıltılı bombalar aldı."

Brian gözlüklerini düzelitti ve Riley'ye sırtıttı. "Dur tahmin edeyim. Burnun seğirdi ve şimdi elle tutulur bir şeye ihtiyacın var."

"Mahkemede gülünüp geçilmeyecek bir şey," dedi ona. Nick onun elini sıktı.

Brian, "Hadi aşağıda konuşalım," diye önerdi.

"Otuz dakikanız var," diye uyardı Josie. "Ondan sonra seyirci olup olmaması umurumda değil."

Kuzeni karısına sırtıttı. "Tamamdır, bebeğim."

Brian'ı evin arka tarafına kadar takip ettiler ve Brian burada bir kapı açarak zekice gizlenmiş asansörü ortaya çıkardı.

Bungalovun bodrum katı Weber'in bile ağzını sulandıran Tony Stark tarzı bir sığınaktı. Bir köşede altı monitörlü bir iş istasyonu, bir film perdesi ve projektör, bir bar, iki atari oyunu ve banyonun dışında bir sauna vardı.

Nick'in ciddi bir in kiskançlığı vardı.

"Elindekileri göster bana," dedi Brian, çalışma masasına doğru ilerleyerek. Weber de onu izledi ve kutuların içindekileri uzun, alçak tezgâhın üzerine boşalttı.

"Her iki olay yerinden de kişisel elektronik eşyalar çalındı," diye açıkladı. "Telefon, tablet ya da dizüstü bilgisayar yok. İkinci kurban Game Emporium'da yarı zamanlı bir müdür yardımcısıydı ve personele bazı sorular sormak için uğradığımda, kurbanımızın arka ofiste dizüstü bilgisayarla takıldığını söylediler." Oyun çıkartmalarıyla kaplı bir dizüstü bilgisayar verdi.

"Yani benden Ölü Adam'ın bütün gün internette ne yaptığını bulmak için sihrimi kullanmamı mı istiyorsun?" Brian açıklığa kavuşturdu.

Weber iki dosya klasörünü tezgâha doğru kaydırды. "Bir numaralı ceset ile iki numaralı ceset arasında bağlantı kurabilirsiniz bonus puan."

Brian iki klasörü de açtı. "Kulağa eğlenceli geliyor. Ben de varım. Elbette her zamanki ücretim karşılığında."

"Normal ücret mi?" Nick talep etti.

Kuzeni omuz silkti. "Yıllar boyunca mavili çocuklar için biraz serbest çalıştım."

Nick'in gözleri kısıldı. "Annem. Kuzenim. Bütün ailem arkamdan seninle mi görüşüyordu?" diye yakındı.

Weber ellerini kaldırdı. "Hey, dostum. Babanın poker oyunlarına ayda sadece bir kez gidiyorum. Ve geçen haftadan beri kız kardeşini görmedim.

Esmeralda'yı manikür pediküre götürdü. Tüm aileniz beni daha çok seviyorsa yapacak bir şey yok."

Nick manikür konusunda şaka yaptığından emin olmak için Weber'in ellerine baktı, sonra da onu tersledi.

Riley şaşkınlıkla ona baktı. "Gerçekten Esmeralda adında bir yeğenin mi var?"

"Bu konuda yalan söylemezdim, Thorn," dedi göz kırparak.

"Kimsenin bebek yapma sevincine gölge düşürmek istemem ama bu en önemli önceliğimiz," diye araya girdi Bay All Business. Nick, Riley'yi eğlenceye alerjisi olan bir işkoliğe dönüştürmeden önce Weber'le geçirdiği zamanı sınırlaması gerektiğine karar verdi.

Josie yukarıdan tehditkâr bir sesle, "Bunu duydum," diye seslendi.

Weber irkildi. "Kendimiz çıkarız. Burada bir arka kapınız var mı? Bizi kızgın karının yanından geçirmeyecek bir tane?"

Brian onları bir kapıya doğru yönlendirdi.

Nick Riley'nin elini sıktı. "Seninle arabada buluşuruz. Brian'la bir saniye konuşmam gerek."

Başını salladı, kuzenine el salladı ve gitti.

"Rampa inşaatı nasıl gidiyor?" Brian sordu. "Yeni yerleri görmek için sabırsızlanıyorum."

"Yeni *geçici* kazılar," diye düzeltti Nick. "Rampa dokuzuncu kez yeniden inşa ediliyor. Onlara bir şans daha veriyorum, sonra da kiralayacağım. Ve güven bana, bekleyebilirsin."

Kuzeni sırtıttı. "Gördüğünüz gibi Josie ve benim evden çalışmakla ilgili bir sorunumuz yok."

"Evet, anladım."

"Serbest çalışmamla ilgili bir sorunun mu var kuzen?" Brian pek de umurunda değilmiş gibi bakarak sordu. Nick'in hiç saygısı yoktu.

"Hayır ama Riley'yi gözetim altında tutmaya yardımcı olabilmen için senin de işin içinde olman fikri hoşuma gidiyor."

"Endişeli misin?"

Nick omuz silkti. "Son davanın sonuçlanma şeklinden sonra başka bir davaya daha bulaşması hoşuma gitmiyor."

Brian başıyla onayladı. "Seni suçladığımı söyleyemem. Bugünlerde kışındaki fazladan delik *nasıl*?"

Ameliyat yarası iyileşerek mükemmel bir kalp şeklini almıştı.

"Sorun yok. Her şey yolunda." En azından Riley'nin tam olarak nerede olduğunu bilmediği her seferinde hissettiği paniğin er ya da geç azalacağını umarak kendine sürekli bunu söylüyordu. "Ama onun bir daha belanın yakınında olmasını istemiyorum. Bu yüzden Weber'i, Riley'yi ya da herhangi birini onu kötü bir duruma sokarken görürsen bunu bilmek istiyorum."

"Tamamdır, kuzen."

Nick başını salladı. "Güzel. Şimdi, birini bıçaklamadan önce gidip karını hamile bırak."

19:04, 15 Ağustos Cumartesi

"D

"Bu çok mu fazla göğüs gösteriyor?"

Nick o kadar hızlı dönüyordu ki Riley kendisine kırbaç darbesi indirdiğinden endişelendi. Ama o zaman kırbaç demek

ve Santiago Aile Yemeği'ni kaçırdım. *Vay be. Lanet olsun.*

Bakışları kızın topuklu sandaletlerinden dumanlı gözlerine -teşekkürler Ulta far paleti- doğru ilerlerken bir süre sessizlik oldu. Sonra birasını dikkatlice sehpanın üzerine bıraktı, televizyonu kapattı ve ona doğru yöneldi.

Bir adım geri attı ve sonra bir adım daha. Ne olduğunu anlamadan sırtı kapıya dayanmıştı ve Nick sert vücuduyla onu oraya sıkıştırıyordu.

Duş almıştı ama kot pantolon ve tişört giymişti. Kesinlikle çok düşük yakalı yeşil güneş elbisesi açıkça abartılıydı.

"Gördün mü, bu bana çok fazla meme olduğunu söylüyor," diye yakındı.

Eli göğsünü avuçlamak için yukarı çıktı. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." "Ailen üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum, onu baştan çıkarmaya değil.

"Oğulları yemeğin ortasında bana saldırdı."

"Thorn, bebeğim. O odada fikri önemli olan tek kişi benim ve elbiseyi beğendim."

"Önemli olan tek şey senin fikrin *değil*," diye alay etti Riley. "Annen üzerinde çok kötü bir izlenim bıraktım."

Diğer elini diğer göğsüne götürdü ve sıktı, sistemi boyunca spiral şeklinde lezzetli şoklar gönderdi. "Yukarıdan başka gidecek yer yok."

"Bunu söylüyorsun çünkü seni sevmek zorundalar. Bu onların DNA'sında var." "Seni sevip sevmemeleri neden bu kadar önemli?" diye sordu, başparmakları

Sütyeninin içinden göğüs uçlarına kötü şeyler yapıyordum.

"Bu çok saçma bir soru. Onlar senin ailen. Benden hoşlanmaları elbette önemli."

"Takip etmiyorum."

"Çünkü ellerin göğüslerimin üzerinde ve düşünce gücünü kaybediyorsun," dedi ellerini iterek.

"Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Nick!"

Adam sıırttı ve kız gamzelerden geçici olarak kör oldu.

"Bak, tek söylediğim sen benim kız arkadaşısın. Benimle eve geliyorsun ve bu gece yatağıma giriyorsun. Onların fikirlerinin bu konuda hiçbir etkisi yok."

"Ailenin nefret edebileceği bir kızla çıkmak senin için sorun değil mi?" Riley açıklığa kavuşturdu. Bu onun iyi kız doğasına aykırı bir duyguydu.

Adamın şehvet dolu ifadesi kadının dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu. "Thorn, ailemin onaylamaması seni gözümde daha da ateşli yapar."

"Ne kadar da on yedi yaşında bir kızsın," diye yakındı.

Adam başını eğdi ve ağzı boğazında gezinirken kadın ürperdi.

"Ailenle akşam yemeğinden önce bana bir morluk yaparsan, senden hiç hoşnut olmam."

Adamın dişleri kadının tenini sıyırdı ve kadın adamın karnını dürttü. Daha doğrusu taş gibi sert karın kaslarını.

"Spor mu yapıyorsun?" diye nefes aldı.

"Bir erkek çaba göstermeli," dedi. Dili kızın çıplak omzunda gezinmek için dışarı fırladı.

"Yani ailenin beni sevip sevmemesi umurunda değil," diye üsteledi.

"Zerre kadar değil. Eğer sana kaba davranırlarsa, *o zaman* bir sorunum var demektir. Konuşmalar olacak. Tabaklar fırlatılır. Ama ne olursa olsun, bu gece her zaman biteceği gibi bitecek."

"Nasıl yani?"

"Ben içindeyken."

"Gah." Dizleri yerçekimine karşı savaşmaktan vazgeçti ve adam onu yakalamadan önce kapıdan birkaç santim aşağı kayd.

"Şimdi şu işi bitirelim de buraya geri dönelim ve o elbisenin altında tam olarak ne olduğunu öğrenelim."

Makul, çizgisiz bir külot giyiyordu.

"Bana bir dakika izin verir misiniz? Üzerimi değiştirmem gerekiyor... bir şey."

SANTIAGO RESIDENCE, Floribunda Heights mahallesinde ya da Riley'nin deyimiyle Zenginlerin Yaşadığı Yer'de tepeye tünemiş büyük ve çağdaş bir evdi. Uzun çitler ve tertemiz çevre düzenlemesi sayesinde evi sokaktan görmek neredeyse imkânsızdı. Riley'nin gördüğü tek şey koyu gri ahşap ve camdan oluşan bir bakıştı.

Nick ön kapıya park ettiğinde "Vay canına," dedi. "Burada mı büyüdün?"

"Hayır. Kız kardeşim ve ben mezun olup taşındıktan sonra ailem burayı satın aldı. Artık güzel eşyaları mahvetmek için etrafta olmadığımızdan tüm mobilyaları da yeni aldılar. Gün sayıyorlardı."

"Bu... güzel mi?"

"Size söylüyorum, ailemin onay mührü uğruna çabalanacak bir şey değil," diye ısrar etti.

"Siz anlaşıyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Öyle bir şey değil. Sadece birbirimizi anlamıyoruz. Anladıkları biri olmamı istiyorlar ve ben umursamıyorum. Aile toplantılarını eğlenceli hale getiriyor."

Cipten indiler ve Riley, daha fazla göğüs dekoltesini ortaya çıkarmak için elbisesinin üst kısmını biraz çektiğinde inledi.

Ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Hadi, Thorn. Gecenin üstü örtülü ebeveyn hayal kırıklığı bölümünde bana eğlenebileceğim bir şey ver."

"Sen tam bir pisliksin-"

Ön kapı açıldı ve Riley hâlâ göğüslerini zapt etmeye çalışırken iki sorgulayıcı bakışla karşılaştı. Marie Santiago, Riley'nin onu son gördüğünde olduğu gibi görünüyordu. Belli belirsiz iğrenmişti. Yanında duran adam kesinlikle Nick'in babasıydı. Teni daha koyuydu. Gümüş rengi saçları

arkaya doğru kayganlaştırılmıştı ve harika bir bıyığı vardı. Ama Santiago gamzeleri ve güzel bir kolonya gibi gözeneklerinden fışkıran testosteronu vardı.

"Senin kızın elbisesine arı falan mı girdi, Nicky?" diye sordu. "Merhaba baba. Anne," dedi Nick, Riley'nin elini tutup onu sürükleyerek. İçeride.

Riley meme uçlarının görünmediğinden emin olduktan sonra etrafını kontrol etmeye başladı. Evin içi de dışı kadar kafa karıştırıcı ve moderndi.

"Bizi tanıştırmayacak mısın?" Nick'in annesi sordu.

"Eski ortağım la çıkarken zaten tanışmıştınız. Ama madem resmiyete döküyoruz. Riley Thorn, bu annem Marie ve babam Miguel."

Marie alay etti. "Kellen'la çıkmıyordum," diye ısrar etti ve elindeki şarap kadehiyle bir işaret yaptı.

"Onun adı ne?" Miguel yüksek sesle sordu.

"Riley," diye bağırdı Nick. Tekrar ona döndü. "Kulakları ağır işitiyor ve çok inatçı. İşitme cihazı almayacak, bu yüzden gülümsemek ve baş sallamak dışında bir şey yapmasını istiyorsan çığlık atman gerekiyor."

"Oda arkadaşlarımla bu kadar rahat olmanın nedeni bu mu?" Riley fısıldadı.

Onu kendi tarafına çekti ve belini sıktı. Marie şarabını yudumlar larken boğuldu.

"Modern mimari hayranı mısın, Charlie?" Miguel gereğinden birkaç desibel daha yüksek sesle sordu.

"Riley, baba. Charlie değil," diye bağırdı Nick. "Ha?"

"Sorun değil. Charlie olabilirim," diye ısrar etti Riley. "Hayır, olamazsın."

Karşılıklı bağırışmalar ve hecelemelerle geçen bir dakikadan sonra Miguel mesajı aldı.

"Ev hakkında ne düşünüyorsun Riley?" diye havladı.

"Çok... karanlık," diye gözlemledi.

"Çok fazla güneş ışığı cilde zarar verir," diye burnunu çekti Marie ve Riley'nin gözeneklerini inceleyerek yetersiz bir cilt bakım rejimine dair kanıt aradı.

"Tüm bu bağırışlar başımı ağrıtıyor."

Hepsi dönüp fuayede beliren kadına baktı. Kadın bir pantolon giymişti ve açık renk saçlarını arkaya doğru taramıştı.

topuz. Yıllar boyunca yaşadığı hayal kırıklıklarına benzeyen kaş çatma çizgileri vardı. Ne kadar ince ve sivri olduğuna bakılırsa Riley belki de sürekli aç olduğunu tahmin ediyordu.

Marie aç kadına, "Kardeşin bizi arkadaşısıyla tanıştıyordu," dedi.

"*Kız arkadaşım*," diye düzeltti Nick. "Birlikte yaşıyoruz."

Nick'in kız kardeşi havaya ince bir kırmızı şarap buharı gönderdi. "Sen mi? Kız arkadaşın mı var? Ha!"

"Gerçekten, Carmela," dedi anneleri.

"İşte bu yüzden güzel şeylere sahip olamıyoruz," diye mırıldandı Miguel, arka cebinden bir mendil çıkardı ve şarap tükürüğünü temizlemek için eğildi. "Sana Florida'ya taşınmamız gerektiğini söylemiştim, Marie."

Riley dudaklarını birbirine doladı ve gülmemeye çalıştı. Belki de Nick ailesinin tuhaf olduğunu söylerken abartmıyordu.

"Riley, bu kız kardeşim Carmela. Carm, kız arkadaşım Riley."

Carmela'nın kaş çatma çizgileri derinleşti. "Tanıdık geliyorsun," dedi suçlayıcı bir ifadeyle.

"Özür dilerim mi?" Riley'ye sanki Carmela bunun için bir özür bekliyormuş gibi gelmişti.

"Riley bu yaz haberlerdeydi," dedi Nick.

Bu konunun açılmasını hiç istemediği için adamın ayağına bastı. Adam homurdandı ama mesajı aldı. "Ow, tamam. Kim barmenlik oynuyor?"

Marie, "Carmela, kardeşine ve arkadaşına birer içki getir," diye emretti. "Kız arkadaş," diye araya girdi Nick.

Carmela, "Ona kendi içkisini almasını söyle," diye karşılık verdi. "Yoksa en sevdiğin çocuk kendine bir kadeh şarap koyamayacak kadar iyi mi?"

"Florida'ya taşınmalıydım," diye mırıldandı Miguel yere doğru. Bir yerde bir zil çaldı.

Miguel saplantılı bir şekilde yerleri cilalarken doğruldu. "Bu domuz bonfilesi olacak." Zil sesinin geldiği yöne doğru koştu.

Marie iç çekti. "Adam söylediğimiz tek kelimeyi bile duymuyor, ama bir fırın saati çalışıyor ve birden Süpermen kulaklarına sahip oluyor."

Nick neşeyle, "Hadi şu işi bitirelim," dedi ve Riley'yi omuzlarından tutarak yönlendirdi.

Bunun yerine . ve Mutfak, nerede ve
çoğunluk . ve Diken Nick onu büyük bir
masanın bulunduğu resmi bir yemek odasına götürdü.

nehre ve Harrisburg'un silüetine bakan bir pencere.

Manzaradan o kadar etkilenmişti ki, çok geç olana kadar odanın diğer sakinlerini fark etmedi.

"Riley?"

Kahretsin. Geçtiğimiz iki ay içinde, yabancıların bir odaya girdiğinde adını bilmesinin çok kötü bir şey olduğunu öğrenmişti.

Camdan uzaklaştı ve çenesinin o kadar açıldığını hissetti ki, ayaklarının altındaki çok pahalı halıya çarpabileceğinden endişelendi. "Andy?"

Andy Pendleton -uzun boylu, sevimli, Shippensburg mezunu ve sevgiyle hatırlanan eski erkek arkadaş- elinde birayla masanın yanında duruyordu. Artık gözlüklüydü ve kıvrık saçlarına gerçek bakım ürünleri kullanmış gibi görünüyordu. Ama hâlâ aynı büyüleyici sırtışa sahipti.

"Görünüyorsun... Vay canına. Uzun zaman oldu," dedi.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Nick sordu. Zihinsel olarak kaçınılmaz sonuca doğru ilerlerken kaşları çatılmıştı.

"Çıktık," diye açıkladı Andy.

"Üniversitedeyken," diye ekledi Riley.

"Kayınbiraderimle mi çıktın?" Nick dilini mi yutacağına yoksa ailesinin yemek odasındaki adama yumruk mu atacağına karar verememiş gibi görünüyordu.

"Eski güzel günler," dedi Andy nostaljik bir sırtışla, Nick'in rahatsızlığından tamamen habersizdi. "Mezunlar Günü'nü hatırlıyor musun?"

Riley yanaklarına renk geldiğini hissetti. "Çizgiler hariç hepsi. Bu hâlâ tekila sisinin içinde gömülü."

"İkiniz birlikte mi yattınız?" Nick mırıldandı.

Onun sırtını sıvazladı. Nick'le çıkmaya başladıktan birkaç ay sonra, on altı yaşında bekâretini kaybettiğinden beri onun yatağını paylaşmış kadınlarla karşılaşmaya alışmıştı. Annesinin ikinci kuzeni bile on sekiz yaşındayken ona bir iki şey öğretmişti.

İnsanların geçmişleri vardır. Nick'in çoğu kişiden daha aktif bir geçmişi vardı. Şimdi işler tersine döndüğüne göre, bu aslında biraz komikti.

"Buyurun." Carmela ortaya çıktı ve şarap kadehlerini Riley ile Nick'e coşkusuzca uzattı.

Nick kendi bardağını yudumladı, Riley'den bardağı aldı, onunkini de içti ve sonra iki bardağı da kız kardeşine geri uzattı. "Biraz daha."

"Kendin al, yemyeşil."

"Bu ikisini bir odada yalnız bırakmayacağım."

"Yalnız değiller. Ben buradayım, Esmeralda da öyle."

Riley ilk kez masada oturan ve kendi boyunun yarısı kadar görünen bir kitabı sessizce okuyan genç kızı fark etti. Santiago'nun kalın, koyu renk saçlarına, Carmela'nın çatık kaşlarına, Andy'nin çenesine ve çillerine sahipti. Kız başını kitabından kaldırıp yetişkinlere baktı. "Biraz sessiz olabilir misiniz? Bu bölümü neredeyse bitirdim."

"Yaşına göre çok ileride," diye ısrar etti Carmela, Riley'nin odada aksini iddia eden biri olup olmadığını merak etmesine neden olan bir savunmayla.

"Bunu görebiliyorum," dedi Riley memnuniyetle. "Ne okuyorsun?" "Patrick Henry'nin eserlerinden oluşan bir derleme."

Andy kızının saçlarını karıştırırken gururla, "Bizim kız tarihe çok meraklı," dedi.

"Babasına çekmiş," dedi Riley, Andy'nin üniversitedeyken sürekli tarihle ilgili ıvır zıvır anlattığını hatırlayarak.

"Kaç kez?" Nick sordu. "Neyi kaç kez?" Andy sordu.

"Kız arkadaşım ile kaç kez yattın?" Carmela gözlerini kırıştırdı. "Nicky'nin kız arkadaşıyla mı yattın?"

"Çıkmıştık. Üniversitedeyken," diye araya girdi Riley aceleyle.

Esmeralda okumaya geri dönmüştü.

Carmela şarap kadehlerine baktı. "Bir şişe daha alacağım."

"Gerçekten harika görünüyorsun, Rye," dedi Andy ona sevgiyle bir kez daha bakarak. Nick uzandı ve kızın elbisesinin yakasını kaldırdı.

"Nick," diye tısladı Riley.

"Oh, güzel. Adımı hatırlıyorsun."

"Bize bir dakika müsaade edin," dedi ve onu koridora doğru sürükledi. Rastgele bir kapı seçti, boş bir makyaj odası buldu ve onu içeri itti. "Neyin var senin? Bu gece *benim* utanç kaynağı olmam gerekiyordu. Sen değil."

Yeşil ve seğirmiş görünüyordu.

"Sen ve kayınbiraderim. Çıplak. Birden fazla kez."

"Uzun zaman önceydi. Tanıştığımızda ikimiz de bakire değildik," diye hatırlattı ona.

Adımlarının ortasında durdu ve iki elini de yüzüne götürdü. "Aman Tanrım. Başkaları da mı var?" Dönerek lavabonun musluğunu açtı ve yüzünü musluğun altına soktu.

"Bayılmadan önce bir nefes al," diyerek onu spreyn altından çıkardı ve ona bir havlu uzattı.

"Bu his de ne?" diye sordu, gömleğini çok sıkıyormuş gibi çekiştirerek. "Korkunç bir şey. Midem bulanıyor, terliyorum ve Andy'nin suratına bir yumruk atmak istiyorum. Kız kardeşimden başka kimse o adamın suratına yumruk atmak istemez. O çok hoşgörülü. Bana neler oluyor böyle?"

Bir an için dudağını çiğnedi. "Belki de kıskanıyorsun?"

"Belki de kıskanıyorsun," diye karşılık verdi. "Özür dilerim. Refleks. Bu senin hatan değil. Elbette bir geçmişin var. Sadece senin geçmişinle tanışmanın nasıl bir his olacağını hiç düşünmemiştim."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu sabit tuttu. "Bana bak."

"Yapamam. O elbisenin içinde harika görünen göğüslerine bakıyorum ve şimdi ailemin yemek odasında göğüslerini hatırlayan başka bir adam var." Elbisesini yeniden düzenlemeye çalıştı ve bu işe yaramayınca göğüslerini giysinin içine doğru itmeye çalıştı.

Bir adım geri çekildi ve adamın ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Griffin'le tanıştınız ve böyle bir tepki vermediniz."

"Griffin Gentry sana kazık atan kısa boylu, mızımız bir pislik. O ergenlik öncesi pislige asla geri dönmezsin ve o da ne kadar fena çuvalladığını bilemeyecek kadar aptal." Bronzlaşmış eski haber sunucusu kocasından ve onu Bella Goodshine adında yirmi yaşlarında bir hava durumu sunucusuyla yataklarında yakalayıp düğün fotoğrafıyla burnunu kırdıktan sonra kendisine karşı açtığı ve kazandığı davadan bahsediyordu.

Nick Griffin'in suratına kameralar önünde yumruk atmakla kalmamış, aynı zamanda anlaşılmadan vazgeçmesini de sağlamıştı, böylece Riley artık kendisini aldatan eski sevgilisine her ay çek yazmak zorunda kalmayacaktı. Nick nasıl olduğu konusunda ağzını sıkı tutuyordu ve Riley tüm detayları bilmemesinin daha iyi olacağına karar verdi.

"Thorn, bebeğim, biriyle karşılaştığımızda böyle mi hissediyorsun..." "Birlikte mi yattınız?" diye sordu.

"Aman Tanrım. Seni Jonesy ve benimle kahve içmeye zorladım. Thorn, bana bunun fiziksel işkence olduğunu söylemeliydin. Hiçbir fikrim yoktu. Asla-"

Ellerini havaya kaldırdı. "Belki de yatağa girdiğin bir sürü kadına karşı hâlâ bir şeyler hissetmediğin için hiçbir fikrin yoktu."

"Tabii ki onlara karşı bir şey hissetmiyorum!" "Benim de Andy'ye karşı hislerim yok."

Bir nefes aldı ve bıraktı. "Tamam. Bu iyi bir şey. Bununla çalışabilirim. Belki de onu bir salata çatalıyla öldürüp cesedini

Susquehanna."

"Bu muhtemelen iyi bir şey çünkü bence kız kardeşin seni yenebilir."

"Korkunç biri," diye kabul etti. "Ona karşı bir şeyler hissetmediğinden emin misin?"

onu?" Nick ellerini kızın belinde aşağı yukarı kaydırarak sordu.

"Duygular mı? Hayır. Güzel anılar? Evet."

Gözlerini kapadı ve hırladı. "Harika. Şimdi onu tekrar öldürmek istiyorum."

Sırtarak kollarını onun boynuna doladı. "Bu çok tatlı. Önemsemen hoşuma gidiyor."

"Ben memnun sen bulmak benim duygusal
Yara izi Yani eğlenceli," boynuna sokularak

homurdandı.

"Değişiklik olsun diye bu işin diğer tarafında olmak güzel," diye alay etti. "Bu son seferimiz. Kanada'ya taşınıyoruz."

"Daha önce hiç bir Kanadalı ile yatmadın mı?"

"Annem Kanadalı. İkinci bir kuzenle ya da başka bir şeyle birlikte olma riskini almak istemedim."

"Tam açıklama: Komşumun Nova Scotia'dan gelen yeğeniyle bir yaz boyunca çıktım."

"Kanada yok. Kosta Rika'ya ne dersiniz?" "Kosta Rika olur."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Burada kiminle birlikte olduğunu unutma," dedi huysuzca.

"Nick Santiago'yu kim unutabilir ki?" Riley dudaklarını Nick'in dudaklarına sürterek alay etti. Gerçek Nick formunda, öpücüğü çok kirli bir yere götürdü. Riley destek almak için makyaj masasına tutunurken Nick'in eli elbisesinin eteğine doğru ilerliyordu ki kapı çalındı.

"Tuvaleti işgal etmeyi bırak. Esmeralda'nın yemekten önce ellerini yıkaması gerekiyor," diye duyurdu Carmela.

"Bu evde dokuz tane lavabo var," diye bağırdı Nick. "Ve bunu kullanmak istiyor, o yüzden defol git!"

"Neden çocuklarım akşam yemeğine geldiklerinde ergen davranışlarına geri dönmek zorundalar?" Marie koridordan yüksek sesle yakındı.

"Gözde bir çocuğunuz olduğunda böyle olur," dedi Carmela küçümseyerek.

"Bir favorim yok. Şu anda ikinizden de hoşlanmıyorum. Andy benim yeni favorim."

Banyodan çıktılar ve ailenin çoğunu salonda buldular.

Carmela burnunu kırıştırdı. "Oh, Tanrım. Birlikte işeyen çiftlerden değilsiniz, değil mi? Bu iğrenç bir şey."

Nick kolunu Riley'nin omuzlarına dolayarak, "Isır beni Carm," dedi. "şarap nerede?"

20:15, 15 Ağustos Cumartesi

Dİçeride Santiago'nun her zamanki didişme, babasının duyabileceği şekilde bağırma ve mükemmel yemek şovu vardı.

Nick bunun tanıdık olmasından hoşlanabilirdi.

kız arkadaşına sanki onu tanıyormuş ve ondan hoşlanıyormuş gibi gülümsemekten kendini alamayan kayınbiraderine ters ters bakmaktan kendini alamıyordu.

Domuz bonfile ve soya soslu havuç eşliğinde Andy, Shippensburg Üniversitesi'nde Riley ile geçirdiği zamanı aptalca bir şekilde anımsadı.

Nick biftek bıçağını parmak eklemleri bembeyaz olana dek kavrarken, "Kız arkadaşım ile seks yapmış olman çok komik," diye mırıldandı.

Riley onun kaburgalarına dirsek attı. "Lütfen *sakin* olur musun?"

diye tısladı. "Ee Riley, öyle mi?" Marie araya girdi. "Yaşamak için ne yapıyorsun?"

Kız arkadaşı dirseğini onun gövdesinden çekti. "Nick için çalışmaya birkaç ay önce başladım."

"Çalışanlarla yatmak mı? Gerçekten mi Nicky?" Carmela tersledi.

Kız kardeşi tam bir baş belasıydı ve normalde bu onu rahatsız etmezdi. Ama bu gece, her şey onu rahatsız ediyordu.

"Birlikte uyumaktan bahsetmişken-" diye başladı. Riley bu kez onun ayak bileğine tekme attı. Homurdandı.

"Birkaç yıl düzeltmen olarak çalıştım," diye devam etti. "Ondan önce Kanal 50'de haber merkezinde çalışıyordum."

Marie kimseye belli etmeden, "Şu Griffin Gentry çok yakışıklı bir adam," dedi.

Nick, "Hayır, değil," dedi.

"Öyle," diye ısrar etti annesi. "Çok esmer, uzun boylu ve çok kalın bir sesi var."

Riley kahkahasını bir öksürüğün arkasına sakladı.

Marie, "Nasıl tanıştığımıza bakılırsa, Harrisburg polisi için de bir şeyler yaptığınızı varsayıyorum," dedi. "Terli bir evsiz olarak gizli görevde miydin?"

Nick bıçağını ona doğrultarak, "Anne," dedi. "Kibar ol."

"Ne?" Annesi tamamen masumdu. "Ben sadece bir tahminde bulunuyordum."

Riley şaraba uzanırken, "Dedektif Weber için bazı serbest işler yapıyorum," diye cevap verdi.

"Polisin işsiz bir düzeltmene ne ihtiyacı olabilir ki?" Marie merak etti.

Riley şarap kadehinin kenarından Nick'e, "Bana yardım et," diye fısıldadı. "Ee, Es, son zamanlarda hiç öğretmenini ağlattın mı?" diye sordu Nick konuyu değiştirerek.

"Bu hafta sadece bir tane," dedi Esmeralda, meyve suyu bardağını iki eliyle kaldırarak.

"Es beşinci ve altıncı sınıfı atladı," diye açıkladı Nick. "O bir öğretmenin en kötü kâbusu."

"Diğer tüm öğrencilerden ve öğretmenlerin çoğundan çok daha zeki," diye ekledi Carmela, kimse zeki olmakla davranışsal bir sorun olmayı birbirine karıştırmamasın diye.

"Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Andy bir çatal dolusu eti aptal suratına tikiştirirken sordu.

"Nick kapımı çaldı ve Doğa Kızı şekerini sattı."

Esmeralda ona baykuş gibi bir bakış attı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Sakin ol, serseri. Gerçekten şeker satmıyordum," diye söz verdi yeğenine. "Riley'nin komşusunu bulmaya çalışıyordum, ona evrakları tebliğ etmek için."

"Oğlum yaşamak için yalan söylüyor," diye yakındı Marie. "Biz nerede yanlış yaptık?" "Onu en sevdiğin kişi yaparak," diye karşılık verdi Carmela.

Nick kız kardeşine bir parça maydanoz fırlattı.

"Garnitürü atmayın! Bugünlerde maydanozun ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?" Miguel bağırdı. Babasının en sevdiği hobisi, 1960'larla kıyaslandığında her şeyin ne kadar pahalı olduğundan yakınmaktı. "Benim zamanımda bakkallar maydanozu bedava verirdi! Şimdi bir tutam organik için dört dolar ödemek zorundayım. Bu bir rezalet!"

"Hâlâ Weber gibi bir polis olmamı mı isterdin?" Nick annesine babasının duyabileceği kadar yüksek sesle sordu.

"Bir polis saygıdeğerdir. Sen ne iş yapıyorsun? Bay Casus?" Elini havada salladı. "Pek sayılmaz."

"Nick bir özel dedektif. Çok saygıdeğer biri," dedi Riley onu savunmak için.

"Zahmet etme, Thorn," dedi.

"Belki *sizin* için," dedi Marie sert bir ifadeyle. "Ama biz bu ailede toplumumuza hizmet etmek için çabalıyoruz."

"Evet. Annem opioid krizi nedeniyle dava edilen bir ilaç şirketinde yönetici olarak topluma hizmet ediyor," dedi Nick.

Hakareti elinin tersiyle itti. "Yaptığımız iyi şeyler kötü şeylerden çok daha ağır basıyor," diye ısrar etti.

"Restoran işletiyorum. Aç insanları doyuruyorum. Bana toplumuma hizmet etmediğimi mi söylemek istiyorsun?" Miguel bağırarak konuşmanın içine daldı.

"Oh, lütfen. Bir tabak istiridye için altmış dolar alıyorsunuz," dedi Carmela. "Sanki evsizlere çorba dağıtıyormuşsunuz gibi konuşmayın."

"Annen ve ben geri veriyoruz! Geçen yıl 5k'ya sponsor olmuştuk."

Nick, "Diyabet içindi ve her koşucuya karamelli börek için yüzde beş indirim kuponu verdiniz," diye karşılık verdi. "Muhtemelen insülin dozlarını iki katına çıkarmak zorunda kalmışlardır."

"Babamı rahat bırak," dedi kız kardeşi taraf değiştirerek. Nick ona, "Gözde olmaya çalışmayı bırak," dedi.

"Kimse favori değil. İkiniz de eşit derecede hayal kırıklığı yaratıyorsunuz," diye karar verdi Marie.

"Ben mi?" Carmela'nın nefesi kesildi. "Ben ne yaptım ki?"

Miguel, "Sen emlak geliştirme işinde çalışıyorsun," dedi.

"Çünkü bana annemin ailesi gibi gayrimenkul geliştirme işine girmemi *söyledin*," dedi Carmela bıkkın bir ifadeyle.

"Çiftçileri aile çiftliklerinden kovmak ve araziyi otoparklara ve vape dükkanlarının bulunduğu alışveriş merkezlerine dönüştürmek nasıl topluma geri dönmek ve yeniden saygın olmak oluyor?" Nick düşündü.

"Oh, kıcıımı öp, Nicky. En azından evim ve ofisim işim yüzünden yanıp kül olmadı."

Riley hızla değişen ittifaklar yüzünden sersemlemiş görünüyordu.

Nick onun dizini güven verici bir şekilde okşadı ve sonra bir şişe şarap daha açtı.

"Konuyu değiştirelim, olur mu?" Marie bardağını yeniden doldurmak için uzattı.

"Riley, Nicky'yi buraya taşınmaya zorlayacak ne gibi bir pisliğin var?" Carmela sordu.

"Carm, neden bir şeyler yemiyorsun ve sürekli acıkmayı bırakmıyorsun?" Nick kız kardeşinin bardağını doldururken sordu.

"Bir kızın yanına taşınmak ve onu aile yemeğine getirmek bir ilk. Zorlama olduğunu düşünmüştüm. Ya da belki hamiledir."

Annelerinin nefesi kesildi ve haç işareti yaptı.

Nick, "Otuz yıldır bir kiliseye adımını atmadın anne," dedi. "Kimse hamile değil ve onu zorlayan da bendim. Bizi birlikte eve taşıdım ve ona sürpriz yaptım."

"Seni vurduran o kadınla hâlâ ilişkin olmadığına sevindim," dedi Marie. "Neydi o kadın? Bir tür telefon hattı medyummu ya da tarot kartı okuyucusu mu?" Dramatik bir şekilde ürperdi. "Hayal edebiliyor musun?"

Riley'nin parmakları masanın altındaki dizine saplandı. Ama uyarıyı görmezden geldi.

"Onunla hâlâ ilişkim var," diye açıkladı. "Ve o beni vurdurmadı."

"Masada ağzından çıkana dikkat et, Nicholas!" diye bağırdı babası.

Esmeralda en sevdiği amcasının savunmasına geçerek, "O 'vuruldu' dedi, 'bok' değil, baba," dedi.

Carmela, "Muhtemelen bunu kız arkadaşının önünde açıklamamalısın, aptal," diye alay etti.

"Riley geleceği görebilen biri," dedi.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Riley nefesinin altında.

Nick ona, "Thorn, bundan sonra bu delilerin ne düşündüğünü gerçekten umursayamazsın," dedi.

İç çekti. "Annem tarot okuyucusu, teyzem de yardım hattı medyumu. Büyükannem ünlü bir medyum ve ben de ortada bir yerdeyim."

"Yardımcı mı? Kimin yardımcısı var?" diye sordu

Miguel. "Yardımcı' değil. *Medyum!*" Carmela bağırdı.

"Kim medyum?" diye alay etti babası.

"Kimse değil," diye çıkıştı Marie. "Ama Nick'in arkadaşı Riley öyle olduğunu düşünüyor." Bir parmağını kulağının etrafında döndürerek evrensel guguk işareti yaptı.

"Öyle olduğunu *düşünmüyor* anne. O öyle."

"Bekle bir dakika." Andy gözlüklerini burnuna doğru itti. "Bu belli belirsiz tanıdık geliyor."

Nick, "Ailem haberleri izlemez," diye açıkladı. "Hiç mi?" Riley sordu.

"Sabahları sadece Griffin Gentry. O ve Bella Goodshine birlikte çok tatlılar," diye mırıldandı Marie.

"Bir medyum," dedi Carmela. "Arkadaşım Trina annesi öldükten sonra Virginia'da bir medyuma gitmişti. Onu tanıyor musun?"

"Arkadaşının annesi mi yoksa medyum mu?" Riley sordu.

"Medyum. Arkadaşımı dört yüz dolar dolandırdı ve annesinin sonunda huzura kavuştuğunu söyledi."

"Trina pisliğin teki. Belki de annesi sonunda huzura kavuşmuştur," dedi Nick.

Carmela homurdandı. "O kadın hayatı boyunca cehennemde gibiydi. Ölüm bunu değiştirmeyecekti."

"Ölü insanlarla konuşuyor musun?" Esmeralda Riley'ye sordu. Riley omuz silkti, sonra başını salladı. "Bazen."

"Hayır, öyle değil tatlım," diye ısrar etti Marie. "Sadece insanların parasını alabilmek için öyle olduğunu söylüyor. Alınmak yok."

Nick, "Hücum büyük zaman aldı," diye karşı çıktı. Riley, "Sorun değil," diye ısrar etti.

Başını iki yana salladı. "Güven bana. Her şeye paspas olarak başlamak istemezsin."

"İyi bir nokta."

"Ne zaman kendine gerçek bir iş bulacaksın, Nicky? Dikizcilik oynamayı bırak-" diye bağırdı Miguel.

"Özel dedektif!" Nick onu düzeltti.

"Her neyse," dedi Miguel. "Sen çalışkan Meksikalılardan oluşan uzun bir soydan geliyorsun. Büyük büyükannen bu ülkeye sadece

Onun adına elli bin dolar. Mirasınız için takdiriniz nerede?"

Riley gözlerini kırptırdı.

"Babamın büyük büyükannesi ve büyükbabası zengindi," diye açıkladı Nick. "Kendi kendini yetiştirmiş bir adam gibi davranmayı seviyor ama ilk restoranını güven fonuyla açtı. Meksika'ya son gittiğinde Cancun'da beş yıldızlı, her şey dahil bir tatil köyü vardı."

Marie, soy ağacının kendi tarafını dışarıda bırakmamak için herkese sert bir şekilde "*Meksikalı-Kanadalı* insanlar" diye hatırlattı.

Carmela gözlerini devirerek, "Yaşasın Tim Hortons," dedi.

"Riley, sonbaharda Mezunlar Haftasonu için geri dönecek misin?" Andy sordu. "Birlikte gidebiliriz."

"Cesedimi çiğnemeniz gerek," diye tersledi Nick.

"Bunu söyleyeceğini biliyor muydun?" Esmeralda ona sordu.

"Henüz bitmedi mi?" Riley homurdandı.

"Onlara neden bizden bahsetmediğimi şimdi anlıyor musun?" Nick şarap şişesini kaldırarak sordu.

Başını iki yana salladı. "Ben kaçış şoförüym. Lafı açılmışken, ne zaman gidiyoruz?"

"Hazır olduğun anda."

"Önce şu domuz etini bitireyim. Harika bir şey," diye karar verdi. Onun önceliklerine saygı duyuyordu.

Anne ve babası kimin mirasının daha canlı olduğu konusunda tartışırken ve Carmela Andy'yi etini doğru kesmediği için azarlarken tabaklarını temizlediler. Esmeralda kitabını açtı ve herkesi görmezden geldi.

Riley ona doğru eğildi. "Tüm bunlar için özür dilerim." "Ne için?"

Masanın etrafını işaret etti.

"Bu mu? Bu normal," diye alay etti Nick. "Bütün aile yemeklerimiz böyle biter. Bizi bir de Şükran Günü'nde görmelisin."

"Tüm aile yemeklerini mi?"

"Bu yüzden sadece üç ayda bir bir araya geliyoruz. Bu bize neden kavga ettiğimizi unutmak için yeterli zamanı veriyor."

"Vay canına. O zaman sanırım haklıymışsın," diye fısıldadı.

Elini kızın saçlarının altına soktu ve boynunu ovdu. "Tabii ki öyleydin. Ne hakkında?"

"Ailen çok garip."

"Sana söylemiştim. Son bir saattir bu konu hakkında çok düşündüm. Bence ailelerimizin tanışmasına asla izin vermemeliyiz."

Onun bilgeliğini düşünerek başını salladı. "Bence bu mükemmel bir plan. Asla nerede buluşamayacaklarını biliyor musun? Oraya taşınırsak Kosta Rika'da."

"Tanrım, çok güzelsin," dedi. "Şimdi domuz etini bitir de _."

Riley çatalını ona doğrultarak, "Öyle söyleme," dedi. O da sırtıttı.

"Nicky, bu adi dedektiflik işinden vazgeçtiğinde Gel benim için çalış," diye karar verdi Miguel. "Yeni tapas mekanında bir müdür yardımcısına ihtiyacım var."

"Yenisini şimdiden korkutup kaçırdın mı?" Carmela alay etti.

"Bugünlerde çocukların şımarık küçük korkaklar olması benim suçum değil! Neden bana bağıryorsun patron? Bana çatal fırlatmayı kes, patron," diye taklit etti.

"Neden en azından polis teşkilatına geri dönmeyi düşünmüyorsun? Şehirdeki onca fakir insan birbirini öldürürken Kellen'ın sahip olduğu iş güvencesine bir bak," dedi Marie. "Bir de polisken tanıştığın güzel kızları düşün." Riley'ye sert bir bakış fırlattı.

"Hazır mısın?" Nick ona sordu.

"Bir saniye." Riley şarap kadehini dikkatlice yere bıraktı. "Lezzetli akşam yemeği için teşekkürler, Santiagos. Miguel, Marie, oğlunuzun başarılarını, mutluluğunu ve refahını açıkça göz ardı etmeniz gerçekten dehşet verici. Şimdi gidiyoruz."

Annesinin nefesi kesildi. "Şey, ben *asla*."

"Hoşça kal Riley! Seni tekrar görmek harikaydı. Yakın bir zamanda çifte randevu yapmamız gerekecek," dedi Andy coşkuyla.

"Ne dedi o?" Miguel talep etti.

Marie, "Oğlumuzu önemsemediğimizi ima etti," diye bağırdı. "Hiçbir şey ima ettiğini sanmıyorum," dedi Nick kolunu sallayarak kızının omuzlarına doladı. "İyi geceler, millet."

Esmeralda başını kitabından kaldırmadan, "İyi geceler Nicky Amca," dedi.

Nick ön kapıya kadar bütün yol boyunca sırtıttı.

9:31, 15 Ağustos Cumartesi

"**I** Sanırım iyi gitti," dedi Nick yolcu koltuğundan. "Az önce aynı aile yemeğinden mi geldik?" Riley ailesinin sokağında gezinirken sordu. "Ben bir para-ve sen de şarap içen adi bir dedektifsin."

"Hayatınız boyunca buna karşı bir tolerans geliştirdiğinizde insanların ne düşündüğünü umursamamak kolaydır," diye açıkladı.

"Huh. Aslında haklı olabilirsin." Parmaklarını direksiyona vurdu ve sonra bütün gece dilinin ucunda olan soruyu serbest bıraktı. "Yani gerçekten daha önce hiç kıskanmadın mı?"

Uzandı ve kızın saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak ensesinden yakaladı. "Asla. Bundan hoşlanmıyorum."

Dudağını ısırdı ve dur işaretine yanaştığında ona bir bakış attı. "Öyle sayılır. Ve bunun beni drama arayan bir yedinci sınıf öğrencisi gibi gösterdiğini biliyorum. Ama ne kadar önemseddiğini bilmek güzeldi."

"Ne kadar önemseddiğimi *biliyorsun*, Thorn." Sesi alçak ve çakıllıydı. "Sen bir medyumsun, hatırladın mı?"

"Hatırlatma bana. Bil diye söylüyorum, kafanın içinde keşif yapmıyorum. Arada bir, yanlışlıkla bir şeyler yakalayabilirim. Ama

Mahremiyetinize saygı göstermeye çalışıyorum."

"Ne kadar önemsemişimi biliyorsun, değil mi?" diye tekrarladı, diğer eli elbisesinin eteğini daha da yukarı kaydırırken.

"Kabaca bir fikrim var." Sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu. Sadece Nick Santiago onu on saniye içinde kızgınlıktan tahrik olmaya götürebilirdi.

"Şuraya çek," dedi, sokağın çıkmazına doğru başıyla işaret ettikten sonra dikkatini tekrar teşhir ettiği kalçasına çevirdi.

"Ailenin mahallesinde seks yapmayacağız." Parmakları kızın saçlarında sıkılaştı. "Kenara çek."

"Seninle tanışmadan önce iyi kararlar verirdim," diye yakındı sağa dönüp birinin duvarlarla çevrili mini mülkünün önüne park ederken.

Sırıltısı ölümcüldü. "Ama şimdi çok daha fazla eğleniyorsun."

Tartışmak istedi ama adam emniyet **k e m e r i n i** çözüyor ve motoru kapatıyordu.

"Ciddi olamazsın," diye fısıldadı karanlıkta.

Elini kucağına götürdü ve orada onu sert buldu. "Ölümcül. Sadece son bir hafta içinde kaç kez kesintiye uğradığınızı biliyor musun?"

"Hayır."

"On yedi," dedi. "Saydım."

"Ne kadar testosteronun var? Ailenle daha yeni kavga ettik ve sen en az bir buçuk şişe şarap içmişsindir." Şikâyet ettiğinden değil. Tahrik olmuş bir Nick onun en sevdiği Nick türlerinden biriydi.

Onu konsolun karşısına sürükledi ve kucağına oturtmak için koltuğunu geriye yatırdı. "Tartışmayı bitirdin mi?"

Adam kalçalarını onunkilerle buluşturmak için aşağı doğru çektiğinde başıyla onayladı. "Evet. Her şey yolunda."

Adam onu öperken, kadın onun orta konsolu karıştırdığını hissetti. Kapağı çevirmeyi ve dört prezervatif çıkarmayı başardı.

Öpüşmeyi keserek doğum kontrol cihazına baktı. "Cinsel hazırlık düzeyini etkileyici buluyorum. Ama ailenizin evinden bir blok ötede gemiye tırmanmamı bekleyemezsiniz."

"Annemin asla affetmeyeceğini ya da unutmayacağını bile bile beni savunmak için ailemle kavga ettin. Sen, Riley 'Bana Göbek Adını Söyle' Thorn, tam bir baş belasısın. Ve senin belalı eğitimine devam etmek de bana düşüyor."

Hem dehşete düşmüş hem de kendisiyle gurur duyuyordu. "Kötü örnek oluyorsun."

"Oturduğum yerden en iyi etkiyi ben yaparım. Şimdi bana seksi iç çamaşırını göster."

Argümanı kısa ama ikna ediciydi. Buğulanmış yolcu camından parlak bir ışık doğrudan gözlerinin içine parladığında kendini göğüslerini adamın suratına dayamış halde buldu.

"Nick!" diye tısladı, kafasını göğüs dekoltesinden çıkarıp ışığı işaret ederek.

"Harika. Bir daha asla seks yapmayacağız. Bunu kabullenmek zorundayım." "Belki de tutuklandıktan sonra bekâr bir hayat için endişelenebilirsin?" Riley

elbisesinin üst kısmını yukarı çekerken önerdi. Eteği aşağı doğru iterek fermuarı açık kot pantolonunu ve ereksiyonunu örttü. Adam altından kayarken dudaklarından nefes nefese bir inilti kaçtı.

"Hiç yardımcı olmuyorsun, Thorn," diye inledi. "Bu lanet olası elbise için yeterli malzeme yok. Bunu bir daha giymeni yasaklıyorum. Tabii sadece ikimiz varsak ve kışını yemek masasının üzerine koymak istemiyorsan."

"Beni *yasaklamak* mı?" diye ciyakladı.

Cama vuran ve kulağa resmi bir ses gibi gelen bir ses, tartışmayı hemen sonlandırdı.

Nick onun yüzünü boynuna bastırdı. "Sessiz ol ve bırak bunu ben halledeyim."

Bu, yerine getirmekten mutluluk duyduğu bir emirdi. Riley camı indirirken daha da yaklaştı. "Yardımcı olabilir miyim memur bey?"

Oh, Tanrım. Halka açık seks kabahat miydi yoksa ağır suç muydu? Penetrasyon yoksa aleni seks sayılıyor muydu? Bir araçta neredeyse seks yapmanın cezası neydi?

Riley bunun bir önemi olmadığına karar verdi çünkü oracıkta aşağılanmaktan ölecekti. En kötü kısmı? Nick Santiago'nun penisi içinde olmadan ölecekti.

"İyi akşamlar," dedi bir adam. "Mahallede park etmiş şüpheli bir araç ihbarı aldık."

Riley şöyle bir baktı ve penceredeki adamın üniformalı olduğunu gördü. Jasmine çok gurur duyacaktı.

"Aracımın nesi bu kadar şüpheli?" Nick sordu.

"Sert bir şekilde sallanıyor olabilir," diye düşündü memur. "Üzerinizde kimlik var mı?"

"İstiyorum, ama elimi uzatırsam, korkarım gözünüzü alacağım. Ben Nick Santiago. Ailem bir sokak ötede oturuyor."

"Bok yok mu? Nicky Santiago? Benim! Tommy Hobart." "Tommy? Hey! Nasılsın?"

"Gerçekten iyi. Mahallede güvenlik işi var. Golf arabasıyla dolaşıyorum. Ben ve çocuklar gelecek hafta sonu Atlantic City'ye gidiyoruz. Gelmek ister misin? Kız kardeşin nasıl? Hâlâ seksi mi? Dostum, tıpkı eski günlerdeki gibi."

Riley baş belası olmanın, bir seyircinin önünde havadan sudan konuşurken neredeyse seks yapmayı içermediğine karar verdi. Nick'i boynundan ısırdı.

Adamın parmakları karşılık olarak kadının kık yanaklarına saplandı. "Ah, hey, dinle," dedi. "Beni bir uyarıyla bırakma şansın nedir?"

Tommy kahkahalarla güldü. "Oldukça iyi, güvenliğin yapmasına izin verilen tek şeyin bu olduğunu düşünürsek. O ve polisleri aramak."

Riley gerildi, sonra ereksiyonunun ona karşı esnediğini hissetti. Hormonlarında derin bir sorun olduğuna karar verdi.

"Eğer senin için de uygunsa, Tommy, kız arkadaşımı eve götüreceğim."

"Kız arkadaş mı?" Tommy alay etti. "Hayatta olmaz."

Nick onun kıcını okşayarak, "Doğru," dedi. "Hiç şansım yoktu." "Nicky Santiago'nun sakinleşeceği günü görecekmiş hiç aklıma gelmezdi. Ben Tommy, bu arada. Nick ve ben liseye beraber gittik."

Gardiyan elini açık pencereden Riley'nin yüzüne doğru itti.

Tanrı aşkına.

Ayağa kalktı, kazayla başını çatıya çarptı, sonra uzatılan eli tuttu. "Memnun oldum Tommy. Ben Riley." *Ahlaksız teşhirci ve yerel medyum,* diye ekledi sessizce.

Tommy'nin gözleri oldukça büyümüşü ve Riley gözlerinin onun göğüslerinde olduğunu fark etti.

Nick de fark etti ve kumaşı çekmeye çalıştı.

Tommy, "İyi bir zevkin var, Nicky," diye karar verdi. "Şimdi, Riley. Bu 'I-E' ile mi?" Sanki kızın göğüslerini soruyormuş gibi görünüyordu.

"Sadece bir 'ben'," diye yanıtladı Nick onlar adına.

Tommy bir defter açtı ve yazmaya başladı. "Bu ne için?" diye sordu.

"Mahalle güvenlik kayıtları için. Her hafta çıkan bir bültenimiz var, böylece kibirli sakinlerimiz geçimimizi sağladığımızı biliyorlar."

Harika. Tek kelimeyle harika.

16 Ağustos Pazar, sabah 9:27

W Riley rampa yapımını denetliyor ve iğrenç bir kadının YouTube'da estetik ameliyatlar ve spor sütyenleri hakkında konuşmasını izliyordu.

Larry Rupley soruşturmasında daha fazla taş var.

Shelley'nin verdiği listedeki tanıdıklarını birkaç kez aramış ve ziyaret etmişti. Ama şimdiye kadar kimse Larry'nin nereye gittiğini bilmiyordu. Ve kimse de gerçekten endişeli görünmüyordu.

Larry'nin mahallesinin Pazar günleri daha hareketli olduğunu gözlemledi. Ön kapılar açıldı ve komşular dar park alanı boyunca ileri geri bağıryorlardı. Üç adam park yerinde katlanır sandalyelere oturmuş bira içiyordu. Roy'un evinin önündeki kaldırımda dambıllar vardı. Kırk yaşlarında bir adam bir bebek, bir yürümeye başlayan çocuk ve küçük bir sedan büyüklüğünde bir bebek bezi çantasıyla hokkabazlık yapıyordu. Larry'nin evinin karşısındaki konağın kapısında "Brunch Makeovers 10 a.m." yazan ışıltılı bir tabela vardı.

"Brunch makyajı "nın ne olduğundan emin değildi ama kulağa nefret edeceği bir şeymiş gibi geliyordu.

Riley'ye daha sonra, en iyi hayatınızı yaşamakla ilgili ölü kadın videoları izlemediği zamanlarda brunch makyajının ne olduğunu sorması gerekecekti.

Nick kendini Larry'nin evine bıraktı ve etrafına bakındı.

Bayat kokuyordu. Yerdeki postaları aldı ve mutfağa giderken göz gezdirdi. Başka faturalar ve vadesi geçmiş bildirimler. "Orlando'da bir devre mülke kaydolduğunuz için teşekkürler" diye bağırان hiçbir şey yoktu.

Mektupları yemek odasındaki yığına ekledi ve kedi tabaklarına baktı.

Bir hevesle Shelley Rupley'i aradı.

"Terini kardeşinin üzerine akıtmayı bırak," diye cevap verdi.

"Shelley?"

Onun tarafında bir gürültü kakofonisi vardı.

"Nick?" diye bağırdı. "Bekle. Seni Bluetooth'tan çıkarayım."

Birkaç saniye sonra geri geldi. "Bunun için üzgünüm. Beni minibüste, beni uçurumun kenarına sürüklemek için tasarlanmış çocuklardan oluşan bir ekiple yakaladın. Larry'yi buldun mu?" Sesi umutlu geliyordu. Ve çaresiz.

"Henüz değil. Kedisi hakkında bir şey biliyor musunuz diye merak ediyordum?"

"Ugh. Evet. Bay Relish... Bekle. Hayır. Pickles. O uyuz şeyi taşıdıktan hemen sonra sahiplendi. Kedilere alerjim var, o yüzden hiç kedimiz olmadı. Tamam. Teknik olarak Teknik olarak, alerjim yok. Sadece yapılacaklar listeme bir de kum kabı eklemek istemedim."

"Bay Pickles'ın nerede saklandığını bilemezsiniz, değil mi? Ya da Larry gittiğinde kediye besleyecek biri var mıydı?"

"Çocuklara sorayım."

Telefonun onun tarafındaki gürültü seviyesi sağır edici desibellere geri döndü. "Hey! Kardeşini yalamayı bırak. Koluna Frosty dökmüş olsa bile umurumda değil. Siz onun evindeyken babamın kedisi nereye saklanıyor?"

Gürültü kreşendo yaparken Nick

irkildi. Aniden tekrar sessizleşti.

"Çocuklar Bay Pickles'ın Larry'nin yatağının altında ve küvette perdenin arkasında saklanmayı sevdiğini söylüyorlar. Kediye gözetleyen başka biri hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Larry hiçbir yere gitmez. O bir cimri ve evcimen."

"Tamam. Bilgi için minnettarım. Aramaya devam edeceğim." "Bekle. Kedi de kayıp mı?" diye sordu.

"Öyle görünüyor."

"O zaman bir yere gitmiş ve Bay Pickles'ı da yanında götürmüş olmalı! Bu da demek oluyor ki eski kocam sırf bir hafta sonu boyunca kendi çocuklarına bakmak zorunda kalmamak için ortadan kaybolma numarası yaptı. Orosu çocuğu."

Nick, "Onu bulacağım," diye söz verdi.

Shelley, "Bunu yaptığında, benim için onun burnunu kırarsan sana fazladan ödeme yaparım," dedi.

Kedilerin saklandığı yerlere özellikle dikkat ederek dairenin içinde bir tur daha attıktan sonra Nick mutfağa döndü ve el değmemiş mama kabına göz attı.

Larry neredeydi?

Bay Pickles neredeydi?

Kedilerden emin değildi ama insanlar öylece ortadan kaybolmazdı. Kendini dışarı attı ve kapıyı arkasından kilitledi. Karşıdaki brunch tabelası tekrar gözüne çarptı ve sonra daha da ilginç bir şey gördü. Nick sırtıarak diğer konağa geçti ve kapı ziline bastı.

Kapı arkasından açıldığında arkasını dönmüş ve açığı kontrol ediyordu.

"Merhaba."

Cevap veren adam, kırıxmamış bir chino pantolon ve minik hamaklar ve şemsiyelerle desenli kısa kollu bir düğmeli ceket giymiş, tertemiz bakımlıydı. Bıyığı vardı ve kısa, gümüşü saçları ustalıkla karıştırılmıştı.

"Merhaba. Ben Nick."

"Ben Alistair ve senin kim olduğunu biliyorum," dedi adam göz kırparak. "Bu mahallede sır saklayamazsın. Sen Nick Santiago'sun, Larry'yi arayan yakışıklı özel dedektif."

"Kartvizitimde yakışıklı yazmıyor ama artık bunu düşüneceğim. Acaba birkaç dakikanızı ayırıp bazı soruları yanıtlayabilir misiniz?"

Alistair kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Duruma göre değişir. Sebzeleri jülyen doğramada ne kadar iyisin?"

DÖRT DAKİKA SONRA Nick kendini şık bir mutfakta, elinde pahalı bir soyma bıçağı, mantar ve yeşil biberlerle dolu bir kesme tahtasına bakarken buldu. Alistair bıçağını ustalıkla bir dilim biberin üzerinde gezdirdi. "Her bir parçanın yaklaşık çeyrek inç kare olmasını istiyorsun. Daha büyük olursa omletin dokusu bozulur. Şimdi, nerede kalmıştım?"

"Bana mahalleden bahsediyordun."

Adam Nick'in her davada olmasını istediği türden bir tanıktı. Meraklı ve geveze.

"Ah. Evet! Bu birimi yaklaşık on yıl önce satın aldık. Sonra yandaki ev satışa çıkınca onu da aldık ve ikisini birleştirmek için bir yıl boyunca tadilat yaptık."

Nick başını kaldırıp biberlere bakarak, "Güzel," dedi. "Sanki burada insanlar yaşıyormuş gibi."

Ev, orada zevk sahibi insanlar yaşıyormuş gibi görünüyordu. Alistair'e göre mutfağın duvarları patlıcan rengine boyanmıştı ve bu da beyaz dolapları ve mermer tezgâhları daha da belirginleştiriyordu. Adanın üzerinde limon ve misket limonlarından oluşan uzun bir cam vazo vardı. Oda, duvarlarında Alistair ve arkadaşlarının siyah beyaz fotoğraflarının asılı olduğu geniş ve güneşli bir yemek odasına açılıyordu.

Alistair, Nick'in babasını bile ağlatacak bir ocağı yakarken, "Dalkavukluk sana hayatında yediğın en iyi omleti yaptıracak," diye söz verdi. "Arsanın diğerk tarafındaki evler hâlâ bir emlak şirketine ait. Hepsi kiralık ve yeni boşanmış erkeklerin ilgisini çekiyor."

Nick bıçağını yeşil bir biberin üzerinde gezdirirken, "Larry gibi," diye sordu. "Aynen öyle. Şahsen, Larry'nin boşanmış olmasına *ya da* Gizemli koşullar altında ortadan kayboldu," diye duyurdu Alistair.

"Gerçekten mi?"

"Larry boşanmasının bir nedeni olan bir adamdı," dedi Alistair buzdolabından şık ve temiz bir yumurta kutusu çıkarırken.

"Çoğu öyle değil mi?"

"'Doğum günümü hiç hatırlamadı' ya da 'o aslında başka bir çocuktu' gibi tipik nedenler var, bir de *başka* nedenler var."

"Ne gibi?" Nick not alması gerekip gerekmediğini merak etti.

"O pütürlü yüzeyin altında karanlık bir şeyler vardı. Elbette bunu hemen fark ettim. Kocam Danny dramatik davrandığımı düşündü, ki dürüst olmak gerekirse bu benim varsayılan ayarımdır. Ama o adamda bir terslik olduğunu biliyordum."

"Nasıl?" Nick bıçağını mantarların arasında gezdirdi.

"Kendini beğenmiş tembellik. Adam kendi çöp tenekelerini koyma zahmetine katlanamıyordu. Bizden biri onları kaldırıma götürene kadar orada öylece taşmış halde dururlardı. Ve birimiz onları geri götürene kadar günlerce orada dururlardı. O asla

bir kez olsun kendi yürüyüşünü küreklemedi. Eve taşındığında Danny ve ben ona her zamanki hoş geldin paketimizi götürdük, teşekkür bile etmedi *ya da* limonlu barların kabını geri vermedi. Danny'ye, çaba göstermeyecek kadar tembel olduğu için bir kadını kaybeden türden bir adam olduğunu söyledim."

"İlginç," diye düşündü Nick.

Alistair yanına iki cam kase koydu ve biberlerle mantarları işaret etti. "İşini mümkün olan en az çabayla yapmak isteyen türden bir adamdı. Birkaç yardım teklifinde bulundum ama kendini geliştirmekle ilgilenmedi. Sadece yemeğini yemek ve televizyon izlemek istiyordu."

"Onu en son ne zaman gördüğünü hatırlıyor musun?" Nick mantarları ve biberleri uygun kâselere koyarken kendini yemek programındaki bir yarışmacı gibi hissederek sordu.

Alistair gözlerini tavana dikti ve iki parmağını bıyığının üzerinde gezdirdi. "Bir hafta sonuydu. Ah! Evet!" Parmaklarını şıklattı. "Bir hafta önceki Cumartesi. Danny ve ben kapıyı ve döşemeyi boyuyorduk, Larry de koşuya çıkmıştı. Bay Tembel Kıç'ın hobi olarak koşu yaptığını duyunca tüylerim diken diken oldu. Sanırım bunun kolesterolüyle ya da tansiyonuyla bir ilgisi vardı."

"Kaçıştan döndüğünü gördün mü?"

Alistair gözlerini kısarak tavada eriyen bir parça tereyağına baktı. "Hiç sanmıyorum. Terli adam radarım oldukça iyi ayarlanmıştır. Muhtemelen hatırlardım."

Nick heyecandan karıncalanma hissetti. "Şu kapı ziliniz var ya. Menzili ne kadar hassas?"

Adamın gözleri parladı. "Hem de çok. Kızımız kurdu. Teknoloji konusunda bir dahi. Sensörün menzilini nasıl kısaltacağımızı bulamadık. Biri yürüdüğünde ya da arabayla geçtiğinde kamera devreye girdiği için bildirimlerimizi kapattık. Kahretsin, ön pencerede oturan Bay Pickles bile onu harekete geçirirdi."

Nick ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Penceredeki Bay Pickles'ı en son ne zaman fark ettin?"

"Oh, Tanrım. Bu oldu..." Alistair kaşlarını çatı. "Şimdi sen söyleyin. O kediye bütün hafta görmedim. Bu çok garip çünkü Bay Pickles neredeyse o pencerede yaşıyor."

"Kapı zili görüntülerine bakmamın bir sakıncası var mı?" Nick sordu.

"Kayıp bir kişinin bilinen son görüntülerine sahip olduğumuzu düşünüyor musunuz?" Alistair'in sesi bu olasılık karşısında heyecanlanmış gibiydi.

"Bu mümkün."

"Danny! Buraya gel!" Alistair bağırdı.

Bir an sonra ayak sesleri merdivenlerden aşağı gürledi. "Ne oldu? Yanlış mantarları mı aldım? Doğru olanları bulmak için yeterince zamanım var mı?"

Danny mutfağa girdiğinde hâlâ gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Tuzlu ve biberli saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı. Yalınayaktı ve aşırı uzun boyluydu.

"Cidden yeni mi uyandın?" Alistair kocasının eline bir fincan kahve tutuşturarak sordu.

"Sen kalktıktan sonra tekrar uyumuş olmalıyım," dedi Danny güçlü bir esnemeyle. "Mantarların nesi var?"

"Mantarlarda hiçbir sorun yok. Mükemmeller. Ama misafirimizin özel bir isteği var."

Danny ilk kez Nick'i fark etti. Anlaşılan bir Pazar sabahı mutfaklarında yabancı bir adam bulmak o kadar da tuhaf değildi. "Ah. Elbette. Merhaba..." Sanki Nick'in adını arıyormuş gibi sözünü kesti.

Alistair gözlerini devirdi. "Sakin ol. Bu Nick. Onu tanımıyorsun, yani adını unutmadın."

Danny'nin omuzları rahatlayarak çöktü. "Oh, Tanrıya şükür."

"Kocamı bağışlayın. İsimleri ve yüzleri hatırlaması için ona verdiğim yardımcı anımsatıcıları kullanmayı reddediyor."

Danny kahve içmeye ara verip Alistair'in yanağına bir öpücük kondurarak, "İşte bu yüzden sen varsın," dedi.

"Nick, Roy'un bize bahsettiği özel dedektif."

"Roy. Roy. Hangisi o? Kafa sallayan mı yoksa araba teybi olan mı?"

Nick, "Kafa sallayıcı," diye cevap verdi.

"Doğru ya. Sokağın karşısındaki kedili huysuz adamı arıyorsun."

"Larry Rupley," diye ekledi Nick.

"Evet. Huysuz adam. Sevimli kedi," diye düşündü Danny.

"Nick kapı zilimizdeki görüntülere bakmak istiyor. Larry ortadan kaybolmadan önce onu gören son insanlar biz olabiliriz," dedi Alistair kocasını pazularından tutarak. "Heyecan verici değil mi?"

"Muhtemelen kirayı ödememiştir. Ev sahibi son üç aydır kapısını çalıp kira parası istiyordu," dedi Danny bir kez daha esneyerek.

"Ve o zamandan beri onu kimse görmedi," diye hatırlattı Alistair.

Danny'nin tüm kapı zili bildirimlerini gözden geçirmesi neredeyse yarım saat ve iki fincan kahve daha aldı. Alistair'in sıkılıp omlet istasyonunu kurmaya geri dönmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Evleri popüler bir evdi. Kapı zili günde en az üç kez teslimatlar ve arkadaşların uğramasıyla çalışıyordu. Çoğu erkek, kıyafet ve ilişki tavsiyesi istiyordu.

Danny, Nick'in omzunun üzerinden ekrana bakarak, "Alistair burada gayri resmi bir sosyal yardım faaliyeti yürütüyor," diye açıkladı. "Komşularımızı alıyor ve onları iyileştiriyor, böylece dışarıya daha iyi bir versiyon olarak geri dönebiliyorlar. Bazıları eski sevgililerini geri kazanıyor. Bazıları yeni ilişkilere başlıyor. Genel olarak, oldukça yüksek bir başarı oranı var."

"Çabaları için para alıyor mu?" Nick sordu.

Bir UPS şoförünün elinde protein tozu fıçısına benzeyen bir şeyle geçip gittiği bir klibi izlerken Danny kıkırdadı. Muhtemelen Roy içindi. "Alistair hayatını sesli kitap anlatarak kazanıyor. Onun tamirci tavsiyeleri bedava."

Alistair ocaktan, "Ben karşılıksız bir hizmet veriyorum," dedi. "Çoğu erkek dibe vurup her şeyini kaybedene kadar ciddi bir değişiklik yapmaya yanaşmıyor. Evrimsel ölçekte en parlak cinsiyet biz değiliz."

Büyük siyah beyaz bir kedi olan Bay Pickles kaldırırda koşuşturan bir sincaba bakarken, "Yeni bir ilişkiye başlayan bir erkeğe ne tür tavsiyelerde bulunursunuz?" diye sordu.

"Oh, bilirsin işte. Her zamanki gibi. Başka bir insanla ilgilenmeyi öğrenmek. Onun ihtiyaçlarını nasıl tahmin edeceğini bulmak. Partnerlerinin sevgi dillerini nasıl konuşacaklarını öğrenmek."

"Sevgi dilleri nedir?" Nick sordu. "İnsanların sevgiyi ifade etme ve kabul etme biçimleri."

"Ya farklı diller konuşuyorsanız?"

"Dehşete kapılmış bir geyik bakışı var yüzünde. Yeni bir ilişkiye başlamış olmalısın," diye gözlemledi Danny. "Oh, bak. İşte bu!"

Nick tabletin ekranına baktı ve Alistair ile Danny'nin fırça tekniklerini tartışmalarını izledi. Arkalarında, şort ve atlet giymiş olan Larry Rupley evinin önüne çıktı. Kapıyı arkasından kilitledi, anahtarlarını şortunun cebine yerleştirdi ve yola çıkarken Alistair'in neşeli "Merhaba komşu," deyişini duymazdan geldi.

Zaman damgası Cumartesi günü saat 11:27'yi gösteriyordu.

Bingo.

Nick hevesle bir sonraki videoya geçti. Bu ve sonraki dört videoda daha çok Alistair ve Danny resim yapıyordu. Bundan sonra, Danny dışarı çıkıp kaldırımında küçük bir grup adamla karşılaşana kadar birkaç saat boyunca hiçbir şey olmadı.

"Bu bizim yürüyüş grubumuz," diye açıkladı Danny. "Haftada üç gece, sırayla bazı iri yarı komşularımızı kanepeden kaldırıp temiz hava almaları için dışarı çıkarıyoruz."

Sonraki birkaç video da aynı güne ait. Otoparka giren ve çıkan arabalar. Yürüyüş grubu gezintilerinden dönerken. İki yemek teslimatı. Bay Pickles hepsi için ön penceredeydi.

Ta ki Nick sonunda parayı bulana kadar.

Gece çökmüştü. Larry'nin evinin merdivenlerinden koyu renk giysiler giymiş bir figür tırmandığında kedi artık pencereden mahalleyi incelemiyordu. Figür elini cebine attı ve bir süre sonra kendini eve bıraktı.

Danny kısık bir sesle, "Al, bir şey bulduk," dedi.

İki adam da Nick bir sonraki bildirimine geçerken omzunun üzerinden baktı.

"Bu kesinlikle Larry değil," diye gözlemledi Alistair.

Nick de aynı fikirdeydi. Figür on beş santim kadar daha kısaydı ve daha az yuvarlaktı. "Bu adamı tanıdınız mı?" diye sordu onlara.

İkisi de omuz silkti. "Erkek olduğundan emin miyiz?" Danny sordu.

"Nasıl yürüdüğüne bir bakın. Çok büyük değil. Ama bu kesinlikle bir erkek," dedi Alistair kendinden emin bir şekilde. "Yürüyüşünü gizlemeye çalışıyormuş gibi yürüyor."

"Erkeklerle yürümeyi mi öğretiyorsun?" Nick sordu.

Danny, "Doğru yürüyüşün bir erkeğin kendine güvenini nasıl artırdığını görseniz şaşarsınız," diye ısrar etti.

"Yanlış yürüdüğünü nasıl anlıyorsun?" Nick sordu.

"Biz söyleyene kadar bilmiyorsun. Merak etme. Gitmeden önce seni podyumda yürüteceğiz," dedi Alistair ona.

Bir sonraki video açıldı ve aynı karanlık figürün kolları dolu bir şekilde evden çıkışını izlediler.

"Ne taşıyor?" Danny, Nick'in omzuna doğru eğilerek sordu.

Alistair, "Üzerinde kablolar asılı," diye işaret etti.

Figür ekrandan kayboldu ve dakikalar sonra aynı şeyi yapmak için geri döndü.

"Larry koşmak için dışarı çıkıyor. Gecenin ilerleyen saatlerinde başka bir adam gelir, kapının kilidini açar ve bazı elektronik eşyalara el atar," diye özetledi Danny.

Figür tekrar geri döndü ve evin içinde kayboldu. Merdiven sahanlığında yeniden belirdiğinde, tepesindeki kulptan tuttuğu büyük bir kutu taşıyordu.

"Aman Tanrım. Bu-"

"Bay Pickles. Siyahlı adamımız az önce Larry'nin kedisini aldı," dedi Nick.

16 Ağustos Pazar, sabah 10:43

Bianca Hornberger pisliğin tekiydi. Bunun başka bir yolu yoktu. Riley, 4evaYoungBitch ez videolarını izleyerek iki saat geçirdikten sonra Kadın Şeytan'dı ve yönetimle ilgili acil bir durum için cehenneme geri çağırılmıştı.

Bianca'nın en iyi hayatı yaşamakla ilgili tavsiyeleri bunlarla sınırlıydı: Zengin biriyle evlen. Ve erkeğini testislerinden tutarak yönlendir.

"Daha önce de söylediğim gibi, en önemli varlığınız vücudunuzdur. Ona iyi bakmalısınız ki erkeğinizi size istediğiniz her şeyi vermeye teşvik etmek için kullanabilesiniz," dedi Bianca ekranda, göbek deliğine kadar açık mini bir tulum giymişti. Bir kedi gibi takıntılı bir şekilde - kendi videolarını kazanmış olan - saç uzantılarını okşuyordu.

"30 tane çift G göğüsle kutsanmadım. Onları ben satın aldım." Bianca sıırttı. "Onları *kocam* satın aldı. Ama onun olan benimdir. Göz kırp!"

Bianca "göz kırpmak" kelimesini kullanmak zorundaydı çünkü dolgular yüzünden dudaklarını tamamen kapatamaz hale gelmekle kalmamış, göz kapakları da önemli ölçüde işlevini yitirmişti. Muhtemelen kocasının servetinin yarısını göz damlalarına harcamıştı.

Riley yüzünü kapattı ve yarı çığlık yarı inilti şeklinde bir ses çıkardı.

"Neler oluyor? Ne oldu? Kim bağılıyor?" Darmadağınık ve kafası karışık Bayan Penny tozlu divanın arkasından fırladı.

Riley bağırdı. "Ne zamandır oradasın?"

Bayan Penny esneyerek, "Dudak dolgularınızı popo implantlarıyla dengelemenin önemi hakkında konuşan o kuklayı dinlerken uyuyakalacak kadar uzun," dedi.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" Gabe kapı aralığından sordu. Sabah maratonu yüzünden terlemişti ve elinde bir kase dondurma yerine lahana ve fındıkla dolu dev bir karıştırma kâsesi vardı.

"Dickie'nin kötü olduğunu sanıyordum. Ama bu kadın? Aile Noel kartında kızının yerine dadısını oynattı çünkü kartta yer alacak kadar kilo vermemişti ve bu 'markasını etkiliyordu'." Riley ürperdi.

Gabe, "Bazen insanlar korkunç olabiliyor," diye onayladı.

"Bunu söylemenin tam zamanı," dedi Bayan Penny. "Saçma sapan soğukkanlılığınız ve nezaketinizle insan olmadığınızı düşünmeye başlamıştım."

Riley, Bayan Penny'yi görmezden gelerek, "Bu söylediğin hiç de Gabe'e yakışmayan bir şey," dedi. Gabe'in bu kadar nazik olması *hoşuna* gitmiş, onu insan değilmiş *gibi* göstermişti.

"Kendimi Gabe gibi hissetmiyorum," diye itiraf etti. "Başıboş. Bağlantısız. Anlamsız ve amaçsızca yüzüyorum." Bir parça lahanayı alışılmadık bir şiddetle bıçakladı.

Aman Tanrım.

Riley ellerini dizlerine vurarak ovuşturdu. "Hey! Bianca gibi hayaletlerin orada takılıp beynimi çürütmemesi için zihinsel alanlarıma nasıl detoks uygulayacağımı öğretmeye ne dersin?"

Gabe ona bir şeyler öğretmeye bayılırdı.

On yedi ayak genişliğindeki omuzlarını silkti. "Sanırım yardım etmeye çalışabilirim."

Heyecan eksikliği onu aşırı telafi etti. Sandalyesinden fırladı. "Harika olacak. Bianca ve Titus gibi yeni ölmüşlerle neden iletişim kuramadığımı bana tekrar açıklayabilirsin."

Elindeki yeşillik yığınınına baktı ve kaşlarını çattı. "Artık acınacak halde olduğum için mi bu sahte hevesin benim yararına?"

"Gabe, dostum. Neden biri senin zavallı olduğunu düşünsün ki? Zekisin, kibarsın, yakışıklısın-"

Bayan Penny, "İki seksi defans oyuncusunun birbirine çarpması gibi inşa edilmiş," diye ekledi.

Tamamlayıcı mermi noktaları, şöminenin yanındaki pencerenin bir cam bulutuna dönüşerek kırılmasıyla kesildi.

Burt Riley'nin masasının altında uyandı, bir kez havladı, sonra geri yuvarlandı ve hemen tekrar horlamaya başladı.

Fred, ikiye dört çıkıntı yapan kırık pencereden içeriye hızlı başını soktu.

"Ooops! Bunu hemen düzelteceğiz. Öğle yemeğinden ve biraz kestirmeden hemen sonra," diye söz verdi ve ortadan kayboldu.

"Burada yaşamaya dayanabilecek kadar Zen'sin," diye devam etti Riley, yıkıma doğru bir el sallayarak. "Bilge ve güçlüsün. Herkes senin harika olduğunu düşünüyor."

Gabe spor ayakkabılarının burunlarına baktı. "Herkes değil."

"En önemli insanlar senin harika olduğunu düşünüyor. Ben öyle düşünüyorum. Kız kardeşim de öyle."

Wander'dan bahsedilince devasa bir lokuma dönüştü. "Wander benim mükemmel bir insan olduğuma gerçekten inanıyor mu?"

"Tabii ki öyle," diye ısrar etti. "Sen odaya her girdiğinde ışıltıyor. Neden olmasın ki? Kimsenin sana tamamen harika olmaktan daha azını hissettirmesine izin verme."

Gülümsemesi göz kamaştırıcı bir diş ve umut parıltısıyla yüzüne yayıldı. "Teşekkür ederim Riley. Sen iyi bir arkadaşsın."

"En iyisinden öğrendim," dedi. Adam kaşlarını çattı ve kadın onun şişkin ön kolunu okşadı. "Seni kastetmiştim. Sen en iyisisin."

"Çok nazik ve düşüncelisiniz."

"Hadi buradan çıkalım, sen de bana bir şeyler öğretirsin," diye bağırdı Bay Willicott'un dışarıda kullandığı yaprak üfleyicinin gürültüsü arasında.

Burt'ü dürterek uyandırdı ve üçü birlikte mutfığa gittiklerinde Lily'yi bir dizüstü bilgisayar ve bir tabak çörek üzerinde kıkırdarken buldular. Çörekler kararmış ve hâlâ tütüyordu.

"Günaydın Lily," dedi Riley. "Ne yapıyorsun?"

"*The Crown* hayran grubundan bir İngiliz beyefendiyle flört ediyorum. Dük olduğunu söylüyor!"

Riley bir seferde ancak bu kadar çok krizle başa çıkabilirdi. "Ne yaparsan yap, ona sosyal güvenlik numaranı ya da para verme. Bunu sonra konuşuruz."

"Bekleyin. Ben de sizinle geliyorum," diye duyurdu Bayan Penny. "Neden?"

Bayan Penny omuz silkti. "Donut istiyorum." "Çörek mi?" Gabe ve Burt'ün ikisi de neşelendi.

"Tamam. Sanırım çörek alıyoruz."

Hep birlikte Riley'nin cipine doluştular ve Dunkin'in arabaya servis bölümünden Jimmy Amca için bir Boston Kreme de dahil olmak üzere bir düzine çörek aldılar.

"Bugün harika bir gün," dedi Gabe, iki elinde birer çörek tutarken, dudaklarına ve siyah atletine pudra şekeri bulaşmıştı. Bayan Penny ona sade bir çörek ten ısırıklar yedirirken Burt bir mil uzunluğundaki pembe diliyle pirzolarını yaladı.

"Kremalı ya da jöleli olanlardan yemesine izin vermeyin. Çok hassas bir sindirim sistemi var," diye uyardı Riley.

Riley onları Green ve Üçüncü Caddeler arasına sıkışmış yemyeşil bir alan olan İtalyan Gölü'ne götürdü.

Ellerinde çörekler ve köpekleri olan küçük maiyetleri, insan yapımı gölün kenarındaki gölgeli bir ağaçlığa doğru ilerledi.

Bir grup terli koşucu koşarak yanlarından geçti ve Riley onların düşünceleriyle dolup taşı.

"Greg'in şortu uyluk iç kısmında mükemmel uzunlukta. Şortum bu kadar uzun olsaydı kalçalarım da bu kadar Body Glide'a ihtiyaç duymazdım. Şort kıskançlığı böyle bir şey mi?"

"Gary neden kıcıma bakıp duruyor?"

"Greg ve Gary takılırsa, yeni bir koşu kulübü bulacağım."

"Bu egzersizleri gerçekten evde yapmaya başlamamız gerekiyor," diye mırıldandı.

Bayan Penny mutlu bir şekilde büyük boy buzlu kahvesini höpürdeterek içti ve ördekleri izlerken Burt'ün tasmağını tuttu.

Şeker dolu bir altılı paketle Gabe'in ruh hali büyük ölçüde düzelmişti. Riley onun kendisine dost canlısı pembe ve mavi bulutlar arasında rehberlik etmesine, psişik bir dezenfektan şişesi kullanmasına ve Bianca'nın olumsuzluklarından geriye kalan lekeleri mecazi anlamda temizlemesine izin vermekten mutluydu. Zihin için bir bahar temizliği gibi hissettirdi.

Riley kabul etmek zorundaydı, korkunç değildi. Bunu yoga stüdyosunun meditasyon dersine eklemesi için Wander'la konuşmayı aklına not etti.

Özellikle yapışkan bir noktayı ovarken telefonu çaldı ve onu Pamuk Şeker Dünyası'ndan çıkarıp kaz pisliği sıçramış park çimlerine geri bıraktı.

"Ooof," dedi yan yatarak.

Dedektif Weber'di. Görünüşe göre sivil danışmanlara izin gibi şeyler verilmiyormuş.

"Sakın bana başka bir ceset daha olduğunu söyleme," diye cevap verdi.

Çocuklarıyla dolu bebek arabaları olan iki anne yollarında durdu ve sonra hızla ters yöne döndü.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Kellen, sesi yorgun geliyordu. "Ancak bugün konuşmanız gereken bir hizmetçim var. Yarınki bir dava için dirseklerime kadar mahkemeye hazırlanıyorum ve az önce ölümcül bir çarpıp kaçma vakası yakaladım."

Riley yüzünü buruşturdu. Bütün gün, her gün ölümle burun buruna gelmenin bir bedeli olmalıydı. Nick'in bu mesleği geride bırakmış olmasından memnundu. Ceset parçalarını birleştirmek yerine yasal evraklarla ilgileniyor ve arabalarda oturup insanların fotoğraflarını çekiyordu.

Ona göre bu çok daha sağlıklı bir işti.

"Bir tanıkla görüşmemi mi istiyorsunuz?" Yutkundu.

"Ben kaçamıyorum ve o da kovulmamak için Hornberger'lerin evinden uzakta konuşmak istiyor."

"Tek seçeneğin ben miyim?"

"Thorn. Gergin olmana gerek yok. Sana küçük bir sır vereceğim. Harrisburg Polisi'nin temsilcisi olarak bir tanıkla görüşeceksin. Onu etkileme konusunda endişelenmene gerek yok. O zaten korkmuş durumda."

"Bu rahatlatıcı," dedi kuru bir sesle.

"Sadece parıltılı bombanın ayrıntılarını öğrenmeni istiyorum. Ne zaman geldi. Nerede açtığını. Eğer bir not varsa. Ambalaj nereye gitti. Kim temizledi."

"Buldum. Parıltı bombasına odaklan."

"Bunu halledebilir misin?" Kellen sordu.

"Evet." Muhtemelen. Daha önce de insanlara sorular sormuştu. Bir cinayet soruşturması söz konusuysen ne kadar zor olabilirdi ki?

"Harika. West Shore Çiftçi Pazarı'nda simit standında çalışıyor. Adı Marina."

Riley ekibine tekrar baktı. Gabe hâlâ meditasyon yapıyordu. Bayan Penny ağzı açık uyuyakalmıştı ve Burt'ün üzeri jöle ve pudra şekeriyle kaplıydı.

"Misafirim olsa sorun olur mu?"

"Seninle konuştuğu ve bana bilgi verdiği sürece, yanına çıplak bir bando alsan da umurumda değil."

Çıplak bir bando takımı. Riley bunun için gerçekten bir pazar olup olmadığını merak etti.

"Tamam. Yapacağım."

"Harika. Notlarınızı bana gönderin ve utanç verici bir şey yapmayın."

Weber bağlantıyı kesti.

Riley, Burt'ü çörek kutusundan dışarı sürükledi. "Çocuklar,
u ğ r a m a m ı z gereken bir mola var," dedi arkadaşlarına.

Bayan Penny sırt çantasına uzanıp turuncu bir yelek çıkararak, "KIMILDAMA, BÜYÜK ADAM," dedi. Yeleği Burt'e giydirdi, Burt yelekten hemen korktu.

West Shore Çiftçi Pazarı'nın kalabalık otoparkındaydılar. İki katlı bina, Lemoyne'un ortasında kasaptan taze hindi burgerlerden yabani somon balığına kadar her şeye ev sahipliği yapıyor.

"Bu hangi amaca hizmet ediyor?" Gabe yeleğe hayranlıkla bakarak sordu.

"İçeride çiğ et olduğu için evcil hayvanlara izin vermiyorlar. Bu şekilde, o destek köpeklerinden biri olmak için eğitim alıyormuş gibi davranabiliriz."

Riley, "Üzerinde 'Kamu Güvenliği' yazıyor," diye gözlemledi.

Bayan Penny, "Daha iyi bir fikir bulabileceğinizi sanmıyorum," dedi.

"Tamam. Hadi gidelim. Burt, hiçbir şeyi yok etme," diye uyardı. "Marina'yla görüşmek için doğruca simit standına gideceğiz. Sonra da olay çıkarmadan cipe geri döneceğiz. Anladın mı?"

"Hiçbir söz veremem," diye homurdandı Bayan Penny.

"Aman Tanrım. Bu taze ürünler Elanora'yı çok mutlu eder. Her gün pancar suyu içmeyi çok sever," dedi Gabe, yüzü aydınlanarak.

"Pancarı unut. Şu lanet kurabiyelere bak." Bayan Penny fırın standını işaret etti.

Riley içini çekti. "Peki. Siz ikiniz Burt'ü alın ve *sessizce* alışveriş yapın. Ben Marina'yla görüşeceğim ve cipin orada buluşacağız."

Simit standı, Lübnanlıların yer aldığı dükkânı geçtikten sonra arka köşedeydi ve Gabe'in fark etmemesi için dua ettiği şeker standının yanındaydı. Riley burnunu takip ederek taze pişmiş simitlere gitti. Ev yapımı güzel elbiseler ve önlükler giymiş genç kadınlar tarafından işletilen bir tezgâhtı.

Riley sıraya girdi, tanık görüşmesine odaklanmak niyetindeydi ama kasaya geldiğinde iradesi buharlaşmıştı.

"Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" Kasanın arkasındaki kız sordu.

Bayan. Bayanın canına okudu.

"Büyük bir çubuk kraker ve limonata alacağım. Ve Marina ile konuşmak istiyorum," diye ekledi parayı uzatırken.

Gözleriyle uyumlu soluk mavi bir elbisenin üzerine unlu bir önlük giymiş genç bir kadına yönlendirildi. Saçları örgülü bir topuz şeklindeydi.

"Marina sen misin?" Riley pleksiglasın üzerinden sordu.

Marina başını salladı ve kabinden dışarı çıktı. "Sen Riley Thorn musun?" diye sordu ellerini önlüğüne silerken.

"Evet. Dedektif Kellen beni sizinle Bianca Hornberger hakkında konuşmam için gönderdi." Marina, "Dışarıda konuşalım," diye önerdi.

Riley onu takip ederek yan kapıdan çıktı ve boğucu yaz güneşinin altına girdi. Telefonunu çıkardı. "Bunu kaydetmemin bir sakıncası var mı?"

"Yapman gerekeni yap."

"Ee, Marina." Riley birden kendini konuşmaktan aciz hissetti. "Bianca Hornberger için çalışıyorsun, doğru mu?"

Kadın başını şiddetle salladı, baş örtüsü dalgalanıyordu. "Evet. Bayan Hornberger sosyal medyadaki varlığı için ihtiyaç duyduğu türden fotoğraflar üretemeyeceğimi fark edene kadar temizlikçi ve dadı olarak işe alındım. Sonra bir dadı ve sosyal medya direktörü tuttu."

Konuşmanın asıl konusunu bir anlığına unutan Riley kaşlarını çatı. "Dadı ya da sosyal medya yöneticisi ne iş yapar?"

"Yvette Fransa'dan gelen bir au pair programının parçasıydı. Çocukları okula götürüp getiriyor ve Bayan Hornberger'in fotoğraflarını çekiyor."

"Çocuklar kaç yaşında?" Riley

sordu. "On üç ve on dört."

"Ve hala bir dadıya mı ihtiyaçları var?"

Marina iki omzunun üzerinden baktı. "Ölüler hakkında kötü konuşmak istemem."

"Dürüstlük kötü konuşmak sayılmaz. Özellikle de bizi onun katiline götürecekse," diye söz verdi Riley.

"Bayan Hornberger korkunç bir insandı. Kocas ve çocukları onsuz daha iyi durumda." Marina'nın eli göğsüne gitti. "Aman Tanrım. Bu harika hissettirdi!"

Riley, "Bırak içindekileri döksün," diye öğüt verdi.

Bianca Hornberger'in görüntüleri yeni temizlenmiş zihinsel yarıklarını yeniden doldururken RILEY'İN BAŞI dönüyordu.

"Bir şey daha var," dedi Marina, on dakika boyunca kesintisiz olarak içini döktükten sonra neredeyse nefessiz kalmıştı. "Bay Hornberger, sırf birkaç bedava ürün almak için kanalına bu kadar para yatırmayı bırakması gerektiğini söyleyince, devam etmesine izin versin diye ünlü oluyormuş gibi davranmak için binlerce sahte takipçiye para ödedi. Yvette, yorumlara bakarsanız hangilerinin bot olduğunu anlayabileceğinizi söyledi."

Riley'ye göre bu görüşme, şüpheli havuzunu kadınla tanışma talihsizliğini yaşamış herkesi kapsayacak şekilde genişletmişti.

Marina binanın kenarına yaslandı. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Bunu altı yıldır içimde tutuyorum."

Riley onları tekrar rotalarına sokmaya çalışarak, "Şu parıltılı bombaya gelelim," dedi.

Binanın içinden boğuk bir çarpışma sesi geldi ve ruhani rehberlerine çevresindekilerin olaya karışmaması için dua etti.

"Oh, evet. Parıltı bombası. Bayan Hornberger beni her gün paketleri kontrol etmem için postaneye gönderiyor."

İçeriden biri Riley'nin anlayamadığı bir şekilde bağırdı.

"Paketin hangi gün geldiğini hatırlıyor musun?"

"Sanırım Salı günüydü. Evet. Yaratıcısıyla buluşmadan iki salı önce."

"Paketi açtığında orada mıydın?"

Marina başıyla onayladı. "Evet. Salı günleri postaneye gittikten sonra yerleri fırçalıyorum, havuzu temizliyorum, yatak çarşaflarını değiştiriyorum, ikinci kattaki perdeleri ütülüyorum ve Bayan Hornberger'in yapmış gibi davranabileceği bir ev yemeği yapıyorum."

Riley gözlerini kırıştırdı. "Kısa bir açıklama, Bayan Hornberger'in öldürüldüğü gün neredeydiniz?"

"Kuzenimin düğünü için büyük amcamın çiftliğindeydim." Birden suçlu gibi göründü. "Bayan Hornberger makyaj malzemelerini yeniden düzenlemem gerektiği için düğüne katılamayacağımı söyledi. Ama Bay Hornberger beni kenara çekti ve o gün izin almamı, kendisinin ilgileneceğini söyledi."

Riley, Teddy Hornberger'ın "bu işi hallettiğini" hayal etmeye çalıştı. Ama onun ölü karısının boğazına bir tanga tıkıştırdığı görüntüsü

Hesapla. "Tamam. Yani paketi postaneden aldınız ve Hornberger'lerin evine getirdiniz. Sonra ne oldu?"

"Bayan Hornberger işle ilgili tüm postalarını yatak odasında açmayı tercih ediyordu, böylece onları filme çekebiliyordu. Patlamayı ve çığlıkları duyduğumda havuzun derin ucunu temizliyordum."

Riley parmağını kaldırdı. "Bir dakika, parıltılı bombanın videosu mu var diyorsun?"

Marina başını salladı. "Vardı. Eğer Mrs. Hornberger, Yvette'ten bunu silmesini talep etti."

Kellen'in ekibinin herhangi bir hafıza kartı bulup bulmadığını ya da diğer elektronik cihazlarla birlikte kayıp olup olmadıklarını merak etti.

"Peki sim bombası patladı ve sen ne yaptın?"

Marina'nın yanakları kızardı. "Havuzu temizlemeyi bitirdim." Riley gülümsemesini tam olarak gizleyemedi.

"Peki ya sonra?"

"İçeri girdiğimde her yerde kırmızı simler vardı. Bayan Hornberger yatak odasının ortasında durmuş çığlık atıyordu. Ağzında sim vardı ve tükürüp duruyordu. Muhteşemdi."

Riley bunu görebiliyordu. Kısa, keskin bir patlama ve anında havada patlayan parıltı kasırgası.

Tiz çığlık. Mücevherli ellerin çırpınışı. *"Bu da ne böyle? Anlamıyorum! Bu bedava bir nemlendirici örneği değil!"*

"Bir temizlik ekibi çağırdım ve bir saat sonra geldiler. Her şeyi temizlemeleri iki gün sürdü ve yine de bir sonraki hafta tekrar gelmelerini istedi çünkü buzdolabı ve garaj gibi yeni yerlerde sim bulmaya devam ediyordu."

"Parıltılı bombanın içinde geldiği pakete ne oldu?" "Temizlik ekibi onu imha etti."

Şimdi çiftçi pazarının içinden daha fazla bağırış geliyordu. "Do sen geri çağırma a dönüş adres veya herhangi bir şey özel hakkında ve

Paketlemek mi?" Riley sordu.

Marina başını salladı. "Üzgünüm, hayır."

Arkalarında, bebek arabalı bir kadın ve ağlayan bir bebek kapıdan park yerine doğru hızla ilerledi.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi Riley hızlıca. "Başka bir sorum olursa size nasıl ulaşabilirim?"

Kadın ona tuhaf bir bakış attı ve elini önlüğünün cebine attı. Bir cep telefonu çıkardı. "Beni arayabilirsin."

"Ah, tabii. Tabii ki. Başka sorum olursa sizi ararım." Yangın alarmının tiz sesi onları susturdu.

Riley'nin bu konuda kötü bir hissi vardı. "İçeri dönsem iyi olacak-"

Kapı tekrar açıldı ve Bayan Penny içeri daldı. Bir elinde smoothie, diğerinde Burt'ün tasmaı vardı. Burt'ün Kamu Güvenliğı Yeleğı şimdi belindeydi ve ağzında bir parça sosis vardı. Gabe de kucağında bir torba sebze, bir tabak taco ve yarım elmalı turta ile onu takip ediyordu.

Müşteriler ve satıcılar onların ardından binadan dışarı döküldü.

Bayan Penny aceleyle cipe doğru giderken, "Beşler gelmeden yola koyulalım," diye seslendi.

Cipe bindiklerinde Riley, "Bilmek bile istemiyorum," dedi. "Gaza bas," diye bağırdı Bayan Penny yolcu koltuğundan.

Riley tam siren sesleri havayı bölerken park yerinden çıktı.

"Bu koku ne ve neden bu kadar kalıcı?" Jeep'in tavanı açıldı ama tam havalandırma için camları açmıştı. Yine de pis koku içeriye sinmişti.

"Sanırım arkadaki dört ayaklı arkadaşın," dedi Bayan Penny, smoothie'sini höpürdeterek. "O yürümeye başlayan çocuktan çaldığı pizzadan olabilir."

"Bir kase pho olabilir," diye tahmin etti Gabe.

"Neden köpeğimi pizza, pho ve sosisle beslediniz?" Riley yakındı.

"Hey, bize bakmayın," dedi Bayan Penny. "Taco dükkanında tezgahın üzerinden atlayan Burt'tü."

"Pek memnun görünmüyorlardı," diye açıkladı Gabe, bir ısırık alarak.

Tur

ta. Riley'nin telefonu çaldı ve hoparlör düğmesine bastı.

"Neredesin ve neden siren sesleri duyuyorum?" Nick hırladı.

"Çiftçi pazarından yeni çıktık," dedi Riley, yan tarafa doğru kayarak. her ihtimale karşı.

"Polis telsizindeki çiftçi pazarı mı?" "Emin değilim," diye yalan söyledi.

Bayan Penny eğildi. "Rahatla, Santiago. O benimle birlikte. Her şey yolunda. Pastırmadan kaçabiliriz."

Nick'in yanıtını anlamak zordu. Donald Duck tarzı küfürler ve mırıldanılan yorumlar gibi geliyordu.

kibar bir toplulukta tekrarlanır.

"Hey, en azından bu sefer cipi suç mahallinde bırakmamış."

16 Ağustos Pazar, 12:01

N Riley malikânenin otoparkına girdiğinde Rick cipe ve içindekilere ters ters baktı.

"Kendiniz için ne söyleyeceksiniz?" diye sordu. araçtan indiklerinde. Burt ona doğru atıldı ve Nick'in suratına bir tokat attı.

"Vay canına. Bakın kim bu hale gelmiş," dedi Bayan Penny. Nick birden kendini utangaç hissetti. "Ben 'duded up' değilim."

"Bu sabah evden böyle çıkmamıştın," dedi Riley ona bir göz atarak. "Bu yeni bir gömlek mi?"

Kısa kollu düğmeli gömleğinin yakasını çekti. Alistair ve Danny onun için doğru kesim olduğunda ısrar etmişlerdi ama şimdi boğuluyormuş gibi hissediyordu. "Hayır," diye yalan söyledi.

"Bunlar bot ayakkabısı mı?" diye sordu.

Çöp kutusuna doğru tekmeleyip spor kıyafetlerine geri dönmek istiyordu. Belki şort hariç. Şortu gerçekten sevmişti. Koyu gri renkteydi ve golfçülerin sevdiği o nem emici boktan yapılmıştı. Alistair'e göre, iki hafta boyunca yatağın altında buruşuk bir şekilde durabilir ve yine de hiç kırışmazlardı. "Bilemiyorum. Belki de."

"İyi görünüyorsun," dedi.

Bayan Penny onun yanından geçip eve doğru yürürken, "Yemek için yeterince iyi," diye onayladı.

"Tanrım. Bu koku da ne?" Nick burnunu dirseğinin kıvrımına sokarak söyledi.

Riley iç çekerek, "Burt bazı insanların yemeğini yemiş," dedi.

"Bir sürü insan yemek yiyor," diye duyurdu Gabe. Adamın gömleğinde taco sosu ve marul, elinde de bir dilim elmalı turta vardı.

"İyi görünmek konusunda neden bu kadar huysuzsun?" Riley sordu. "Huysuz değilim," diye homurdandı. "Gel hadi.

Gidelim."

Elini tuttu ve onu cipe doğru sürükledi.

"Nereye gidiyoruz? Weber için raporumu yazmam gerekiyor," diye yakındı.

"Patronun *olduğumu* hatırlatmama gerek var mı? Weber sadece seni ödünç verdiğim orta düzey yönetici."

"Peki *patron*. Nereye gidiyoruz?"

"Larry Rupley'in birkaç iş arkadaşını ziyaret edeceğiz. Ortak komplocularınız burada kalıp, tüm yiyecekler çıkana kadar Burt'ü gezdirebilirler."

Bayan Penny ortopedik ayakkabısının içinde ayağını yere vurdu. "Hiç eğlenceli değilsin, Santiago."

Gabe son taco'yu tek lokmada ağzına atmadan önce, "Benim için onurdur," dedi.

"Benim için başka işin var mı?" Bayan Penny sordu. Riley'nin bakışlarının ağırlığını üzerinde hissetti.

Nick gözlerini Bayan Penny'ye dikti. Bu kadın kimsenin hayatını kurtaracak bir sırrı saklayamazdı. "Yapacak başka *işim* yok," dedi sert *bir* sesle.

Kadın parmağını burnunun üzerinde gezdirdi. "Seni çok iyi anlıyorum patron."

"Bayan Penny, eğer yapacak bir işiniz yoksa Bianca'nın YouTube kanalına bakıp yorumlara göz atabilirsiniz. Belki orada biri ona zarar vermek istemiştir," diye önerdi Riley.

"Hallediyorum. Tek ihtiyacım olan bir dizüstü bilgisayar, bir sandviç ve dört martini."

Riley Burt'ün kulaklarını karıştırdı. "İyi bir çocuk ol ve biz dönmeden önce dışarıda bol bol kaka yap. Tamam mı?"

Burt onun yüzünü yaladı.

"Ugh. Tadı pho gibi."

"Ah, evet. Satın alan adamı yere serdikten sonra yarım kâseyi yediğini unutmuşum," dedi Bayan Penny.

Nick gözünün altındaki kasın seğirdiğini hissedebiliyordu. Riley'yle tanışmadan önce göz kasları hiç seğirmemişti. "Gidelim Thorn."

"NEDEN BU KADAR İYİ GÖRÜNÜYORSUN?" Şehri dikiz aynasında bırakıp 83. Otoyolda kuzeye doğru ilerlerken Riley ona sordu.

Nick, "Sanki hiç iyi görünmüyormuşum gibi konuşuyorsun," diye yakındı. Alistair, görünüşü için çaba göstermesinin yaratacağı ilgiden söz etmeyi unutmuştu. "Neyim ben? Yıkanmamış iğrenç bir trol mü?"

Homurdandı. "Seksi olduğunu biliyorsun. Bu konuda garip davranmayı bırak. Sadece neden ekstra seksi olduğunu bilmek istiyorum."

Ekstra sıcak. Belki de gömleği ve ayakkabıları çöpe atmazdı. "Garip davranmıyorum. Bir çiftçinin evini yakmaya çalışsan sendin. Pazar."

"Sadece Gabe'e iyi davranmaya ve Kellen için bir iyilik yapmaya çalışıyordum ve durum kontrolden çıktı."

"Belki bir dahaki sefere polisleri çağırmayacak şekilde nazik olmayı denerim," diye önerdi.

"Elimden geleni yapacağım. Rupley'de işler nasıl gitti? Kediye buldun mu?" "Daha da iyi." Video kapı zili saçmalıkları hakkında onu bilgilendirdi ve

Komşular.

"Aman Tanrım. Alistaired'i yakalamışsın!" dedi sevinçle. "Bunu bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Bu tamamen bir şey. Bekâr erkekler arasında bir efsane. SHART'ta birlikte çalıştığım adamlardan biri boşandı ve biri onu Alistair'le tanıştıran kadar altı ay boyunca üzgün üzgün dolaştı. Bir de baktık ki kahve lekesi olmayan gömlekler giyiyor, sakal bırakıyor ve saçlarını şekillendiriyor. Karısı onu geri aldı ve o da Air Stream ile ülkeyi gezebilmek için işinden ayrıldı."

"Air Stream'de Burt'ün osuruğundan kurtulamayız."

"Bence iyi görünebilir ve şu anki yaşam koşullarını sürdürebilirsin," dedi ona.

Kızın elini tuttu ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Sen de iyi görünüyorsun."

Şortuna ve atletine baktı. "Alistair iyi değil."

CINDY MCSHILLENS, manzarayı kapatan çıplak barlar ve yarım yamalak masaj salonu olmasaydı nehre bakan bir tepede bej renkli bir Cape Cod'da yaşıyordu. Duncannon, Pennsylvania, çok sayıda striptiz kulübü ve "O birinin kızı" reklam panolarıyla tanınıyordu.

"Bugün başımızın belada olduğunu nereden biliyordun?" Riley, McShillens'ların garaj yoluna dönüş işaretini verirken sordu.

"Buna erkek arkadaş sezgisi diyelim."

"Belki de psişik güçlerim seni etkiliyordur," diye takıldı.

Kapıyı açan kadın kısa boylu, siyahiydi ve motorcu şortu ile üzerinde "Önce Kahve" yazan bir tişört giymişti. Kalçasında yürümeye başlayan bir çocuk ve ayak bileklerinde kuyrukları sallanan iki pasaklı köpek vardı. "Siz ikiniz benim market teslimatıma benzemiyorsunuz," diye gözlemledi.

"Bayan McShillens, ben Nick Santiago, özel dedektif. İş arkadaşınız Larry Rupley hakkında size birkaç sorum olacak."

"Ah. Şu adam. İçeri gel," dedi ve kapıdan geri çekildi.

Köpekler Jeep'in lastiklerini koklamak için bahçeye daldılar.

"Market alışverişi mi bebeğim?" diye seslendi evin arkasından bir adam. "Hayır! İş yerindeki o pislik hakkında konuşmak isteyen bir özel dedektif."

"Pislik!" diye cıvıldadı yürümeye başlayan çocuk. Koyu renk saçları, başını salladığında zıplayan bir dizi şımarık atkuyruğu şeklinde şekillendirilmişti.

"Kahretsin. Söylediğim her şeyi tekrarlamaya başladığını unutmuşum," diye inledi Cindy. "O kelimeyi söyleme, Maxine."

Yeni yürümeye başlayan çocuk dostça, "Pislik," dedi ve tombul kollarını Nick'e doğru uzattı.

"Al bakalım. Belki ona biraz yabancı tehlikesi öğretebilirsin," dedi Cindy ve Maxine'i ona teslim edip evin yolunu gösterdi.

Kolları çocukla dolu olan Nick, Riley'ye baktı ve onun burnunun seğirdiğini gördü. "İyi misin?" diye sordu. "Larry hakkında bir şeyler mi seziyorsun?"

Riley kıpkırmızı oldu ve başını salladı. "Hayır. Larry hakkında bir şey yok."

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu küçük kız yanaklarını ellerinin arasında sıkarken. Çocuk balık suratı yaptı ve kız bir kahkaha attı.

"Ben iyiyim. Tamamen iyiyim. Hiçbir sorun yok," diye ısrar etti Riley koridordaki üç tekerlekli bisiklete takılıp düşmeden önce.

"Evet, iyi görünüyorsun," diye gözlemledi. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ah, ısır beni," diye homurdandı nefesinin altından. "Isır beni, göt herif," diye cıvıldadı Maxine.

"Aferin, Thorn."

"Mutfığa geri dönelim," dedi Cindy. "Orada kahve ve kurabiye var."

"Cooookie, pislik!" dedi küçük kız kıkırdayarak, kirli bir bulaşık bombası patlamış gibi görünen güneşli bir mutfığa adım attıklarında.

"Bu benim kocam Jim," dedi Cindy, elinde biberon yıkayan ve gerçek bir bebek taşıyan kocaman adamı göstererek. "Dağınıklığın kusuruna bakmayın. Bulaşık makinemiz üç gün önce bozuldu."

Tanışma faslını gerçekleştirdiler ve mutfaktaki yuvarlak meşe masaya oturdular.

Nick, "İş arkadaşınız Larry hakkında birkaç sorumuz var," diyerek konuya girdi.

Cindy başını salladı. "Şu adam. Büyük bir projenin tam ortasında işe gelmeyi bıraktığını biliyor musun? Geçen hafta her gün geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldım ve dün dört saat boyunca ofise gittim."

Maxine konuşmanın dışında bırakılmaktan hoşlanmıyordu. Adamın kucağında ayağa kalktı, yüzünü tuttu ve "Merhaba!" diye bağırdı.

"Merhaba."

"Bebeğim, özel dedektifin yüzünü yemeden önce Maxine'i yakalayabilir misin?" Cindy sordu.

Jim hem bebeği hem de yürümeye başlayan çocuğu kucağına alıp aile odasında kaybolurken, "Tamamdır," dedi.

"Larry ile ne kadar süre çalıştın?" Nick sordu.

"Birkaç hafta. İşe alım komitesindeydim ve çaresizdik. Özgeçmişinin yetersizliği ya da eski amirlerinden bazılarının onun hakkında söyledikleri hoşuma gitmedi. Ama dediğim gibi, çaresizdik ve geçici ajansın bize gönderdiği tek aday oydu. Bizi yüzüstü bıraktığında pek şaşırmadım."

"Onu en son ne zaman
gördünüz?" "Bir hafta önce
Cuma günü."

"Pazartesi günü izin mi aldı?" Nick sordu.

"Hayır. Gelmedi. Telefonuna ya da e-postalarına cevap vermedi.

Zaman çizelgesini göndermek için ağa giriş bile yapmadı."

"Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?"

"Ben mi?" Cindy kahvaltı tabaklarıyla dolu lavabosu ve buzdolabının üzerindeki kalabalık takvimiyle mutfağı işaret etti. "En başta işe almak istemediğim bir adamı takip edecek vaktim yok."

"Onunla sorun yaşayan başka biri var mı?" Nick sordu.

Maxine doldurulmuş pembe bir ahtapotu arkasından sürükleyerek odaya daldı. Nick'in tahminine göre onu bir uzman gibi idare eden Riley'nin üzerine atıldı.

"Tanıdık geliyorsun," dedi Cindy Riley'ye.

Riley kucağındaki bebek ve ahtapotla uğraşırken yüzünü buruşturdu.

"Bunu çok sık duyuyorum."

"Amcık!"

Yeni yürümeye başlayan çocuk Riley'nin suratına ahtapotla vururken odadaki yetişkinler durup Maxine'e baktı. "Amcık," dedi tekrar.

Cindy, aile odasının başına gelen felaketle ilgilenen kocasına seslendi: "Bebeğim, sana söylemiştim, bunu ilk söylediğinde asla gülmemeliydik."

Riley Maxine'e, "Bu çok güzel bir ahtapot," dedi. Küçük kız bu değerlendirmeden memnun görünüyordu ve Riley'nin kucağına yığıldı.

Cindy başını eğdi. "Sanırım seni televizyondan tanıyorum. *The Bachelor*'da mıydın?"

Riley kahve fincanını yürümeye başlayan çocuğun ulaşamayacağı bir yere itti. "Uh. Hayır." Riley onu dizinde sallayınca Maxine kıkırdadı.

İyi bir anne olabilirdi. Bu düşünce onu neredeyse sandalyesinden düşürecekti.

Otuz yedi yıl boyunca bir kadına bakıp da onun ebeveynlik potansiyelini hiç düşünmemişti. Alistair omletiyle birlikte beynini de karıştırmış olmalı.

Riley ona şaşkın bir bakış attı ve onun geçici deliliğini anladığını tahmin etti.

"İş arkadaşlarına dönersek," dedi Nick, sesi boğuk çıkıyordu. "Ofiste Larry'den şikâyetçi olan başka biri var mıydı?"

Cindy kaşlarını çatmış, hâlâ Riley'ye bakıyordu. "Kimse o adamı gerçekten sevmiyordu. Hâlâ deneme süresindeydi ve gözden geçirilmesi yaklaşıyordu. Spoiler uyarısı: İşle ilgili şeyler yapmadan internette ne kadar çok zaman geçirdiği konusunda bir uyarı alacaktı. Bir Ticaret Odası toplantısında mı tanışmıştık?" diye sordu Riley'e.

"Hiç sanmıyorum," dedi Riley. Maxine şimdi küçük tombul elleriyle masaya vuruyordu. "Larry sık sık çevrimiçi oluyor muydu?"

"Kayıtlarına göre, adam internette iş dışında her şeyi yapıyormuş. Porno. Haberler. eBay." Cindy'nin gözleri büyüdü. "Aman Tanrım. Sen Riley Thorn'sun!"

Riley başını sallıyordu ama Cindy çoktan sandalyesinden fırlamıştı. "Bebeğim! Buraya gel! Haberlerdeki medyum mutfağımızda!"

"Ne medyum?" Jim geri seslendi.

"Başkentteki fiskiye'den biri! Hani şu belediye başkanının onu öldürmeye çalıştığı Facebook canlı yayını yapan?" Cindy ellerini önünde kavuşturdu. "Aman Tanrım, Bayan Thorn. Bu bir onurdur. Size biraz daha kahve getireyim mi? Büyükbabamın nasıl öldüğünü biliyor musunuz? Hiç piyango bileti kazanacağınızı tahmin ettiniz mi? Maxine ısırma evresini atlatacak mı?"

Yeni yürümeye başlayan çocuk o anı Riley'nin kucağında ayağa kalkıp kuğu dalışı yapmak için seçti. Nick hamle yaptı ama Riley'nin aklı başında olduğu için çocuk yüz üstü muşambaya çakılmadan önce ilerlemesini durdurabildi.

Cindy'nin kocası bebekle birlikte içeri girdi. "Ne diye bağıırıyorsun?"

Karısı parmağıyla Riley'nin yüzünü işaret etti. "O medyum! Belediye başkanının çeşme çatışması olayından."

"Bu çok heyecan verici," diye onayladı Jim. "Ama sen bağıırıp işaret etmeseydin belki daha az korkardın."

"Ne? Ah, doğru ya. Özür dilerim." Cindy Maxine'i kollarından çekip aldı. "Biraz heyecanlandım da."

"Bu her zaman olur," dedi Nick. "Larry'nin tarayıcı geçmişinin bir kopyasını bana vermenin bir yolu var mı?"

Cindy isteksizce gözlerini Riley'den ayırdı. "Evet. Evet. Elbette."

"Ortadan kaybolması ve telefonlara cevap vermemesi kimseyi endişelendirdi mi?" Maxine kıpırdanarak güvenli bir şekilde yere inip ahtapotunu sürükleyerek uzaklaşırken Riley sordu.

"Pek sayılmaz. İşlerden kaçma konusunda bir geçmişi vardı. Ve tam olarak karşınızda olmadığında endişeleneceğiniz türden bir adam değildi."

Kaybolsa bile kimsenin umursamayacağı türden bir adam.

Nick masadan kalkarak, "Bugün bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz," dedi.

Riley de aynı şeyi yaptı ve sanki sevimli kıcı yanıyormuş gibi sandalyesinden fırladı. "Seninle tanışmak güzeldi," dedi Cindy'ye.

"Oh, hayır! Gerçekten gitmek zorunda mısınız? Bir sürü sorum var! Artık özel müteahhitlik mi yapıyorsunuz? Polis, komşunuzun cinayetiyle bir ilginiz olduğunu düşündüğü için sizden hiç özür diledi mi? Vurulduğunda canın acıdı mı?"

Nick elini Riley'nin omzuna koydu ve hem şaşırtmak hem de gözlerini kamaştırmak için çift yüzlü bir gülümseme takındı. "Üzgünüm Bayan McShillens. Ama gitmemiz gerekiyor. Riley'nin bugün yapması gereken çok önemli psişik işler var."

Riley başını salladı. "Evet. Psişik şeyler. Bir sürü şey."

Onu ön kapıya doğru yönlendirdi, Cindy ve Maxine de peşlerinden geliyordu. "Kızlara Riley Thorn'un evimde olduğunu söyleyene kadar bekleyin. Sende var mı?"

Psişik yardıma ihtiyacım olduğunda arayabileceğim bir telefon hattı var mı? Ya da belki bir e-posta adresi?"

Nick Riley'yi ön kapıdan çıkarıp verandaya çekti. "Acele et, Thorn."

Ama topuklarını sıktı ve durakladı.

Riley, "Büyükbaban paraşütle atlarken öldü,"

dedi. "Aman Tanrım. Nereden biliyorsun?"

Jim karısına, "O bir medyum, Cin," diye hatırlattı.

"Ooh! Bekle! Fotoğraf çekebilir miyim?" Cindy cep telefonunu havaya kaldırdı. "Lütfen, lütfen, lütfen?"

Riley boyun eğerek, "Elbette," dedi.

Cindy telefonunu Nick'e doğru itti ve kollarını Riley'nin etrafına dolayıp onu tıpkı ahtapotu tutan kızı gibi sıktı.

"Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz," dedi Nick.

Telefonu geri verdi ve Riley'yi verandadan dışarı sürükledi.

"Ee?" dedi direksiyona geçtiğinde.

"Ne?" diye homurdandı, emniyet kemerini bağlarken. "Maxine ısırma evresini hiç atlatamayacak mı?"

Dudakları seğirdi. "İki kreşten daha atılmadan önce olmaz."

13:13, 16 Ağustos Pazar

Riley telefonunu çantasına geri koydu.
"Weber raporunuzdan etkilendi mi?" Nick sordu.
"Sesi meşgul geliyordu." Bir Santiago Investigations şapkasını taktı. Başka bir yabancı tarafından tanındıktan sonra, Wormleysburg'un nehir kenarındaki gözde restoranının kalabalık güvertesinde işini şansa bırakmayacaktı.
"Yaşamak için cinayetleri araştırmak bunu yapacaktır. Şimdi gidip biraz bira içelim ve hayat tercihlerimiz konusunda kendimizi beğenmiş hissedelim," dedi ve onu Dockside Willies'e doğru çekti.
İçeride şapkasının yakasını aşağıya doğru çekti ve kimseyle göz teması kurmadı.
Ev sahibi onları güverteye çıkardı ve Walnut Street Köprüsü'nün iskelet kalıntılarını gören bir masaya menüler koydu. İlk resmi öpüşmelerinin gerçekleştiği yer.
Nick onun için bir sandalye çektiğinde Riley gözlerini kırıştırdı. "Benim için sandalyemi mi çekiyorsun?"
"Centilmen olabilirim," diye ısrar etti.
"Alistair seni gerçekten çok hırpaladı, değil mi?" diye alay etti. "Otur kışının üstüne, Thorn. Ben açım."

Oturdular ve menüleri açtılar. Çörekler adrenalın tarafından uzun zaman önce sindirilmişti, gününün cehenneme döndüğü için sürgülere ve bir biraya karar verdi.

Nick arkasına yaslandı ve ayağını kızın sandalyesinin ayağına dolayarak onu daha da yaklaştırdı. "Bu çok hoş."

Etrafına bakındı. Hava sıcaktı ama tepedeki vantilatörler nem oranını düşürerek havayı neredeyse katlanılabilir hale getirmişti. "Evet. Güzel bir yaz havası."

"Burada seninle birlikte olmayı kastetmiştim," diye düzeltti. "Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

"Ben mi? Bana hiçbir şey olmadı. Neden çaba gösterdiğimi sormayı bırak."

Riley, "Bu konuda çok dikkatli ve huysuz davranıyorsun," dedi. "İçki siparişlerinizi alabilir miyim?" İçkileri çoktan getirmiş olan telaşlı bir Polo tişörtünden terler akarken Nick'i cevap vermek zorunda kalmaktan kurtarmak için tam zamanında geldi.

Siparişlerini verdiler ve garson masanın kenarında küçük ter damlacıkları bırakarak gitti.

"Cindy'den işe yarar bir şey aldın mı?" Riley Nick'e sordu.

Başını iki yana salladı. "Bunu beklemiyordum. Sadece Larry'nin kimsenin sevmediği bir huysuz olduğunu doğruladım. Tembel. Huysuz. Kendini beğenmiş."

Kollarını kavuşturdu. "Her iki davanın da hızla bir yere gitmediğini hissediyorum. Her iki kurbanın da pislik olmasından başka hiçbir ortak noktası olmayan iki ceset mi? Bir de biri kedisini çalmadan önce ortadan kaybolan dört çocuk babası bir adam var. Nasıl olur da her iki davada da hiçbir ipucu olmaz?"

Kafasının arkasında bir şeyler kaynıyordu. Henüz göremediği bir şey. Ulaşamadığı bir kaşınıtı gibi.

"Olur böyle şeyler," dedi Nick. "Arada bir, bir suçlu ya yaptığı işte gerçekten iyidir ya da gerçekten şanslıdır."

"Larry'nin öldüğüne inanıyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Evet. Kendi başına ortadan kaybolacak kadar zeki değil." "Bir kaza olmuş olabilir. Koşuya çıkmışken çarpıp kaçmış olabilir. Ya da belki kalp krizi geçirmiştir? John'un yoğun bakım ünitesinde olabilir.

Doe," diye önerdi.

Başını iki yana salladı. "Yaklaşık on yıl önce alkollü araç kullanmaktan tutuklanmış. Parmak izleri dosyada. Şimdiye kadar kimliği tespit edilmiş

olurdu. Ayrıca, birileri onun geri gelmeyeceğini biliyor olmalıydı."

"Ve birisi onun kedisini aldı."

Sunucu biraları ve daha fazla terle geri döndü.

"Brian'a kapı zili görüntülerinde bizi kedisini çalan adama götürecek tanımlayıcı bir işaret bulmayı umduğumuz bazı süslü yapılandırmalar yaptırıyorum."

"Kedisini alan adamın onun kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Nick başını salladı. "İçimden bir ses evet diyor. Hırsızın kendi anahtarları olsa bile, Larry'nin orada olmadığını başka nasıl bilebilirdi ki? Zili çalmadı ya da kapıyı çalmadı. Doğruca içeri girdi."

"İyi bir noktaya değindin." Aklının bir köşesinde yine bir şeyler kıpırdadı. "Belki de bunu Bay Pickles'ın açlıktan ölmesini istemediği için yapıyordu?"

"Yani, potansiyel bir katilin Rupley'nin bir kedisi olduğunu ve bir süre kimsenin onu aramaya gelmeyeceğini bildiğini mi düşünüyorsunuz?" diye üsteledi.

"Evet. Ya komşulardan biriye? Komşular birbirlerine her zaman anahtar mı verir? Ya da belki ev sahibidir?"

"Ev sahibi 1.80 boyunda eski bir lise basketbol yıldızı. Onu kontrol ettim ve kurbanın kaybolduğu hafta Bermuda gezisindeymiş."

"Kellen ile konuştun mu?"

Nick birasından uzun bir yudum aldı. "Sizin ısıltılı cesetlerinizle uğraşıyor. Bu sabah siz çiftçi pazarını yakmaya çalışırken kayıp ihbarında bulundum."

"Bu Bayan Penny'nin hatasıydı. Ve belki biraz da Burt'ün. Görünüşe göre, taco dükkanında tezgahın üzerinden atlamış ve bir pho müşterisine saldırmış. Yangın alarmını Bayan Penny'nin çalıştırdığına eminim."

"Onları hiçbir yere götüremem."

Kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için koltuğunda kıpırdandı. "Bu gece Gabe ile oturup ruh rehberlerimden bir şeyler öğrenmeye çalışacağım," diye teklif etti. Kellen'in davasına çok fazla psişik enerji harcıyor ve Nick için bebekleri tutmak ve evrakları doldurmaktan başka bir şey yapmıyordu. "En kötü ihtimalle büyükanneme sorarız."

"Psişik şeylerden bahsetmişken, Cindy'nin evinde ne tür bir imgelem gördün?" diye sordu.

Riley birasını yudumlarken boğuldu. Gördüğü şeye hazırlıklı olduğunu sanmıyordu... yine. Nick Santiago'nun gamzeleriyle küçük bir kızı kucakladığını ilk kez gördüğünde bunu deliliğe yormuştu. Bu

ne zaman? Artık bahanesi kalmamıştı. Geleceği görüyordu. Nick'in geleceğini. Ve bunun bir parçası olup olmadığını bilmiyordu.

"Ah, kahretsin. Yine öldüğümü görmedin, değil mi? Kaçıp hayatımı kurtarmaya çalışmanı engellemek için seni yatağa bantlamam mı gerekecek?"

"Hayır! Ben... başka bir şey gördüm." "Ne?"

Nefesini dışarı üfledi. "Seni gelecekte gamzeli bir bebek tutarken gördüm."

Birasını yudumlama sırası Nick'teydi.

Diğer müşteriler onlara bakmaya başlamıştı.

Ona bir peçete uzattı. "Soran sendin." "Pek çok bebeğin gamzesi vardır," diye işaret etti.

Başını iki yana salladı. "Santiago gamzeleri değil."

Elini yeni güzel gömleğinin üzerine sildi. "Tamam. Çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ben mi?"

"Hayır, arkanızdaki hasır şapkalı kadın. Evet, sen, Thorn."

"Sanırım çocukları seviyorum."

"Tamam. Ben de."

"Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Sen Maxine'e yaramaz kelimelerle hokkabazlık yapana kadar değil."

Riley yüzünün kızardığını hissetti. Mutfak masasında Nick'in aklını okuduğunu hayal ettiğine kendini ikna etmeyi başarmıştı. "Peki, ne diyorsun?"

"Bir erkeğin geleceği düşünmeye başlamasına neden olan türden bir kız olduğunu söylüyorum."

"Bir biraya daha ihtiyacım var," diye karar verdi.

Sırıttı. "Rahatla, Thorn. Hayatımızın önümüzdeki yirmi yılını şu anda planlamak zorunda değiliz."

"Ama masada bir aile var? Benimle birlikte," diye açıkladı.

"İçten içe çıldırdığın zaman gerçekten çok seksi oluyorsun," dedi ona.

"Ben çıldırmıyorum. Sen çıldırıyorsun."

"Gizli kız arkadaşımın güneşin altında oturmuş soğuk bir biranın tadını çıkarıyorum."

Korkacak bir şey yok."

"Çocuk bezlerinin sihirli bir şekilde kendi kendine değiştiğini düşünen bir adam gibi konuştun."

"Beni yaraladın, Thorn."

Yemekleri geldi ve Nick'in telefonu çalana kadar yemeklerini yediler.

"Selam, Bri."

Benim için neyin var?"

Riley sürgülerine saldırdı ve konuşmanın onun tarafından olan kısmını dinledi. "Tamam. Bundan nefret edecek."

"Neyden nefret edeceğim?" diye sordu adam telefonu kapattığında, sürgüyü elinde unutarak.

"Brian, yüz tanıma sistemini çalıştırmak için yeterli bilgiye sahip olmadığını söylüyor. Ve herhangi bir dövme ya da tanımlayıcı işaret görmek için hava çok karanlıkmış."

"Yani Bay Pickles'ın kediciği hâlâ bir hayalet."

"Şimdilik. Brian, Larry'nin bir kulübede saklanma ihtimaline karşı Larry'nin ya da ailesinin sahip olduğu mülkleri araştırıyor."

"Başka? Neyden nefret edeceğim?"

Nick sırttı. "Instagram'da çok ilgi çeken bir fotoğrafın olduğundan da bahsetti."

Telefonunu ona uzattı.

Riley'nin Cindy tarafından kucaklandığı bir fotoğraftı.

Bugün bir ünlüyle tanıştım! Harrisburg'un ünlü medyumu Riley Thorn! Büyükbabam Ryan'ın nasıl öldüğünü bilmekle kalmadı (paraşütle atlama kazası), aynı zamanda kayıp iş arkadaşımı arıyor. Larry Rupley hakkında bilgisi varsa, doğrudan Riley Thorn'a ulaşsın! Ama evlilik tekliflerini saklayın çocuklar. Çok ateşli, çok gamzeli bir özel dedektif tarafından alınmış gibi görünüyor. #psişik #ünlülerkarşılaşıyor #şehvetlininsanları #çukurlufottie

Fotoğraf şimdiden dört bin beğeni aldı.

"Sanırım hasta olacağım," diye karar verdi ve ikinci birasına uzandı.

Telefonu çaldı.

"Ne oldu Lily?" Riley sordu.

"Mesajlarınızı iletmek için aramıştım. Bay Winters, yoksa Summers mıydı? Billy Blanks, sence o gerçek Tae Bo adamı mı? Ve Ellie Karpinski... Bekle. Belki de Crapinski'ydi. El yazımı okuyamıyorum. Oh, pekala. Hepsi senin için bilgileri olduğunu söylüyor ama sadece psişik bir okuma karşılığında paylaşacaklar. Onlara bin dolardan aşağıya yataktan çıkamayacağınızı söyledim ve hepsi telefonu kapattı."

"Teşekkürler?" dedi Riley. Elini saçlarının arasına sokarak şapkayı yerinden çıkardı.

"Nick'in iş telefonu son bir saattir durmadan çalışıyor, ben de Fred'le birlikte bu sabah rampayı bitirdikleri için Bay Willicott'a telefonu açtırdım. Onlara ne söyleyeyim?"

"Kime söyleyeceksin?" Riley inledi.

"Sürekli arayan herkes. Okuma ücretiniz nedir? Nick'le ne kadar ciddisiniz? Onlara yakında kaçarsanız şaşırmayacağımı söyledim. Beni de götüreceksin, değil mi? Hep nedime olmak istemişimdir."

"Lily, bana bir iyilik yap ve şimdilik telefonları kapat." "Ama o zaman herkese senin yönetici asistanın olduğumu nasıl söyleyeceğim?"

Riley başını masaya vurdu. "Telefonları açık bırak, Nick ve ben eve döndüğümüzde icabına bakarız."

"Okey-dokey! Yanlışlıkla Burt'ün bir kase spagetti ve köfte yemesine izin verdim."

Riley telefonu kapattı.

"Bu surat da ne böyle? Sanki dünya yanıp kül olmuş gibi görünüyorsun," diye gözlemledi Nick.

Tabağına baktı. "Bunu sıvı bir öğle yemeğine dönüştürmek yanlış olur mu?"

"Bu asla yanlış değildir," diye onu temin etti.

"Koca Ağızlı Cindy resmi yayınladığından beri malikânenin sabit telefonu ve ofis telefonunuz susmak bilmiyor. Fred ve Willicott görünüşe göre engelli rampasını bitirmişler. Lily de Burt'e bir kase spagetti yedirmiş."

"Burada kalalım ve günün geri kalanında içelim. İşimiz bittiğinde bir Lyft çağırır, telefonlarımızı nehre atar, havaalanına gider ve Kosta Rika'ya uçarız."

Riley, "Hiç şu an olduğundan daha çekici olmamıştın," diye karar verdi.

"Ayakkabılar yüzünden," dedi.

Telefonu tekrar çaldı ve Riley gözlerini devirerek cevap verdi. "Merhaba anne."

"Tatlım, bunu yapmaktan nefret ediyorum ama acil bir durum var. Mümkün olduğunca çabuk buraya gelmeni istiyorum."

"Her şey yolunda mı? Büyükannem babama kalp krizi mi geçirtti?" "Baban iyi."

"Hayır, değilim!" Roger arka planda böğürdü. "Siz Thorn kadınları beni deli ediyorsunuz!"

"Onu dinleme. Sadece büyükannenle ilgili bir durum var." "Acil bir durum mu?" Riley açıklığa kavuşturdu. "İlk müdahale ekiplerinin yolda mı?"

"Hayır. Saçmalama. Kimsenin kanaması ya da morarması yok." "Yani bu sıradan bir durum mu?"

"Bir an önce buraya gel," diye yalvardı Blossom. "Lütfen Riley. Fazla bir şey istemiyorum."

"Evet, istiyorsun. Her zaman bir şeyler istiyorsun."

"Tanrıça aşkına, bana göbek adını söyletme!" Riley, "Nick ve ben on beş dakika içinde orada olacağız," dedi ve telefonu kapattı.

Beklentiyle ona baktı. "Kosta Rika'nın beklemesi gerekecek." "Büyükannen kimi öldürdü?"

"Henüz kimse yok. Ama annem acilen eve gitmemiz gerektiğini düşünüyor. Neredeyse göbek adımı söyleyecekti, yani kopmuş bir uzuv olmayabilir ama durum ciddi."

"Bana göbek adını ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu.

"Sadece kesinlikle gerekli olduğunda."

Nick hamburgerinin geri kalanını ağzına tıktı ve güvertenin karşısındaki garsona evrensel hesap işaretini yaptı.

Riley birasının kalanını yudumlarken uzun siyah saçlı ve pembe uçlu çok güzel bir sunucu masaya doğru yürüdü.

"Nicky Santiago," diye mırıldandı.

Nick sandalyesinden öyle hızlı fırladı ki, sandalye geriye doğru devrildi. "Ah, Tanrım. Tamam. Riley. Riley, bu Twyla. Twyla'yla çok kısa bir süre çıkmıştık," dedi cüzdanını cebinden çıkarırken.

"Çok kısa bir süre. Yuva kurmaya, evlenmeye, çocuk sahibi olmaya hazır olduğumu duyar duymaz bu kapının dışında kaldı," dedi Twyla gülerek ve başparmağını şefkatle ona doğru salladı.

Riley onun sol elinde bir alyans ve sipariş defterinde bir çocuk resmi olduğunu fark etti. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Twyla'ya.

"Evet. Seni tekrar gördüğüme sevindim. Bu benim kız arkadaşım Riley. Kalıp sohbet ederdik ama ülkeden ayrılıyoruz," dedi Nick, Riley'yi ayağa sürükleyerek.

"Hoşça kal, Twyla."

13:58, 16 Ağustos Pazar

W Nick, Riley'nin ailesinin evinin önüne geldiğinde, Roger'ı ön bahçede inek Daisy'ye bahçe hortumuyla su sıkarken buldular.

"Tamam. Ailelerimizin eşit derecede tuhaf olduğu konusunda anlaşalım," dedi.

Riley, "Kosta Rika yağmur ormanlarında içki içerken muhtemelen onları özleyeceğiz," diye düşündü.

Araçtan indiler. "Bu kadar acil olan ne baba?" diye seslendi.

Ama cevap vermedi. Nick onun kulaklık taktığını fark etti. Sadece bir adam, biraz müzik ve ineği. Roger Thorn basit bir adamdı.

Riley gözlerini devirerek ve birkaç dört harfli kelime mırıldanarak verandaya doğru ilerledi ve ön kapıdan içeri girdi.

"Anne," diye bağırdı.

Blossom merdivenlerin başında belirdi. Aynı derecede dökümlü bir eteğin üzerine dökümlü bir tunik giymişti. Her ikisi de şüpheli bir şekilde kadın anatomisine benzeyen bir desenle işlenmişti. Elinde tozlu bir karton kutu ve ağzında bir sigara vardı.

"Zamanı gelmişti!" Blossom duyurdu.

Riley'nin nefesi kesildi. "Sigara mı içiyorsun?"

"Tabii ki hayır. Saçmalama," diye yalan söyledi Blossom ve merdivenlerden inip kutuyu Nick'e doğru itti.

"Merhaba Nick. Seni gördüğüme sevindim. Güçlü kollarını bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim?"

"Anne, eğer bizi buraya sadece Nick'i n mobilyaları taşıması için çağırdıysan-"

Ama Blossom çoktan köşeyi dönmüş, tarot falına baktığı güneşlenme verandasına doğru ilerliyordu.

Nick kutunun içine baktı ve düzinelerce beyaz sütun mum buldu. Hepsinin mumunun üzerinde ince bir toz tabakası vardı.

Onu ön kapının yanına bıraktı ve kadınları takip etti. "Babam Daisy'yi neden hortumla yıkıyor?" Riley sordu.

"Baban ve o inek." Blossom tısladı. "Daisy'nin inek kepeği var ve sürekli çitleri kaşınması Chelsea'yi çılgına çeviriyor. Baban değerli düvesinin kaşınmasını önlemek için ona özel inek kepeği şampuanı kullanıyor."

"Büyük acil durum bu mu?"

Blossom sigarasını bir tütsü kabının içinde söndürdü. "Hayır, elbette olmaz. Nick, bir iyilik yapıp şu dolabın üst rafına uzanır mısın ve şu kutuları benim için aşağı indirir misin?"

"Kulaklıklar da neyin nesi?" Riley sordu.

"Roger'ı annem eve dönene kadar gitmemeye ikna edebilmemin tek yolu buydu. Gürültü önleyici kulaklıklar. Onları 7/24 takıyor."

Riley annesini sorgularken Nick dolaba bir sandalye sürükledi ve üst rafı boşaltmaya başladı.

"Neler oluyor?" Riley talep etti.

"Büyükkanneni bilirsin. Hayatımı kaosa sürüklemek için yaşıyor," dedi Blossom.

İlk kutuyu indirdi. Üzerinde Pelerinler yazıyordu. İkinci kutunun üzerinde Olay Kristalleri yazıyordu.

Kutuları halının üzerine koyarak, "Aradığınız bunlar mı?" diye sordu.

"Evet! Teşekkürler Nick. Çok yardımcı oldun."

"Anne, Nick neden senin gösteri malzemelerini indiriyor?"

Riley'nin sesi giderek yükseliyor ve sertleşiyordu.

"Büyükannen, ailemizin loncanın gözündeki itibarını onarmanın en iyi yolunun halka açık bir seans düzenlemek olduğuna karar verdi."

Riley'nin soluk soluğa kalması üzerine Nick kapı aralığında silahlı bir manyak olup olmadığını kontrol etti. "Hayır!"

"Evet. Bu gece."

"Hayır!"

"Bizimki yeterince büyük olmadığı ve Wander'ın stüdyo dekorunun fazla 'güven verici' olduğunu düşündüğü için senin evinde. Bu ne demekse artık."

Riley yere yığılacakmış gibi görünüyordu, bu yüzden Nick onu kanepeye götürdü ve aşağı itti.

Blossom kendi kendine mırıldanarak pelerin kutusunu karıştırdı. "Aha! İşte burada." Siyah, ipliksi bir kumaş parçasını Riley'ye fırlattı. Göğsüne çarptı ve kucağına düştü.

"Ne. Sen. Sen. Yapıyorsun?"

Nick, Riley'den daha önce hiç böyle bir ses tonu duymamıştı. Elbette. Ona çok bağırmıştı. Ve onun içindeyken çıkardığı seslerden oldukça hoşlanıyordu. Ama bu ses düz ve biraz da korkutucuydu.

"Bu gece için kıyafetiniz. Tüm Basil kadınlarının katılımı zorunludur."

Riley kanepeye doğru yığıldı. "Bu delilik! Büyükannemin komşularımın önünde ölümlerle konuşması 'imaj sorunumuzu' nasıl çözecek?" diye sordu tırnak işareti kullanarak.

"Belki de birkaç lonca temsilcisini ve bir avuç 'gazeteciyi' de 'davet ettiği' içindir," diye karşılık verdi Blossom.

Kadın belli ki tırnak işaretlerinin nasıl çalıştığını anlamamıştı.

"Gazeteciler mi?" Riley'nin sesi köpeklerin ulumasına neden olan tizliğe çıkmıştı. Daisy dışarıda böğürdü.

"Orada her şey yolunda mı?" Roger pencereden bağırdı.

"Oh, ineğini yıkamaya geri dön!" Blossom ellerini çırparak bağırdı.

"Anne, bunu yapmayacağım. Medyanın daha fazla ilgisini çekmek istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum tatlım. Ama sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi Blossom, kristal kutusunu açıp envanterini çıkarırken. "Riley'nin performans kaygısı var," diye açıkladı Nick'e.

"Bu performans kaygısı değil!"

"Kızlar küçükken, annemle birlikte özgür düşünen spiritüalist kampında bir hafta geçirdik ve annem Riley ve Wander'ı bir yetenek kampına kaydettirdi.

vitrin."

Riley burnunun kenarını sıkarak, "Öldür beni şimdi," dedi.

"Wander ayağa kalktı ve kıdemli lonca üyesinin bir haftalık yemeklerinin kokusunu almayı başardı. Ama zavallı Riley. İmgelemi babasıyla beni ayırdığında güçlerini kullanma konusunda neden bu kadar tereddütlü olduğunu anlayabilirsiniz."

Nick bir tepki vermesi gerektiğini düşünerek başını salladı. "Her neyse, zavallı çocuk dondu kaldı ve sahnede bir robot gibi öylece durdu."

Riley, "Bana lahana attilar," diye fısıldadı.

Onun elini sıktı ve Thorns'un Tuhaflık Dünya Kupası'nda Santiagos'u geride bırakmış olabileceğine karar verdi.

"İyi şans içindi," diye ısrar etti Blossom. "Lahana kötü ruhları uzaklaştırır."

"Beni kötü bir ruh olarak kabul et çünkü beni uzaklaştırdı. Bana bunu yaptıramazsın." Riley'nin iri kahverengi gözleri Nick'e dikildi ve ona yalvardı.

"Bunu çözeceğiz, Thorn. Söz veriyorum."

"Yetenek gösterisi gibi bir şey olmayacak," diye güvence verdi Blossom ona. "Sahne falan yok. Tek yapacağımız bir masanın etrafında oturup birkaç ölüyü çağırmak, birkaç tarot falı bakmak ve ardından bir düzine kadar konuşma dinlemek. Seyircilerin ve yarım düzine gazetecinin önünde."

"N-O."

Blossom omuz silkti. "Büyükannen ısrar ediyor. Bu yüzden onunla konuşabilirsin."

Riley'nin gözleri kısıldı ve burnu seğirdi. "Bana söylemediğin başka ne var?"

Annesi onun bakışlarını kaçırdı ve Nick'e kristal kutusunu uzattı. "Bana bir iyilik yap ve bunları ön kapının yanına koy, böylece onları eve götürebilirsin."

"Elbette," dedi Nick.

Blossom onun yanağını okşayarak, "Sen iyi bir damatsın," dedi. "O senin damadın değil ve aynı zamanda senin yük katırın da değil," dedi Riley.

tartışıldı.

"Yasal olarak evlenmeye karar verseniz de vermeseniz de babanla benim için sorun olmadığını biliyorsun. Bu çok kişisel bir karar."

Nick ağzı açık kalmış kız arkadaşını annesine bakarken bıraktı ve kutuyu ön kapıya götürdü.

"Az önce bunu söylemedin!" Riley dakikalar sonra çılglık attı. Koşarak odaya geri döndü. "Her şey yolunda mı?"

Riley'nin elinde bir yastık vardı ve onu yüzüne tutuyordu. "Büyükanne mi öldüreceğim." Sözcükler boğuktu ama o net bir şekilde duyuyordu.

Yastığı yüzünden çekti, sonra içgüdüsel olarak silah taşımadığından emin olmak için kontrol etti. Bir kolunu kadının beline doladı ve gizli bir silah olup olmadığına baktı.

"Sadece şaka yapıyor Nick," dedi Blossom, tam olarak emin görünmüyordu. "Sadece küçük bir şok geçirdi. Hepsi bu. Biraz çaya ne dersin Riley? Sen çayı seversin."

"Çaydan nefret ediyorum. Alkol istiyorum," dedi Riley, yüzü bembeyazdı.

"Ben içkileri getireyim," dedi Blossom. "Onu televizyon odasına yatırmaya çalış."

Nick, Riley'yi ailesiyle ilk tanıştığında taşınmasına bizzat yardım ettiği kanepeye götürdü ve onu aşağıya itti. "Sorun ne bebeğim? Kötü kalpli büyükanne şimdi ne yaptı?"

"B-B-Bella."

"Bella mı? Bella nedir?" diye sordu. "G-Goodshine."

Blossom bir sigara daha yakmadan önce Riley'nin eline bir şişe tutuşturarak, "Kanal 50 hava durumu sunucusu Bella Goodshine'ı ruh çağırma seansını haber yapması için gönderiyor," dedi. "Görünüşe göre sadece fırtına sistemleri ve kızımın evliliğini mahvetmek yerine kabartma parçalara dalıyor."

Riley şişeden bir fırtına çekti ve annesinin elinden sigarayı kaptı. Uzun bir nefes çekti ve öksürerek bir duman bulutu çıkardı.

Nick yanıcı olma ihtimaline karşı şişeyi ondan aldı.

"İçeride duman kokusu alan var mı?" Roger ön verandadan bağırdı.

Blossom sigarayı çaldı ve bir çiçek vazosuna daldırdı.

"Hayır!" diye bağırان anne ve kızı havayı çalgınca havalandırdılar.

"Tuhaf. Daisy'yi blok etrafında yürüyüşe çıkaracağım," diye bağırdı.

Riley, "Sadece kalabalık için gösteri yapamam anne," diye inledi. "Biliyorum!"

"Ve eski kocamın müstakbel karısı orada oturmuş beni yargılarken performansımı sergileyemem."

"Biliyorum!" Blossom feryat etti.

Nick, "Herkes sakın olsun," diye emretti.

Basil-Thorn kadınları bakışlarını ona çevirdi ve o da avuçlarını kaldırdı. "Beni öldürmeden önce. Beni dinleyin. Ya Elanora seansını yaparsa ama yarıda kesilirse?"

"Ne tarafından? Bir çekirge sürüsü ve osuran bir köpekle mi?" Riley sordu.

Birisi ön kapıya vurdu. "Tanrı aşkına, Roger. Kapı kilitli değil," diye hırladı Blossom ve kapıyı kırarak açtı.

Sıska, meraklı yan komşu resmi görünümlü belgeleri sallayarak içeri girdi.

"Bu sefer çok ileri gittin, Thorns!"

Riley ayağa fırladı ve Nick'in komşusunun hayatından endişe etmesine neden oldu.

"*Şimdi olmaz Chelsea!*" Riley hırlayarak kadını omuzlarından yakaladı ve kapıdan dışarı itti. "Git başka bir komşunun hayatını on dakikalığına mahvet. Bay Abbott'a ne dersin? Radyasyon tedavisi gördüğünü duydum. Belki de evdeki sağlık yardımcılarının park etme alışkanlıklarını ona şikayet etmelisiniz."

"Yönetmeliklerimizin *bir nedeni* var," diye tersledi Chelsea. Başında sarı kask saçları vardı ve pembe bir bluz ile beyaz bir pantolon giymişti.

"Aptal çimlerini yeşil tutmak için çok fazla su kullanarak bu yönetmelikleri ihlal ettin! Bu yüzden o kışını dön ve *arazimden defol*," diye bağırdı Blossom.

Nick, "Gitsen iyi olur," diye öneride bulunarak, çok üzgün üç kadının arasındaki fiziksel alan olarak da bilinen korkutucu bölgeye adım attı.

"Benden son sözümü duymadınız," diye uludu Chelsea.

Blossom, Nick'in omzunun üzerinden bakarak, "Marvel filmlerindeki kötü adamlara benziyorsun," diye bağırdı.

Kapıyı çarparak kapattı ve her ihtimale karşı sürgüyü fırlattı.

Her iki kadın da birkaç derin, temizleyici nefes aldı.

"Patlamam için özür dilerim," dedi Blossom sonunda bir tür içsel Zen kuyusuna eriştikten sonra. "Bir kesinti hakkında ne diyordun, Nick?"

"Elektrik kesintisine ne dersiniz?"

"Oh, *hadi* ama!" Blossom tersledi, görünüşe göre Zen'in kuyusuyla temasını kaybetmişti. "Bunu sevgiyle söylüyorum, ama yaklaşık yüz ışıık yakacağız."

Mumlar. Elektriğe ihtiyacımız yok, seni yakışıklı aptal."

"Anne," diye azarladı Riley.

Blossom yüzünü buruşturdu. "Çok özür dilerim. Biraz stresliyim."

"Anlıyorum," dedi Nick. "Ama neye ihtiyacın var biliyor musun?" Riley tekrar şişeye uzandı ve Nick onu ulaşamayacağı bir yerde tuttu.

"Ne? Neye ihtiyacımız var?" Blossom talep etti. "Kendimizi aptal gibi içmeye yetecek kadar alkol mü?"

"Evet, ama daha da önemlisi *klima*." Riley şişeye uzanmayı bıraktı.

"Sıcak bir Ağustos gecesi, tüm o insanlar açık alevlerin etrafında klimasız bir şekilde içeride tıkış tıkış?" Nick onlara bir resim çizdi.

"Aptal yorumumu geri alıyorum," dedi Blossom. "Sen şeytani gamzeli bir dahisin."

"Benim için bir HVAC sistemini sabote mi edeceksin?" Riley fısıldadı. "Bebeğim, yapacağımı biliyorsun."

"Bu, bir erkeğin benim için yaptığı en tatlı, en el altından, en büyük jest," diye karar verdi.

"Hayatını kurtardığım zamanı unuttun mu?" diye alay etti. Kadın başını salladı. "Hayır, unutmadım."

"Oh, kahretsin," diye araya girdi Blossom. "Nick, annemin bu gece iki lonca arkadaşını tren istasyonundan alman gerektiğini söylemiş miydin?"

8:46, 16 Ağustos Pazar

IMalikânenin içi dokuz milyon dereceydi. Nick, büyükannesinin ortaklarını tren istasyonundan almaya gitmeden önce klimayı çalıştırmıştı ve bunun etkileri

ter içindeydi. Burt, torunlarına bakıcılık yapan babasıyla birlikte klimanın keyfini çıkarıyordu.

Riley sıcağı kucakladı. Sıcaklık her derece arttıkça, Bella'yla yüzleşmek zorunda kalma ihtimali de giderek azalıyordu.

Yabancıların ve gazetecilerin toplandığı evin önünden alçak bir ses gürültüsü geliyordu. Kendini korumak için aklına gelen her tanrıya dua etmişti. Seans gerçekleşemezdi.

Riley, Lily'nin odasından çıkarıp mutfak masasına dayadıkları aynaya bakarak, "Çok gülünç görünüyorum," diye yakındı. İkinci ve üçüncü katlar oturulamayacak kadar sıcak olduğu için mutfağı giyinme odasına çevirmişlerdi.

Hava alması için kısa siyah bir elbise giymiş ve üzerine annesinin zorla giydirdiği tüllü siyah pelerini örtmüştü.

"Bence cadı gibi görünüyorsun ve çok çekicisin," diye karşı çıktı Wander alametifarikası olan kız kardeş desteğiyle.

Güzel kız kardeşi de benzer tarzda bir pelerinin içinde sinir bozucu derecede havalı görünüyordu. Wander onu uzun, dökümlü siyah bir etek ve göbeğini açıkta bırakan bir atletle eşleştirmişti. Yoga matından yeni inmiş ve bir caz kulübüne gidiyormuş gibi görünüyordu.

Riley suçlayıcı bir ifadeyle, "Hayır, *sen* cadı gibi ve çekici görünüyorsun," dedi. "Ben kendi terimde boğulmak üzereymişim gibi görünüyorum. Bir dakika. Neden bu kadar havalı görünüyorsun?"

Wander sırtıttı ve dondurucunun kapağını açtı. "Al bakalım." Riley'ye bir çift soğutulmuş iç çamaşırı uzattı.

"Ciddi misin? Donmuş iç çamaşırı mı giyiyorsun?"

"Doğumdan sonra öğrendiğim küçük bir numara," diye açıkladı Wander. Riley tanga'nın üzerindeki tacoları tanıyarak, "Bunlar benim," dedi.

"Biliyorum. Sen giyinirken onları senin için dondurucuya koydum. Giy onları."

Şüpheci ama çaresiz Riley kilere girdi ve terli külotunu buz gibi bir tangayla değiştirdi. "Vay canına. Çok yardımcı oldu."

"Merhaba, Wander. Seni tekrar görmek çok güzel." Gabe'in derin baritonu kilerden içeri girdi. Riley iç çamaşırlarını penis şeklindeki tozlu bir makarna kutusunun arkasına tıktırdı ve elbisesini hızla yeniden düzenledi.

"Merhaba, Gabe. İyi görünüyorsun."

Wander hiçbir zaman Zen'ini kaybeden biri olmadı, bu yüzden kız kardeşinin devasa oyuncak ayının etrafında dilinin bağlandığını görmek çok sevimliydi.

"Seni meditasyon yaparken bulmayı umuyordum." Elanora, Tüm Eğlenceyi Mahveden, tersledi.

Gabe ve Wander bol bol özür diledi. Bu ikisi "büyüklerinizi onurlandırın" olayını biraz fazla ileri götürüyorlardı.

"Hemen oradan çık Riley," diye emretti büyükannesi.

Görünüşe göre Elanora Basil'in güçleri duvarların arkasını görmeye kadar uzanıyordu. "Orada ne yapıyordun? İşlenmiş çöp mü atıştırıyordun?" "Donmuş iç çamaşırı giyiyordum."

Elanora'nın bakışları onu, göğsüne iğne batırılmış ölü bir böcek gibi kıstırmıştı.

"Bu gece beni utandırmayacak ya da hayal kırıklığına uğratmayacaksın." Bu bir rica değildi.

"Misafirleriniz geldi," dedi Nick, seksi bir kahraman gibi kapıda belirerek.

"I güvensen getirdi onlar Burada içinde bir parça," onu Büyükanne sert bir şekilde konuştu.

"Hayır. Korkunç bir kaza oldu, ben de tüm ceset parçalarını toplayıp bagaja attım."

Gabe bayılacak gibi görünüyordu. Wander gerçekten gülecekmiş gibi görünüyordu.

Ama büyükannesi ona sadece dik dik baktı.

"Alaycılık denen bir şey var-"

"Mizah anlayışın dehşet verici."

"*Rica* ederim, Elanora. Benim için bir zevkti. Oh, hayır. Hayır. Hayır. Paranı bir kenara koy. Ayak işlerini yapmak için benzin parası istemeyi aklımdan bile geçirmem. Kız arkadaşına ısrarla sergilediğin köpek ve midilli şovuna manevi destek vermek için burada olmak yerine tuhaf arkadaşlarını almak benim için bir *onurdur*."

Ona aşıktı. Onun için kurşun yemişti, onun için eski kocasının suratına yumruk atmıştı ve şimdi de büyükannesini zorbalık yaptığı için azarlıyordu. Nick Santiago onun hayatının aşkıydı.

"Kız arkadaşın kim olduğunu saklayarak hayatını yeterince boşa harcadı."

Nick kollarını kavuşturdu ve sanki onun sözlerini ciddi ciddi düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturdu. "İnsanların özgür iradelerini kullanmalarına izin vermeyi hiç düşündün mü -beni dinle-?"

Elanora, "Özgür irade zayıf ve omurgasızlar için boşa harcanır," diye tersledi.

"Bunu Noel kartlarınıza koymayı düşünmelisiniz," diye önerdi.

"Bu gece burası neden bu kadar sıcak Nicholas?" diye sordu.

Gabe inledi.

Nick omuz silkti. "Pennsylvania'da Ağustos ayı. Muhtemelen klimanın yetişemeyeceği kadar çok," dedi tüm masumiyetiyle. Riley etkilenmişti. Çoğu insan Elanora'nın yüzüne karşı yalan söylemeye çalıştığında kurbağa gibi vıraklamaya başlardı.

Büyükannesi sert bir nefes aldı ve diğerlerinin yüzüne döndü. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksınız."

"Bu konuda," diye başladı Riley. "Bunu yapmak istemiyorum. Ben bir yetişkinim ve beni bunu yapmaya zorlayamazsınız."

Elanora'nın gözleri kısıldı, yüzündeki kırışıklıklar korkutucu bir şekilde keskinleşti. "Bu aileye ve loncaya karşı bir sorumluluğun var. Bunu yapacaksın ve iyi yapacaksın."

"Beni duyduğunu sanmıyorum," diye ısrar etti Riley, Gabe'in sanki nane yeşilinin içine çekilmeyi umuyormuş gibi duvara yaslanmış olduğunu fark ederek

dolaplar.

"Duyduğum şey, yüce güçlere sahip olan ve tüm hayatını bir korkak gibi bu güçlerden saklanarak geçiren torunumun *hala* dünyanın kendisinin özel olduğunu bilmesini istemediği. Benden önce gelen tüm Fesleğen kadınları adına konuşuyorum, sen yeteneklerini geliştiren ve dünyayla paylaşan herkes için bir hayal kırıklığısın. Kasıtlı cehaletinize son vermeniz ve olmaya çalıştığınız ortalama hayal kırıklığına tutunmak yerine olmanız gereken kişiye adım atmanızda ısrar ediyorum."

Elanora siyah bir girdabın içinde koridorda gözden kayboldu. Riley kilerin kapısına yaslandı. "Um. Ow." Kendini gerçekten de bir tür manevi suçluluk hançeriyle bıçaklanmış gibi hissediyordu.

Wander ve Gabe artık birbirlerine hüznü gözlerle bakmıyor ya da onunla göz teması kurmuyorlardı.

"Kahretsin, bebeğim. Büyükannen çok kaba," diye gözlemledi Nick yaklaşırken. "Ama en azından iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedi Riley. Onun terli alnına bir öpücük kondurdu.

"Yo." Nick'in "kas gücü" ve kuzeni Josie kapıda belirdi. Üzerinde siyah motorcu şortu, üzerinde Anti Sosyal Kelebek yazan bir atlet ve muhtemelen bıçak ve muşta dolu bir bel çantası vardı. Simsiyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı, bu da onu şeytani bir amigo kız gibi gösteriyordu.

"Burada ne işin var senin?" Riley talep etti. Eğer havalandırma planı başarısız olursa aşağılanmasına daha fazla tanık olmasına gerek yoktu.

Josie ender rastlanan bir gülümsemeyle, "Bunu hayatta kaçırmazdım," dedi. "Ayrıca, Brian'ın senin için bir davası var. Yeni rampayı deniyor."

Nick, Riley'nin elini tutarak, "Ofiste konuşalım," dedi. Onu Elanora'nın misafirlerini karşıladığı evin önüne doğru götürdü.

"Aldığın kişi bu mu?" Riley nefesinin altından tısladı.

Adam araba satıcılarının sevdiği şişme kol sallayan şeylerden biri gibi yapılmıştı. Uzun boylu ve fazla büküktü. O kadar beyazdı ki neredeyse parlıyordu. Uzun, saman rengi saçları bir erkek topuzuyla arkaya toplanmıştı ama seksi bir topuz değildi. Üzüm jölesi renginde üç parçalı bir takım elbise giymişti. Yanındaki kadın orta boylu ve orta yapılıydı. Daha koyu bir teni, simsiyah saçları vardı ve parlak yeşil bir tuniğin altına şık, dökümlü bir pantolon giymişti. Sinirli görünüyordu.

İki kamera ekibi, büyük yuvarlak bir masa ve seyirciler için birkaç düzine uyumsuz sandalye dışında tüm mobilyaların taşındığı salonun karşılıklı köşelerine yerleşmekle meşguldü.

Riley sıcaklığa rağmen titredi. "İyi misin?" Nick sordu.

"Bütün mobilyalar nereye gitti?" diye yüksek sesle merak etti. Ama Nick cevap verdiyse de onu duymadı. Dikkatini Barbie pembesi kalem etek ve beyaz kılıf üst giymiş Bella Goodshine çekmişti. Seans masasının önünde dudaklarını büzerek bir dizi selfie çekiyordu.

Bu kadını televizyon ekranında ya da özenle düzenlenmiş Instagram hesabında görmek bir şeydi. Riley'nin kocasının kendisini uğruna terk ettiği kadını kanlı canlı görmek başka bir şeydi.

Riley parmaklarını Nick'in koluna geçirdi ve şimdi Kosta Rika'ya kaçmak için en uygun zaman olduğuna karar verdi.

Ama artık çok geçti. Bella başını kaldırdı ve boş bakışlarını onların üzerinde gezdirdi. "Sizi tanıyorum!" dedi, pembe, rugan topuklu ayakkabılarının üzerinde onlara doğru ilerleyerek. Kollarını Nick'in boynuna doladı ve tam göğüs temasıyla sarıldı.

"Yüce Tanrım. Lütfen bana yapmadığını söyle," dedi Riley, kendini baygın hissederek. Gözlerinin önünde küçük noktalar uçuşuyordu.

Nick kendini hava durumu sunucusu kızın elinden kurtardı. "Hayatım üzerine yemin ederim ki *hayır*."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı.

"Nişanlığımın hayranısın," diye köpürdü Bella. "Onun imzasını almak için evimize geldiğin zamanı hatırlıyorum."

Boğulma sırası Riley'deydi.

"Bunu daha sonra açıklayacağım," diye söz verdi.

Bella parlak pembe bir gülümsemeyle Riley'ye döndü. "Merhaba, ben Bella Goodshine, Kanal 50'nin hava durumu sunucusu! Yarın nemli bir hava olacak."

"Kim olduğumu biliyorum," dedi Riley, Bella ona sarılırken kolları iki yanında, kaskatı duruyordu. "Seninle kocamın önünde çıplak ve diz çökmüş haldeyken tanışmıştım."

Bella geri çekildi ve başını eğdi. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Griffin," diye sordu Riley. "Griffin Gentry beni seninle aldattı. yatak odamda."

"Ohhhhh! Riley!" Bella sanki Riley ona Taylor Swift konserinde tanıştıklarını söylemiş gibi konuştu. "Seni tekrar görmek çok güzel. Sanırım sana teşekkür etmeliyim."

kocan!"

Nick, Riley'i belinden yakaladı.

"Rica ederim," dedi Riley sıkılmış dişlerinin arasından.

"Sakin ol kaplan," diyerek onu koridora doğru sürükledi.

"Böyle şeyler normal insanların başına gelmez," diye yakındı. "Sırf büyükannem saygın medyumlar olduğumuzu kanıtlayabilsin diye hepimiz ölesiye terleyeceğiz, hayatımı mahvedecek olmasını umursamadan."

"Kosta Rika'daki şemsiyeli içkileri hayal etmeye devam et," diyerek onu müzik odasına çekti.

Hiçbir uyarı olmadan ikisi de geriye doğru yuvarlandı ve yerde yığılıp kaldılar.

"Ne oluyor Santiago?" Riley terli bedeninin altında homurdandı.

"Doğru olan ne?"

Yukarı baktı. "Demek tüm salon mobilyaları buraya gitti." Eşyalarla dolu bir duvara bakıyorlardı. Salondaki bayılma koltuğu ve berjer koltuk kapının hemen içine itilmişti ve eski bir sandığın üzerine üç ara sıra masa yığılmıştı. Ötede rulo haline getirilmiş halılar, Bayan Penny'nin barı, iki kulübe ve org sehpası vardı.

"Uh. Marco?" Brian'ın sesi odanın karşı tarafında bir yerden geliyordu.

Nick onu ayağa kaldırırken Riley, "Polo," diye seslendi.

"Yeni bir ofise ihtiyacımız var," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Tarzan'la Jane'i Mount Yard Sale'den geçirmemizi istemiyorsanız bize gelmeniz gerekecek," dedi Josie boktan duvarın ötesinde bir yerden.

"Dayan. Üstüne tırmanacağız," dedi Nick oyunbaz bir tavırla.

Riley onu durdurdu ve başını salladı. "Kaya tırmanışı için giyinmedim. Onlarla dışarıda buluşuruz."

Terli yabancıların etrafından dolaşarak koridora geri döndüler. Wander ve Gabe salonda video ekipmanının etrafında birkaç düzine mum yakıyorlardı.

Riley ön verandadaki nemli ve yoğun havada koltuk altlarını havalandırırken, "Vay canına, bu neredeyse ferahlatıcı bir his," dedi.

Nick gururla, "İçerisi doksan üç derece," dedi. "Büyükannenin bunu kabul etmesine imkân yok."

Onun haklı olduğunu umuyordu.

Brian ve Josie'yi bahçede, Riley'nin sadece bitmiş "rampa" olduğunu varsayabileceği şeye bakarken buldular.

"Şaka yapıyor olmalısın."

Arkasında Nick bir sürü küfür ve yağmur ormanlarıyla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu.

İki yordakçı haftalar süren bir çalışmadan sonra, yarı ezilmiş bir trafik varilinin üzerine yan yana bir çift ikiye altılık koyarak, korkuluklarını kestikleri verandanın ucuna uzanan bir tür orantısız tahterevalli oluşturdular.

Brian, "Yerde olmanın daha güvenli olduğunu düşündüm," diye gözlemledi.

Nick yere atladı, sonra da Riley'yi şövalyece verandadan kaldırmak için döndü.

"Tak tak." Kellen arka otoparktan dolaşarak onlara katıldı. Sıcağa karşı tek tavizi düğmeli bluzunun kollarını kıvrmasıydı. "Güzel kıyafet, Bayan Cleo," dedi.

"Hayatımdan nefret ediyorum," diye mırıldandı Riley.

"İşte size nefret edeceğiniz bir şey daha. Hornberger'lerden hiç video kartı çıkmadı. Yani parıltılı bomba kaydedildiyse, katil kanıtları da yanında götürdü."

Haklıydı. Riley bundan nefret ederdi. Çıkmaz sokaklar berbattı.

Brian boğazını temizledi. "Bayanlar ve baylar, hepinizi bu gece buraya bir cinayeti aydınlatmak için çağırdım."

Josie teatral bir şekilde nefesini tuttu.

"Bizim için neyin var, Brian?" Kellen sordu.

Brian elini uzattı ve Josie tekerlekli sandalyesinin arkasındaki çantadan dizüstü bilgisayarını çıkardı.

"Adli tabibin raporunda bazı ilginç notlar vardı," diye başladı bilgisayarı çalıştırarak.

"Bekle. Raporu nasıl aldın? Daha görmedim bile," diye sordu Kellen.

Brian parmaklarını çıtlattı. "İlçe güvenliğinin çöp olması benim suçum değil. Rapor hâlâ taslak halinde. Ama görünüşe göre ölüm nedeni dijitalis zehirlenmesi."

"Strubinger zehirlendi mi?" Nick sordu.

"Teknik olarak evet. Digitalis bazı kalp rahatsızlıklarını tedavi etmek için kullanılan bir ilaçtır," dedi Brian.

Kellen, "Belki de yanlışlıkla kendisine reçete edilenden daha fazlasını almıştır," diye itiraz etti.

Josie kendini beğenmiş bir tavırla, "Titus Strubinger'in digoksin reçetesi olmaması dışında," dedi.

Brian sözlerine şöyle devam etti: "Yüksük otu ve zakkum gibi yaygın bahçe bitkileri dijitalise benzer kimyasallar içerir ve insanlar için zehirlidir."

Kellen içini çekti. "Yani cinayet silahının herhangi birinin arka bahçesinde yetişebileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Esasen. Ama en ilginç kısmı bu değil." Brian'ın parmakları klavyenin üzerinde uçtu ve ekranı onlara bakacak şekilde çevirdi. "Dört hafta önce GunsNAmmoMurica adlı kullanıcı Kanal 50'nin YouTube kanalındaki bir videoya bu yorumu yaptı."

Riley eğildi. "Umarım annenin bodrumunda tek başına ölürsün ve kimsenin umurunda olmazsın," diye yüksek sesle okudu. "Vay canına. Dost canlısı bir adam."

"Yani bana bu GunsNAmmo denen adamın katilimiz olduğunu mu söylüyorsun?" Weber sordu.

Josie atkuyruğunu küstahça sallayarak, "Hayır," dedi. Brian muzaffer bir edayla, "Bunlar kurbanımızın sözleri," dedi.

"Ya bu adam kendi ölümünü öngördü ya da birileri ona kendi ilacını tattırmaya karar verdi."

Kellen, "Bana bu bilgiyi yasal yollardan aldığını söyle," dedi. Kravat.

"Adli tabibin raporu dışında her şey, ki bu arada Çünkü sana kızgınlar," dedi Brian neşeyle Kellen'a. "Her neyse, raporumun bir kopyası e-postanızda var. Burada da kurbanımızın internetteki yaratıcı hakaretlerinden bazılarının ekran görüntülerini içeren basılı bir kopya var."

Kalın bir kâğıt paketini uzattı. Riley

Weber'in omzunun üzerinden baktı.

"Adam tam bir trolldü," dedi Josie.

"İğrenç bir imla ile," diye gözlemledi Riley.

Nick, "Görünüşe göre Kanal 50'nin sosyal medyasında bir pislik gibi davranarak çok zaman geçirmiş," dedi.

"Bekle. Geri dön," dedi Riley elini burnuna götürerek.

Kellen sayfayı geriye doğru çevirdi ve Kanal 50'nin Facebook sayfasında paylaşılan, evsizler barınağı için kıyafet kampanyası hakkındaki bir haberin ekran görüntülerinden birine parmağını sapladı.

"Vay anasını," dedi Kellen.

"RealBarbie: Çocuklarımın elden düşme giysiler giymesine izin vermektense La Perla'mın içinde boğulmayı tercih ederim. Ne tür zavallı bir ebeveyn çocuklarına marka kıyafetler alamaz? Ugh. Kim bu insanlar ve neden kasabalarımıza ve okullarımıza girmelerine izin veriyoruz? Sizi bilmem ama ben paramı ve kıyafetlerimi saklayacağım," diye yazdı Riley.

Josie kuru bir sesle, "Kulağa hoş geliyor," dedi.

Riley ona, "Bianca Hornberger'in tüm içeriklerine yorum yapan ve onun söylediği her şeye katılan biri," dedi.

Kellen kollarını kavuşturdu ve çenesini ovuşturdu. "Tasadüf mü?" Riley omuz silkerek, "Olabilir," diye itiraf etti.

Nick, "Burnun seğiriyor," diye dikkat çekti. "Bu bir tesadüf değil."

Brian, "İki online pislik, başkalarına hakaret ederken kendilerinin ya da diğer takipçilerinin tahmin ettiği şekilde öldü," diye düşündü.

"Oldukça şiirsel," dedi Josie.

Riley, "Pislik olmaları ölmeyi hak ettikleri anlamına gelmiyor," diye belirtti.

"Weeell..." Brian raporun sayfalarını çevirdi ve başka bir yorumu işaret etti.

Kellen yeşile döndü. "Tanrım. Ölüm ilanında mı?"

Riley ellerini kaldırdı. "Bilmek istemiyorum. Bugün zaten bir kez beynimi yıkamak zorunda kaldım."

"Görünüşe göre yarın Kanal 50'ye gidiyoruz," diye karar verdi Kellen.

"Bunu tek başına halledebilirsin," dedi Riley.

"Eskiden orada çalışmıyor muydun?" Josie sordu.

Riley gözbebeklerinden Josie'ye hançer fırlatmaya çalıştı. "Evet. Eski kocam ve onun ergenlik çağındaki şımarık nişanlısı da hâlâ öyle."

"O zaman bana eşlik edecek mükemmel kişi sensin. Oradaki insanların çoğunu zaten tanıyor olacaksın ve bana tüm ilgili geçmişi verebilirsin," dedi Kellen kendini beğenmiş bir şekilde.

"Açık olmak gerekirse. Kocamın hava durumu sunucusu kızla ilişkisi olduğu için beni kovan yere geri dönmemi mi istiyorsunuz? Benim dışımda herkesin bildiği bir ilişkiye mi?"

"İyi tarafından bak Riley. Belki katil Gentry'dir ve sen de onun parmaklıklar ardına gönderilmesine yardım edersin."

Gözlerini devirdi. "Griffin çamaşır katlayarak manikürünü mahvetmez. Bir kadını boğduktan sonra boğazına bir tanga tıkacak değil ya."

"Hadi ama. Kötü polisi oynamana izin vereceğim," dedi Kellen, bu küçük külçeyi onun önünde sallandırarak.

Nick'e bakmak için döndü. "Daha önceki planı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Bana sadece pasaportunun nerede olduğunu söyle, ben de senin için toparlanayım," diye söz verdi.

Evin içinden gelen çan sesi ürkütücü bir şekilde yankılandı.

"Kahretsin. Benim gitmem gerek. Siz kesinlikle burada kalmalı ve bu konuyu tartışmaya devam etmelisiniz," dedi Riley. Etraflarından dolanarak evin önüne doğru ilerledi. Nick onu verandanın merdivenlerinde yakaladı. Dışarıda yalnızdılar. Onu göğsüne çekerken karanlıkta cırcır böcekleri cıvıldıyordu.

"İyi olacaksın, Thorn. İçerisi bin derece. Herkes toplanır toplanmaz, kimse o odada beş dakika dayanamaz."

"Konuşmaya devam et," dedi kalbi hızla çarparken.

Bundan daha fazlasını yaptı. Eli karnının üzerinden kalçasına, oradan da uyluğuna kaydı. Elbisesinin altına uzandı ve parmaklarını bacağının üzerinde gezdirdi.

"Gah," dedi kalçaları titrerken.

"Yarım saat içinde, ev soğurken sen ve ben nehre çıplak yüzmeye gideceğiz," diye tahmin etti.

"Cidden kapının diğer tarafında bir garipler meclisi varken üçüncü aşamaya mı geçiyorsun?" diye fısıldadı.

"Sana kıyafetini beğendiğimi söylemiştim," dedi, parmaklarıyla daha da yukarılara doğru alay ederek. "Tanganın neden soğuk olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Sorma." "Hey, tatlım."

Riley annesinin sesiyle Nick'ten uzaklaştı. "Üçüncü üssünüzü böldüğüm için üzgünüm. Ama başlama vakti geldi," dedi Blossom. Özür dileyerek.

21:05, 16 Ağustos Pazar

M Birkaç dakika sonra Riley kendini kız kardeşi, büyükannesi ve annesiyle birlikte yuvarlak masada oturmuş, ter içinde ve hayatının tam olarak nasıl bu hale geldiğini merak ederken buldu.

Bu. Klimasız bir yaz gecesi için çok fazla açık alevin ışığında yıkanmışlardı. Video kameraların kırmızı ışıkları göz kırptıyor, sadece ailesinin ve arkadaşlarının değil, eski kocasının yeni nişanlısının ve Harrisburg bölgesinin önünde kendini utandırmak üzere olduğunu hatırlatarak onunla alay ediyordu.

Oda doksan dört dereceydi ama Elanora hepsine oturmalarını emrettiğinde hepsi terli koyunlar gibi emirlere uydu. Kimse konuşmaya cesaret edemedi.

Açılış konuşması kısa ve tatlı değildi. Elanora, ailesinin "yeteneklerini" ve bu yetenekleri hizmet etmek için nasıl kullandıklarını açıklayarak, susuz kalmış dinleyicilerine metanetle hitap etti.

Gabe'in gözenekleri terleme konusunda o kadar başarılıydı ki, köşede durup Elanora'nın kendisine bir emir vermesini beklerken esmer teninden ince bir buğu yükseliyordu.

İzleyicilerin geri kalanı sıkılmış gazeteciler ve komşuları da dahil olmak üzere aşırı heyecanlı halktan oluşuyordu. Bayan Penny bir martini içiyordu.

Bir köşede, parlak yüzünün önünde büyük boy bir İspanyol danteli yelpazeyi sallayan Lily'nin yanında. Fred sandalyesini Elanora'ya yaklaştırırken, Bay Willicott sırtını duvara dönmüş bir şekilde oturuyordu.

Bella ön sıradaki bir sandalyede güzel ve neşeli bir şekilde oturdu ve kameramanına bir anaokulu öğrencisiymiş gibi surat yaptı.

Kellen duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, rahatlamış görünüyordu. Ama Riley ondan yayılan bir tür endişeli enerji hissedebiliyordu. Nick de onun yanındaydı. İkili nemli mum ışığında oldukça çekici bir tablo çiziyordu. Ve içlerinden biri tamamen ona aitti.

Wander onu masanın altından dürttü ve Riley bir ipucunu kaçırdığını fark etti. Büyükannesinin pençeye benzeyen eli onunkine uzanıyordu. Elanora'nın saçlarındaki tüyler uzun ve kareliydi, geriye doğru savruluyor ve neredeyse Gabe'in geniş göğsünü gıdıklıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Riley. Wander ve Elanora'nın ellerini kendi terli avuçlarıyla tuttu ve dünyada başka bir yerde başka bir şey yapıyormuş gibi davrandı. Ön kolları çoktan masaya yapışmıştı. Onları soyarken muhtemelen bir deri tabakasını kaybedecekti.

"Belki de daha serin bir akşam için yeniden plan yapmalıyız, anne?" Blossom önerdi. Riley annesine en iyi Noel ve Anneler Günü hediyelerini vermeye yemin etti.

Kaşlar silinirken kalabalığın içinde bir rahatlama dalgası yayıldı.

"Şimdi başlıyoruz," dedi Elanora, son derece makul öneriyi görmezden gelerek ve gözlerini kapatarak. Etraflarındaki umut sönmüştü ve sıcaklık beş derece daha artmış gibiydi. Riley Nick'e bir bakış fırlattı.

Omuz silkti ve "Sende bu var" diye mırıldandı. O buna sahip değildi.

Kendini kameraların önünde gösteremez ve insanları saygın bir medyum olduğuna inandırmak için bir parti numarası yapamazdı. Sıradan insanlar bile saygın bir medyumun ne olduğunu bilmiyordu.

Mum alevleri yoğun ve durgun havada zar zor titriyordu. Odadaki ışıklar alçalır gibi oldu ve seyirciler arasında bir fısıltı yükseldi. Bella'nın sesli bir şekilde nefesi kesilirken ışıklar daha da parlaklaştı ve sonra açılıp kapandı.

Elanora tek yargılayıcı gözünü açtı.

"Bayan Penny!" Riley tısladı.

Kadın omuz silkti ve ışık düğmesinden uzaklaştı. "Ne? Ben sadece atmosfer katıyordum."

"Sizin atmosferinize ihtiyacımız yok," dedi Elanora. "Ruhlar kendi atmosferlerini getirirler. Şimdi kendimizi göçüp giden ruhlara açacağız."

Büyükannesi Riley'nin elini sıkıca kavradı ve Riley isteksizce gözlerini kapattı.

Tamam. Güzel. Ne haber, ruh rehberleri? Karbon monoksit dedektörlerini çalıştırıp beni buradan çıkarma şansınız var mı?

Pastel bulutlar zihninde netleşti. Ne yazık ki, hayal ettiği yerde hava hiç de serin değildi. Bulutlar kalın, renkli damlalar halinde dondurma gibi birikiyor ve eriyor gibiydi.

"Sıcak için üzgünüm çocuklar," diye açıkladı Vision Riley bulutlara. "Size gerçekten bir gece izin vermeyi umuyordum."

Büyükannesi uzaklarda bir yerde konuşmaya başladı.

"Burada söyleyecek bir şeyi olan bir adam var. Bir 'H' ve görülmemiş miktarda vücut kılı alıyorum."

Vision Riley, huysuz büyükannesinin "daha önce görülmemiş miktarda vücut kılına sahip olması" fikrine sırtıttı. Belki Elanora güzel bir bıyıkla daha az korkutucu olurdu, diye düşündü.

Uzaktan bir nefes sesi duyuldu ve bir kadın gözyaşları içinde "Harold?" dedi.

Riley, Elanora'nın Harold'ın çimleri gübreleme işlemini dul eşine aktarmasını dinledi. Kadın muhtemelen Harold'ın mezarın ötesinden sevgisini ifade edeceği umuduyla gelmişti. Bunun yerine, ona çim bakımı konusunda ders veriyordu. Bazen öbür dünyadan mesaj almamak daha iyiydi.

"Limon kokusu alıyorum. Çok temiz," dedi Wander, sesi odanın içinde yükseliyordu. "Mobilya cilası."

"Aman Tanrım. Bu Esther Teyze!" diye anons etti kalabalıktan biri.

Harika. Ne yapması gerekiyordu? Burada oturup ölmüş bir sevdiğinin aklına gelmesini mi umacaktı?

Beth.

Bu isim aklına geldi ve Riley gerildi. İhtiyacı olan son şey, Kellen'in küçük kız kardeşinin ruhunun hem ağabeyinin hem de Nick'in önünde varlığını belli etmesiydi.

"Beth yok," diye talimat verdi Riley ruh rehberlerine. Damlayan bulutlar bir kez titreşti ve Riley bunun geçmeye çalışan bir ruh olmadığını anladı. Yan yana duran ve aynı kadını düşünen Nick ve Kellen'dı. İçlerinden bir tür yoğunluk pompalanıyordu. Cevaplar için kontrollü bir çaresizlik.

Elbette kıza ne olduğunu merak ediyordu. Ama ne Nick ne de Kellen ondan *bakmasını* istememişti. Ve eğer kendine karşı dürüst olacaksa, bu tür bir psişik yükü tek başına taşımak istemiyordu.

Aşırı ısınyordu. Bulutlar gittikçe büyüyor ve parlaklaşıyor, onu içine çekiyor ve boğuyordu. Tenindeki ağır nemi hissedebiliyordu. Panikle savaşıyor, erkek arkadaşının beynindeki ruhani garaj kapısını kapatmaya çalıştı ama o kadar şaşırmıştı ki. Çok sıcaktı.

Ve şimdi bulutlarda onunla birlikte başka bir şey daha vardı. Başka biri.

Mide bulandırıcı bir düşüş ve sert bir sarsıntıyla Riley kendini Bianca Hornberger'ın dolabında, ışıltılı bir hayalete bakarken buldu.

"Bianca," diye soludu Vision Riley.

"Evet, müdürünüzle konuşmak istiyorum," diye açıkladı Vision Bianca, tırnaklarında herhangi bir kusur olup olmadığını incelerken. Olay yeri fotoğraflarında olduğu gibi giyinmişti. Yanında plastik bir torba vardı.

"Affedersiniz?"

Bianca nazıkçe elinin içine öksürdü. Ardından, dolgu maddeleri sayesinde zorlukla fark edilebilen bir kaş çatmayla ağzına uzandı. Bir sihirbazın boğazından bayrak çıkarması gibi, Bianca çok pahalı görünümlü bir tanga çıkardı. "İğrenç! Bu hiç hoş değil!" diye bağırdı. "Bir şikâyetim var ve müdürle konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Bir menajerim var mı bilmiyorum," diye itiraf etti Riley. "Belki de büyükanmemle konuşmalısın. Yanımda vücut kılları ve çim gübresi hakkında konuşan korkunç kadın o."

"Paramı geri istiyorum," dedi Bianca, Riley'nin sadece yaklaşımakta olan bir öfke nöbetinin işareti olduğunu tahmin edebileceği bir şekilde bir santim uzunluğundaki kirpiklerini kırıştırtarak.

"Ne için para iadesi?"

"Yaşam için. *Duh*. Her şey yoluna girmeye başlamıştı. Markamı oluşturunuyordum. Takipçi sayımı artırıyordum. Start Leveling Up Today konferansına biletlerim vardı. Ve şimdi her şeyin bittiğini kabul etmem mi gerekiyor?" diye alay etti. "Hak ettiğim her şeyi elde etmeye bu kadar yaklaştım ve dolabımdaki garip bir sapık her şeyi sona mı erdirecek? Ben öyle düşünmüyorum."

"Garip bir sürüngen. Onu tarif edebilir misin?"

"Hayır. Para iadesi ya da baştan alma ya da siz burada ne yapıyorsanız onu alana kadar olmaz." Bianca etraflarındaki bulutlara baktı

Dolabı çevreleyen. "Tanrım. Dekoratörünüz kim? Tutkal koklayan bir okul öncesi çocuk mu?"

"Büyükanne mi çağırırsam ve sen de ona yaşadığın deneyimden dolayı ne kadar hayal kırıklığına uğradığını anlatsan nasıl olur?" Riley bunu önerdi. Bunun gerçekten yapabileceği bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Ve Elanora'yı kafasının içine davet etmek kendi sorunlarını beraberinde getirecek gibi görünüyordu. Ama Riley bir cinayet kurbanıyla tanık olarak görüşecek donanımına sahip değildi.

"Kendin hallet." Elanora'nın sesi sanki bir lisenin dahili telefonundan geliyordu.

Tamam. Güzel. Teşekkürler, büyükanne.

"Tamam. Yani hayatının kısa kesilmesinden dolayı mutsuzsun," dedi Riley, cinayete geri dönebilecek bir konu bulmaya çalışarak.

"Bunu zaten söyledim. Şimdi bu konuda bir şeyler yap."

"Birinin cinayetini çözebileceğimi sanmıyorum." Dolapta bir şey ya da başka biri olduğunu hissetti ve asılı giysileri karıştırmak için ayağa kalktı.

"Kulüp kıyafetlerime dokunmayı bırak ve beni geri getirmenin bir yolunu bul.

Şimdi!" Bianca talep etti.

Varlık öldürücü hissettirmiyordu. Aslında, tam tersini hissettiriyordu. Sakin, soğuk, güçlü. *Tanıdık.*

"Gabe?" Riley fısıldadı.

Vision Bianca topuklarını halıya vurdu ve kan donduran bir çığlık attı.

"Ah! Tanrım! Bu da ne böyle?" Riley parmaklarını kulaklarına tıkadı.

"Okul öncesi çocuk kimmiş şimdi?"

Bianca öfke nöbetini aniden durdurdu ve kaşlarını çatı. "Senden yapmanı istediğim şeyi neden yapmıyorsun?"

"Çünkü kendini beğenmiş bir velet gibi davranıyorsun. Kendini beğenmiş veletler için bir şeyler yapmak istemiyorum."

"Ama... ama bu *hep* işe yarar. Aptal Teddy çocuklar için yer yok diye şikayet etmesine rağmen Porsche'yi böyle aldım. Çocukları gezdirebilsin diye dadıya Land Rover'ı da böyle aldım. *Ve* bunları da böyle aldım." Bianca hantal göğüslerini ellerinin arasına aldı.

"Sanırım ahirette işe yaramıyor," dedi Riley. "Seni öldüren kişiyi tanıyor musun? Belki ona musallat olabilirsin?"

"Neden zamanımı bir eziğe musallat olarak harcayayım ki?" "Yani onu tanıyor muydun?"

"Tanrım! Neden ona bu kadar takıntılısın?" Bianca bir saç uzantısını kopararak ve uçlarını yolarak sordu. "Tanrım! Sonbahar tatili için Miami'ye gidemeyeceğim! Ölüm en kötüsü!"

"Bianca, bunu sana kim yaptı?" Riley, Kellen'dan bir madalya talep etmeye karar verdi. Bu, psişik bir sivil danışman için fazlasıyla ileri gitmekti.

"Bilmiyorum. Bir adam. Solaryumdan eve geldiğimde dolabımdaydı. Hayır, bekle, kirpik salonu. Her neyse işte. Orada duruyordu, ben de 'Sen de kimsin?' dedim, o da 'Karma' dedi. Ben de 'Karma mı?' dedim. Bu aptalca bir isim.' dedim. O da 'Hiçbir şey öğrenmemişsin.' dedi. Sonra ne oldu bilmiyorum. Şimdi Miami'ye gidemiyorum ve kıyafetlerimin yarısını çoktan aldım."

"Vay canına. Bavulları boşaltmak için çok fazla şey var. Sonbahar tatili için biraz yaşlı değil misin?" Bianca tiz bir sesle bağırdı. "O kelimeyi söyleme!"

"Hangi kelime? Kırmak mı?"

"Yaşlı!" Koca memeli hayalet ellerini kulaklarının üzerine kapattı. "Ben asla yaşlanmayacağım! Beni zorlayamazsınız!"

"Artık öldüğüne göre yaşlanabileceğini sanmıyorum," diye gözlemledi Riley. Bu sözler Vision Bianca'yı neşelendirdi. "Bu doğru. Belki de o kadar da kötü değildir.

Ama yine de geri dönmem gerekiyor. Oradaki herkesi özlüyorum."

"Eminim ailen de seni özliyordur," diye yalan söyledi Riley.

"Onlar olmaz. Çok basitler. Kocam geçimini sağlamak için ne yapıyorsa onunla meşgul. Kızım karbonhidrata bayılır, düşünebiliyor musunuz? Oğlum da fena değil. Ama büyüdükçe beni daha da yaşlı gösteriyor. *Takipçilerimi* özlüyorum." Saçını savurması görüntü dolabında bir esinti yarattı.

Riley vücudundaki tüm sıvıyı terleyerek dolap halısının üzerinde bir su birikintisine dönüştürüyordu.

"Takipçilerinizi özlediğiniz için mi hayata geri dönmek istiyorsunuz?"

"Beni anlayanlar onlar. Bana ilgi gösteriyorlar. Makyajımı ve kıyafetlerimi soruyorlar. Aile gibiyiz."

"Takipçilerinizin çoğunu satın aldığınızı ve bunların sahte hesaplar olduğunu sanıyordum."

"Evet, ama *diğer* insanlar bunu bilmiyor. Ayrıca, sahte takipçilerim önemli olan yerlerde gerçkti. Yorum bölümünde beni pohpohluyorlar."

"Titus Strubinger'i tanıyor muydunuz?"

"İğrenç. Bu berbat bir isim. Hayır. Bilmiyorum ya da bilmiyordum ya da her neyse."

"Peki ya GunsNAmmoMurica?"

Bianca ince omuzlarını silkti. Göğüslerinden sadece biri kalkmıştı. "Beni sıkıyorsun."

"Tamam. RealBarbie'ye ne dersin?" "Uh, duh. O benim."

"Sen RealBarbie misin?" Riley açıklığa kavuşturdu.

"Aptal mısın, yoksa bu kadar itici olmak seni işitme engelli mi yapıyor?"

"YouTube ve Facebook'ta sahte profiller oluşturarak kendi yazdıklarınıza yorum yaptınız."

"Oh. Em. G. Çok sıkıcısın. Buna *sosyal kanıt* deniyor. Araştır."

"Sosyal kanıtın ne olduğunu biliyorum," dedi Riley. Kendini tuhaf bir şekilde sersemlemiş hissediyordu ve bir aptalın hayaletiyle birlikte dolapta ölmeyeceğini umuyordu.

"O zaman kendi sahte hesaplarınızı oluşturmanın önemli olduğunu bilmelisiniz, böylece diğer takipçilerden istediğiniz türde tepkiler bırakabilirsiniz. Takipçilerinizi size doğru türde ilgi göstermeleri için yetiştiriyorsunuz, aptal."

"Yorum bölümlerinde kendi kendinize konuşmalar mı yaptınız?"

"Başka kim bu kadar ilginç olabilir ki?"

Yüce Tanrım. Riley'nin bir galon suya, soğuk bir duşa ve yeni bir kimliğe ihtiyacı vardı. "Kanal 50'nin internet sitesinde de aynı kullanıcı adını mı kullandın?" diye sordu.

"Bazen. Kim olarak giriş yaptığıma bağlı."

Riley, "Gerçekten çok kötü yorumlar bırakmışsın," diye belirtti.

"Benim aslan, diğer herkesin koyun olarak doğmasına engel olamıyorum." Tırnaklarını incelemeye geri döndü. "Tanrım, umarım bu ölüm yerinin iyi salonları vardır. Dünkü gibi kirpik tazelemeye ihtiyacım var."

"Yani seni dolabında bekleyen bu adam. O seni tanıyordu ama sen onu tanımıyor muydun?"

"Neden sürekli onun üzerine gidiyorsun?"

"Oh, bilmiyorum. Belki de başka insanları öldürmesini engellemek için?"

Bianca homurdandı. "Başka birini öldürse bana ne? Ben zaten ölüyüm."

Riley çok yorgundu ve baş ağrısı konsantrasyonunu engelliyordu. Denemesi gereken son bir Hail Mary vardı. "Umarım en azından yakışıklı bir katil tarafından öldürülmüşsündür. Çirkin bir adam tarafından öldürülmekten daha kötü bir şey yoktur."

"Aman Tanrım. Haklısın. Bir çirkin tarafından haksız yere öldürülmem markama tamamen aykırı. Onunla asla çıkmazdım. Altı inçlik topuklu ayakkabılarımla onun kadar uzun olurdum. Ve yüzü. İğrenç! Sıradan, sıkıcı bir yüzü vardı. Onunla ilgili ilginç hiçbir şey yoktu."

"Beyaz mıydı? Dövmesi var mıydı? Size adını söyledi mi?"

"Beyazdı. Ama bronz bir beyaz değil. Fakir insan beyazı gibi."

"Beyaz fakir insan nedir?"

Bianca sanki çok açılmış gibi, "Havuzu olmayan ya da tatile çıkmayan biri," dedi.

"Kaç yaşındaydı?"

"Bilmiyorum. Ve beni sıkıyorsun."

Riley enerjisinin buharlaşıp uçtuğunu hissetti. Uzaktaki bir kalabalığın mırıldanmasına benzeyen garip bir ses duyuldu.

Sert bir çekiş hissetti ve sonra geriye doğru fırlatıldı.

"Hey! Nereye gidiyorsun? Bana bir Starbucks getir!" Bianca aradı.

"Thorn. Bebeğim, hadi. Uyan." "Nick?"

diye mırıldandı.

"İşte iyi bir kız. O güzel kahverengi gözlerini benim için aç."

Riley büyük bir çabayla önce bir göz kapağını, sonra da diğerini kaldırdı. Nick'in yakışıklı yüzü odak noktasına geldi.

"İşte benim kızım. Nereye gittin sen?"

"Neredeyiz?" diye homurdandı, etrafına bakmaya çalışarak. "Salonun zemininde."

"Lütfen bana kameraların çekmediğini söyle."

Gamzeleri onu neredeyse kör ediyordu. "Kamera yok. Gösterinin yaklaşık bir dakikasında iki kamera da aşırı ısındı. Sonra sen ve Gabe bayıldınız. Büyükannen geceyi bitirdi."

Doğrulamaya çalıştı ama Nick onu geri bastırdı ve onun kucağında olduğunu fark etti. Bu çok güzeldi. Başını çevirmeyi başardığında Wander ve Lily'nin yüzüstü yatan Gabe'in alına su ve nemli havlu tuttuklarını gördü.

Gabe onun ilgisini hissetmiş gibi Wander'ın kucağındaki başını çevirdi ve Riley'ye gülümsedi.

"İyi misin, Gabe?" diye sordu.

"Ben harikayım," dedi mutlu bir iç çekişle.

Riley, Gabe'le kendisi ve Göğüslü Bianca'yla birlikte dolaba nasıl girdiği hakkında konuşmak için bir not aldı.

Nick, "Beni endişelendirdin Thorn," diyerek onun dikkatini çekti. "Psişik olarak kaçırıldığını falan sandım." Kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Bir moron tarafından rehin alınmış gibiydim."

"Oh, güzel. Uyanmış." Riley'nin annesi görüş alanına girdi. "Al tatlım. Sana biraz su getirdim."

"Teşekkürler anne."

"Sana bunu yaptırdığım için özür dilerim Riley," dedi Blossom. "Eğer teselli olacaksa, büyükannen aşığılanmadı."

Aşığılanmadım. Altın bir yıldız ve bir başparmak oldu.

"Sorun değil." Riley bardağı boşalttı ve yarısını kendi üzerine döktü. "Ve etkilenmiş olmalı. Boş bir cinayet kurbanıyla röportaj yaptım." Yüzünü buruşturdu ve Nick'e baktı. "Kulağa ne kadar tuhaf geldiğinin farkındayım ve eğer bu çok fazlaysa, tek başına Kosta Rika'ya kaçtığın için seni suçlamıyorum."

"Seninle asla sıkıcı bir an olmaz, Thorn. Neden bu maceradan uzaklaşmak isteyeyim ki?" dedi ve onu gamzeleriyle ödüllendirdi.

Masanın altına kusmak için yuvarlanmadan önce zayıf bir gülümsemeyi başardı. "Bebeğim." İçini çekti, kızın saçlarını geriye doğru tuttu.

"Bir duşa, bir spor içeceğine ve Kellen ile konuşmaya ihtiyacım var."

8:42, 17 Ağustos Pazartesi

C Kanal 50'nin yayın stüdyosu Harrisburg'daki Altıncı Cadde'de, gürleyen demiryolu raylarının yakınındaki çirkin bir binadaydı. Riley orada geçirdiği yılların anıları yüzünü buruşturdu.

Kellen aracını çöp konteynerinin yanındaki arka otoparka çektiğinde yüzünde bir gülümseme belirdi.

Bir cesetle yaptığı konuşmadan dolayı hâlâ kendini ham hissediyordu ve üç kilo su kaybetmişti.

On iki saatten kısa bir süre sonra geçmişine geri dönmek zorunda kalmak, bir düzine kâğıt kesiğinin üzerine limon suyu dökmek gibiydi.

"H a d i Cleo," dedi Kellen, havacı gözlüklerinin arkasında sinir bozucu derecede yakışıklı ve kendinden emin görünüyordu. "İyi olacaksın."

"Bu lakabı kabul etmiyorum," diye homurdanarak arabadan indi.

Ayakkabıları asfalta değer değmez nem onu kavurdu.

Bugün görünüşüne biraz -tamam, çok- daha fazla özen göstermişti. Adı Griffin "Aptal Surat" Gentry olan birini etkilemeye çalıştığı için değil. Ama bu ofisten aşağılanmış bir şekilde ayrıldığı için. Bu, onlara onunla ilgili farklı bir son anı vermek için bir fırsattı.

Kellen binanın etrafından dolaşarak ön kapıya doğru ilerledi ve burada soğuk klima onları bir kutup ayısının Fransız öpücüğü gibi karşıladı.

Bekleme odası, Kanal 50'nin logosuyla süslenmiş tek bir cam penceresi olan vanilya bir kutuydu. Sabah ve akşam haberlerini sunan sunucuların gerçek boyutlardaki kesimleri ürkütücü bir yetenek duvarı oluşturuyordu. Griffin'inkini gördüğünde ürperdi, belli ki gerçek boyutundan daha büyüktü çünkü boyu bir metreyi geçiyordu ve ayakları normal boyutlardaydı. Odanın çevresine dağılmış bir düzine sandalyenin yarısından azı doluydu.

"Bu işe gerçekten ihtiyacım var." Bu düşünce otuzlu yaşlarında, ucuz bir takım elbise giymiş beyaz bir esmerden geliyor gibiydi. Ayağını o kadar sert sallıyordu ki ayakkabısı düştü.

"Dostum, burası çok iç karartıcı," diye düşündü iki sandalye aşağıdaki tüllü yazlık bluzlu Asyalı kadın. *"Her gün bu kapıdan geçmek için hayatımda çok fazla alkole ihtiyacım var. Belki de ailevi bir acil durum numarası yapmalıyım?"*

Köşeye sıkışmış bir kişi daha vardı, elinde bir gazete tutuyordu. Mor saçları künyenin üzerinden görünüyordu.

Kellen resepsiyondaki adama rozetini taktı ve bir dakika geçmeden Hudson adında aşırı hevesli bir personel onları doğrudan stüdyoya götürmek için ortaya çıktı.

Sabah haberleri sunucusu Griffin Gentry'nin mutfak stüdyosunda bir şefle krep yiyerek şakalaştığını görmek için tam zamanında geldiler.

Set biraz eskimiş görünüyordu. Ama onun ötesindeki stüdyo düpedüz eskimişti. Duvarların boyası soyulmuştu. Beton zeminin üzerindeki süpürgeliklerde hâlâ temizleyiciye dayanıklı küfler vardı. Kameralar ve ses ekipmanları arasında kablolar koli bandıyla bir arada tutuluyordu. Kamera 2'nin üzerinde aşırı ısınmasını önlemek için iki fan vardı.

Riley, yılların Kanal 50'ye pek de nazik davranmamış gibi göründüğünü belirtti. "Ve biz yokuz," diye bağırdı ekipten biri.

Şef, Griffin'e gülümseyerek "Bu fırsat için minnettarım," dedi. "Bu benim restoranım için çok şey ifade ediyor."

"Evet, her neyse. Makyaj! Daha fazla bronzlaştırıcıya ihtiyacım var," diye bağırdı Griffin, çocuksu, kameralar için sırtışını kaybederek. Kutusundan zıpladı ve makyaj sanatçısına doğru bir adım attı.

Kellen bir kahkahayı öksürükle gizledi. "O muydu-"

Riley başını salladı. "Ah, evet. Tüm röportajlarını bir yükseltici kutu üzerinde yapıyor." "Annesinin spreyine girmiş, aşırı büyümüş bir okul öncesi çocuğuna benziyor.

Tanner," diye gözlemledi Kellen.

"Bilmiyor muyum? Gel bakalım. Haber müdürü şurada," dedi ve iki beden büyük, buruşuk, kısa kollu ekose gömlekli bir adamı işaret etti. Hakileri en az bir aydır ütünün sıcak yüzünü görmemişti. "Adı Chris Yang. En az on yıldır Kanal 50'de çalışıyor. Çalışanlardan biri tehdit alırsa, o bilir."

Kamera ekipmanlarının ve yıpranan kabloların arasından geçerek Chris'in elinde kahvesi ve kulağında telefonuyla volta attığı yere geldiler.

"Akşamdan kalma olması umurunda değil. Gözüne damla damlatın ve altmış saniye boyunca kameraya gülümsemesini sağlayın," dedi bağlantıyı kesmeden önce.

"Chris Yang?" Kellen sordu.

"Evet. Bir saniye." Chris parmağını kaldırdı ve bir not kaydetmek için telefonundaki bir uygulamayı çağırdı. "Hatırlat da yerel rehabilitasyon kliniklerine bakayım. Ayrıca Malcolm Gentry kokteylleri servis eden yirmi iki yaşındaki şehir kulübü kızlarını işe almayı bırakmamı da hatırlat." Notu kaydettikten sonra telefonunu haki pantolonunun kargo cebine yerleştirdi.

"Şu anda bir gösterinin ortasındayız. Resepsiyondan tur için kayıt yaptırabilirsiniz."

Kellen rozetini çıkardı. "Ben cinayet masasından Dedektif Weber. Size birkaç sorum olacak."

Chris'in gözleri büyüdü ve nefesi gergin bir kahkahayla dışarı çıktı. "Ben mi? Ha. Bir cinayet dedektifinden sorular mı? Hadi ama. Bu bir şaka, değil mi? Seni bu işe reklamcı Clarence mı soktu?"

Kellen sert bir sesle, "İki cesedin şakası olmaz," dedi.

"Kahretsin. Evet, tabii. Tabii. Şüpheli miyim? Bekle, eğer olsaydım bana söylemezdin. Dinle, sabah programında on beş dakikam daha var. Ses kabininde takılabilir misin?"

"Sorun değil," dedi Kellen.

"Vay anasını." Chris'in bakışları sonunda Riley'nin üzerine indi. "Seni tanıyorum!"

Burada sıradan bir metin yazarıyken neredeyse her gün etkileşim halindeydiler. Onu tanısa iyi olur.

Riley soğukkanlı ve profesyonel bir tonda, "Selam Chris," dedi.

"Maviye boyanmadığın ve bir kurşun yarasından dolayı kanaman olmadığı için seni tanıyamadım."

Doğru ya. Çeşme saldırısı. Haber ekibi silahlı çatışmadan ve Bayan Penny'nin araçlı saldırı girişiminden birkaç dakika sonra gelmişti.

kasıtsız adam öldürme. Griffin'in acınası eski karısı olarak bilinmekten iyidir diye düşündü.

"Sonunda bir röportaj için mi buradasınız?" Chris panoyu havada asılı duran yapım asistanının elinden kaptı ve ona ters ters baktı. "Yemin ederim bunu benimle konuşmadan çekim programına sokmaya çalışılırsa-"

"Riley resmi bir görevle burada," diye açıkladı Kellen.

"Moladan dönmesine otuz dakika var," diye uyardı biri.

Griffin kendini bronzlaştırıcı fırçadan uzaklaştırdı ve haber masasına oturdu.

Yardımcı sunucu Valerie kuru bir sesle, "Bize katılmanız ne güzel," dedi. Griffin yüzünü buruşturdu. "Bize katılmanız ne güzel," diye taklit etti.

Riley temelinin birkaç yerden çatladığını ve Valerie'nin kameraya attığı memnun bakışı fark etti.

"Polislerle mi çalışıyorsunuz?" Chris onları ses kabinine doğru yönlendirerek sordu. "Bu büyük bir dava mı? Bu, departmanın medyumları işe aldığı anlamına mı geliyor? Kamera önünde konuşmak için vaktiniz var mı?"

"İçinde yaşa. On...dokuz..."

İkisini de ses stüdyosuna sokup kapıyı kapatmadan önce bir cevap beklemedi.

Burada çalıştığı zamana kıyasla kabinde daha az insan vardı. Ekipman aynıydı ve yıpranmışlıktan çok daha kötü görünüyordu. Düğmeler kırılmıştı. Ampuller değiştirilmemişti. Ses mühendisi bir sandalyenin üç tekerleği üzerinde dengede duruyordu çünkü dördüncü tekerlek eksikti.

Haber işi, televizyon ve filmlerin gösterdiğinden çok daha az çekiciydi. Bu, yetişkinliğin pek çok hayal kırıklığından sadece biriydi.

Riley kendini köşeye sıkıştırdı ve yoldan uzak durmaya çalıştı. "Tekrar hoş geldin Harrisburg! Sizi son bir kez daha Valerie kameraya neşeyle, "Hava çok güzel," dedi.

Burada bir yıl daha çalışmak zorunda kalırsam, kendimi köprüden aşağı atacağım.

Riley bu serseri düşünceyle s ı ç r a d ı ve sonra aklına bir başkası geldi. *Yakında her şey bitecek.*

O Gentry sansarının suratının ortasına bir kafa atmak isterdim.

Riley huzur içinde iyileşebilmek için ruhani garajının kapılarını bugünlük kapatmak istemişti ama medyum olmasının tüm amacı

Sivil danışman psişik bir şeydi.

Etrafına bakındığında, düşüncelerin kimden geldiğini anlayamadı. Sanki görünmez bir depresyon pelerini tüm stüdyo personelinin üzerine yapışmıştı.

Homurdandı ve Griffin Gentry'nin kamera karşısında gerçek bir çocuk gibi davranmasını izledi.

Griffin, doğal olmayan beyaz dişlerini kameraya göstererek, "Güzel hava durumu kızımız Bella Goodshine'ın yanına gidelim," dedi. "Bella, bugün bizim için neyin var?"

Kameralar bir başka dekolte pembe bluz giymiş Bella'yı gösteriyordu. Kalın, sarı saçları sosis halkası büyüklüğünde bukleler halinde şekillendirilmişti. "Evet, yakışıklı, bugün senin için *kalp gözlerim* var!" Bella cıvıladı, parmaklarıyla bir kalp yaptı ve yüzüne doğru tuttu. "Ve olası dolu hasarıyla birlikte şiddetli gök gürültülü fırtına ihtimali!"

Valerie masanın altında kusma taklidi yaptı. Riley ondan çok hoşlandığına karar verdi.

"Bugünlük bu kadar. İyi Pazartesi'ler Harrisburg," dedi Valerie kameraya.

"Bizim ailemizden sizinkine, Kanal 50 gününüz kutlu olsun" diyen Griffin, alamet-i farikası olan göz kırpması ve selamlama hareketini kameraya yaptı.

"Git kendini becer."

Bu son düşünce aynı anda birkaç zihinden gelmiş gibiydi.

Kattan biri "Ve biz çıktık," diye anons etti.

Chris gürültülü bir gıcırtyla kapıyı açtı ve onlara dışarı çıkmaları için el salladı.

Onu bir dizi metal kapıdan geçerek tuvaletlerin önünden geçen penceresiz bir koridorda takip ettiler.

Koridor, satış, reklam ve bir avuç metin yazarının yer kapladığı bölmelerden oluşan pis bir odaya açılıyordu. Oda bir tür çatı sızıntısından zar zor kurtulmuş gibi görünüyordu. Birkaç tavan döşemesi eksikti ve kalanlar da kirli bir kahverengiye boyanmıştı.

Chris köşedeki kapının kolunu salladı ve açmak için bir tekme attı.

"Mütevazı evime hoş geldiniz," dedi.

Teknik olarak bir köşe ofisti, ancak blok duvarlı, penceresiz odanın tek çekici özelliği, rüzgârdan yeterince uzak olmasıydı.

Tuvaletler sorunlu tesisattan dolayı lağım gibi kokmuyordu.

Chris, kâğıtlarla, biblolarla ve karısının ve çocuklarının neye benzediğini unutmaktan endişe ediyormuş gibi görünen yeterince aile fotoğrafıyla kaplı bir masanın arkasında oturuyordu.

"Oturun," dedi ve karşısındaki iki vinil sandalyeyi işaret etti.

Oturdular ve Kellen iki fotoğraf çıkardı. "Bianca Hornberger ya da Titus Strubinger'i tanıyor musunuz?" diye sordu ve fotoğrafları uzattı.

Chris onları yan yana tuttu ve kaşlarını çattı. "Hornberger dolaptaki ceset, değil mi?"

"Bu doğru," dedi Kellen.

Riley şaşırmamıştı. Chris hayatı boyunca yerel haberler yapmıştı. Son yirmi yılda şehirdeki tüm cinayet kurbanlarının isimlerini ezbere söyleyebilirdi.

"Bu adam bir zil çalmıyor. Neşeli birine benziyor."

Riley fotoğrafa baktı. Strubinger kamuflaj pantolon giymiş ve üzerinde sayısız lekeyle süslenmiş bir Don't Tread on Me tişörtü vardı. Gür bir sakalı, dağınık saçları ve çatık kaşları vardı. "O da mı öldü?"

Kellen başıyla onayladı. "Her iki kurban da Kanal 50'nin web sitesinde ve sosyal medya hesaplarında aktif görünüyor."

"Nasıl aktif?" Chris sordu.

"Her ikisi de bu kullanıcı adlarıyla makaleler ve paylaşımlar yapmışlar," dedi Kellen, masanın üzerinden başka bir kâğıt parçası kaydırarak. "İkisi de agresif bakış açılarını ifade ediyor."

"Çocuğunuzun devlet okuluna gitmesine izin verdiğiniz için korkunç bir annesiniz. Ne olacağını sanıyordun ki? Tabii ki kafeteryadaki vasatın altındaki öğle yemeğinde boğulacaktı. Umarım bir sonraki yemeğinde boğulup ölürsün," diye yüksek sesle okudu Chris. "Evet, bu bizim yorumlarımız için doğru gibi görünüyor."

Kellen, "Bu Bianca Hornberger'in bir öğrencinin Heimlich manevrasıyla başka bir öğrencinin hayatını kurtarmasıyla ilgili bir makaleydi," dedi.

Chris bir sonrakine geçti. "Amerika Birleşik Devletleri kadınlara hitap etmek için kurulmadı. Beyaz erkekler için ve beyaz erkekler tarafından inşa edildi. Mirasımızı hatırlamanın ve geri kalanlara hizmet etmek için burada olduklarını hatırlatmanın zamanı geldi." Kıkırdadı. "Bu adam annesinin bodrumunda yaşayan bir tipe benziyor."

"2 Ağustos gecesi neredeydin?" Kellen sordu.

Chris'in kaşları alnını tırmaladı. "Oh, kahretsin. Gerçekten annesiyle mi yaşıyordu? Yemin ederim bunu bilmiyordum çünkü onu ben öldürdüm. Dünyada olup biten her şey hakkında kendi fikirlerinin gerekli olduğunu düşünen -bu terimi gevşek kullanıyorum- türden insanlar hakkında bir fikir sahibi oluyorsunuz."

"2 Ağustos gecesi neredeydin?" Kellen tekrarladı.

Chris fotoğrafları akrepmiş gibi bıraktı ve bir ajanda çıkardı.

"Görünüşe göre saat altıya kadar kurgu odasıdaydım. Oğlumun futbol maçına gittim. Buraya dönerken arabaya servis yapan Popeyes'tan bir şeyler aldım ve saat ona kadar birkaç tanıtım filmi çektim. Sonra eve gittim, iki bira içtim ve eşimle birlikte kanepede *Outlander* izlerken uyuyakaldım."

Kellen hiçbir şey söylemedi. Chris'in alnından ter boşandı. "Peki ya yedinci Ağustos'ta gün içinde?" Riley araştırdı ve eğlenceye katıl.

Kellen'in onayını hissetti.

"Ben buradaydım. Ben her zaman buradayım," dedi ve etrafındaki genel kaosu işaret etti. "Sabah beşten ona kadar stüdyoda olurdum. Sonra akşam altıya kadar normal bir iş günüydü."

"Tamam," dedi Kellen.

"Tamam 'Sana inanıyorum' mu, yoksa tamam 'Tutuklama emri çıkartıyorum' mu?" Chris sordu.

"Tamam, mazeretleriniz kolayca doğrulanabilir," dedi Kellen. "Devam edelim.

Personelinizden herhangi biri yakın zamanda tehdit aldı mı?"

Chris ellerini açtı. "Biz haberiz, dostum. Herkes bizden nefret ediyor." Yorumların yer aldığı çıktıyı işaret etti. "Bütün gün, her gün bu saçmalıklarla karşılaşırız. Birine anonimlik bahanesi bile verseniz, korkunç bir insana dönüşüyor. Ninem internette Papa'yı tehdit etse şaşırmazdım."

"Peki ya postadaki garip paketler?" Riley sordu.

Chris güldü. "Nasıl tuhaf?" Onu işaret etti. "Nasıl olduğunu biliyorsun. Burada çalıştın. Griffin zevksiz sapıklardan haftada en az iki çift iç çamaşırı alıyor. Bella hayranlarından evlilik teklifleri, mücevherler ve bedava kıyafetler alıyor. Sadece geçen ay polis çağırmak zorunda kaldığımız iki şüpheli kutu oldu. Biri hasarlı bir kuru makyaj şampuanı sevkiyatı çıktı. Diğerinde ise bir ahmak karbonatı poşetlemiş ve 'Amtrak tarafından zehirlendiğimizi' iddia eden bir notla birlikte postalamış."

Chris bu kez güldüğünde, bu, sınıra yakın olmaya alışmış bir adamın sesiydi.

"Ama tıkaç paketi yok mu?" Riley, ayrıldığından beri Kanal 50'de işleri daha da kötüleştirecek ne olduğunu merak ederek bastırdı.

"Ne tür şaka paketleri? Şu penis şeklindeki sakızlı şeker paketleri gibi mi?" diye sordu.

Kellen ona, "Bunu bilmemiz gerekiyor," dedi. "Personelinizden bazılarıyla konuşmak istiyoruz. Online tehditlerin hedefi olmuş herhangi biriyle. Online hesaplarınızla ilgilenen herkesle."

Chris elindeki panoya bir göz attıktan sonra onu omzunun üzerinden attı. "Tabii. Neden olmasın? Kim bir programa bağlı kalmak ister ki? Siktir." Masa telefonunu eline aldı. "Hudson, bir kahve alabilir misin? Bir şey ister misiniz?"

Riley: Bu vesileyle beni işe aldığınız için teşekkür etmek istedim, böylece artık küflü, ruh emici cehennem çukurlarında çalışmak zorunda kalmayacağım.

Nick: İyi gidiyor, ha?

Ruhumun yakınlıktan öldüğünü hissediyorum.

Nick: "Ruhuna" daha sonra hayat vereceğim. "Ruh" derken pantolonunu kastediyorum. Rupley'nin ikinci kuzeninin nehir kenarındaki kulübesini kontrol etmeye gidiyoruz.

Riley: Pantolonum ve ben dört gözle bekliyoruz. Sence Rupley'i orada bulacak mısın?

Hayır. Ama Jimmy Amca balık havasını koklasın diye cipini alıyorum.

17 Ağustos Pazartesi, sabah 9:24

"C kremalı eski demleme?"
Riley, sıska ve çelimsiz Hudson'ın uzattığı bardağı aldı.
Hippi ile inek arasında bir yerdeydi.
Büyük boy gözlükler, dar pantolonlar ve
görünür çoraplar. "Teşekkürler," dedi.
"Sorun değil. Hepsi işimin bir parçası," dedi neşeyle ve konferans
odasının kapısından hızla çıktı.
Ahhhh, yeniden genç ve saf olmak, diye düşündü.
"Bu Chance Banks, Kanal 50'nin avukatlarından biri," dedi Chris,
şakaklarında gümüş kanatları ve iki bin dolarlık takım elbisesi olan orta
yaşlı beyaz bir adamı tanıtarak. "Görüşmelerde o da yer alacak."
Chance Banks para ve çok pahalı bir kolonya gibi kokuyordu. Ama
Riley halıdan yayılan küflü gizemli kokuyu örtmeye yardımcı olduğu için
aldırmadı.
Burnu seğirdi ve kendini psişik eğitim kampı sırasında gördü, Burt uzun
otların arasında koşturuyordu, çürüyen yol leşlerinin ve çöplerin tatlı
kokuğu havaya yayılıyordu.
Ve sonra yıpranmış halı ve bantlanmış sandalyelerin olduğu konferans
odasına geri döndü.

"İlk olarak Valerie Edmonds, sabah programı sunucusu," dedi Chris.

Valerie spor kıyafetleriyle odaya girdi. Yüzü artık makyajsızdı, koyu renk saçlarını geriye at kuyruğu yapmıştı.

Valerie her iki kurbanı da tanııyordu ve Riley'nin sağlıklı bir kural olduğunu düşündüğü çevrimiçi yorumları asla okumadı.

"Bakın, ben sabah haberlerinde kendini ciddiye alan ve seks bebekleri gibi giyinmeyen Siyah bir kadını. Elbette tehditler alıyorum" dedi. "Çoğu yanlış yazılmış ve en fazla beşinci sınıf düzeyinde dilbilgisi," diye ekledi Chris. "Ekibimizin ciddi bulduğu tehditleri yerel makamlara iletiyoruz."

"Kaç tane tehdit iletiyorsun?" Riley sordu.

Chris gözlerini kısarak tavana baktı. "Çok değil. Belki haftada sadece sekiz ya da dokuz."

"Tehditlerle ilgili soruşturmalardan herhangi bir sonuç çıktı mı?" Kellen sordu.

"Sen söyle. Oturduğum yerden, herhangi bir işlem yapılan tek şey Gizli Servis'e iletilen ifadeler gibi görünüyor. Eğer sıradan bir insansanız ve başka bir sıradan insan hakkında ileri geri konuşuyorsanız, birileri avukat tutana kadar hiçbir tepki görmeden internette istediğiniz her şeyi söyleyebilirsiniz."

Chance, "Bu insanların kim olduklarını ve nerede yaşadıklarını anlamak zor değil," dedi. "Ancak internette kötü davranışlarda bulunan kişilerin çoğunun dava açmaya değecek bir şeyi yok. Bu genellikle yasal işlem başlatmaya değip değmeyeceğine bağlıdır."

Bu iç karartıcıydı.

Kellen, Valerie'den izin almadan önce birkaç standart soru daha sordu.

"Sırada Armand Papadakis var," dedi Chris, panosuna bakarak.

Riley Armand'ı Kanal 50'deki günlerinden hatırlıyordu. Yüzünde her zaman bir gülümseme ve gömleğinin cebinde bir paket Twizzlers olan posta odası şefiydi.

Ama bir elinde pistonla odaya dalan adam gülümsemiyordu.

"Pastalı sürpriz bir doğum günü partisi olsa iyi olur," dedi.

Chris ona, "Bütçe kesintileri nedeniyle artık personelin doğum günü partilerini yapmıyoruz," diye hatırlattı. "Mutlu yıllar."

edilen her paketin içinde ne olduğunu tahmin etmemi mi istiyorsunuz?"
Armand haklı olarak öfkelendi.

"Twitter'ı kastediyor," diye ekledi Chris yardımsever bir şekilde.

Kellen masaya bir kartvizit uzatarak, "Bay Papadakis, eğer istasyondan herhangi biri bir şaka paketi alırsa, bunu bilmemiz gerekir," dedi.

Armand karta ters ters baktı. "Bunu sorumluluklar listeme ekleyeceğim. Şimdi izin verirsiniz, değiştirmem gereken pisuvar kekleri var."

"Sıradaki kim?" Kellen sordu.

"Merhaba!" diye cıvıl cıvıl bir ses duyuldu.

Bella, muhtemelen Armand'ın iki aylık maaşından daha pahalıya mal olan beş inçlik ince topuklu ayakkabılarıyla odaya girerken Riley nefesinin altından, "Öldür beni," diye mırıldandı.

"Bella, otursana. Bu iyi insanların sana birkaç sorusu var," dedi Chris sanki okul öncesi bir çocuğa hitap ediyormuş gibi.

Bella oturmak yerine masanın etrafında zıpladı ve Kellen'a sarıldı. "*Seni dün geceki seanstan hatırlıyorum. Çok düşünceli görünüyordun!*" Kellen'ın burnuna vurdu ve Riley soğuk birasını yudumlarırken boğuldu.

Riley'ye döndü ve kollarını uzattı. "Merhaba! Ben Bella."

"Ciddi misin?"

Chris gözlerini kapatarak, "Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

Kellen, "Bayan Goodshine, sanırım Riley Thorn ile zaten tanışmıştınız," dedi.

"Birkaç kez," diye mırıldandı Riley.

Kellen başıyla kapıyı işaret ederek, "Bayan Thorn, neden gidip şu işi takip etmiyorsunuz?" dedi. "Buradan uzağa."

Mesaj alındı. "Evet. Elbette. Bunu yapabilirim." Bella'nın kucaklayan kollarından kaçtı ve odadan aceleyle çıktı.

Boğazında biriken hüsrân çılgılığını atmadan önce kadınlar tuvaletine kadar gelebilmişti. Lavabonun altındaki çöp kutusuna bir tekme attı. Çöp kutusu çoktan ezilmişti ve buraya kaç çalışanın sadece kendi sinirlerini atmak için geldiğini merak ediyordu.

Telefonu çaldı. Arayan Jasmine'di.

"Bana bugün içki içeceğimizi söyle," dedi en yakın arkadaşı, hiçbir şey söylemeden.

Riley, "Medyumun ben olduğumu sanıyordum ama sen aklımı okudun," dedi.

"Şu psişik şakalara bak."

Riley istismar edilmiş çöp kutusuna baktı. "Evet. Benim için iyi. Neden öğleden önce alkole ihtiyacın var?"

"Az önce mahkemede *bir torun için iğrenç bir bahanenin içini* boşalttım."

Cümlelerin bir kısmını bağırarak söylemesine dayanarak Riley, arkadaşının karşı tarafla aynı anda adliyeden ayrıldığını tahmin etti.

"Güzel. Belki de arabasını parçalamamayı düşünmelisin, tamam mı?" Griffin, Riley ile çıplak Bella Goodshine'ı basarak düğün fotoğraflarıyla burnunu kırdığı için Riley'ye açtığı hukuk davasını kazandığında, Jasmine adliyeden çıkmış ve Griffin'in engelli alanına park etmiş arabasına doğru sürmüştü.

"Bu yüzden gündüz içiyoruz. Böylece onun *aptal suratını* dağıtmamı engelleyebilirsin! Bana ne zaman gelebilirsin? Margaritaları hazırlayayım."

"Şu anda Kanal 50'deyim."

Bir süre uğursuz bir sessizlik oldu. "Tekila aşkına, neden oradasın? Bekle! Griffin öldü mü?"

"Hayır. En azından henüz değil. Resmi polis işleri için buradayım."

"O zaman toparlan ve buraya gel. Yasemin Günü İçki Fantezisi düzenliyoruz, böylece insanların *bencil, küçük penisli pislikler* olmasını unutabiliriz!"

Riley bağlantıyı kesti ve görüşmelere yeniden katılabilecek kadar iyi hissettiğine karar verdi. En azından koridora çıkana kadar.

"Vay, vay, vay. Bu benim eski karım değil mi?"

Riley yavaşça döndü ve Griffin'in ona şehvetle baktığını gördü. "Ne istiyorsun Griffin?" diye sordu ihtiyatla.

Memeleri büyüdü mü?

İğrenç. Eski kocası açıkça göğüslerine hayranlıkla bakıyordu. Birden Armand'a arabasına kaka yaptığı için doğum günü pastası almak istedi.

"Göğüslerime bakmayı kes."

Ellerini havaya kaldırdı. "Ben yakında evlenecek bir adamım."

"Bella'nın poposuna bakmaktan çok daha fazlasını yaptığında evli bir adamdın."

"Riley, her şeyi açıkladım. Ben bir erkeğim. Erkekler görsel yaratıklardır. Çekici bir dişi gördüğümüzde yüzyıllardır süregelen DNA'yla savaşmanın bir anlamı yok. Sadece kabullenmen gerekiyor."

"Bütün erkekler böyle değildir, seni evrimleşmemiş amip."

Alay etti. "Elbette öyleyiz. Aksini söyleyenler henüz yakalanmadı."

"Sen bir pislisin."

"Kıçtan bahsetmişken, seninki o pantolonun içinde harika görünüyor. Squat mı yapıyorsun?"

"Göğüslerim, kığım ve aradaki her şey artık seni ilgilendirmiyor. Tabii erkek arkadaşımın kamera karşısında suratına bir yumruk daha atmasını istemiyorsan."

Griffin dudak büktü. "Sana iltifat ediyorum. Neden kadınlar artık içten bir iltifatı kabul edemiyor? Bugün ve bu çağda, birinden daha fazla ezilen birini görmek isterdim."

"O cümleyi bitirirsen, pişman olmanı sağlarım."

"Bakın. Savaşta olmamız için bir sebep yok. Sen mutlusun. Ben de mutluyum. Düşman olmak zorunda değiliz."

"Arkadaş olmak mı istiyorsun?" Riley bu kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordu.

Başını geriye attı ve güldü. "Ah, aptal kız. Hayır. Tabii çıkar ilişkisi olan arkadaşlardan bahsetmiyorsan."

Onun aptal suratına bir tokat atmamak için kollarını kavuşturdu. "Çıkarları olan arkadaşlar mı?" diye tekrarladı.

"Evliliğimizin yürümemiş olması bir anlaşma yapamayacağımız anlamına gelmez." Zarif parmaklarını kızın kolundan omzuna doğru dans ettirdi.

Aptalların düşünceleri her zaman yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkardı. Griffin onu çıplak hayal ediyordu.

Riley onun elini tuttu ve sahte bir gülümseme takındı. Bunu iyiye işaret olarak algıladı ve dudaklarını ıslatarak bir adım daha yaklaştı.

"Griffin?" Riley tatlı tatlı konuştu. "Evet?"

"Eğer bana bir daha dokunursan, parmaklarını koparır ve burnuna öyle bir sokarım ki, onları çıkarmak için bir cerraha ihtiyacın olur."

Geri çekildi. "Tehditlere gerek yok. Cömert bir teklif yaparken olmaz."

"Beni ortak bir iş arkadaşımızla aldatan, sonra da kovulmama neden olan ve haklı olarak burnunu kırdığım için bana dava açan eski kocam benimle ilişki yaşamayı teklif etti," dedi Riley yüksek sesle ve odacık çiftliğindeki birkaç kafa onlara doğru döndü. "Bu cömert bir teklif değil."

Griffin ilgiye ve yaptıklarının yanına kâr kalmasına o kadar alışmıştı ki, onu susturmaya çalışma zahmetine bile girmedi.

"Hadi ama Riley. Birlikte iyiydik. Hatırlamıyor musun? Hatırlıyorum. Özlüyorum. Bizi özlüyorum. Seninle evli olmayı değil. O zaman

korkunç. Gerçekten de mantıksız beklentileriniz varmış." Güldü. "Ama eskiden dilinle yaptığın o şeyi özlüyorum-"

Ona tokat atmadı. Ama onu boyun bağından tuttu ve daha yakına sürükledi.

"Saldırganlığını çekici buluyorum," diye mırıldandı. "Daha sert çek."

"Beni iyi dinle, seni yeteneksiz, hayatın buna bağlı olsa bile orgazm olamayan bok çuvalı. Eğer benimle bir daha bu şekilde konuşursan, o şen şakrak müstakbel gelinine koşa koşa gider ve ona her şeyi anlatırım. Sonra da hayatını mahvetmesi için bir avukat tutmasına yardım ederim."

"Selam, tatlım!"

"Bella, bebeğim!" Griffin hışırdarak Riley'nin elinden kurtuldu. Yüzü kıpkırmızıydı. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

Bella'nın bir karış uzunluğundaki kirpikleri koridorda bir esinti yaratacak kadar sert çarptı. "Hiçbir fikrim yok," diye kıkırdadı. "Ne zamandır burada duruyorsun?"

Riley'nin aniden dünyanın başka bir yerinde olması gerekiyordu. Fiziksel olarak bu ikisiyle aynı mekânı paylaşmaya dayanamazdı.

"Bay Gentry," dedi Kellen kapıda belirerek. "Birkaç dakikanızı rica ediyoruz." Riley'ye doğru bir bakış attı, sonra başını salladı. *Git buradan, Thorn. Başka bir cinayet için vaktim yok.*

"Ben lobide bekleyeceğim," dedi ve hışımla çıkıp gitti.

Büyük bir heyecanla lobiye girdi ve olduğu yerde durdu.

"Bayan Penny?"

Gazete, komşusunun yüzünü örtmek için tekrar havalandı.

"Seni spor bölümünün arkasında görebiliyorum," dedi kuru bir sesle.

Bayan Penny isteksizce gazeteyi bıraktı. "Ben olduğumu nereden anladın?"

"Çünkü mor saçlarını gördüm. Ve yüzünü. Burada ne işin var?"

"Kim? Ben mi?" Kadın kendini işaret etti.

"Evet, seni. Peki neden takım elbise giydin?"

Bayan Penny'nin üzerinde kalın omuzlukları ve kruvaze ceketinde pirinç düğmeleri olan ince çizgili bir pantolon vardı. Ortopedik ayakkabıları rugandı.

"Belki de bir iş başvurusunda bulunuyorumdur," diye burnunu çekti kadın.

Riley'nin burnu seğirdi. "Ya da belki beni takip ediyorsundur."

"Jedi akıl numaralarını üzerimde kullanman hiç adil değil!"

"Siz ikiniz bunu dışarıda halledebilir misiniz?" diye tısladı resepsiyondaki adam, masa telefonunun ağızlığını kapatarak. Riley diğer uçtan birinin bağırdığını duyabiliyordu.

"Tabii. Özür dilerim. Gidelim, Stabby McGee."

Bayan Penny sandalyeden kalktı ve Riley'nin arkasından topallayarak kapıdan çıktı.

"Ne zamandır beni takip ediyorsun ve neden?"

Bayan Penny bastonuyla sandviçinin ıslak kalıntılarını itti ve suratını astı. "Seni takip ettiğim ve yakalanmadığım tüm zamanlar için kredi istiyorum. Bir medyum gözetlemek adil değil."

O anda Riley'nin aklına geldi. "Nick seni beni takip etmen için tuttu."

"Büyükanne donuna girme. Adam vurulma olayından sonra biraz aşırı korumacı davranıyor sadece." Komşusu bastonuyla ekmeğin kabuğunu yakaladı ve sokağa fırlattı. Bir çift şişman güvercin sandviçin üzerine üşüştü.

"Başkan Flemming'den beri beni mi takip ediyorsun?" Riley çığlık attı. Ürkmüş güvercinler bir tüy ve dışkı bulutu içinde uçup gittiler.

"Belki," dedi yaşlı kadın inatla. "Yaptığım tek şey bu değil. Nick aptal değil. Kimse kuşları besleyen yaşlı kadına bakmaz. Beni birkaç gözetleme işinde kullandı. Ben sadece Santiago yanında değilken seni takip ediyorum."

Birkaç cesur güvercin sandviçe geri döndü.

Riley şakaklarını ovuşturdu. "Kafede bir mafya olayının ortasında olduğumu böyle mi anladı?"

"Şey, o ve telefonunu takip ediyordu."

"Ne oldu?" Bu kez güvercinler uçup gitme zahmetine katlanmadılar.

"Ne? Birçok insan bunu yapıyor. Torunumun ailesi onunkini takip ediyor."

Artık okulu asmadığından ve Hot Topic'in arkasında ot içmediğinden eminim."

"Evet, çünkü o reşit değil ve onlar da ailesi," diye bağırdı Riley. "Ben yetişkin bir kadını ve erkek arkadaşım beni takip ediyor."

"Bunu sizi korumak olarak düşünmeyi tercih ediyor. Takip etmenin ağır para cezaları ve olası hapis cezaları var," diye açıkladı Bayan Penny.

"Peki ne yapacaksın? Beni takip edip ona rapor mu vereceksin?"

Omuz silkti ve bir parça eski peynir için çıkan güvercin kavgasını izledi.

"Hemen hemen. Söylemeliyim ki, senin gibi görünen genç bir kız için

ve psişik şeylere sahipse, hayatın oldukça sıkıcıdır."

Riley alınmıştı. "Affedersiniz! Bu yaz vuruldum ve birkaç kötü adam yakaladım. Bu sıkıcı değil."

Bayan Penny ellerini kaldırdı. "Sadece söylüyorum. Kendinize Nicky Santiago gibi bir adam buluyorsunuz ve her akşam bir grup yaşlıyla erkenden yemek yiyorsunuz. Siz ikiniz evdeki yaşlılar gibi davranıyorsunuz."

Riley komşusunu sentetik yakasından yakaladı. "Sıkıldı mı? Sıkıldığını söyledi mi? Daha fazla heyecan mı istiyor?"

Bayan Penny onun ellerini itti. "Sakin ol, Cray-cray. İkinizin de yaşlı bunaklar gibi davrandığınızı söylüyorum. Beş yaş daha genç olsaydım, otuzlu yaşlarımın eklem hareketliliğine sahip olsaydım ve Santiago gibi bir adam olsaydı? Oturma odasına bir seks salıncağı kurardım. Anlarsınız ya."

Bayan Penny'nin kayışı pek de ince değildi. "Ew."

"Gençlik aptallar için heba olur. Peki, şimdi nereye gidiyoruz?" "Hiçbir yere gitmiyoruz. *Sen* eve gidiyorsun."

Bayan Penny saatine baktı. "Yapamam. Patron adam bana bugün dört saat için ödeme yaptı. Artık beni tanıdığınıza göre sizinle gelebilirim."

"Bu durumdan hiç memnun değilim."

"Bunu raporuma not edeceğimden emin olabilirsiniz."

Lobinin düzensiz havalandırmasına döndüklerinde Riley Bayan Penny'ye, "Burada bekle," dedi.

Binanın derinliklerine geri döndü ve bulduğu ilk boş ofise adım attı. Resepsiyonu aradı.

"Affedersiniz," dedi Riley. "Lobideki yaşlı kadın biraz garip görünüyor. Şeker hastası olmasından ya da kafasının karışık olmasından endişeleniyorum. Bir iş görüşmesi yaptığını söyledi ama seksen yaşlarında ve kendi kendine mırıldanıp duruyor."

"Bilgi için teşekkürler. Muhtemelen sokağın aşağısındaki Golden Years Kreşi'nden çıkıp gitmiştir," dedi resepsiyonist. "Yetkilileri arayacağım."

"Harika! Teşekkürler," dedi Riley ve telefonu kapattı.

"Bu da neydi şimdi?" Kellen koridora geri adım attığında sordu.

Riley, "Sadece eski bir işi hallediyordum," dedi.

17 Ağustos Pazartesi, 11:26

Jasmine Patel, şehrin muhteşem manzarasına ve çatı bahçesine sahip iki yatak odalı gösterişli bir dairede yaşıyordu. Kellen arabasını arabanın yanına çektiğinde Jasmine elinde bir sürahi margarita ile kaldırımında bekliyordu.

kaldırım.

Riley araçtan indiğinde "Bu açık bir konteyner sayılır, Bayan Patel," dedi.

"Öyleyse tutuklayın beni, dedektif," diye karşılık verdi Jasmine. "Beni kışkırtma."

Ona daha küçük bir adamı yakacak bir bakış gönderdi ama bu sadece polisin ukala bir sırıtışıyla sonuçlandı.

"Hoşça kal," diye tersledi Jasmine.

Kellen kaldırımdan hızla uzaklaşmadan önce ikisine de küçük bir selam verdi.

Jasmine Riley'ye dönmeden önce nefesinin altından, "Gösteriş yapıyorsun," diye mırıldandı.

Karıştırıcıyı oynattı. "Nasıl gitti?"

"Aslında bütün bir sabahı hiçbir şey bilmeyen insanlarla görüşerek ve duygusal yaralarımı yeniden açarak geçirdik."

"O zaman bu tekilaya kötü kaltakların kim olduğunu gösterelim."

Jasmine'in dördüncü kattaki dairesi modern ama bir o kadar da kadınsıydı. Tabandan tavana pencereler Harrisburg şehir merkezini çok iyi bir şekilde görüyor ve beton zemini güneş ışığıyla dolduruyordu. Derin minderleri ve bir düzine renkli kirlentiyle iki beyaz kanepeler, kısa, yatay gazlı şöminenin önünde karşılıklı duruyordu.

"İç tasarım konusunda bu kadar iyi bir zevke sahip biri nasıl oluyor da böyle berbat erkeklerle çıkabiliyor?" Riley merak etti.

Jasmine ona metal pipetli büyük bir kavanoz uzattı. Kavanoz ağzına kadar margarita karışımıyla doluydu.

"Bu Patel kadınlarının laneti."

"Ama baban harika biri," diye belirtti Riley, büyük bir yudum aldı ve buz gibi alkolün boğazını rahatlatmasına izin verdi.

"Tüm Basil-Thorn kadınları psişiktir. Ve tüm Patel kadınları aradıkları kişiyi bulmadan önce birkaç korkunç erkeği sistemlerinden atmak zorundadır."

"Sistemin sıfırlanmadan önce daha kaç tanesinden geçmen gerektiğini düşünüyorsun?" Riley alay etti.

Jasmine dilini çıkardı ve koltuklardan birine çöktü. "En az yarım düzine daha. Sticks Strubinger beni grubunun başçısıyla tanıştırdı ve önümüzdeki hafta sonu drag yarışlarına gitmek için randevulaştık. Şimdiden korkunç bir şekilde biteceğini söyleyebilirim." İpeksi, siyah perçemlerini kabartan bir nefes üfledi. Saçları alnının üzerinde tekdüze bir mükemmellikte geriye düştü.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Riley karşı kanepede tercih ettiği yeri aldı, ayakkabılarını tekmeledi ve ayak parmaklarını kalın, tüylü halıya gömdü.

"Ne yapmak?"

"Saçların nasıl sihirli bir şekilde yerine oturuyor? Bir çeşit gizli ürün mü? Kızılderililere özgü bir şey mi? Yoksa bakım konusunda gülünç derecede yetenekli misin?"

Jasmine'in gözleri elindeki margarita kavanozunun üzerinde büyüdü. "Oooh! Hadi sana bir saç makyajı yapalım!"

Riley inledi. "Neden olması gerekeni yapan doğal ve harika saçlara sahip olamıyorum? Halkın tüketimine uygun görünmesi için neden on sekiz adımlık bir süreç gerekiyor?"

"Kızım, kimse doğal olarak harika saçlara sahip değildir. Kimse yataktan kalkıp, saçına bir fırça sürüp selfie'ye layık görünemez. Herkesin çaba göstermesi gerekir. Sadece sen değilsin."

Riley her zaman "meh" olarak gördüğü kahverengi saçlarından bir tutamı kopardı ve Bella'nın altmış kiloluk uzatma saçlarını düşündü.

"Sence sarı uzantılarla iyi görünür müyüm?"

"Hayır. Ama biraz kestane rengi parlak röfle ve takma kirpikler bomba gibi olur."

"Ben buraya gelmeden önce kaç sürahiniz vardı?" Riley merak etti.

"Sadece bir tane. Hadi gel. Yapabileceğim sihri görmeye gidelim."

Bazı kadınlar komik sözler içeren tişörtler topladı. Bazıları ayakkabı, çanta ya da Pinterest'te asla yapamayacakları tarifler topladı.

Jasmine güzellik ürünleri toplardı.

"Buraya her geldiğimde kendimi Ulta'ya girmiş gibi hissediyorum," diyor Riley, beyaz mermer banyodaki makyaj çekmecesine bakıp birkaç düzine göz farı paleti bulduğunda.

"Her şey sırayla," dedi Jasmine, artık tamamen işle ilgiliydi. "Nasıl bir görünüm istiyoruz?"

Riley margaritasını höpürdeterek yudumlarken bunu düşündü. En iyi arkadaşı makyajlarını tuhaf bir şekilde belirli imgelerle temalandırmayı severdi. "Bella Goodshine on iki saat içinde ikinci kez kendini bana yeniden tanıttı çünkü onu aptal kocamla seks yaparken yakaladığım ve düğün portremizle burnunu kırdığım zamandan beri beni tanımadı. Sonra da seksi, PI erkek arkadaşımın telefonumu izlediğini ve beni takip ettirdiğini öğrendim."

Jasmine dudaklarını büzdü. "Yani unutulmaz bomba gibi hatunlar onun taşaklarını ameliyatla almak için mi çıktılar?"

Kulağa hoş geliyor.

"Griffin Gentry bir domuz ve sen yanlış büzüşüp duruyorsun," diye ısrar etti Jasmine, Riley'nin yanaklarına allık ya da bronzlaştırıcı gibi bir şey sürebilmek için yanaklarını parmaklarının arasına sıkıştırarak. Sarhoşken bile arkadaşının makyaj uygulaması mükemmeldi.

"Nasıl yanlış büzüşüyorum?"

"Kapalı ağızlı ördek dudak yapmaya çalışıyorsun. Yanaklarının çukurlarını göstermek için ağzı açık bir ördek dudağına ihtiyacın var."

"Bütün kadınlar bunu bilerek mi doğar?" Riley yansımasını daha net görebilmek için bir gözünü kapatıp açık ve kapalı ağız ördek dudak alıştırması yaparak sordu.

"Neden saç ve kozmetikle ilgili bir tür doğal yetenek olduğunu düşünüp duruyorsunuz? Güzel görünmek için çok çalışmak gerekir."

iyi."

Riley ısrarla, "Sihirli güzellik genleriyle kutsanmış olduğunuzu ve bu nedenle bir kapak modeli gibi görünmek için çok çalışmanız gerekmediğini söyleyebilirim," dedi. "Ha! Karşı!" Mermer makyaj masasının üstünü tokatladı. "Kelime oyunu yapıyorum."

"Sarhoşken aptalca kelime oyunları konusunda ne kadar tuhaflaştığını unutuyorum," diye yakındı Jasmine.

"Sarhoş edici bir mizah anlayışım var." Riley kendi şakasına homurdandı ve burnuna margarita çekti.

Tezg hın  zerindeki telefonu çaldı ve o duymazdan geldi.

"Yine Nick," dedi Jasmine ekranı okuyarak. "Ona büyük, seksi bir aptal olduğunu ve onu bir daha asla görmek istemediğini söyleyecek kadar tekila içtin mi ki dışarı çıkıp sana pahalı bir şey alsın?"

"Yaşlı komşumu pandomimci gibi giydirdiği ve Working Girl filminin oyuncularını beni takip etmeleri için tuttuğu için ona ne kadar kızgın olduğumu kelimelerle ifade etmem için dünyada yeterince tekila yok."

Jasmine bronzlaştırıcı fırçasını bıraktı ve margarita kavanozunu aldı. "Haklısın. En az altı ay boyunca onunla kesinlikle konuşmamalısın."

"Seni seviyorum ama ikimiz de senden ilişki tavsiyesi alamayacağımı biliyoruz."

"Bu doğru," diye kabul etti Jasmine.

"Telefonumu da takip ettiğine göre buraya gelirse hiç şaşırmam. Ben de kafasını karıştırmayarak mahremiyetine saygı göstermeye çalışıyordum.  eşme olayı yüzünden hâlâ korktuğunu biliyordum. Ama benimle normal bir insan gibi konuşmasını beklerdim, beni takip etmesini değil!"

"İşte ilk hatanız. Erkekler sıradan insanlar değildir." "Hey! Çok güzelsin," dedi Riley, bir fondöten tüpünü ona doğrultarak Arkadaşım. "Eminim bir sürü takip iniz olmuştur. Onlarla nasıl başa çıkıyorsun?" "İyi olanları yasal jargonla tehdit ediyorum."

Riley'nin telefonu tekrar çaldı. Telefonu aldı ve uzattı. "Nick'i yasal jargonla tehdit et!"

Jasmine başını salladı ve maskaraya uzandı. "Henüz değil. Sadece    kez aradı. En az on    cevapsız aramayla boğuşmayı hak ediyor."

"En kötüsü ne biliyor musun?" Riley söyledi.

"Seksen yaşındaki komşunuzun pandomimci gibi giyinip sizi takip etmesinden daha mı kötü?"

"Tüm bunları, onunki gibi gamzeleri olan küçük bir kıza sarıldığı başka bir imgelemden *sonra* öğreniyorum."

"Uh-oh. Nick'le ilgili bir baba imgesi mi gördün?" Jasmine söyledi.

Riley pipeti ağzındayken başını salladı. "Evet. Ve sana söyleyeyim, o aptalca seksi bir baba."

"Senin çocuğun muydu?"

Omuz silkti ve bir şişe makyaj temizleyiciyi yere düşürdü. "Bilmiyorum. Nick ve Dimple Kid'i gördüm ve geri çekildim. Böyle ciddi şeyleri düşünmeye hazır değilim. Daha yeni çıkmaya başladık."

"Siz birlikte yaşıyorsunuz," diye dikkat çekti Jasmine. "Bu zaten ciddi bir şey."

"Evet, ama ya onu başkasının çocuğuyla görürsem? Ya güzel bebekler yapmak için beni başkası için terk ederse? Ya da ya ben ölürsem ve o başka birinden çocuk yaparsa? Ya da Dimple Kid benim Dimple Kid'imse, yani Nick'i aşırı korumacı bir aptal olduğu için affetmişsem?"

"Bunun için daha fazla alkol gerekiyor," diye karar verdi Jasmine.

"Anlaştık. Belki de dışarı çıkmalıyız? Çift görüyorum ama ikim de çok iyi görünüyorum," dedi Riley aynada kendini incelerken.

"Tabii ki ikiniz de güzelsiniz! Çünkü ikiniz de güzelsiniz," diye ısrar etti Jasmine.

"Millworks'e gidelim. Bira bahçesinde güzel olabiliriz." "Oooh.

Gerçekten güzel haşlanmış yumurtaları var."

"Haşlanmış yumurta için ne giymeliyiz?" Riley sordu. Bu kez Jasmine'in telefonu çaldı.

Riley ekrana baktı. "Bu Nick'in numarası. Şimdi de seni takip ediyor."

Jasmine margaritasını bir çırpıda yere bıraktı ve telefonunu eline aldı. Hoparlör düğmesine bastı. "Beni dinle, Nicholas Santiago. Arkadaşıma büyük bir özür ve ciddi bir yalvarış borçlusun."

Riley ona iki kez baş parmağıyla onay verdi. "Jasmine, konuşmama izin ver-"

"Hayır! Ben Bayan Thorn'un avukatıyım ve *benimle* konuşacaksın. Arkadaşıma ve müvekkilime pislik gibi davrandın."

"Jasmine-"

"Konuştuğunu duyuyorum. Dinlediğini duymuyorum." "Huysuz olmana bayılıyorum," diye fısıldadı Riley. "Peki. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Riley'nin bugün mavi saçlı komşusunu bulduğunda neler hissettiğini düşünmenizi istiyorum-"

"Mor," diye araya girdi Riley.

"Ne?" Jasmine ona baktı. "Bayan Penny'nin saçları mor." "Riley, eğer beni duyabiliyorsan-"

"Kapa çeneni, Nick!" Riley ve Jasmine birlikte bağırdılar.

"Riley'nin eski kocası ve nişanlısı tarafından aşağılandıktan sonra neler hissettiğini düşünün."

"Aşağılanmak biraz ağır bir kelime," diye yakındı Riley. "Çok kurbanvari."

Jasmine, "Eski kocası ve onun nişanlısı tarafından *rahatsız* ediliyor," diye düzeltti.

Riley ona bir kez daha başıyla onay verdikten sonra margaritasının pipetini ağzıyla kavanozun içinde gezdirdi.

"Ürkütücü eski kocası tarafından yerleştirilmiş-"

"Griffin ne yaptı?" Nick'in bağırışı mermerden sekerek Jasmine'in duşunda yankılandı.

"Onu *hazırladı*," diye telaffuz etti Jasmine.

"Teklif etmekten bahsetmesen iyi olur, yoksa o küçük bok çuvalının ayağımı kışından çıkarmak için bir proktoloğa ihtiyacı olacak."

"Beş dakika geçmeden Riley, erkek arkadaşının ona olan güveninin o kadar az olduğunu keşfediyor ki, onu takip ettirmekle kalmıyor, telefonunu da izliyor. Sizce müvekkilim nasıl hissediyordur?"

Riley duşakabindeki bankın üzerine uzanarak, "Ona biraz jargon söyle," diye tısladı.

"Saçını karıştırma, bebeğim. Dışarı çıkıyoruz."

"Nereye gidiyorsunuz?" Nick talep etti.

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim, habeas corpus," diye homurdandı Jasmine. "Yaşasın! Jargon!"

"Müvekkilimi profesyonel bir durumda takip ettirdiniz ve bu onun işini yapmasını engelledi. Bu suçlamaları nasıl savunuyorsunuz?"

"Jasmine, sen iyi bir arkadaşsın. Ama Riley ile konuşmam gerek," dedi Nick, patlamamaya çalışırken kullandığı o ses tonuyla.

"Hayır. Bugün Riley ile konuşamazsın çünkü sen bir aptalsın. Onunla konuşma hakkını kazanmalısın."

"Peki. Bu hakkı kazanmak için ne yapmam gerekiyor?"

"Sana haber veririm." Jasmine başını duştan içeri soktu. "Hadi gidip haşlanmış yumurta yiyelim ve öğle tatilindeki iş adamlarıyla flört edelim!"

Riley'nin telefonunu Jasmine'in evinde bırakıp Millworks'e yürüdüler ve bardaki tabureleri kaptılar.

"Sence kıyafetim beni telekız gibi mi gösteriyor?" Riley ödünç aldığı çok kısa eteğin paçalarını aşağı doğru çekştirerek merak etti.

Jasmine durup düşündü, sonra başını salladı. "Kesinlikle. Ama pahalı bir tane."

"Tamam. Bu harika," diye karar verdi Riley. Taburesinin üzerinde döndü ve neredeyse devriliyordu. "Şuna bakın. Nick yok. Mor saçlı komşu yok. Ürkütücü, kaba büyükanne yok. Sanırım senin yanına taşınmalıyım ve bunu her gün yapabiliriz."

"Aman Tanrım. Aman Tanrım, Rye! Bu şimdiye kadarki en iyi şey olurdu. Kendi *Sex and the City*'miz olabiliriz."

Riley ağzına bir yumurta tıktırdı ve yeni Samantha Sex and the City gardırobunu planlamaya başladı.

"Riley."

Arkasından gelen tanıdık, çakıllı ses neredeyse yumurtayı bütün olarak yutmasına neden oluyordu. "Bu Nick mi, yoksa sarhoşken psişik bir imgelem mi görüyorum?" Riley, Jasmine'e sordu.

Jasmine omzunun üzerinden baktı. "Sanırım Nick, çünkü ben de onu görüyorum."

"Bizi nasıl buldun? Psişik misin? Derimin altına bir izleme çipi mi yerleştirdin?" Adam ona doğru uzandığında kendini sıvazlamaya başladı.

"Jasmine telefonu kapatmadı. Buraya haşlanmış yumurta ve işadamları için gelmeye karar verdiğinde hâlâ telefondaydım."

"Oops," dedi Jasmine. "Al. Bir fotoğrafımızı çek!" Telefonunu Nick'e doğru itti ve kollarını Riley'ye doladı. Riley bu kez gerçekten de taburesinden düştü. Nick onu yere düşmeden yakaladı ve bara yasladı.

"Size bir içki ısmarlayabilir miyim?" Harika bir takım elbise giyen ve saçları daha da güzel olan Asyalı bir adam Jasmine'in yanına yanaşarak dikkatini dağıttı.

Nick, "Aklımı oku," dedi.

"Ne?" Riley ona odaklanmaya çalışarak sordu.

Adam onun çenesini kavradı. "Aklımı oku,

Thorn." "Neden? Sen de mi kıcıımı

düşünüyorsun?"

Gözlerini kapadı ve bir nefes verdi. "Yaptığım aptalca şeyleri neden yaptığımı anlamamanın tek yolu gerçekten kafamın içinde olabilmen. O yüzden yap. Git ve kafamın içinde ol."

"Bu mahremiyetin ihlali olur." Riley burnunu çekti. "Ve diğerlerinin aksine ben partnerimin mahremiyetine saygı duyarım." Onun burnuna Bella tarzı bir şaplak atmaya çalıştı. Ama ıskaladı ve ağzını dürttü.

"Ben senin mahremiyetini ihlal ettim. Şimdi sen de benimkini işgal edeceksin. İlişkiler böyle yürür."

Soldaki Nick'e "İçimde bu kadar tekila varken aklımdan geçenleri okuyabilir miyim bilmiyorum," dedi.

"Dene."

"Ugh. İyi." Gözlerini kapattı. Sonra bir tanesini açtı. "Sana iyilik borcum yok, biliyorsun. Seninle konuşmaya hazır olana kadar gitmeni söyleyebilirdim."

"Bunu biliyorum ve hak etmeme rağmen henüz bunu yapmadığınız için size minnettarım."

Bunu hallettikten sonra gözlerini tekrar kapattı ve nasıl psişik olunacağını hatırlamaya çalıştı. Birkaç deneme yaptı ve hıçkırık tuttu ama sonunda kendini Pamuk Şeker'in olduğu yerde buldu.

"Hey, çocuklar! Benim, Sarhoş Riley. Nick aklımı okuyabildiğimi söyledi. Sanırım devam et ve orada ne olup bittiğini bana göster. Sanırım seks ve çim bakımı ile ilgili."

Ya bulutlar dönüyordu ya da beyni. Tamamen tatsız değildi.

Bu sefer bulutlar dağılmadı. Pastel tüylerle kısmen gizlenmiş görseller yoktu. Sadece duygular vardı. Adrenalin. Öfkenin kızgın sisi. Yürek hoplatan korku. Hız treninin ilk yokuşunda olduğu gibi midesi alçaldı ve kendini serbest düşüşteymiş gibi hissetti.

Mavi bir su parıltısı ve suyun içinde diz çökmüş bir adam vardı.

Nick onu çeşmede suyun altında bulduğunda böyle hissetmişti, bir delinin elleri boynundaydı.

Hapishane ve adalet Riley'ye ihtiyacı olan huzuru vermişti ama Nick için yeterli **d e ğ i l d i** . Daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Kanında sürekli bir davul ritmi vardı. *Bir daha olmaz. Bir daha olmaz. Yine mi?*

Riley değil.

Onu güvende tut. Mümkün olan her şekilde. Onu seviyorum.

Son vahiy üzerine bulutların arasından sıyrıldı ve bara doğru yığıldı. "Orada olan *bu mu?*" diye mırıldandı, her ikisine de bakarak.

"Evet. Her zaman."

"Bunun futbol skorları, kadınlar ve bira tercihleri gibi şeyler olduğunu sanıyordum."

"Çok komik, Thorn."

Nick Santiago bir koruyucuydu. Ve bir kez başarısız olduğunu düşünüyordu. Bu bedeli tekrar ödemek istemiyordu. Bu yüzden onun güvenliğinin sorumluluğunu üstlendi.

"Benden sorumlu olmadığını biliyorsun," diyerek parmağıyla onun göğsünü dürttü. Göğsünü ıskaladı ve boynundan vurdu.

"Benim yüzümden öğlene kadar bok suratlıydın."

"Evet, ama aynı zamanda Griffin aptal Gentry. Bana *pervane* oldu. Sanki bir daha onun penisine yaklaşmayı düşünecekmişim gibi."

Nick, "Onu öldüreceğim," diye açıkladı.

Riley kıs kıs güldü. "Kızdığın zaman çok tatlı oluyorsun. Ama her zaman kızgın olmamalısın. İç organların ve diğer şeyler için iyi değil."

Derin bir nefes aldı ve üfledi.

"Bana karşı sabırlı olmaya mı çalışıyorsun?" diye fısıldadı. "Evet."

"Bu da çok şirin. Her geçen dakika sana daha az kızıyorum. Dur bir saniye. Aklın bana beni sevdiğini mi söyledi?"

Omuz silkti. "Muhtemelen. Çünkü ben biliyorum."

Jasmine iş adamını bıraktı ve restoranın her köşesinden dikkat çeken bir çılgılık atmak için etrafında döndü. "Seni çooooooooook seviyor. Seninle gamzeli bebekler yapmak istiyor."

"Gamzeleri olmak zorunda değil. Bu bir gereklilik değil," dedi Nick.

"Jas?"

"Ne?"

"Nick Santiago az önce beni sevdiğini ve istersem benimle gamzeli bebekler yapabileceğini mi söyledi?"

"Evet!"

"Hem çok tatlı hem de domates gibi kıpkırmızı mı görünüyor?" Riley ve Jasmine onun yüzünü daha yakından incelemek için eğildiler.

"Vay canına! Gerçekten kıpkırmızı olmuş. Sanırım yüzü kızarıyor," diye karar verdi Jasmine ve parmağıyla yüzünü dürttü.

"Tamam. Benim yerime kendinizi utandırmadan önce ikinizi eve götürelim," diye homurdandı Nick, cüzdanını çıkarırken.

"İçkilerimizi ısmarlıyor! Bu çok romantik," dedi Riley şehvetli bir iç çekişle. "Bekle. O seni seviyorsa sen de onu seviyor musun?" Jasmine sordu.

Nick başını kaldırınca, "Tabii ki biliyorum," diye alay etti. "Sadece bu fikre alışması için daha fazla zamanı olana kadar ona söylemek istemedim."

"Ona kesinlikle şimdi söylemelisin," diye karar verdi Jasmine.

"Ama ya sarhoş olduğumu düşünüyorsa? İnsanlar sarhoşken bir sürü aptalca şey söylerler."

"Beş dakika önce Noel alışverişini kendin yapmak zorunda kalmamak için Noel Baba'nın gerçek olmasını dilediğini söylediğin zamanki gibi mi?"

Nick gözlerini devirdi.

Riley başını salladı. "Bu aptalca değildi. Akıllıcaydı."

Kredi kartını cebine koydu, barmenden özür diledi ve restorandan çıkmalarına rehberlik etti.

"Hemen şimdi karaoke yapmaya gitmeliyiz!" Jasmine duyurdu.

"Evet! Nick, Spice Girls şarkılarından birini söyleyebilir misin?" Riley ona iyice yaslanarak sordu. Birkaç dakika öncesine göre kendini çok daha mutlu hissediyordu. Erkek arkadaşı onu sevdiği için aşırı korumacı bir aptal gibi davranıyordu. Zamanlama daha iyi olduğunda ve tekila geçirmediğinde ona onu sevdiğini söyleyecekti.

Jasmine, "En iyi arkadaşım Riley'i gerçekten sevseydin, Spice Girls şarkısını söylemeyi kesinlikle öğrenirdin," diye geveledi.

"Sarhoşken gerçekten çok güzelsin, Jas."

"Sen de öylesin, Rye. Çok güzelsin. Tüm o güzel makyajın olmasa bile."

"Başınıza dikkat edin hanımlar," dedi Nick, ikisini de cipinin arka koltuğuna tıktırırken.

"Süper zengin olduğumuzu ve Nick'in şoförümüz olduğunu varsayalım," diye önerdi Jasmine. "Ona ne isim verelim?"

Riley, uykusunu getirecek kadar uzun süre düşündü. "Peki ya... umm... Nick!"

"Bizi karaokeye götür, Şoför Nick!"

17 Ağustos Pazartesi, 17:17

Nick yatak odasının kapısını iterek açtı ve içeri girdi. Riley'nin en sevdiği TV programı olan *Made It Out Alive*'in bir bölümü, bir canlı hayvan saldırısı sırasında güvende kalmanın doğru yolunu gösteriyordu

İzdiham. Perdeleri tatmin edici bir sesle açtı.

"Mmmph!" Kız arkadaşı yatağın ortasından yakınıyordu. Bir kolunu yüzünün üzerine atmıştı. Diğer kolu ise başını onun omzuna yaslamış, Riley'ye hayranlıkla bakarken kuyruğunu yatağa doğru sallayan Burt'ün altında sıkışmıştı.

"Günaydın günışığı," dedi Nick neşeyle. "Ne kadar akşamdan kalmasın?" "Tanrım," diye homurdandı. "Gerçekten sabah mı oldu?"

Kız yangın merdiveninin üzerindeki pencereden içeri süzülen güneşe bakarken sırttı.

"Sadece seninle dalga geçiyorum, Thorn. Bugün hala Pazartesi. Kahve mi spor içeceği mi?"

"Mmm, kahve," diye karar verdi, sonra esnedi. Burt bu fırsatı değerlendirerek onu Fransız öpücüğüyle öptü.

"İyy, kusmuk," diye inledi ama köpeğin devasa kafasının üstüne bir dizi gürültülü öpücük kondurdu.

Gümbürtü daha da arttı. Nick kahve fincanını uzatırken ve Gatorade şişesini komodinin üzerine koyarken, "Sanırım köpeğimiz sana aşık," diye gözlemledi.

"Yoo-hoo! Burty oğlum! Lily Teyze sana özel bir T-R-E-A-T yaptı!" Lily aşağıdan seslendi.

Burt'ün kulakları dikildi ve sonra kendini kapıdan içeri fırlattı. Riley, "Gezegendeki en şımarık köpek o olmalı," diye düşündü, Kahvesini yudumlarırken oturur pozisyona geçmeye çalışıyordu. Kaşlarını çattı. "Bekle. Hâlâ kavga mı ediyoruz?"

"Uykudan sonra gerçekten sersemlemişsin, değil mi?" dedi.

"En keskin halimde değilim," diye itiraf etti ve ardından bir kafein daha aldı. "Tamam, Kanal 50'de korkunç bir gün - bu arada, boşa gidiyor gibi görünüyor. Birileri o binayı yakıp yıkmalı. Her şey dağılıyor. Bayan Penny'yi yakaladım. Yakalandın. Sarhoş makyajı. Haşlanmış yumurta. Arabada Jasmine ve benimle Spice Girls söylemeyi reddediyorsun. Tamam, hiçbir şeyin eksik olduğunu sanmıyorum."

Nick ona, "Sen sarhoşken Bayan Penny'yi acil servisten çıkardım," dedi. "Ben ortaya çıkana kadar bir özel dedektif için gizli çalıştığınızı söylediğinde ona inanmadılar."

"İkiniz de haklısınız." Burnunu çekti ve spor içeceğini yudumladı.

"Sana sadece seni sevdiğimi söylemediğim kısmı biraz bulanık görüyorsun.

-ki henüz karşılık vermediğin için çıldırmış değilim. Sonra da ne kadar berbat bir durumda olduğumu ilk elden görebilmen için seni kafamın içine aldım."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Ah, doğru ya. O kısmı unutmuş olmalıyım." "Pekala, şimdi yakaladın ve yıkamak için otuz dakikan var.

"Sürükle, yüzünü göster."

Elini yüzüne götürdü ve orta parmağında sahte kirpikler belirdi. "Kahretsin."

"Hak ettiğini buldun," diye alay etti ve kapıya yöneldi. "Şimdi hazırlan."

"Ne için hazırlanıyorum?" diye seslendi arkasından.

"Randevu gecesi."

"Hey, Nick?"

Kapı aralığında durdu. "Evet?" "Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum," dedi göz kırparak.

YİRMİ YEDİ DAKİKA SONRA, Riley yeniden düzenlenmiş salona bir çift seksi şort, ipeksi kırmızı bir atlet ve topuklu sandaletlerle görkemli bir giriş yaptı. Saçları arkaya doğru toplanmıştı ve yüzünü çevreleyen birkaç bukle vardı. Bir mala yükü makyajı kazımayı başarmıştı ve taze yüzlü ve sadece belli belirsiz akşamdan kalma görünüyordu.

Fred bir kurt ısılgı çıkardı. "İyi görünüyorsun, Riley!"

"Lotus çiçeğine benziyorsun," diye duyurdu Gabe, plank hareketinin dokuzuncu dakikasında olduğu yerden.

Bayan Penny hastanedeki "gözaltı" raporundan başını kaldırdı. Ayaklarını Gabe'in sırtına koymuş, kucağına da bir dizüstü bilgisayar yerleştirmişti. "Bugün beni yendin Thorn, ama bu bir daha olmayacak."

Riley göz kırparak, "Benimle uğraşma Penny," diye karşılık verdi.

Bay Willicott odaya girdi ve Riley'ye baktı. "Sen de kimsin be?"

İç çekti. "Bunu olması gerekenden çok daha fazla yaşıyorum."

"Kim ciğer sucuğu ister?" Lily koridordan şarkı söylüyordu.

Nick, "Gidelim Thorn," dedi ve ciğer sucuğu perisi kalmalarını talep etmeden önce onu ön kapıya doğru yönlendirdi. "Penny, Burt'ten sen sorumlusun. İnsan yemeği yemesine izin verme."

Ona gösterişli bir selam verdi. "Tamamdır, patron."

Nick Riley'yi verandaya sürükledi ve merdivenlerden aşağı, nemli akşam havasına indirdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu bir başka esnemeye.

"Bu bir sürpriz." Jeep'e doğru ilerledi ve onun için kapıyı açtı. "Vay canına. Bu ciddi bir randevu gecesi muamelesi," diye gözlemledi.

Direksiyona geçerek, "Bu gece her şeyimi ortaya koyacağım, o yüzden hayran kalmaya hazır olun," dedi. "Bu arada, telefonunu kontrol et."

Arka cebinden çıkardı ve ekrana kaşlarını çatarak baktı. "Ne arıyorum ben?"

Onun üzerine eğildi ve bir uygulamaya dokundu. "Bu."

Kız şaşkınlıkla ona baktı. "Ben de mi seni takip edeceğim?"

"Bu çok adil. Artık ikimiz de ürkütücü takipçiler olabiliriz."

"Bunun çok sağlıksız olmadığından emin miyiz?" diye düşündü. "Yani, pratik uygulamaları anlıyorum ama nereye giderseniz gidin sizi takip etmek biraz yanlış geliyor."

"Birlikte ürkütücü ve yanlış olduğumuz sürece," dedi Nick kararlılıkla. Bu konuda geri adım atmayacaktı. Bu bir güven meselesi değildi. Bu bir güvenlik meselesiydi ve Riley'yi güvende tutmak için bu saçmalığa karşılık vermesi gerekiyorsa, yapacağı şey buydu.

"Tamam. Ürkütücü ve yanlış olana bir şans vereceğim. Şimdi nereye gidiyoruz ve işin içinde yemek var mı?"

Menüde kesinlikle yemek vardı. Nick arabasıyla bir ara sokağa girdi ve bir çöp konteynerinin yanındaki park yerine girdi.

"VIP park yeri mi?" Riley şaka yaptı. "Burası babamın restoranı."

Yüzünü buruşturdu. "Kendimizi tekrar ailenize bulaştırmak için biraz erken değil mi?"

Onun dizini sıktı. "Babam Pazartesi geceleri çalışmıyor."

Canlandı. "Bu durumda, açlıktan ölüyorum! Tekila ve yumurtadan beri bir şey yemedim."

"Ondan sonra kusma ihtiyacı duymadığına inanamıyorum." Elini tuttu ve onu binanın ön tarafına doğru götürdü.

Small Plates, North Street'te kırmızı bir tentenin altına gizlenmiş şirin bir tapas mekanıydı. Babasının en yeni restoranıydı. Kaldırımındaki bütün masalar doluydu. Riley'yi içeri, garsonların olduğu yere çekti ve kısa bir süre durdu.

"Nicky! Burada ne halt ediyorsun?" Miguel ev sahibi standının arkasında pek de hevesli olmayan bir sesle konuştu.

"Burada ne işin var baba? Pazartesi günleri çalışmıyorsun."

"Ne?"

"Burada ne yapıyorsun?" Nick, kelimelerin içerideki gürültülü vızıltıyı aşmasına yetecek kadar yüksek sesle tekrarladı.

"Burası benim restoranım. Neden burada olmayayım ki?" diye bağırdı babası. Nick iç çekti. "Bugün pazartesi. Pazartesileri çalışmıyorsun."

"Garsonların ve bulaşıkçının yarısı işi bıraktığında yaparım!" Masa telefonu çaldı ve Miguel hırlayarak açtı. "Ne istiyorsun? Burada meşgulüm!"

Nick kuru bir sesle, "Personelinizin yarısının sizi neden bıraktığını anlayamıyorum," dedi.

"Telefonu kapattılar. Bugünlerde insanlar telefon adabını bilmiyor. Burada olmamanız gerekirdi. Kız arkadaşının onu nezaketle besledikten sonra söylediği incitici şeyleri atlatmak için yeterince uzun zaman geçmedi."

Uzun beyaz önlüklü, telaşlı bir kadın mutfaktan kışını çıkarırken, "Bir fuar lazım Miguel," diye bağırdı.

"Geliyorum!"

"Riley'i bir randevuya götürüyorum. Burada servis berbat olabilir ama yemekler güzel."

"Yemeklerin güzel olduğu konusunda haklısın. Ama iyi yemeği hak edip etmediğinizi bilmiyorum."

Nick nefesini üfledi ve restoranı gözden geçirdi. Boş masaların üzerinde kirli tabaklar ve yemek bekleyen hoşnutsuz görünümlü müşteriler vardı. Harrisburg'daki mutfaklarda büyümüştü ve ne beklendiğini biliyordu. Aile kızgın olsa bile yardım elini uzatırdı. "İyi. Ama bize beş çeşit yemek ve tatlı borçlusun ve hiçbir konuda hıyarlık edemezsin."

"Üç çeşit yemek ve tatlıyı paylaşırsınız. Sikle ilgili bir şey için söz veremem." "Anlaştık," dedi Nick ve Riley'ye döndü. "Akşam yemeğini hak etmeye hazır mısın?" "Kukumumu gösteren bir etek giymeme bile gerek yok mu? Say beni içeri," dedi sırtarak.

"Daha sonra bir tane giyebilirsin. Benim için," dedi ona.

Ona bir öpücük verdi ve bulaşık kutusuyla birlikte en yakın kirli masaya yöneldi.

Nick host standında çalan telefonu kaptı ve bekleyen kadın müşterilere doğru bir göz kırptı. "Birazdan yanınızda olacağım," diye söz verdi.

Riley ile birlikte çalışarak, ön ve arka taraftaki görevleri zahmetsizce bölüştüler ve ele geçirdiler. Masalar temizleniyor, yemekler hazırlanıyor, bulaşıklar yıkanıyor ve rahatsız olan müşteriler canlarının istediği gibi ağırlandı. Riley'yi Nature Girls'te gizli görevdeyken hiç izleme fırsatı olmamıştı. Ama kadın restoranda doğuştan yetenekliydi. Miguel yanlış bifeği tabakladığında babasına birkaç emir bile havlamıştı. Ve babası ona balığı çürüyene kadar camda bekletip bekletmeyeceğini sorduğunda, Riley neşeli bir şekilde "Isır beni Miguel," diye cevap vermişti.

Tam uyum sağladı.

Bir buçuk saat sonra, akşam yemeği kalabalığının büyük kısmı doydular ve büyük bahşişler bırakacak kadar memnun oldular.

Sonunda Miguel isteksizce onlara yeni boşalttıkları bir masayı işaret etti. "Yemeğiniz ne zaman hazır olur?" Menüleri ellerinden kaptı. "Alacağınızı alacaksınız, hepsi bu."

Riley Nick'e, "Buradaki hizmet çok *güzel*," dedi.

Çıplak dizini sıktı. "Sen burada kal. Gidip bize içecek bir şeyler hazırlayayım. Eğer daha fazla alkolü kaldırabilirsen."

"Çoğunu uyuyarak atlattım ve geri kalanını burada terleyerek geçirdim. Artık biraz saçmalamaya hazırım."

Barın arkasına saklandı, barmene başıyla işaret etti ve işe koyuldu. Masaya döndüğünde Riley ona uzattığı karışıma baktı. "Şerefe," dedi bardağını kaldırarak.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?"

"Beni sevdiğini söyledin. Bence bu alkole değer."

Bir parmağını düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Yanlış hatırlamıyorsam ilk sen söylemiştin."

"Tabii ki yaptım. Çünkü ben çok daha cesur ve erkeğim."

"Ayrıca benden çok daha büyük bir hata yaptın."

Nick bardağını onunkine dokundurarak, "Buna içmeye hazırım," dedi. "Bize," dedi Riley.

"Bize," diye yineledi.

"Mmm. Bu nedir?" diye sordu ilk yudumundan sonra.

"Sangria."

"Barın arkasında yetenekli bir adamsın, Nick Santiago."

"Her konuda yetenekliyim. Belki duyguları kelimelere dökme kısmı hariç. O yüzden konuşalım."

Kaşlarını kaldırdı. "Ne hakkında?"

"Tüm bu saçmalıklar hakkında. Kafamın içindeydin. Artık sır yok."

"Alistair," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Ütülü bir gömlek giyiyorsun. Onun da işin içinde olduğunu düşündüm."

"Evine uğramış ve pratikte önemsiz birkaç hata yaptığımdan kısaca bahsetmiş olabilirim."

"Seksen yaşında bir kadını beni takip etmesi için tuttunuz. Bu 'pratikte önemsiz'den biraz daha büyük bir şey."

"İyi ki o kısmı geride bıraktık." Homurdandı.

"Al sana kalamar falan," dedi Miguel, sanatsal bir şekilde tabaklanmış mezeyi masaya bir gümbürtüyle bırakırken.

"Teşekkürler baba," dedi Nick. Tabaktan bir parça koparıp Riley'ye vermeden önce nefis bir şekilde kızartılmış kalamaların üzerine limon sıktı.

"Aman Tanrım. Bu çok iyi," diye mırıldandı.

Miguel, "Çok haklısın, çok iyi," diye homurdandı ve sonra mutfağa geri döndü.

Nick, "Konuşmaya dönelim," diye dürtükledi.

"Dur bakalım. Babanın kalamarı ve senin sangria'n arasında ağzım orgazm oluyor."

"Babamın senin orgazmına karışması konusunda rahat olduğumdan emin değilim."

O sevimli haliyle burnunu kırıştırdı ve kıs kıs güldü. "Tamam. Güzel. Konuşmaya geri dönelim."

"Sarhoşken kafamın içinde gezinirken gördüğün şey hakkında herhangi bir sorunuz var mı?" Kendini bu kadar açıkta hissederken göz teması kurmak istemediği için tabağına bu soruyu sordu.

"Beth'in başına gelenlerden kendini sorumlu hissediyorsun," dedi. Omuz silkti ve kızarmış halkalardan birini ayırdı.

"Bu senin hatan değil."

"Bu bir tahmin mi yoksa moral konuşması mı?"

"Belki ikisinden de biraz," diye düşündü. "Ama sonuçta onu kaçıran sen değildin. Suçlanması gereken kişi sensin."

"Onu kaçırmamış olabilirim. Ama onu korumadığıma da eminim."

"Denedin. O bunu hiç kolaylaştırmadı. Ve ben de kolaylaştırmadım."

Bir elini alnına götürdü. "Hayır, yapmadın."

"Sanırım daha önce bu şekilde konuşmuş olsaydık, belki duygularına karşı daha duyarlı olabilirdim."

"Birinin duygularına duyarlı olmasına ihtiyaç duyacak türden bir adam değilim," diye ısrar etti.

"Belki sadece belirli sınırlı durumlarda," diye revize etti.

Bunu kabul edebilirdi. Nick, "Artık benim için ne anlama geldiğini ve güvenliğinin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun," dedi. "Ve eğer kendini bir daha böyle bir duruma sokarsan, seni kendim öldüreceğimi biliyorsun."

"Bu adil."

"Şimdi sıra sende," diye talimat verdi. "Benim sıram mı?"

"Senden ne istediğimi söyledim. Şimdi sen benden ne istediğini söyle."

Bardağının kenarından ona baktı. Kahverengi gözleri sıcak ve ışıltılıydı. "Biraz daha," dedi.

"Daha fazla ne? Kalamar mı?
Sangria mı?" "Seninle her şeyden
daha fazla."

Belki de sangria yüzündendi. Ya da belki cebindeki iki yüz dolarlık bahşıştı. Ya da belki de daha önce vermek istediğinden daha fazlasını isteyen kadındı. Her neyse, göğsünde sıcak ve hiç de korkunç olmayan bir şey hissetti.

"Anlaştık."

17 Ağustos Pazartesi, 10:40

"T

Riley karanlık evin arka merdivenlerinden parmak uçlarında çıkarken, "Şapka eğlenceliydi," dedi.

"Henüz bitmedi," diye söz verdi ona.

Kadınlık organlarında beklenti dolu bir karıncalanma hissetti. Dar merdivenlerde ilerlerken elleri kalçalarına geldi. Nick sayesinde hayatı pek çok vahşi ve harika şekilde değişmişti. Bu vahşi ve harika yollardan biri de maceralı bir seks hayatıydı ve bu gece herhangi bir kesinti olmadan devam etmeyi dört gözle bekliyordu.

Üçüncü kata ulaştıklarında Nick onu yatak odalarının kapısına yasladı ve uzun uzun öptü.

"Vay canına," diye fısıldadı nefes nefese adam geri çekildiğinde. "Böyle öpüşmeyi nereden öğrendin Santiago?"

"Alistair bana birkaç ipucu verdi," diye şaka yaptı.

Riley onun ağzına karşı güldü ve parmaklarının göğsünde gezinmesine izin verdi. "Bekle," dedi ellerini yakalayarak.

"Ne için?"

Pencereyi işaret etti. "Beni takip edin."

Nick pencereyi açtı ve yangın merdivenine çıktı. "Geliyor musun?" Ona elini uzattı.

Yaşlı Riley en az yarım düzine soru sorardı-Yangın *merdiveninde* ne *işimiz var?* *Ya da o şey en son ne zaman denetlendi?* *En azından, aklını mı kaçırdın sen?* *Yatay mambo ile henüz kıramadığımız kocaman bir yatağımız var."* Ama Yeni Riley bazı makul maceralara açıktı.

Sandaletlerini tekmeledi ve onunla birlikte dışarı çıktı.

"Yukarı çık." Metal merdiveni işaret etti.

Zaten üçüncü kattaydılar. Tek "yukarı" çatıdaydı. "Ciddi misin?"

"Hadi ama Thorn. Bana yükseklikten korktuğunu söyleme."

"Bu iyi olsa iyi olur," diye uyardı onu, basamakları birer birer çıkararak. "Oh. Vay canına. Tamam. Bu iyi."

"Tabii ki öyle. İyi niyetli takip olayını saymazsak, bu erkek arkadaş olayını mahvediyorum," diyerek arkasından tırmandı.

Çatının çevresini saran ve güvercinleri kazığa oturtmak için yapılmış gibi görünen, diz hizasında dikenli bir demir parmaklık vardı. Parmaklığın ötesinde, düz çatının ortasında Riley battaniye ve yastıklardan oluşan bir yuva gördü. İçinde birkaç bira olan bir buz kovası vardı ve bir düzine LED mum uzaktan kumandanın bir hareketiyle yanıp sönüyordu. Battaniyenin yanında bir kutu böcek ilacı hazır bekliyordu.

"Çatı romantizmi. Fena değil, Santiago. Hiç de fena değil."

Onu kollarının arasında döndürdü ve çıplak ayakları battaniyeye değene kadar geriye doğru yürüttü. "En iyi kısmı mı? Bu evdeki hiç kimse buraya kendi başına tırmanamaz."

"En iyi kısmı da bu," diye fısıldadı kollarını onun boynuna dolayarak. "Güvenli olduğuna emin misin?" Çatı ayağının altında biraz yumuşamış gibi hissetti.

"Lily çatıyı üç yıl önce değiştirdiğine yemin ediyor. Sağlam olmalı," diye söz verdi.

Adamın gözleri ona hormonal bir büyü yapıyor, yapısal bütünlük konusunda endişelenmektense soyunmakla daha çok ilgilenmesini sağlıyordu.

Devam etmeye karar verdi. Adam çok çaba sarf etmişti ve daha önce Nick'le soyunmaktan hiç pişman olmamıştı. Ne yanlış gidebilirdi ki?

Kızın dudakları sahte mum ışığının loş titreşiminde adamın dudaklarını bulurken, adamın elleri coşkuyla belinde ve kalçalarında geziniyor, parmakları gömleğinin eteğinin altından kayarak onu gömlektten kurtarıyordu.

Cırcır böcekleri cıvıldarken, kurbağalar vıraklarken ve altlarında yaşlı insanlar horlarken, "Sen harika bir kızsın, Thorn," diye mırıldandı onun ağzına karşı.

"Sen de o kadar kötü değilsin, Santiago."

Şortu, pantolonu ve Nick'in ayakkabılarını çabucak çıkardılar. Nick'in vücudu onunkini yorganın üzerinde örttüğünde Riley onu kendine doğru çekti.

"Tanrım, altımda çok iyi hissediyorsun," diye inledi. "Günümün yarısını seni oraya götürmenin nasıl bir his olacağını düşünerek geçiriyorum."

"Günün diğer yarısını ne düşünerek geçiriyorsun?" "Sen üstte."

"Sapık." Kadın güldü ve adam onun omzunu ısırdı.

Elleri Riley'nin göğüslerini buldu ve onlara harika şeyler yapmaya başladı. Ağzı da buna katılınca Riley, tavanın sırtına doğru esnemesine aldırmadan ona doğru eğildi.

Keyif alınacak daha önemli şeyler vardı. Nick'in dokunuşunun tenini hoş bir şekilde yakması gibi. Nick böcek ilacının yanındaki şekerlikte sakladığı prezervatifleri ararken öpüşmeleri daha çılgınca bir hal aldı.

Onun ağzına karşı gülümsedi.

"Ne?" diye homurdandı.

"Senin de benim kadar aceleci olman hoşuma gidiyor."

"Makyaj seksi hakkında iyi şeyler duydum," dedi ona, prezervatifi taktı ve içini lav haline getiren bir bakış attı.

"Bir deneyelim."

Altındaki çatının tekrar esnediğini hissetti ve Nick onun açgözlü çekirdeğiyle aynı hizaya geldiğinde hareketsiz kaldı. "İyi misin?" diye sordu, ağır ağır nefes alarak.

Bir şey bacağını ısırdı. Nick değildi.

Başka bir şey ayak bileğini kemirirken o da tokadı yapıştırdı. Aynı anda Nick de uzanıp kendi kışına bir tokat attı.

"Sen az önce-"

"Lanet sivrisinekler. Kıpırdamayın." Her zaman hazırlıklı olan adam, onları bir böcek spreyi bulutuyla ıslattı.

"Mayıs sineklerinden daha iyi," diye karar verdi Riley.

Her yıl nehir kıyısı kar fırtınasına benzer bir şekilde patlardı. Ancak gökyüzünü kaplayan beyaz şey, kabarık küçük kar taneleri yerine mayıs sineklerinin iğrenç dış iskeletleriydi.

Böcek ilacı kutusuyla onlara son bir kez daha üfledi ve sonra omzunun üzerinden fırlattı. Bir gümbürtüyle yere düştü ve çok daha uzağa ve daha hızlı yuvarlandı

düz bir yüzeyde olması gerekenden daha fazla.

"Çatıyı kim tamir etti? Pek iyi bir iş çıkarmışa benzemiyorlar." Birden gözünün önüne, bellerine ip bağlamış iki aptalın açık bir deliğin üzerine gelişigüzel tahtalar çiviledikleri geldi.

"Çatıyı unut Thorn. Seni oradan havaya uçurmak üzereyim," diye söz verdi Nick ukala gamzeleriyle.

Adamın ereksiyonu aralarında kıpırdandı ve Riley hemen kafasındaki aptalları kovdu.

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu gece çok eğlendim." "Öyle mi? Akşam yemeği fiyaskoyla sonuçlansa da mı?"

"Bu bir fiyasko değildi. Babanı ve beni etkilemeyi başardın. Ve yüz dolardan fazla bahşış kazandım."

Gözlerinin etrafında daha önce hiç görmediği bir yumuşaklıkla ona baktı. "Seni seviyorum, Thorn."

Riley hınzır bir sırıtışla ve çok sıkı kalçasını sıkarak göz kırptı. "Biliyorum."

Adam kızın içine girdi ve kız tam olarak kimin yetkili olduğunu hatırlayınca tüm kendini beğenmişliği kayboldu.

"Tab B'yi nasıl bu kadar iyi bir şekilde Slot A'ya dönüştürüyorsun?" diye inledi. "Tanrım, bebeğim. Her santimine kilitlendiğini hissedebiliyorum."

Sessiz olmak zorunda değillerdi. Yatak başlığının duvara çarpmasını engellemek zorunda değillerdi. Köpek Burt'ün onlara ürkütücü bir şekilde bakmadığından emin olmaları gerekmiyordu. Çatıda, Ağustos ayının altında, birbirlerini unutana kadar vurmakta özgürdüler.

Riley inledi. "Bu şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir."

"Hayır, değil Thorn," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Sensin."

Lanet olsun. Nick çatı romantizminde ustalık dersi vermeye hazırdı.

Ortak bir hedefe doğru senkronize bir şekilde ilerlediler: Zevk. Her itişte, her nefes alışta, her ter damlasında Riley kendini ona daha da yakın hissediyordu.

Nick'ten önce çok uzun süre göz ardı edilmiş olan o lezzetli küçük kasların onun etrafında hızlandığını hissetti.

Onun boynuna karşı hırladı. "Seni hissediyorum bebeğim. Bırakmaya hazır olduğunu biliyorum. Seninleyim."

İkisinden de gelmiyormuş gibi görünen bir inilti duyuldu. Ve sonra boşalıyordu. Nick onun üzerinde kaskatı kesildi. Kız onu kalçalarıyla kavradı ve vücutları Nick'in dediğini yaparken serbest düşüşe teslim oldu.

onlara. Düşüşün sadece mecazi olmadığını fark ettiğinde hayatının orgazmını yarılamıştı. Hâlâ birleşmiş halde, mumlar, prezervatifler ve çatı enkazından oluşan bir yığının içinde, kemikleri sarsan bir gümbürtüyle yataklarına çaprazlamasına düştüler.

"Tanrım," diye inledi Nick.

"Sen az önce-"

"Seni çatıdan becerdim. İyi misin?"

Riley yüzündeki sıva tozunu fırçaladı. Sütyeni tavandaki delikten sarkıyordu ve bu delik artık yıldızlı gökyüzünün sınırsız bir görüntüsünü sunuyordu. Burt köpek yatağından başını kaldırdı ve sorgulayıcı bir "boof" çekti.

"Selam dostum," dedi.

Bir vücut taraması yaptı, ancak her şey orgazm geri bildirimi ile rapor vermekle daha çok ilgileniyor gibiydi. "Sanırım öyle. Sen iyi misin?"

"Evet, üzerine oldukça sert indim. Ya da içine," diye işaret etti.

"Ben iyiyim," diye güvence verdi ona, vajinaların morarıp morarmayacağını merak ediyordu. Adam bir toz bulutu tükürdü.

"Bu da ne böyle? Alçıpan mı?"

Burt, yatak odasının kapısı açıldığı anda araştırmak için yatağın üzerine atladı. Bay Willicott, silah taşıyan Bayan Penny'yi omzundan dürterek, "Size çatıya uzaylı bir uzay gemisinin indiğini duyduğumu söylemiştim," dedi.

Bayan Penny silahı yanlışlıkla tavanın hasar görmemiş bir kısmına ateşledi. Daha fazla sıva düştü. "Hoppala."

Gabe içeri girdi ve hemen tabloya sırtını döndü. "Bu durumda nasıl yardımcı olabileceğimden emin değilim."

"Aferin size çocuklar, güvenli seks pratiği yapıyorsunuz," dedi Lily, komodinin üzerindeki abajurdan bir prezervatif alırken.

Fred oflayıp puflayarak ortaya çıktı. Aceleyle taktığı peruğu ters dönmüştü. "Ne oldu? Ne kaçırdım?"

"Nick ve Riley seks yapıyorlar," diye duyurdu Lily. "Seks salıncağını bir aygıra bağlamamış olmalısın." Sonra kıkırdadı ve "Damızlık" diye fısıldadı.

"Neden her seferinde bir izleyiciyle karşılaşıyoruz?" Riley Nick'e tısladı. Yüzü utançtan alev alev yanıyordu.

"Bebeğim, o kadar iyiyiz ki herkes bir bilet istiyor."

Daha da kötüsü, bir sivrisinek onu gözünün altından ısırarak için o anı seçmişti. Nick onun yerine tokatladı.

"Ow!"

"Bunu gördün mü?" Lily sevinçle fısıldadı. "Gerçekten sapıkça şeyler yapıyorlar. Çömlekçilik sınıfıma anlatmak için sabırsızlanıyorum."

Riley, "Annem senin çömlekçilik sınıfında," diye homurdandı.

Nick fısıltıyla, "Böyle sesler çıkarmayı kes, Thorn," diye homurdandı. Onun içinde esnediğini hissetti.

"Şaka yapıyor olmalısın. Libidonu etkileyen bir şey yok mu?"

"Penny, banyodan bana bir havlu ve Riley'nin bornozunu getir. Diğer herkes dışarı!"

"Lily, çatıyı kim değiştirdi? Hâlâ garanti kapsamında olmalı, değil mi?"

Riley, Nick'in onun içinde olduğu ve izleyicileriyle sohbet ederken ikisinin de çıplak olduğu gerçeğine odaklanmamaya çalışarak sordu.

Fred kaslı kolunu Willicott'un omuzlarına attı. "Buradaki Rüya Takım olmalı. Birkaç profesyonel tutacağına inanabiliyor musun? Ha!"

18 Ağustos Salı, sabah 7:56

Riley boynunda bir sızı ve şöminenin yanındaki halının üzerine yüzüstü yayılmış çıplak bir adamla uyandı. Popoya hızlıca bakınca Nick'e ait olduğunu anladı.

"Ugh," diye inledi. "Uyan ve önce şortunu geri giy-"

Çok geç.

Lily odaya girerken, "Günaydın aşk kuşları," diye cıvıldadı. "Vay canına. Ellerini böyle bir patiye koyabildiğin için şanslı bir kızsın."

Nick bir gece striptizcisiydi. Yani yatağa kıyafetlerle giriyorsa, uyandığında hiçbir şey giymiyordu.

Riley onun kışına bir battaniye attı ve ayağıyla onu dürttü. "Kalk ve parla."

"Mmph. Dün gece çok garip bir rüya gördüm, sevişiyorduk ve-"

Lily onun her sözüne asılıyordu, gözleri arzudan cam gibiydi... ya da belki kataraktan. Riley bu açıdan anlayamıyordu.

"Kapa çeneni, Nick. Bu bir rüya değildi ve salonun zemininde çıplaksın."

"Lily kışma mı bakıyor?" diye sordu.

"Evet."

"İkinize yatakta kahvaltı getirdim," dedi Lily gururla. Tepsiyi Bayan Penny'nin kokteyl barının üzerine bıraktı. "Kahve, kızarmış ekmek ve yumurta var."

"Teşekkürler Lily," dedi Riley kollarını açıp esneyerek. Yeşil kadife divan uyumak için pek de rahat bir yer değildi. Ama alt bölgesinde hissettiği acının bu pütürlü mobilyayla hiçbir ilgisi yoktu.

"Çatı ustalarını çağırayım," diye gönüllü oldu Nick, şortunun içine girerek. "Ah, bunu yapmana gerek yok," dedi Lily küçümseyici bir el hareketiyle. "I

Oraya geri dönmek için can atan iki iri yarı adamımız var."

"Hayır," dedi Riley.

Nick aynı anda, "Kesinlikle hayır," dedi.

Riley ev sahibesine, "Lily, bazı işleri profesyonellere bırakmak en iyisidir," dedi.

"Hayal kırıklığına uğrayacaklar. Kendi şirketlerini kurmaktan bahsediyorlardı, biliyorsunuz."

Nick ayağa kalktı ve gerindi. Lily onun çıplak gövdesine baktı ve fincan taşıktan sonra da kahve doldurmaya devam etti.

Riley boğazını temizledi ve komşusundan cezveyi aldı. "Teşekkürler, Lily."

"Benim için zevktir." "Zevk" kelimesine belirgin bir şekilde kaba bir vurgu yaptı.

"Kim kahvaltıya hazır?" Lily odadan çıktığında Riley esnedi.

Burt'ün kafası dün gece el koyduğu eski yatar koltuktan fırladı.

Nick, "Bu beden yerde uyumak için yaratılmamış," diye inledi.

"Öyle mi? Bu vücut, içinde bir penis varken çatıdan düşmek için yaratılmamış." Kendine geldikçe, kadınlık bölgesindeki ağrı da daha az belirsizleşiyordu.

Nick ona gamzelerini gösterdi ama o başını salladı. "Hayır. Cazibe için daha çok erken. Yumurtalı kahveni iç," dedi ve ona ıslak kahvaltı tabağını uzattı.

"Neden kahveli olmayan yumurtaları alıyorsun?" diye surat astı.

"Çünkü üst bedenim Lily'ye büyü yapmadı," dedi Riley. Onu incelemek için başını eğdi. "Daha da mı yırtık pırtık oluyorsun?"

Bir şekilde daha iri ve daha zayıf görünüyordu. Kas konusunda hiçbir zaman beceriksiz olmamıştı ama vücudunun üst kısmında kesinlikle bir şeyler vardı. Dövmeleri bile daha büyük görünüyordu.

Her erkeğin yapacağı gibi Nick de esnedi. "Gördüğün hoşuna gitti mi?" Bayan Penny odaya girerken, "Silah gösterisini bir kenara bırak," diye homurdandı. Bastonuyla adamın göğsünü dürttü.

"Patronunla böyle mi konuşuyorsun?" Riley tostundan bir ısırık alarak sordu.

"Bugünkü görevim ne?"

Nick ona, "Silah güvenliği dersi alıyorsun," dedi.

"Kokuşmuş bir güvenlik dersine ihtiyacım yok!"

"Dün gece tavana ateş ettin. İki ay önce de Riley'nin davetsiz misafir olduğunu düşündüğünde Lily'nin yatak odasının kapısını havaya uçurmuştun."

"Şifreyi kullandı. Lahana güvecinin altındaydık," diye ısrar etti Bayan Penny.

"Düşünüyordum da-" Fred ortaya çıktı ve konuşmanın ortasındaymış gibi görünüyordu. Bu sabah Justin Bieber peruğuyla gitmişti. "Yeni bir parolaya ihtiyacımız var."

Bayan Penny'nin boncuk gözleri kalın reçeteli gözlük camlarının arkasından parlıyordu. "İyi düşünmüşsün."

"Ne için bir parola?" Riley sordu. "Haftalardır buraya kimse girmedir."

Nick, "Bu övünebileceğim bir güvenlik kaydı değil," diye belirtti.

Bayan Penny, "Dolu bir Beretta ile bir gürültüyü araştırmaya gelmemem için bir parola," diye açıkladı.

Riley, "Sen yukarı çıkıp bizi vurmaya çalışmadan önce mesaj gönderecek durumda değildik," dedi. Ama Bayan Penny ve Fred olası şifreli sözcükler üzerinde kafa yormaya başlamışlardı bile.

"Günaydın," dedi Gabe, kapı aralığında belirerek.

"Senin kasların da büyüyor mu?" Riley başını eğerek sordu.

Lily, Gabe'in arkasından fırladı ve ellerini kaslı bir pazının etrafına sardı. "Ooooh! Onlar!"

"Siz ikiniz birlikte egzersiz falan mı yapıyorsunuz?" Riley sordu. Nick omuz silkti. "Belki biraz şınav falan çekmişizdir."

"Nick tekrarları sayma konusunda çok kötü. Ama vücudunu geliştirmek için makul bir çaba sarf ediyor," diye açıkladı Gabe.

"Bunun için daha fazla kahveye ihtiyacım var," diye karar verdi Riley, Nick'in tabağını ondan alıp kendi fincanına biraz dökerken.

"Biri verandadan paketleri getirirse daha fazla kahve ve yumurta yaparım," dedi Lily, mutfığa geri koşarak.

Riley, "Ben paketleri getireyim," dedi.

Verandaya çıktı ve teslimat yığınınına baktı. Bayan Penny, Lily ve Nick arasındaki ev sakinleri UPS, FedEx ve Amazon şoförleriyle ilk isimlerini biliyorlardı. Lily ayrıca her bir şoförün poposunu sertlik ve şekil açısından bir skalaya göre sıralamıştı.

Her şeyi içeri taşımak iki seferini aldı. Beklendiği gibi, paketlerin çoğu diğer sakinlere gönderilmişti. Ama küçük, kare şeklinde bir paket vardı ve üzerinde onun adı yazıyordu. İade etiketinde Make Better Choices'tan geldiği yazıyordu. "Hey, Burt. Sanırım Etsy'den aldığın organik köpek ödülleri burada," dedi ve kutuyu salona getirdi.

Köpek sandalyesinden usulca kalktı ve koşar adımlarla ona doğru geldi. "Organik köpek ödülleri mi?" Nick çıplak göğsünü

kaşıyarak sordu. "Wander sindirim sorunları için bunları önerdi."

Bayan Penny, "Bu köpeğin osuruğu bir arabanın boyasını söker," diye gözlemledi.

Divana uzandı ve Riley'nin tostundan yedi.

Kapı çaldı ve Gabe koşarak ön kapıya gitti. Elinde bir düzine donutla döndü ve kutuyu açtı. "Benim üzerimde hiçbir gücün yok, çörekler," dedi.

Burt organik köpek ödülleri olan ilgisini kaybetti ve Gabe'in yanına gitti. Riley, Gabe'i "Ona sakın çörek verme," diye uyardı.

Ancak adam, Burt'ün yüzüne pudra şekeri üfleyen hızlı nefes verişleriyle açık hamur işi kutusunun üzerinde dağ tırmanışları yapmakla meşguldü.

"Bırak onları," dedi köpeğe sertçe.

Burt suratını astı ve ağzındaki şekeri yalamakla yetindi.

Riley salonun yazı masasından bir makas aldı ve kutuyu keserek açtı.

"Özel bir tr-" için kim hazır?

Sözcük patlayıcı bir ses ve bir ısıltı bulutuyla kesildi. Her renkten parıltı yağarken ölümcül bir sessizlik oldu. "Ne oluyor lan?" Nick boğuldu.

"Aman Tanrım." Riley burnuna ve ağzına parıltılar dolunca öksürdü.

Dağ tırmanışları sırasında hâlâ terleyen Gabe, sanki bir tür kişisel eğitim perisiymiş gibi kalın bir ısıltı tabakasıyla kaplanmıştı.

"Ver şu lanet kutuyu bana," diye emretti Nick.

Riley elleri kutuya temas edene kadar körlemesine etrafı yokladı. "Bu gökkuşağı girdabının içinde ne oldu böyle?" Fred sordu.

"Ooooooh! Parıltı bombası mı yedik?" Lily kapı aralığından sordu. "Ben öldüm mü? Burası cehennem mi?"

Soru divandaki Bayan Penny'den geldi. Gözlükleri parıltıyla gizlenmişti.

"Ölmediniz Bayan Penny," diye temin etti Riley

onu. "Nereden biliyorsun ki? Ya siz de

öldüyseniz?" Kadının haklı olduğu bir nokta vardı.

Riley tekrar öksürdü ve havaya küçük bir parıltı bulutu gönderdi. Her

şey kaplanmıştı. Duvarlar, tavan, zemin, mobilyalar, köpek, çörekler.

Kirpiklerine sim yapışmış olan Nick kutuya dik dik baktı.

"Bu o mu? Aynı adam mı?" diye sordu, onun omzunun üzerinden bakmaya çalışarak.

"Bilmiyorum," diye hırladı. "Ama sana gönderilmiş."

Adamın ses tonundan hoşlanmamıştı. Sanki birini öldürmeye hazırmiş gibi geliyordu.

"Neden? Anlamıyorum. Ben internette bir pislik değilim. Tabii henüz çözemediğimiz başka bir bağlantı yoksa."

"Çevrimiçi pislikler hakkında sorular soruyordunuz," diye belirtti.

Telefonunun ekranındaki parıltıyı silip kutuyla birlikte verandaya çıktı ve arkasında parıltılı bir iz bıraktı.

Riley onun telefonda konuştuğunu duydu. "Hemen buraya gelmeni istiyorum. Nefret ettiğim o adamı da getir. Evet, onu."

Lily yere uzandı ve kollarını ileri geri salladı. "Bana bakın! Parıltılı bir melek yapıyorum!"

18 Ağustos Salı, sabah 8:29

Nick, önündeki her terli, ısıltılı kişiye bakarak sırada ilerledi. "İçimizden biri bir katilin hedefi haline geldi," dedi.

"Efendim, evet efendim," dedi Lily selam vererek ve arsızca göz kırparak. Geceliğini çıkarıp kamuflajlı bisiklet şortu giymiş ve D vitamini eksikliği olan göz kamaştırıcı kollarını ortaya çıkaran uygun bir atlet giymişti.

Riley, Lily'nin yeterince vitamin aldığından emin olmak için vitaminlerini kontrol etmeyi bir kenara not etti.

"Sen yaşlısın. Yumuşaksın. Kafan karışık," diye devam etti Nick, smokin ceket ve boxer'ıyla o günkü kutlamalara katılan Bay Willicott'un önünde durarak. "Tehlikedesin."

Willicott, "Denemeni görmek isterim," diye açıkladı. Kırışmış, kısa kesilmiş saçlarında ısıltılar parlıyordu.

"İşte bu yüzden eski Beretta'm var," dedi Bayan Penny onun yanında. Kalçasını sıvazladı, sonra kaşlarını çattı ve boş kılıfına baktı. "Kahretsin. Nerede bırakmıştım ben onu?"

Riley dudaklarının seğirdiğini hissetti ve bunu örtmeye çalıştı ama Nick onu yakaladı. Birkaç santim önünde durdu. "Gülme Thorn. Bunların hiçbiri komik değil.

Hedef alındınız ve hepinizin nasıl güvenlik önlemleri alacağınızı öğrenmenizin zamanı geldi."

"Sıkıcı!" Willicott bağırdı.

Lily hattın diğer ucundan, "Evet, saldırganlara nasıl güreşerek boyun eğdireceğimizi öğrenmek istiyoruz," dedi.

"Ve bubi tuzakları yapın!" Fred bağırdı.

Nick dişlerini sıkı ve Riley yüzünü buruşturdu. Sim gibi terliyordu. Üzerlerine çöken nem park yerini fırına çevirmişti.

Dedektif Weber olay yerine birkaç üniformalı ve bir adli tıp uzmanıyla birlikte gelmişti. Bomba ambalajını ve sim örneklerini laboratuara götürmüşlerdi. Biraz erkek erkeğe konuştuktan sonra Nick ve Kellen'in yüzleri oldukça asıktı.

Anladı.

Bir sim bombası onu diğer iki kurbanı bağladı ve bir saati harekete geçirdi. Her iki kurban da paketleri aldıktan sonra iki hafta içinde ölmüştü.

"Hava çok sıcak. Kötü adamlarla içeride, klimanın altında savaşamaz mıyız?" Bayan.

Penny şikayet etti.

Karşılık vermeyen tek kişi Gabe'di. Sırtını dik tutmuş, gözleri görünmeyen, uzaktaki bir nesneye bakıyordu.

"Bu da ne böyle?" Bir araç otoparka girerken Riley sordu.

Araç önlerinde gıcırdayarak durdu ve Josie yere atladı. "Humvee düzenlemesi," diye duyurdu.

Şoför kasıla kasıla onun yanında durdu. Nick'ten daha kısa boylu ve fiçı göğüslüydü. Gülümsemeyen dudaklarının üzerine bir bıyık tünemişti. "Santiago," dedi kibirli bir baş hareketiyle.

Nick isteksizce, "Kanon," diye onayladı. Rengarenk ekibine geri döndü. "Kendini Savunma Eğitim Kampına hoş geldiniz, bayanlar ve baylar."

Gabe ve Riley hariç herkes alkışladı.

YARIM SAAT SONRA, kimse tezahürat yapmıyordu ve herkes terliyordu.

"Takma dişlerimde sim var," diye yakındı Fred. "Gidip fırçalayabilir miyim?"

"Bir çatışma sırasında mola verip takma dişlerinizi fırçalayacak vaktiniz olacağını düşünüyor musunuz?" Canon cevap verdi.

Adam akli dengesi yerinde olmayan bir talim çavuşuna benziyordu. Fred, "Sanırım bu, çatışmanın ne olduğuna bağlı," diye düşündü. "Yanlış! Bana hareketleri tekrar göster."

"Bıçakla. Dürt. Kaydır. Bıçakla. Dürt. Sapla" diye bağırarak seksenin üzerindeki kalabalık, ellerinde baston ve sopalar taşıyordu.

"Bu kesinlikle gerekli mi?" Riley ofladı, boks eldiveniyle kaplı ellerini dizlerinin üzerine koydu ve nefesini tutmaya çalıştı.

Nick son beş dakikadır saldırdığı defteri indirdi ve ona ters ters baktı. "Bana bunu sorma, Thorn. Seni kendime kelepçeleyip uçağa binmek istiyordum ama bunun yerine sana kendini nasıl savunacağını öğretiyorum."

"Teşekkürler."

"Bir daha asla yalnız kalmayacaksın. Duş alırken yanında olacağım. Çalışırken. Uyurken. İşerken."

Başını sertçe salladı. "Asla olmaz. Çizgiyi oraya çekiyorum. Eğer bu ilişkinin yürümesini istiyorsan, birbirimizin önünde işlemeyi mümkün olduğunca erteleyeceğiz," diye ısrar etti.

"Yogaya gittiğinde orada olacağım," diye devam etti. "Korkunç büyükannenizi ziyaret ettiğinde. Şu andan itibaren beni kızgın bir uzantı olarak düşün."

Bir nefes aldı ve tekrar üfledi. "Aşırı tepki verdiğinizi düşündüğümü belirtmeyeceğim."

"Güzel."

"Ama çözmeniz gereken kendi davalarınız olduğunu belirtmek *isterim*. Beni duş alırken izlemekle meşgulken Larry Rupley'i nasıl bulacaksın?"

"Lojistik konusunda endişelenmeyin. Ben onları hallederim. Şimdi Josie'yle birlikte mindere geri dön ve arkadan çıplak boğulmadan kaçabileceğini kanıtla ki ben de geceleri uyuyabileyim."

"Kulağa soyunup güreşmemizi istiyormuşsun gibi geliyor. Bunun bir erkek fantezisi değil de nefsi müdafaa olduğuna emin misin?"

Adam ona hırladı ve kadın da akıllıca davranarak söyleneni yapmaya karar verdi.

"Vajinamdan uzak dur," diye uyardı Riley, Josie Humvee'nin arkasından indirdikleri paspasın üzerine çıktığında. "Dün gece çok çalıştı."

"İyi iş çıkardın Nicky," dedi Josie nadir görülen bir sırıtışla. Açık avucu Riley'nin yüzüne değdiğinde bu gülümseme hemen kayboldu.

"Ow!"

"Zor olmadı," diye alay etti Josie.

"Hayır! Nick'in dün gece tokatladığı sivrisinek ısırığına vurdun."

Josie'nin yüzünde ilgi gösteren tek yer kaşlarıydı. "Siz ikiniz düşündüğümünden daha sapıksınız. İyi gidiyorsunuz." Riley'nin yüzünün diğer tarafına bir tokat attı. "Şimdi lanet ellerini kaldır ve beni engelle."

Denedi. Denediğine yemin etti. Ama Josie dövme kolunu her seferinde Riley'nin boynuna dolamayı başarıyordu ve Riley kurtulamıyordu.

"Benim sıram," dedi Canon, Josie'ye kenara çekilmesini işaret ederek. "Beni tanımıyorsun. Bana zarar vermekten endişe etmeyeceksin."

Nick kaşlarını çatmış, onları yakından izliyordu.

Bu adamdan nefret ediyorum.

Bunu açık ve net bir şekilde anladı.

Josie de durumu anlamıştı. Nick'e, "Git Büyük Piramit'le idman yap," dedi ve Gabe'i işaret etti.

Riley iki adamın boks eldivenlerini çıkarırken birbirlerini ölçmelerini izledi.

"Madem bu kadar barışçıl bir çiçek çocuksun, temel bilgilerle başlayalım," dedi Nick. "Jab bir-"

Gabe'in devasa yumruğu parladı ve tam burnuna bir yumruk indirerek Nick'in kafasını geriye attı.

"Siktir." Nick ön kolunu burnunun altında kaydırды. "Evet. Bu bir yumruk, ukala."

Gabe sırıttı. "Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum." "Riley, değil mi?" Canon onun dikkatini tekrar mindere çekerek, "Riley, değil mi?" dedi.

"Evet," dedi, Canon'la yüzleşmek için sıcak, terli adam gösterisinden isteksizce uzaklaşarak. Boyu 1.80'in biraz altındaydı ve oldukça kaslıydı. Bıyıkları ve koyu renk saçları, ona kesinlikle asker olduğunu düşündüren bir hassasiyetle kesilmişti.

"Seni tutarak başlayalım ve tam hıza çıkmadan önce adım adım çalışalım."

Minderin üzerine uzandılar ve esintiyle birlikte yan odadan gelen, artık tanıdık gelen koku felaketi Riley'nin burnunu kırıştırdı. Burt'ün geceleri terk edilmiş malikâneye kaka yapmak için gizlice çıkıp çıkmadığını merak etti.

Canon'un kaslı ön kolu boynuna dolandığında, Burt'ün kakası hakkında endişelenmeyi unuttu.

"Korkutucu hale getirmek için yeterince baskı uyguluyorum," diye açıkladı.

On

u. "Gah. İşe yarıyor," diye gargara yaptı.

Güzel kokuyordu. Pahalı. Diğer yandan kadın, sanki Bütün yaz deodorant sürmeyi unuttum.

"Nasıl oluyor da bu tatlı şeyle güreşemiyoruz?" Lily sordu.

"Daha az flört. Daha çok bıçaklama," diye emretti Bayan Penny ve yaşlılara kendilerini savunma hareketlerini tekrarlattı.

Canon ona birkaç kaçış tekniği gösterdi ama oksijeni kesilir kesilmez Riley paniğe kapıldı ve çırpınmaya başladı.

Dördüncü felaket denemesinden sonra, ona bir mola verdi ve Josie'ye danıştı.

Riley sürünerek minderin kenarına geldi ve su şişesini aldı. Bu senaryo ona biraz fazla suyun altında tutulup başka bir adamın elleri tarafından boğulmasını hatırlatmıştı.

Nick'in bakışlarını üzerinde hissetti ve Gabe'in yumruğu gövdesine inmeden bir saniye önce ona el salladı.

Belki de geçmişte yaşananlar yüzünden hâlâ kafayı yiyen tek kişi Nick değildi. Riley su içerken Josie ona, "Tüm aletlerini kullanmıyorsun," dedi. "Elimde hangi araçlar kaldı? Yardım için inlemek mi?"

Josie onun alnına bir fiske vurdu. "Sen bir psişiksin, aptal. Saldırganın ne yapacağını o yapmadan önce biliyorsun."

Riley gözlerini kırptırdı. "Bunu gerçekten yapabilir miyim?"

"Ben medyum değilim. Ama öyle bir yeteneğim olsaydı, emin olun rakibimin kafasının içine girmek için kullanırdım. Eğer bu bir ölüm kalım meselesiye, elinizdeki her şeyi kullanmak istersiniz."

Riley bunu bir süre düşündü ve bunun dünyadaki en kötü fikir olmadığına karar verdi.

Suyu bıraktı ve tekrar ayağa kalktı. "Tamam. Hadi tekrar deneyelim."

Canon ona bir sırtış fırlattı. "Bu sefer beni yakaladığınızı mı düşünüyorsunuz?" "Göreceğiz."

Tamam, ruh rehberleri. Annenin boğulmaması gerekiyor.

Bu kez Canon kaslı kolunu arkadan boynuna doladığında, lekeler yerine pamuk şekeri bulutları gördü. O yavaşça keserken

Oksijeni bittiğinde, *Made It Out Alive*'ın kaçırılma girişimlerinden kaçmakla ilgili bir bölümünü hatırladı. Genç bir kız Taekwondo dersinden eve doğru yürürken onu kaçıran kişi onu arabasına sürüklemeye çalışmış ve bunun karşılığında da bir güzel dayak yemişti.

Nefes nefese kalan Riley kendini gevşek bıraktı. Canon'un tutuşu azaldığında başını geriye doğru kaldırdı. Saldırının geldiğini gördü ama darbeden tam olarak kaçamadı. Onu gözünün hemen altından yakaladı ve onu bırakmasına yetecek kadar sersemletti.

Ayağa fırladı ve bir zafer dansı yaptı. "Suratına, saldırgan!"

Adam ona sırtıttı. "İyi iş çıkardın. Ama bir dahaki sefere kaçana kadar kutlama yapmayı bekle."

"Sağlam bir tavsiye," dedi.

Adam bir elini kaldırdı ve kadın da onu ayağa kaldırmak için harekete geçti.

Onun yerine kendini sırt üstü yatmış, Canon kalçalarına binmiş halde buldu. "Bir şey daha Riley," dedi hızlı bir sırtıtışla. "Saldırganın kalkmasına yardım etme."

"Bırak onu, Canon."

Nick'in sesi ölümcüldü ve sıcak geliyordu.

Josie'nin Nick'in önüne geçip bir elini göğsüne vurduğunu görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı. "Sakin ol patron."

Canon, büyük olasılıkla Nick'i kızdırmak için ayağa kalkmakta acele etmedi.

Elini Riley'ye uzattı ve Riley de elini tuttu. Ama Canon onu ayağa kaldırıp Nick'e ters ters bakarken Riley bacaklarını onun altından çekti.

Bir kahkaha atarak mindere vurdu. "Çok hızlı öğreniyorsun Riley."

Lily, "Sıra bende," diye bağırarak mindere doğru sendeledi ve kendini Canon'un üzerine attı. "Olamaz! Sanırım düştüm ve kalkamıyorum!"

Riley dikkatini burnu kanayan Nick'e çevirdi. Sol gözü şişiyordu. Onun ötesinde, Gabe'in dudağı yarılmıştı ve sırtıyordu. "Neden erkeklerle normal arkadaşlıklar kuramıyorsun? Neden her şey senin için bir anti-bromans olmak zorunda?" Riley sordu.

Nick, "Erkeklerin pislik olması benim suçum değil," diye ısrar etti ve kanı temizlemek için gömleğinin eteğini yukarı çekti.

İçini çekti, adamın gövdesine bakmaktan keyif alıyordu. "Bunu bizim için yapman gerçekten çok hoş."

"Bunu *senin* için yapıyorum,
Thorn." "Biliyorum."

Çenesini yukarı doğru itti. "Yarım yamalak bir kendini savunma dersinin seni yenilmez olduğunu düşündürmesine izin vermeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum. Ayrıca bela aramayacağıma da söz veriyorum."

Bir nefes verdi. "Bela seni bulmakta bu kadar maharetli olmasaydı bu beni daha iyi hissettirirdi."

"İyi ki sen varsın," diyerek onu terli gömleğinin önünden yakaladı ve kendine doğru çekti.

Evden mutlu bir havlama sesi geldi. Riley ve Nick dönüp salonun penceresinde Burt'ün yüzünü gördüler.

Saçmalık.

"Lily, salonun kapılarını kapattığını sanıyordum?"

"Yaptım!" dedi öfkeyle, Canon'un şaşırtıcı derecede etkili tutuşundan kendini kurtarmaya çalıştığı minderden. "En azından ben öyle düşünüyorum. Belki de sadece düşünmüşümdür?"

Willicott, "Şu midilli pırıl pırıl," diye gözlemledi. "Yüzünün her yerinde beyaz şeyler var. Kokainman mı?"

Riley, "Gabe, bana çöreklerin hâlâ yerde olmadığını söyle," diye homurdandı.

Ama Burt'ün pudra şekeri ve parıltılı yüzü her şeyi anlatıyordu.

Riley koşarak ön verandaya gitti ve kendini içeri attı. Salonun kapıları ardına kadar açıktı ve her yerde ışıltılı pati izleri vardı.

Burt ağzından sarkan bir çörekle odadan çıkıp ona doğru koştu.

"İnsanların yemeklerini mideye indirmeyi bırakmazsan osuruklarını asla kontrol altına alamayacağız," diye yakındı.

Köpeğin bağırsak yolundan doğal olmayan bir gümbürtü geldi. Burt'ün gözleri kocaman oldu ve çörek ağzından düştü.

"Oh, hayır. Burada olmaz bayım. İşinizi yapmak için dışarı çıkın," diyerek açık kapıyı işaret etti.

Burt kapıya doğru koştu, sonra kayarak durdu. Düşürdüğü çöreği almak için geri koştu ve zıplayarak dışarı çıktı.

Riley onu takip ettiğinde büyükannesinin herkese ters ters baktığını, Burt'ün ise güreş minderinin yanında bir daire çizerek etrafı kokladığını gördü.

Riley, kadının iyi tarafına geçmeyi umarak, "Hey, Büyükanne," dedi.

Normal bir büyükanne herkesin neden simle kaplı olduğunu sorardı. Ya da ev arkadaşlarından birkaçının neden çürük ve kanamalı olduğunu merak ederdi.

Elanora normal bir büyükanne değildi.

Riley'yi incelemek için arkasını döndü. Saçındaki sülün tüyleri Fred'in burnunu gıcıklayınca kıkırdadı, sonra da hapşırdı.

"Kendini savunmanın başka yolları da vardır. Kaba kuvvet nadiren doğru cevaptır." Gözleri Gabe'in yarılmış dudağına kaydı ve daraldı.

"Bakın hanımefendi," dedi Nick. "Torununuz tehlikede ve hayaletlerden ya da ölü insanlardan değil. Bu gerçek, canlı bir tehdit."

"O halde ihtiyaç duyduğu tüm araçlara sahip olmasını istemelisiniz."

Nick'in burun delikleri alevlendi ve Riley, erkek arkadaşı büyükannesine yumruk atmak gibi aptalca bir şey yaparsa ya da büyükannesi onu psişik güçlerle öldürmeye çalışırsa diye aralarına girdi.

"*Hepiniz* torunumun yoga dersine katılacak ve yoğun bir ruhani savunma eğitimi için burada kalacaksınız."

"Herkes mi?" Riley, Bay Willicott'un ceset pozunda kafasının karıştığını ve oracıkta öldüğünü düşünerek tekrarladı.

"Gerçekleşiyor," diye duyurdu Josie.

Köpek çömelirken tüm gözler dehşet içinde Burt'e döndü. "Aman Tanrım," diye tısladı Canon.

Bayan Penny başını sallayarak, "Bu doğal değil," dedi.

Burt'ün kakası yaz güneşinde şenlikli bir şekilde parlıyordu. Elanora dudak büktü. "Utanç verici."

"Sparkle Poo'nun yeni parolamız olmasını isteyenler 'evet' desin," diye seslendi Lily.

"Evet."

18 Ağustos Salı, sabah 9:24

Nick, yanında tuhaf tiplerden oluşan ekibiyle Wander'ın yoga stüdyosuna girdiğinde durdu.

Tam olarak bir yoga adamı değildi. Elbette, o bir hayranıydı Riley ders için dar, kısa bir şort giymişti. Ama odanın önündeki gongun ne için çaldığını bilmiyordu. Ve annesini stüdyonun ortasındaki pembe minderin üzerinde sakın bir şekilde otururken bulmayı da beklemiyordu.

Ona doğru baktı ve bir an duraksadı.

"Nick?" Gri taytı ve yüksek yakalı atletikle mutlu ve şüpheli görünüyordu. Saçları topuz yapılarak yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

"Anne? Yaptığını bilmiyordum..." Renkli duvar halılarını ve tütsü kabı koleksiyonunu işaret etti. "Bu şeyler."

"Son iki yıldır her Salı buraya geliyorum. Wander harika biri. Buraya geldiğinde sizi tanıştıracam."

"Aslında onu tanıyorum."

Ürperdi. "Oh, Tanrım. Onunla yatmadın, değil mi Nicky? Çünkü yattıysan, birbirimizi tanı mıyormuşuz gibi davranıyoruz demektir. Bu dersi bırakmayacağım."

"Hayır, anne. Onunla yatmadım," diye alay etti. "Ama kız kardeşiyle yatıyorum."

"Merhaba, Dr. Santiago." Riley Nick'in arkasından çıktı ve el salladı.

"Demek sensin." Annesinin yüzündeki yoga öncesi şaşkınlık uçup gitmişti. Riley sahte bir gülümsemeyle, "Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi.

Annesi Riley'ye sırtını döndü. "Yüzüne ne oldu Nicky? Ve neden bu kadar ışıltılısın?"

Kadın onunla uğraşırken elini itti. "Yok bir şey. Sorun yok anne."

"Gel yanıma kurul. Ve köşedeki o saçma çiftten uzak dur. Kadın bir tür hippy cadı ve kocası da ineğine takıntılı bir çiftçi sanırım. Kesinlikle korkunç insanlar." Ürperdi ve işaret etti.

Blossom ve Roger Thorn kendilerine ayrılan korkunç köşeden neşeyle el salladılar.

Riley, "Muhtemelen ona söylememelisin," diye önerdi.

"Ona söyleyeceğim." Nick nefesini dışarı verdi. "Anne. Riley'nin anne ve babasıyla tanış, Blossom ve Roger Thorn. Blossom ve Roger, bu benim annem Marie."

Blossom Roger'ı minderinden kaldırdı ve tanışma faslı gerçekleşti.

Blossom annesine, "Oğlunuz çok sevimli bir insan," dedi. "Evet, öyle," dedi Marie.

"Bu parıltı da neyin nesi?" Roger, Riley ve Nick'e bakarak sordu.

"Bu sabah sim bombardımanına uğradık," diye açıkladı Riley.

Marie'nin bakımlı kaşları alnına doğru fırladı. "Parıltı bombası mı? Bu bir tür örtmece mi?"

"Keşke," dedi Nick.

"Dişi Şeytan'ın burada ne işi var?" Elanora kapıdan içeri girip kaşlarını çatarak odaya bakarken Roger sordu.

"Bu Stevie Nicks'in annesi mi?" Marie merak etti.

Nick raflardan birinden bir paspas aldı ve kapıya olan mesafeyi ölçtü. İkinci kattaydılar, bu yüzden Riley'ye pencerelerden bir tehdit gelmesi daha az olasıydı ama kapı hâlâ bir sorundu. "Anne, minderini çek."

"Ama ben hep buraya kuruluyorum," diye yakındı.

"Benimle dalga geç ve onu oraya götür. Wander büyük bir yenilik hayranıdır.

Dünyayı yeni perspektiflerden görmek" dedi.

"Gerçekten mi?"

"Ne yapıyorsun sen?" Riley onun minderini alıp kendi minderinin yanına sererken nefesinin altından sordu.

"Kendimi seninle kapı, annem ve ailen arasına koyuyorum."

"Güneşi selamlamanın ortasında yumruk yumruğa bir kavga çıkmasını mı bekliyorsunuz?" diye sordu.

"İşimi şansa bırakmayacağım."

Riley telefonuna baktı. "Bayan Penny mesaj attı ve buraya gelirken arabaya servis bölümünden geçtiklerini ve hâlâ mücver beklediklerini söyledi. Onlar olmadan başlamamızı istiyorlar."

"Josie, Brian'la seks yapmak için eve gitti."

"Onların yolundan gitmemiz gerektiğini düşünmeye başladım," dedi.

"Evet, büyükannen beni çok korkutuyor. Salı sabahı yoga derslerine de gitmiyorsun. Glitter Guy'ın seni izlemesi ihtimaline karşı rutinini bozmak iyi bir fikir."

Riley titredi.

Canon bir horoz gibi kasılarak odaya girdi, odayı ve içindekileri inceledi. Bıyıklarının titremesiyle bir minder kaptı ve Riley diz ardı kırımlarını germek için eğilirken tam arkasına yerleşti.

Nick dişlerini gösterdi.

Canon ona sırıttı.

"Evet. Böyle bir şey olmayacak," diye tersledi Nick.

Riley'yi paspasıyla birlikte yakaladı ve anne babasının arasına itti. "Ne oluyor Nick?"

"Eğlendir beni." Matına döndü ve onu hareket ettirdi, böylece doğrudan Riley'nin arkasındaydı ve kıcı Canon'un yüzündeydi.

"Burası dolu mu?"

Gabe, Nick ile annesinin arasındaki yeri işaret etti.

Nick omuz silkti. "Al bakalım, Goliath."

Gabe minderini açıp oturduğunda annesinin gözleri büyüdü.

"Merhaba," dedi annesi.

"Merhaba. Ben Gabe. Sizinle birlikte bu dersten keyif almak benim için bir zevk."

"Merhaba, Gabe. Seninle tanışmak çok güzel. Ben Marie. Wander'ın hayranı mısınız?"

Nick annesinin yanındaki kas yığımına mı yoksa Riley'nin kız kardeşine mi daha çok aşık olduğunu anlayamıyordu.

"Wander çok harika bir  ğretmen. Onunla geçirdiğim zamandan keyif alıyorum."

Elanora tünediği asılı yumurta sandalyeden boğazını temizledi.

Yuvasındaki onaylamayan bir devekuşuna benziyordu. Nick, "Adamı rahat bırakın, hanımefendi," diye fısıldadı.

Elanora'nın gözleri kısıldı ve tüm vücudunda bir karıncalanma hissetti.

"Anne!" Blossom  n sıradan tısladı, aynı anda Riley de "Büyükanne!" diye fısıldadı.

Neyse ki Elanora'nın voodoo bakışları eğitmenin gelişıyle kesildi. "Herkes günaydın," dedi Wander, matların arasından odanın önüne doğru ilerlerken. Kırpılmış tayt ve üzerinde Kindness yazan sırtı açık bir atlet giymişti. Uzun sa örgüleri yüksek bir kuyruk şeklinde yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

Gabe, Nick'in yanında kederli bir şekilde iini çekti.

NICK sandalye pozunun nasıl hissettirmesi gerektiğinden emin değildi ama  c günlük gripten yeni çıkmış gibi bacaklarını ve kaslarını titretmemesi gerektiğinden emindi. Yanındaki Gabe, lanet bir heykel gibi duruşunu koruyordu. Tüm o kasların altında yaşıyan, nefes alan bir insan olduğuna dair tek işaret, minderin üzerine yağan düzenli ter damlalarıydı.

"Kuğu, öne doğru kıvrımınıza geri dalın. Hamstringlerinizin uzadığını hissedin. Kendinizi mindere kök salmış hissedin." Wander'ın sesi yatıştırıcı bir şekilde vücuduna rahat olmadığı şeyleri yapması için ısrar ediyordu. Hamstringleri bir parça öğle yemeği eti gibi paralanıyormuş gibi hissediyordu.

Nick ayaklarının arasından Canon'a baktı, o da aşırı terliyordu ama yaprak gibi titriyor gibi görünmüyordu.

Wander'ın ayakları matının yanında durduğunda plank duruşunda terliyordu.

" ne doğru kobra duruşuna geç," diye talimat verdi, ayaklarıyla kıına basıp omuzlarını yukarı ve geriye doğru çekerek girebileceğini bilmediği bir pozisyona getirdi. "Güzel uzatma," dedi.

Arkasından Canon kıs kıs güldü. Gabe ona hüzünlü gözlerle baktı.

Wander onlara aşağı bakan köpeğe geçmelerini söylerken, Riley'nin k  i önündeki kısa şorttan onu cezbediyordu.

Kız arkadaşı ateşliydi.

Onaylamayan bir bakışın ağırlığını hissetti. Bu sefer Elanora'dan gelmiyordu. Kendi kız arkadaşına bakarken onu sıkıştıran öz annesinden geliyordu.

Ona omuz silkti ve neredeyse aşağı doğru köpek pozisyonundan düşüyordu.

Marie gözlerini devirdi ve sonra Gabe'in doğal olmayan büyüklükteki pazuları savaşçı pozlarından biri için kollarını açtığında dalgalandığında dikkati dağıldı. Ona doğru yargılayıcı bir bakış fırlatma sırası Nick'teydi.

Omuz silktiğinde, Wander onun arkasında durdu. "şu omuzları indirelim Marie," dedi annesinin üst bedenini ayarlarken.

Nick dersin geri kalanında dikkatini Riley'nin poposu, kapı ve erkeklik yarışması arasında bölmüştü. Wander ceset pozu verme zamanının geldiğini söylediğinde neredeyse yıkılıp ağlayacaktı. Geceyi lanet olası yerde geçirmek, kız arkadaşının bir katilin hedefi olduğunu öğrenmek, Ham Hands tarafından yumruklanmak ve güneşi selamlamada aptal Canon'a ayak uydurmaya çalışmak arasında, umutsuzca bir biraya, bir hamburgere ve Riley'nin yanına yapıştığı bir uykuya ihtiya ı vardı.

Burnuna mücver ve yaşlı insan kokusu gelince Nick, Bayan Penny'nin diğer komşularla birlikte geldiğini tahmin etti.

Çok uzun bir gün olmuştu ve daha öğle yemeği vakti bile gelmemişti. İçgüdüleri ona kız arkadaşının başının belada olduğunu söylüyordu. Büyük bir bela.

18 Ağustos Salı, saat 10:35

"**I** Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum Nick," dedi Blossom yoga dersinden sonra onlara yaklaşırken. "Ama annenin kışında gerçek bir sopa var."

Riley az önce yudumladığı suyu tükürdü. "Anne!"

"Ne? Ben sadece kendi doğrularımı söylüyorum. Her Salı buraya geliyor ve bize tepeden bakıyor. Wander'ın bizim kızımız olduğunu bile bilmiyor!"

Nick, "Annemin kışının kereste sıkıntısı çekmediği gerçeğine dikkat çeken ilk kişi sen olmazsın," dedi.

Riley, "Yine de bu biri hakkında söylenecek pek Blossom'a yakışır bir şey değil," diye karşı çıktı.

"Puh-lütfen. O kadına *iki* yıldır çok iyi davranıyorum."

"Bu kadar gevezelik yeter," diye duyurdu Elanora odanın önünden. Büyükçe bir asayla yere vurdu.

"Büyükanne kim sopa verdi?" Nick merak etti.

"Hepiniz oturacaksınız. Şimdi," diye emretti.

Hepsi kendilerine söyleneni yaptı. Roger bile. Gerçi Riley onun kulaklarına gizlice kulaklık taktığını görmüştü.

Canon onun yanındaki minderi aldı ve Riley, Nick'in sesli bir şekilde hırladığını duyduğunu sandı.

Ama Bayan Penny metal bir sandalyeyi odanın arkasından öne doğru sürüklerken, testosteronla beslenen hırıltılar kulakları yırtan bir çığlıkla bastırıldı. Lily, Bay Willicott ve Fred de aynısını yaptı.

Elanora ters ters baktı ve yaşlı baş belaları oturup mücverlerini yiyene kadar bekledi.

Wander sessizce Gabe'in yanındaki yer minderine oturdu. Riley dizlerinin birbirine değdiğini fark etti.

"Hepiniz kendinizi savunmanın tek yolunun kaba kuvvet olduğunu düşündüğünüze göre, size başka bir yol göstermek bana düşüyor. Ancak uyarıyorum, bu yorucu bir eğitim. Zayıflar için değil."

Bay Willicott, "Gidip bir Blockbuster bulacağım ve bir film kiralayacağım," dedi ve kapıya yöneldi.

Lily sandalyesinden fırladı. "Yardım etmeliyim. En son bir Blockbuster aramaya gittiğinde onu üç gün boyunca göremedik."

Blossom elini kaldırdı.

"Ne?" Elanora, 'H' harfi de dahil olmak üzere kelimedeki her harfi telaffuz ederek tersledi.

"Kendimizi neyden koruduğumuzu merak ediyordum anne." "Kızınız bir katil tarafından hedef alındı."

Blossom Riley'ye döndü. "Oh, hadi ama. Yine mi?" Riley omuz silkti. "Benim suçum değil anne."

"Bu kesinlikle senin hatan. Yırtıcılar avı hisseder," diye açıkladı büyükannesi.

Nick, "Sabahki kız arkadaşımı dövme aşamasını geçebilirsek harika olur," diye tersledi.

"Herkesin bir yeteneği vardır. Bazı hediyeler diğerlerinden daha küçüktür," dedi Elanora.

Fred elini kaldırdı. "'Hediye' derken penis boyundan mı bahsediyorsun?"

Riley dudaklarını birbirine bastırdı. Kaçmak isteyeninin kahkaha mı yoksa kusmuk mu olduğunu bilmiyordu ve bunu şansa bırakmayacaktı.

Büyükannesinin sert bakışları Fred'in üzerinde hiçbir etki yaratmadı. Sadece öne doğru eğildi ve "Ee? Öyle mi?"

"Kesinlikle *değilim*. Ben durugörü yeteneğinden bahsediyorum."

"Oh." Fred'in sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Çalışmak için çok tembel olmadığınız sürece her biriniz için mevcuttur. o."

Fred, "Şimdi kesinlikle penis boyundan bahsediyoruz," diye karar verdi. Duygusal yaraları önlemek için Riley babasının kafasına odaklandı. bir o yana bir bu yana zıpladı.

"Bir gösteri için eşleşeceksiniz. Siz ikiniz" -Riley ve Gabe'i işaret etti- "bir takımsınız."

Dolaşmak baktı özlemle içinde Gabe'in yön önce
Bayan Penny. Penny sandalyesini sürükleyerek geldi.
"Görünüşe göre sen ve ben, Stretch McFlex."

Nick, Canon ile eşleşmişti. Riley, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Kararlarımı sorgulama, çocuk!" Elanora fermanını yere vurarak mühürledi.

Riley ve Gabe yerdeki yastıklarının üzerinde kayarak birbirlerine baktılar. "Eğer kavga etmeye başlarsa, ayırmak için sana ihtiyacım olabilir," dedi ona.

"Nick'in suratına bir yumruk daha atıp Canon'un üzerine oturacağım," diye söz verdi Gabe. "Sen iyi bir adamsın, Gabe."

"Sessizlik!"

Riley gözlerini devirdi.

Elanora, "Bu egzersiz için partnerinizin gözlerinin içine derin derin bakacaksınız," diye devam etti.

Bayan Penny, "Bu durum hızla garipleşecek," diye tahmin etti.

Birbirine bakan iki alfa erkeği ile garip ve ölümcül.

Gabe, Riley'nin gözlerinin içine baktı; kahverengi gözleri Riley'nin beynine, ruhuna girmiş gibiydi. Bir golden retriever'a bakmak gibiydi.

"Şimdi zihinlerinizin kontrolünü ele alacak ve olumsuz, incitici düşünceleri partnerinize yönelteceksiniz."

"Büyükanne, bu gerekli mi?" Barışçı Wander sordu. "Kesinlikle gerekli. Başlayın."

Umarım yaşlı kadın bugün yumurtalı salatasını yerken boğulur.

O yaşlı yarasanın Stevie Nicks gibi giyinmesi de neyin nesi?

"Düşüncelerinizi ortaklarınıza yöneltin dedim, bana *değil*," dedi Elanora sert bir sesle.

"Hadi Fred. Elinden gelenin en iyisini yap," dedi Blossom omuzlarını yuvarlayarak.

"Sen neye bakıyorsun, sık suratlı?" Nick Canon'a sordu.

"Terli bir dangalağa," diye karşılık verdi Canon.

Riley onları büyükannesinin gazabına bırakmaya karar verdi ve Gabe'in yüzüne odaklandı. Onun hakkında kötü bir şey düşünemezdi. Bu mümkün değildi. Kız kardeşiyle aynı tür bir ruha sahipti. Açık, sıcak, sevgi dolu.

"Saçlarınız pek parlak değil."

Riley gözlerini kırptırdı.

Gabe ödevini yapıyordu ve onu net bir şekilde duyabiliyordu.

"Öyle mi? Kafan ikimiz için de yeterince parlak," diye içten içe karşılık verdi.

Gabe sanki kadın ona vurmuş gibi irkildi.

"Özür dilerim."

"Hayır, devam etmelisin. Görevi tamamlamalısınız. Yeterince uzun boylu değilsin."

"Gabe. H a d i ama. Ödevi y a p a c a k s a n , ödevi yap. Korkak bir kedi olma."

"Ben korkmuş bir kedi değilim. Başarısızlıktan korktuğun için çok çalışmayan sensin. Bu da sadece hayattaki deneyimlerinizi sınırlandırmaya yarıyor."

Tamam. Bu acıttı.

"Korku hakkında mı konuşmak istiyorsun? Hangimiz huysuz yaşlı bir kadına karşı durmaktan ve kız kardeşimle çıkmaktan korkuyor?"

"Beni ben yapan Elanora'dır. Ona saygısızlık etmek düşünülemez."

"Onun sözünü kanun olarak kabul etmek, kendinizi ya da kız kardeşimi ona karşı duracak kadar önemsemediğiniz anlamına gelir."

"En azından iyi bir iş yapmak için gereken sıkı çalışmadan korkmuyorum." "Ne tür bir iş yapıyorsun ki? Bildiğim kadarıyla tek yaptığın

duygularını itiraf etmekten korktuğun bir kadının peşinde dondurma yiyip üzölmek."

Gabe'in gözleri yaşlarla doldu ve Riley kendi gözlerini kırptırdı. *"Buraya Wander'a aşık olmak için gelmedim. Sana rehberlik etmek için buradayım. Yine de hiçbir yere gitmemeye kararlı birine rehberlik etmenin imkânsız olduğunu gördüm."*

Riley'nin nefesi duyulabiliyordu. *"Hiçbir yerde mi? Deniyorum! Psişik eğitim kampına geldim. Kendimi pamuk şekere açıyorum!"*

"Yine de enerjinizin çoğunu farklı olmayı dileyerek harcıyorsunuz."

"Yeter!" Elanora'nın sesi cınladı. Yanındaki bastonun gümbürtüsü Riley'yi eleştiri transından uyandırdı.

Bir kaosun ortasında oturduklarını fark etti. Nick ve Canon g re iyorlardı. Bayan Penny, biraz sarsılmış görünen Wander'dan yüksek sesle özür diliyordu.

"Bu kelimelerin bazılarını daha önce hiç duymamı tım bile," diye fısıldadı Wander.

"Evet,  angay'da birkaç Navy SEAL ile takılın ve hangi dili  ğrendi inize  a ıracaksınız."

"Ne demek herkes onun peruk olduğunu biliyor?" Fred Justin Bieber saçlarını tutarak uludu.

Blossom  akaklarını ovu turarak, "Tanrım, çok  zg n m Fred," dedi.

Elanora ayağa kalktı ve Nick'in Canon'un yüzünü yere bastırđı yere doğru sertçe yürüdü.

Bastonuyla Nick'in kı ını dürttü. Sertçe. Canon bu dikkat da ınıklđını Nick'i üzerinden atmak için kullandı.

Tüm oda *Jerry Springer Show'un*  ekimleri sırasında sahne arkası gibi hissediliyordu. Duvarların içinde incinmi  duygular yankılanıyordu.

"Güzel."

Herkes sustu ve gözlerini Elanora'ya dikti.

Riley ve Gabe birbirlerine baktılar. " yi" kadının s zl  nde yoktu.

" z r dilerim. ' yi' mi dediniz?" Blossom annesine sordu.

"Ben yaptım. Hepiniz infaz sırasında beceriksizce yolunuzu bulmayı ba ardınız." "Yaşasın biz mi?" Riley alaycı bir tavırla konuştu.

"Az önce her biriniz d   ncelerinizin ne kadar güçlü olduğuna tanık oldunuz. Yalnızca zihinlerinizi kullanarak -ne kadar eksik olsalar da- ve gözlerinizi kullanarak birbirinize nasıl mesaj iletebildi inizi gördünüz."

"Bu tam olarak neyi kanıtladı?" Riley talep etti.

"Her biriniz, bir dereceye kadar, başkalarının düşüncelerini olmasa bile duygularını okuma yeteneğine sahiptir."

"Lanet olsun. Büyükannem haklı," dedi Canon sessizce.

Wander elini kaldırdı. "Belki de e lerimiz hakkında sevgi dolu düşünceler düşünerek egzersizi tersine çevirmeliyiz? Bu, odadaki tüm olumsuz titreşimleri temizleyecektir."

"Saçmalık. Bu gereksiz bir zaman kaybı," diye burnunu çekti Elanora. "Burası paylaşım zamanı olan bir anaokulu sınıfı değil. Bizler yeti kiniz. Yolumuza devam edeceğiz."

Canon, Nick'in kaburgalarına bir dirsek attı ve bu zahmetinin karşılığında çenesine bir yumruk yedi.

"Cidden, şu ikisini ayırabilir miyiz?" Riley sordu.

Büyükannesi onu buyurgan bir bakışla süzdü. "Etrafındaki herkes için endişelenmeyi bırak ve kendine odaklan."

Tanrım. Tamam, bayan.

"Bir sonraki alıştırmaya geçeceğiz. Birbirinize karşı çalışmak yerine. Siz ve partneriniz birlikte çalışacaksınız."

"Ne yapmak için birlikte çalışacağız?" Riley sordu.

"Bu alıştırmanın amacı bir başkasının enerjisini kullanarak kendi gücünüzü artırmaktır. Gabriel'in yeteneği kendisini başkalarının enerjisine bağlayabilmesinde yatıyor. Bir sülük gibi."

Riley, Gabe'in kendisine yaptığı karakter suikastına ne kadar sinirlenmiş olsa da, başka birinin onu kötülemesi karşısında ne hissettiğini bilmiyordu. "Şimdi ne olacak?"

"Bir sülük kendini bir konağa bağlar ve konağın kanını kendisi için kullanılabilir hale getirir. Gabriel kendini sizin yeteneklerinize bağlayabilir ve enerjinizi artırabilir."

Bu garipti. Bir Thorn için bile.

"Okaaaaaay," dedi Riley, büyükannesinin Bayan Penny'nin Bloody Mary karışımını kırıp kırmadığını merak ederek.

"Başlayacaksın."

"Başlamak mı? Neye başlayacağız? Ne yapıyoruz biz?"

Gabe Riley'ye, "Ben senin yolundan gideceğim," dedi. "Ruh rehberlerine bir soru sor, ben de cevabı yorumlamanda sana yardımcı olmak için kendimi hazır edeyim."

Riley kendini biraz ham hissediyordu ve affetmeye ve unutmaya hazır olup olmadığını bilmiyordu. O onun arkadaşıydı. Arkadaşların senin kötü yanlarını fark etmemeleri gerekirdi. Fark etseler bile bunu yüzünüze vurmamaları gerekirdi.

Büyükannesinin bakışlarının ağırlığı altında direnci kırıldı. "Peki. Ama ne soracağım? Ölü Bianca ile zaten bir konuşma yaptım. sauna seansı."

Büyükannesinin gözleri keskin bir şekilde kısıldı.

"Belki de cevabını bilmediğiniz başka bir soru bulursunuz," dedi Gabe şifreli bir şekilde.

Nick arkasından, "Larry'nin nerede olduğunu öğren," diye seslendi. "İyi fikir."

"Tamam. Hadi şu işi bitirelim."

"Yeteneklerinizi keskin bir şekilde ortaya çıkaran tutum bu değil. Bu, yatak odasının kapısını çarpıp duran mutsuz bir çocuğun tavrı," dedi Elanora soğuk bir şekilde.

Riley, kötü kalpli büyükannesinin haklı olduğunu anladığında bile burun deliklerinin açıldığını hissetti. Medyum olmak istememesi ona olabileceği en iyi medyum olmamak için bir mazeret vermiyordu. Bu bilgelik parçasını bir kedi yavrusu ile motivasyon posterine dönüştürmeyi düşünmek için zihinsel bir not aldı.

"Peki. Başlamaya hazırım," diye duyurdu Riley.

Gözlerini kapadı ve odanın geri kalanını kapattı. Nefesini odak noktasına getirerek, kuşkusuz düzensiz olan eğitimini çağırdı ve hafifçe ve kasıtlı olarak Pamuk şeker Dünyası'na geri döndü.

"Merhaba, ruh rehberleri. Benim, Riley." "Ben Gabe."

Gabe onun pamuk şeker dünyasındaydı. Onu göremiyordu ama varlığını kesinlikle hissedebiliyordu. Sabit. Sakinleştirici. Güzel. *Tanıdık*.

Tıpkı Bianca ile gördüğü imgelem sırasında hissettiği varlık gibi. "Hey. Seansta da kafamın içinde miydin?"

"Öyleydim. Önceden izninizi almalıydım ama sağlığınıız için endişelendim."

Birdenbire ona kızdığı için kendini aptal gibi hissetti. Gabe onu bilerek incitmek istememişti. Sadece ona duyması gereken bir gerçeği söylüyordu.

"Burada olduğun için teşekkür ederim Gabe," dedi içtenlikle. "Rica ederim Riley. Onur duydum."

"Tamam, ruh rehberleri. Larry Rupley'in nerede olduğunu öğrenmek için buradayız. Bir hafta önce kayboldu ve onu bulmamız gerekiyor."

Bulutlar tembelce titreşiyordu. Bulutlardaki enerjinin doğrudan kendi enerjisini yansıttığını öğrenmişti. Ve seks yaparken çatıdan düştükten, mobilya tarihinin en lümpen divanında uyuduktan, parıltı bombardımanına tutulduktan ve eğitim kampından sonra yakıtı azalıyordu.

Ama başka bir şey oluyordu. Bir güçlenme, bir devinim, bir enerji sarsıntısı. Bir kadeh espressodan farklıydı. Daha yumuşak ve istikrarlı. Bu...
Gabe'di.

Adam bir sülük değildi. Almak yerine verdi. Bozmak yerine sabitledi.

Bulutların rengi derinleşti ve parçalanmaya başladı. Riley kendini onların içine çekildiğini, içlerinden geçtiğini, serin nemlerinin onu rahatlattığını hissetti.

aşırı ısınmış cilt.

Bulutlar biraz daha inceldiğinde, "Bir şey görüyorum," diye duyurdu.

Uzun boylu, iri yarı bir figür kaldırımında ağır ağır ilerliyordu. Bir koşu ayakkabısı diğerinin önünde.

"Koşuyor," diye gözlemledi Vision Gabe bir yerden.

"Yavaşça," diye ekledi Riley. "Nehir kıyısında. Evimize çok yakın!"

Sonra aniden sert bir çekiş oldu ve artık Larry'nin nehir kıyısı boyunca ilerleyişini izlemiyordu. Zorla yukarı ve geriye doğru sürükleniyordu. "Hey, buradan evimizi görebiliyorum!"

Bir an sonra Larry'nin mahallesinin üzerinde süzülüyordu. Sanki kozmik bir hız trenine binmiş gibi Larry'nin konağına doğru alçalırken midesi alçaldı.

Gabe ona, "Derin nefes almaya devam et," diye hatırlattı.

"Bu saçmalık için hareket hastalığı bantları takmaya başlamalıyım," diye yakındı görüşü sallanırken. Bir saniye önce Larry'nin kapısının önünde duruyordu, bir saniye sonra ise bir hayalet gibi kapının önünden geçiyordu.

"Ben bir hayalet miyim? Öldüm mü ben? Larry beni öldürdü mü?"

"Her şey yolunda. Rehberleriniz sizi sadece imgelem aracılığıyla hareket ettiriyor."

Riley güvende olmak için el ve ayak parmaklarını sayarak hepsinin kendisiyle birlikte kapıdan geçtiğinden emin oldu.

"Size bir şey göstermeye çalışıyorlar."

Kafasını kaldırdı ve Larry'nin yemek masasının üzerindeki posta yığınının etrafında dönen bulutları gördü. Diğerlerinden daha parlak görünen bir paket vardı. Ama aslında parlamıyordu.

Pırıl pırıldı.

"Oh, kahretsin. Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" Riley fısıldadı.

Zekice uzanıp, ışıltısı artık göz kamaştırıcı olan kutuyu aldı.

"Bu kutunun senin için bir anlamı var mı?" Vizyon Gabe sordu.

"Sanırım Larry Rupley postadan simli bir bomba aldı ve hiç açmadı.

o."

18 Ağustos Salı, 10:49

“N ick!”

Riley'nin ses tonundaki panikle Canon'u iterek yolundan çekildi ve onun yanına koştu. Kızın burnu seğiriyordu.

Alerji krizinin ortasındaydı.

"Ne oldu? Ne gördün?"

"Sanırım Larry Rupley parıltılı bir bomba aldı."

"Kahretsin! Postalar masanın üzerinde," dedi hızla yetişerek.

"Paketlerdeki iade adreslerinin hepsi farklı. Bilemezsiniz."

"Bütün bu yaygara da ne?" Elanora sordu.

"Nick bir kayıp vakası üzerinde çalışıyordu. Sanırım Dedektif Weber'in araştırdığı cinayetlerle bağlantılı. Yani kayıp kişi kayıp değil. Ölmüş."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye açıkladı büyükannesi sert bir sesle. Riley gözlerini kırıştırdı. "Şunu mu diyorsun-"

"Ruh rehberlerime danışacağım," diye duyurdu Elanora. "Mumları toplayın. Geri kalanınız çenenizi kapayacak. Şimdi."

Nick, Thorn kadınlarının odanın dört bir yanından topladıkları mumları ve kristalleri aile reisinin etrafına dizmelerini izledi. Elanora

Memnun kalınca ışıkların söndürölmesini emretti.

Oda sessizleştii ve eteklerini düzeltirken tüm gözler ona odaklandı. Gözlerini kapattı ve dudakları sessizce hareket etmeye başladı. Eski bir büyü yapan bir cadı gibi.

Riley elini Nick'in elinin arasından geçirirken ikisi de hayranlıkla onu izliyordu. Bu, malikânede sergilediğı gösteri değildi. Bu farklı bir şeydi. Daha çiiğ. Bir an için ona Beth'i sormayı düşündü.

Dışarıda gökyüzü kararıyor gibi görünürken odadaki gerilim de artıyordu.

Pencerede çakan ilk şimşek onu yerinden sıçrattı.

"Bunu o mu yaptı?" Nick fısıldadı.

Riley başını salladı.

Blossom eğildi. "Tesadüf. Annem havayı kontrol edemez." "Peki ya Gabe?" diye sordu.

Söz konusu adam Elanora'nın hemen arkasında, sağ tarafta oturuyordu. Onun da gözleri kapalıydı ve o da nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu. "Yani, onun insan olduğundan emin miyiz?"

"Çoğunlukla eminiz. Yani, sanırım. Sanırım," diye fısıldadı Riley.

Blossom tekrar eğildi. "Bence o dünya dışı bir varlık."

"Kim? Gabe mi?" Bayan Penny sordu. "Yok artık. O, servetini dağıtmak için dünyayı dolaşan gizli bir milyarder."

"Aranızda bu adam hakkında gerçekten bir şey bilen var mı?" Nick sordu. Herkes omuz silkti.

"Yani hiçbir referans ya da başka bir şey olmadan taşınmasına izin mi verdiniz?" Yine hepsi omuz silkti.

Blossom, "Dürüst olmak gerekirse, eğer o bir dünya dışı varlıksa, referanslarıyla zaten iletişime geçemeyiz," diye açıkladı.

"İyi bir noktaya değindin," diye fısıldadı Fred yerde bağdaş kurarak oturduğu yerden.

Bir şimşek daha çaktı, buna uğursuz bir gök gürültüsü eşlik etti.

"Zavallı Daisy. Fırtınaları pek sevmez," diye yakındı Roger.

Blossom onun kolunu okşayarak, "İyi olacak canım," diye güvence verdi. "Ahıra dönüştürmek için parçaladığın güzel bahçe kulübem onda."

Elanora'nın gözleri çizgi filmlerdeki pencere c a m l a r ı gibi açıldı. "Larry Rupley öldü," diye duyurdu.

Başlar ona bakmak için geriye döndü.

"Ne zamandır? Nerede o? Nasıl öldürüldü?" Nick sordu.

Buruşuk bir elini kaldırdı. "Yeni ölümler daha deneyimli ölümler kadar iyi iletişim kuramazlar. Bana nehri gösterdi. Koşuyordu."

"Ben de öyle gördüm," diye onayladı Riley.

"Sonra bana garip bir desen gösterdi. Kalın çizgiler ve kareler halinde beyaz ve kahverengi." Elanora avucunu uzattı. Gabe itaatkâr bir tavırla, kim bilir nereden bulup getirdiği bir kâğıt ve kalemi uzattı.

"Bu modelle bir yere götürüldü ve hayatı sona erdi.

Artık ruhu özgürce dolaşabiliyor ama bedeni hâlâ orada tek başına."

İki mücevherli parmağının arasındaki kâğıdı Nick'e uzattı. Nick kâğıdı aldı ve baktı. "Bir oyun tahtasına mı benziyor?"

"Sizi temin ederim, Bay Rupley öldürüldüğünde hiç eğlenmiyordu," dedi Elanora sert bir sesle.

Nick stüdyoyu adımlamaya başladı.

"Ne düşünüyorsun?" Riley köşede ona yetişerek sordu. Burnu iki kez seğirdi.

"Sanırım zaten biliyorsun."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Hâlâ diğer tarafa bağlıyım ya da her neyse. Parıltılı bombanın orada olduğunu doğrulamak için Larry'nin evini kontrol etmek ve Weber'i aramak istiyorsun."

Başını salladı ve onun önünde durdu. "Ben de senin ailenle birlikte eve gitmeni istiyorum."

"Ama yardım edebilirim," dedi.

"Yapabileceğini biliyorum. Bu yüzden bu konuda büyükannenle birlikte çalışmanı istiyorum."

Suratını astı. "Ama neden seninle bir ceset bulmaya gidemiyorum?"

"Çünkü ikimiz de biliyoruz ki, eğer kafa kafaya verirseniz, katilimizin kim olduğunu bulursunuz. Ve eğer kim olduğunu bilerseniz, iki haftanız dolmadan onun size yaklaşmasını engelleyebiliriz."

"İyi. Ama şunu bil ki mantıklı davrandığında çok daha az seksi oluyorsun," diye homurdandı.

Onu atletinin ön kısmından yakaladı ve sertçe öptü.

"Vay canına," dedi, adam onu bıraktığında şaşkınlıkla. "Bu ne içindi?"

"Kız arkadaşım olduğun için. Seksi bir medyum olduğun için. Bunları giydiğin için

lanet olası şortlar. Seç bakalım."

"Vay canına."

"Yorgunum," diye açıkladı Elanora. "Kızımın evine gidip orta pişmiş bir biftek ve şarabın tadını çıkarmak istiyorum."

"Anne, bir araç bulup kendi bifteğini kendin pişirmen gerekecek. Roger ve benim çiftler masajı randevumuz var," dedi Blossom.

Nick ona, "Riley seni götürecektir," dedi. "Cipi al," dedi Riley'ye, elindeki kâğıt parçasına bakarak. Aklının bir köşesinde bir şeyler kıpırdanıyordu.

Riley durakladı. "Üzerinde bir takip cihazı var, değil mi?"

"Bunun için daha sonra kavga edebiliriz. Ben de arabama bir tane takacağım. O zaman ödeşmiş oluruz."

"Bir kavgayı önceden çözemezsin," diye yakındı. "Ayrıca, bugün sim bombardımanına uğradım. Bu da Sim Adam peşime düşmeden önce iki haftam olduğu anlamına geliyor."

"Eğer düzenine sadık kalırsa. Bebeğim, bu senin güvenliğin ve benim huzurum için. Şimdi uslu bir kız ol ve Weber'i seni şehir merkezinde bir nezarethaneye attırmak zorunda bırakma."

"Peki. Ama bilgin olsun, sana kızgıyım."

"Bununla başa çıkabilirim. Gabe, sen Riley ve Korkunç Büyükanne ile birliktesin."

18 Ağustos Salı, 11:17

"Y

"Böyle bir yerde yaşıyorsun, değil mi?" Weber sokağı gözden geçirirken Nick, Larry Rupley'nin kapısının kilidini açarak sordu.

.." "Ben bir şehir evinde yaşıyorum, eğer anlatmak istediğiniz buysa

"Ben daha çok geleceği olmayan ruhsuz bir bekar evine gidiyordum."

"Kendine bir kız arkadaş bulmuş olman seni benden daha iyi bir konuma getirmiyor."

"Tam olarak bu anlama geliyor. Bir kadınla yaşıyorum. Ben senden daha iyiyim."

"Neden buradayız?" Weber oturma odasına göz gezdirerek sordu.

Dağınık değildi çünkü Larry'nin ortalığı dağıtacak kadar eşyası yoktu.

Nick arka cebinden bir çift eldiven çıkararak yemek alanına doğru ilerledi. Larry'nin postalarını karıştırırken, "Bekleyin," diye ısrar etti. İlk iki paket Amazon'dan gelmişti. Üçüncüsü doğru boyut ve şekildeydi ve iade adresinde Shape Up adlı bir şirketten geldiği yazıyordu.

"Bu," dedi kutuyu muzaffer bir edayla havaya kaldırarak.

"Bir kutu. Tebrikler, Santiago. Az önce kutuyu tamamen açtın."

"Bu bir parıltı bombası, ahmak. En azından ateşli, medyum kız arkadaşşıma göre."

Şimdi dedektifin ilgisini çekmişti. "Kayıp kişinin benim iki cesedimle bağlantılı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Nick kutuyu başıyla işaret ederek, "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi.

"Çok komik, parıltılı çocuk. Bir üniformalıya laboratuara götürmesini söyleyeceğim." Weber oturma odasına girdi, telefonunu çevirmeye başlamıştı bile.

Dakikalar sonra geri döndü. "Bu parıltılı bir bomba olsa iyi olur. Raporuma ne yazacağım? Eski ortağım psişik kız arkadaşından aldığı bilgilerle mi aradı?"

"Ve korkunç büyükannesi," diye ekledi Nick. "Ona cesedin nerede olduğunu sorduğumda bunu çizdi."

"Suçluların izlerini kaybettiremeyecek kadar aptal olduğu eski güzel günleri hatırlıyor musunuz? İşin cinayetleri çözmek için medyumlara danışmaya kadar vardığına inanamıyorum," diye yakındı Weber. "Bu arada bu büyükanne ne kadar korkutucu?"

"Kürek kemiklerinin arasından kanatların çıkmasını ve odanın içinde kanat çırparak insanları ısırmasını bekliyorum."

Weber kâğıdı Nick'ten alarak, "Şuna bir bakayım," dedi. Başını eğdi. "Mimari görünüyor."

"Vay anasını." Nick onu geri aldı ve bir kez daha baktı. "Cesedimizin nerede olduğunu biliyorum."

Önce Front Sokağı'ndaki mülkün önünden geçtiler. Paslı bir demir kapı araba yolunu kapatıyordu.

Nick, "Benim evimin önünde dur, oraya yürüylim," diye talimat verdi.

"Hayır, gerçekten mi, PI Obvious? Kapıyı kırıp ön kapıyı tekmelemeyi planlıyordum," dedi Weber, alaycı bir tavırla.

"Marshmallow Munchies'ine kim işedi?" Nick sordu.

"Kurbanlar ve aileleri için adaletin sağlanmasını önemsiyorsam kusura bakmayın."

"Üç sertifikalı pislik için ne kadar adalet alacaksınız?" Weber,

Bogdanovich malikanesinin otoparkına girdi ve dışarı çıktılar.

Tudor tarzı malikâne ile a r a l a r ı n d a neredeyse yarım dönümlük bir alan boyunca boylu boyunca uzanan yabancı otlar ve köpek pisliği yığınları vardı.

Büyük meşe ağaçları bir zamanlar çimenlik olan alanı süslüyordu. Ana evin aynı tereyağı sarısı ve kahverengi dış cephesiyle eşleşen üç arabalık müstakil bir garaj vardı.

Evin yolunu yarılamışlardı, ölü otlar ve yabancı otlar ayaklarının altında çıtırdıyordu ki biri ona seslendi.

"Yoo-hoo, Nick!"

Arkalarını döndüklerinde Lily'nin malikânenin otoparkından el salladığını gördüler. Elinde Burt'ün tasması vardı. Köpek aktif bir şekilde en iyi sıçma noktasının etrafında dönüyordu.

Weber, "Eğer o köpek bir sincap görürse, bu o küçük yaşlı kadının sonu olur," diye gözlemledi.

Nick, "Burt nazık bir devdir," diye söz verdi. "Dondurma kamyonundan başka bir şeyin peşinden koşamayacak kadar tembeldir."

Lily'ye el salladı.

Ellerini kavuşturdu ve "Yanlış evdesiniz!" diye bağırdı.

"Nerede yaşadığını hatırlamadığını mı sanıyor?" Weber sırtarak sordu. Şaka yapıyordu çünkü parlak mokaseninin simli köpek bokuna batırılmasına on santim kalmıştı.

"Biliyorum, Lily," diye karşılık verdi. "Dedektif Weber ve ben sadece etrafa bir göz atıyorduk."

Burt, insanlarından birinin sesiyle başını kaldırdı ve çömelmeyi bıraktı.

Burt tasmayı çekiştirirken Weber, "Uh-oh," dedi. "Lily'yi tanımak güzeldi."

"Burt'ü bırakabilirsin, Lily," diye bağırdı Nick. "Ben onunla yürürüm."

Lily ona abartılı bir başparmak işareti yaptı ve tasmayı bıraktı. "Sana ve yakışıklı dedektif arkadaşına çok güzel salatalıklı sandviçler yapacağım."

"Orospu çocuğu." Weber boklu mokasene baktı.

Nick kıs kıs güldü. "Adımlarına dikkat etmen gerektiğini söylemeyi unuttum."

"Ortağım olmanı özlemiyorum." Nick

kendini beğenmiş bir sırıtışla, "Evet, özlüyorsun," dedi.

Burt aptal aptal sırtarak yanlarına geldi ve Nick onun tasmasını eline aldı. "Hadi gidip bir ceset bulalım, dostum."

"O canavarın suç mahallini kirletmesine izin vermeyin."

Eve doğru yürümeye devam ederlerken Nick zafer kazanmış bir edayla, "Demek buranın bir suç mahalli olduğunu kabul ediyorsun," dedi.

"Hiçbir şey kabul etmiyorum-"

Daha fazlasını söyleyecekti ama o sırada yavaş yaz esintisi değişti ve onlara doğru çürümenin kusursuz kokusunu savurdu.

Her iki adam da burunlarını kapattı; Weber bir mendille, Nick ise terli, ışıltılı tişörtünün yakasıyla. Burt burnunu kaldırdı ve heyecanla kokladı.

Weber, "Yolda ölmüş olabilir," diye ısrar etti.

"Çürüme ve bu da ne böyle?" Nick bir kez daha koklayarak sordu. "Yaşlı bir kadının evindeki tuvalette biri ölmüş gibi kokuyor."

"Ne?"

"Hani yaşlı kadınların elinde kurutulmuş potpuri ve kokulu sabunlar vardır ya?"

Weber bir an için mendili indirdi. "Oh, Tanrım. Tam olarak böyle kokuyor."

Esinti kesildi, onları sadece yoğun nemle baş başa bıraktı ve ikisi de burunlarını açtı.

Nick, "Sanki hâlâ tadını alabiliyorum," diye yakındı.

Eski ortağı, "Ölümün kokusuna asla dayanamazdın," diye anımsadı.

"*Bir* keresinde kusmuştum!"

"Altı kez."

"Her neyse. Oraya nasıl gireceğiz? Bu koku bizi kapıdan içeri sokmaya yeter mi?" Nick uzun ön verandanın içine gömülmüş devasa kemerli ahşap kapıyı başıyla işaret etti.

Weber, "Daha iyi bir fikrim var," dedi ve telefonunu çıkarıp Satılık tabelasının olduğu yöne doğru ilerledi.

ON DAKİKA SONRA, metal kapı gıcırdayarak açıldı ve parlak, beyaz bir SUV garaj yolunun çatlak asfaltında ilerledi. Uzun boylu, sırık gibi bir kadın, kocaman bir gülümseme ve güneş gözlükleriyle araçtan indi. Uzun bacaklarını gösteren mor bir etek ve kaslı kollarını sergileyen kolsuz bir atlet giymişti.

"Beyler! Bu mülkle ilgilendiğimize göre çok zevklisiniz. Becerikli bir çift için mükemmel bir tamirci."

"Biz kesinlikle bir çift değiliz," dedi Nick. Burt mutlu bir havlama sesi çıkardı ve sanki bir çiftin parçası olmaya gönüllü olmuş gibi kuyruğunu araba yolundaki ölü yaprakların arasında salladı.

"Yatırımcılar vizyon sahibi o zaman," diye karar verdi. "Size etrafı gezdirmekten mutluluk duyarım."

"Sen Haley misin?" Weber elini sıkmak için bir adım öne çıkarak sordu.

"Öyleyim. Ve bu güzel nehir kıyısı arazisi kelepir bir fiyata sizin olabilir."

Haley büyük bir hayal kırıklığına uğramak üzereydi.

"Ben Dedektif Weber, bu da danışmanım Nick. Bu mülkle bağlantılı olabileceğini düşündüğümüz kayıp bir kişiyi araştırıyoruz."

Haley söndü. "Vay canına. Beni gerçekten umutlandırıdın."

Burt ona doğru koştu ve rahatlatıcı bir şekilde alt bedenine doğru eğildi.

Bir nefes verdi ve bir eliyle köpeğin devasa başını okşadı. "Güzel, ışıltılı köpek."

"Adı Burt," dedi Nick, tanıştırma konuşmasını yaparken.

"Dostum, iki yıldır boynumda asılı duran bir anıt mezar albatrosu var. İki yıl!" Sivri uçlu ayakkabılarıyla bir çam kozalağına tekme attı.

Burt onu almak için koşarak gitti.

Haley bir iç çekti. "Rozet."

"Affedersiniz?" Weber sordu.

Parmaklarını birleştirdi. "Rozetinizi göreyim lütfen."

Rozeti havaya kaldırdı.

Yüzünü buruşturdu. "Cinayet masasından değilsin, değil mi?"

Weber tereddüt etti ve o da gözlerini devirdi. "Harika. Cinayet masası, terli bir adam ve bir kadavra köpeğiyle benim terk edilmiş boktan malikanemde 'kayıp bir kişiyi' arıyor," dedi tırnak işareti kullanarak.

Nick, "Teknik olarak Burt ve ben çoğunlukla siviliz," diye ekledi. "Ben özel dedektifim."

"Ve kayıp kişinin bu evde ölü olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Weber, "Bunu tam olarak söyleyemeyiz," diyerek konuyu geçiştirdi.

Haley başını arkaya eğdi ve boğuk bir inilti çıkardı. "Eğer bu evde bir ceset bulursanız, mahvolurum. Kimse bu çöplüğü satın almak istemedi."

içinde biri ölmemişken. Bir cesetle ne yapacağım ben?" Nick, "Polis genellikle cesedi senin için kaldırır," diye önerdi. "Evet, ceset, ama ölümün kokusu bir listeye yapışır."

"Burayı açıp etrafa bir göz atmamıza izin verir misiniz?" Weber sordu. Haley omuz silkti. "Elbette. Bana ne ki? Burası yıkılıp istimlak edilene kadar burada kalmaya devam edeceğim."

Onların yanından geçerek ön verandaya çıktı ve kasa ya uzandı. "Siz ikiniz ne dedektifsiniz ama," dedi. "Kilit kutusu kırık ve kapı kilitli değil."

"En son ne zaman buradaydınız?" Weber sordu.

"Üç hafta," dedi omuz silkerek. "Gelmeyen bir randevum vardı. Buraya erken geldim, mekânı açtım ve adam hiç gelmedi."

Nick verandaya göz gezdirdi. "Bu sizin güvenlik kameranız mı?" diye sordu, verandanın saçaklarına sıkıştırılmış, ön kapıya bakan küçük bir kamerayı işaret ederek.

Haley başını kaldırdı ve kaşlarını çatı. "O benim değil. Burada çalınmaya değer bir şey yok, tabii antika delisinin biri 1931'de kurulmuş koca kıçlı Kelvinator buzdolabını çalmak istemiyorsa."

Nick ve Weber bakışlarını paylaştılar. Üç hafta önce demek, planlama, hesaplama demektir. Bu da katilin parıltılı bombayı gönderdiği sırada cinayet mahallini belirlediği anlamına geliyordu. Larry Rupley'nin cesedi içerideyse, katil üç cinayet planlamış ve uygulamış demektir. Ve listede sırada Riley vardı.

"Görüşmeniz gereken potansiyel alıcının adı var mı?" Weber sordu.

Haley çantasından telefonunu çıkardı ve takviminde gezindi. "Jackson Neudorfer yazıyor. Benimle online ilan üzerinden iletişime geçti, yani muhtemelen sahte bir isim."

Weber başını salladı ve telefonu kulağına götürerek uzaklaştı.

Haley ön kapıyı dürttü ve kapı açıldı. Bu kez esintiye gerek yoktu. Ölüm kokusu yüzlerine çarptı.

"Ah, kahretsin," diye inledi ve çantasından bir paket mendil ile bir sprej şişesi çıkardı. İki mendili ıslattı ve birini Nick'e uzattı.

"Oraya girmek zorunda değilsin," dedi mendili kabul ederken. Okaliptüs ve lavanta gibi temiz kokuyordu. Kendi terli çukurlarından ya da

Çürüyen ceset.

Burt kapıya doğru koştu ve Nick onun tasmaına bastı.

"Ben giriyorum," dedi Haley kararlı bir şekilde. "Babam yirmi yıl boyunca Philly'de görev yaptı. Bu işe herkesten daha alışkınım. Ayrıca burayı avucumun içi gibi bilirim."

Weber geri döndü, telefonunu cebine koydu ve mendilini tekrar eline aldı. Üç insan ve bir köpek birlikte içeri girdiler.

"Bunlar orijinal mermer zeminler," dedi Haley, emlakçı moduna geçerek. "İtalya'dan ithal edilmişler. Fuayedeki tavanlar yirmi ayak yüksekliğinde ve hepsi orijinal ahşap işçiliği. Ve siz ikiniz burayı satın almadığınıza göre, size söyleyebilirim ki burayı satın alanlar, az maaş alan, çok çalışan kömür madencilerinin ve çelik işçilerinin sırtından para kazanan pisliklerdi."

"Vay canına," dedi Nick. Büyük bir merdivenin kıvrıla kıvrıla ikinci kata çıktığı müthiş bir mekândı. Fuayenin iki yanında odalar açılıyor, merdivenin iki yanında da koridorlar yer alıyordu. Odalarda birkaç parça mobilya ve sıfır parıltı vardı. Nick bu odaların çok güzel bir bekleme odası ve ofis olabileceğini düşünmeden edemedi. Burt de etkilenmiş görünüyordu. Weber suratsız görünüyordu.

"İç karartıcı, değil mi? Temel sağlam ve çatı yeni. Cepleri yeterince derin olmayan bir yatırımcı birkaç yıl önce evin büyük bir bölümünün elektrik ve su tesisatını yenilemeyi başarmış. Ama boşanırken bir gemi dolusu para kaybetmiş ve Santa Fe'ye taşınmış. Yıllar içinde evi birkaç kiracıya kiralamış, bunlardan biri de tuhaf bir mum imalatçısıymış," diyor Haley.

Nick, bunun potpuri kokusunu açıkladığına karar verdi.

"Ben güneyi alacağım. Sen kuzeyi al," diye karar veren Weber, silahını kılıfından çıkarmadan önce eldivenleri dağıttı.

"Anladım," dedi Nick, şortunun kemerine sıkıştırdığı parçasıyla aynı şeyi yaparak. Haley'ye, "Dışarıda beklemek isteyebilirsin," dedi.

Çantasından küçük bir Glock çıkardı. "Ben de seninle geliyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Hizmetkârların odasıyla ana kat arasındaki gizli geçide ulaşmak için yardımınıza ihtiyacınız olacak."

Weber, "Kimseyi vurmayın," diye seslendi. "Evrak işleriyle uğraşmak istemiyorum."

Nick başını sola doğru salladı. "Hadi gidelim."

"İstenen fiyat nedir?" Nick sordu.

"İstenen fiyat neredeyse bedava. Sorun bu değil. Vergi borçları. Fare ve yarasa istilas1. Aklı başında hiç kimsenin sekiz yatak odalı, on banyolu ve iki mutfaklı bir ev istememesi, ki bunların hiçbir1 bir milyon yıldır güncellenmedi. Etkinlik alanı olması için yeterli park yeri yok. Bir aile evi olmak için fazla parçalanmış. Temelde cesetler için mükemmel bir çöplük."

Soldaki ilk odayı temizlediler. Burası şömineli, yüksek tavanlı bir oturma odasıydı ve Fransız kapıları etrafı çevrili verandaya açılıyordu. Onun ötesinde ahşap paneller, daha da büyük bir şömine ve kitaplıklarla dolu bir duvarı olan karamsar görünümlü bir çalışma odası vardı. Kimse yoktu ama her iki oda da harika ofisler olacaktı gibi görünüyordu. Çalışma odasının ötesinde, her iki duvarda da boydan boya uzanan tezgahların bulunduğu uzun ve ince bir oda vardı. Yan verandaya açılan bir dış kapı vardı.

"Bu bir rampa mı?" diye sordu, kirli camın arkasından bakarak.

"Evet," dedi Haley asık suratla. "1993 yılında bir sahibi eklemiş.

Yarasalar onları kovana kadar burayı bir yatak ve kahvaltıya dönüştüreceklerdi."

Onu koridora yönlendirdi ve burada birinci kattaki son odaya giden yolda büyük bir gömme dolabın önünden geçtiler. Burası, yüksek tavanlı ve süslü bir şekilde oyulmuş büfenin her iki yanında gömme dolapların bulunduğu büyük bir resmi yemek odasıydı.

Koku daha da yoğunlaşmış, mekânı şık bir konferans salonu olarak kullanmayı hayal etmesini imkânsız hale getirmişti.

"Bahsettiğiniz şu gizli geçit. Yakınlarda mı?" Nick sordu.

"Aslında bir merdiven," dedi ve onu takip etmesi için eliyle işaret etti. Koridora döndüğünde, kulübenin önünde durdu. "Sadece şurayı it." Döşeme parçalarından birini duvarın içine girene kadar itti. Bir gıcırtyla kulübenin sol tarafı duvardan bir ya da iki santim dışarı fırladı.

Koku bunalıcıydı.

Nick, Haley ve Burt'e geri çekilmelerini işaret etti ve dolabı sertçe çekti. Silahını açık alana itti ve öğürmemeye çalışarak karanlığa baktı.

Burt sızlandı.

"Görünüşe göre adamımızı bulduk," dedi Nick acımasızca.

18 Ağustos Salı, saat 11:20

T Riley köprüden geçip ailesinin Batı Kıyısı'ndaki evine doğru ilerlerken cipin içindeki sessizlik bunaltıcıydı. Elanora yolcu koltuğunda oturmuş, çantasını tutuyordu.

kucağında, çatık kaşlı yüzüyle.

"*Tuhaf,*" diye şarkı söyledi Jimmy Amca kafasının içinde.

Riley, "Nick ve Kellen'a yardım etmen çok hoş," diye söze girdi.

"İnsan yeteneklerini iyi olmak için kullanmaz. İnsan yeteneklerini faydalı olmak için kullanır," diye tersledi büyükannesi.

"*Ona hiç Huysuz Kedi'ye benzediğini söyleyen oldu mu?*" Jimmy Amca merak etti.

"Yine de. Nick'e davasında yardım etmek zorunda değildin."

"Ölümler için adaleti sağlamak asil bir uğraştır. İnsan doğru şekilde eğitilirse," dedi Elanora sert bir şekilde.

Riley, "Her zaman bu kadar yargılayıcı olmak zorunda değilsin, biliyorsun," dedi.

"*Büyüklerinize saygı göstermelisiniz. Huysuz olanlarına bile,*" diye söze karıştı Jimmy Amca.

"Aracınıza dadanan bu kişi kim?" Elanora kaşlarını çatarak onaylamaz bir tavırla sordu.

"Jimmy amcam. Babamın kardeşi. Onu da duyabiliyor musun?"

"Bizi rahat bırakacaksın," diye emretti Elanora, muhtemelen ölmüş amcasının ruhuna.

"Bak, kontrolün sende olmasını sevdiğini biliyorum. Ama o *benim* amcam ve ona cipimi terk etmesini söyleyemezsin," diye belirtti Riley.

"Hayatınızda daha fazla dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacınız yok. Boşa harcamaya kararlı görüldüğün büyük yeteneklerle kutsanmışsın."

Riley dişlerini sıktı. "Hayatımı senin yaşadığın gibi yaşamak istememem yanlış yaptığım anlamına gelmez."

"Tam da bu anlama geliyor," diye kıırttı Elanora. "Yeteneklerinizi geliştirme ve bu dünyaya hizmet etme görevinizi göz ardı ederek zamanınızı 'hayatınızı yaşamakla' harcıyorsunuz."

"Ben sadece hizmet etmekle ilgilenmiyorum, Büyükanne. Ben de bir insanım. Bu da bir hayatım olması gerektiği anlamına geliyor."

"Bir hayat," diye alay etti. "En gelecek vaat eden öğrencime ne yaptığına bir bak. Gabe eskiden neredeyse insanüstü bir odaklanma gücüne sahipti. Zihni keskin, vücudu formdaydı. Tüm varlığı kendini hizmete adamıştı. Şimdi dondurma yiyor ve torunumu arzuluyor. Yumuşak ve işe yaramaz biri."

Riley dikiz aynasından Gabe'e bakarak, "Arka koltukta oturuyor," dedi. Sanki biri en sevdiği oyuncak ayısının kafasını koparmış ve sonra da onu bir binanın çatısından aşağı atmış gibi görünüyordu.

"Ben başkalarının duygularıyla ilgilenmem." "Hadi oradan," diye tersledi Riley.

"Benimle bu tonda konuşamazsınız, genç bayan."

"Eğer bu tonu hak ettiysen bu tonu kabul ederim. Belki armağanlarının hizmetkârı olmaktan mutlusundur, ki *her zaman* ne kadar mutsuz olduğunu görünce bundan şüphe duyuyorum. Ama ben böyle yaşamak istemiyorum ve Gabe de böyle yaşamak zorunda değil. Benimle paylaşmaya karar verdiğin azıcık bilgini takdir ediyorum. Ama bize hayatımızı nasıl yaşayacağımızı söyleyemezsin."

Riley ailesinin sokağına döndüğünde hâlâ öfkeliydi ve neredeyse felaketi kaçıırıyordu.

"Bu ne felaket böyle?" Riley caddenin ortasında frene basarken Elanora talepte bulundu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye inledi Riley.

Ailesinin çitleri yataydı ve mülk sınırının Strump tarafındaki bütün bir sıra şimşir ağacını eziyordu.

İnek Daisy, ön bahçenin ortasındaki turuncu Zinnias büfesinde mutlu bir şekilde otluyordu. Chelsea Strump, pembe tenis kıyafetleri içinde

şortu ve beyaz polosuyla ineğin önünde durmuş, kanlı bir çığlık atıyordu. Bağırırken ve kollarını dengesiz bir kukla gibi sallarken miğfere benzeyen saçları kıpırdamıyordu.

"Seni aptal yürüyen hamburger! Seni iki gözünün ortasından vurup kızartacağım!" diye uludu kadın.

Riley aniden karnında bir şişlik hissetti ve kendini pamuk şeker bulutlarının arasından Chelsea'ye bakarken buldu. "Ah, kahretsin," diye mırıldandı.

Görüşü Chelsea'ye daralmıştı ki ani bir hava patlaması oldu ve parıltılar yağdı.

"Şaka yapıyor olmalısın!" İneklerden nefret eden komşusu Chelsea Strump, görünüşe göre Glitter Guy'ın bir sonraki hedefiydi.

Riley emniyet kemerini çıkardı ve cipten dışarı atladı.

"Bu saçmalık için vaktim yok. Bifteğimi istiyorum," dedi Elanora ve diğer tarafa tırmanıp Riley'nin ailesinin evine doğru yürüdü.

"Chelsea!" Riley bahçeye doğru koşarak bağırdı. Chelsea ona hortumu çevirerek karşılık verdi.

"Bahçemden defol ve aptal hayvanlarını da yanında götür. Tabii ön bahçede kesmemi istemiyorsan!"

"Chelsea, bu çok önemli. Henüz parıltı bombardımanına tutulmadın mı?" Riley bir kolunu ineğin kalın boynuna dolayarak ve onu çiçek tarhından çıkarmaya çalışarak sordu.

"Yasadışı aile çiftliğiniz bahçemi mahvediyor!" Chelsea hortumu çılginca sallayarak ve bu sırada kendini ıslatmayı başarak uludu. "Hoşgörülü olmaya çalıştım. Kibar olmaya çalıştım."

"Gerçekten mi? Ne zaman?"

Daisy çiçek tarhından dışarı çıktı.

"Ama siz çok kötüsünüz! Her birinizden nefret ediyorum ve umarım hepiniz yarın tedavisi olmayan bir hastalığa yakalanıp ölürsünüz!"

Eğer kadın bunu yüzüne karşı rahatça söyleyebiliyorsa, Riley onun internette insanlara neler söylediğini ancak hayal edebilirdi.

"Olduğun yerde kal!" Chelsea, Riley'nin omzunun üzerinden hortumu ateşleyerek bağırdı.

Gabe yüzüne gelen su hücumunu kahramanca karşıladı. "Yardımcı olabilir miyim Riley?" diye mırıldandı.

"Çimlerimden defolup gitmezsen hemen polisi arayacağım!"

"Güzel! Evet. Bunu yap," dedi Riley, Chelsea'nin kendini öldürtmesindense yerel polise açıklama yaparak şansını denemeyi tercih edeceğine karar vererek. Pisliğin teki olsa bile.

Daisy, Chelsea'nin ön verandasının etrafındaki bitkilere doğru yürüdü ve kendine yardım etti.

"Begonyalarımı yemeyi bırak," diye bağırdı Chelsea, hortumu bırakıp saçlarını tutarak.

Riley Daisy'nin göğüs kafesini iterek ineği çiçek tarhından çıkarmaya çalıştı ama nafile.

"Gabe, bana yardım et," diye seslendi, sonra Chelsea'ye baktı. "Bak! Bu gerçekten çok önemli. Postayla bir sim bombası mı aldın?"

Chelsea ona ters ters baktı. "Babanın bir sonraki güç hamlesi bu mu? Sizi temin ederim ki hiçbir şeyi açmayacağım. Ve tüm ailenizi taciz, maddi hasar ve duygusal acı için dava edeceğim."

Gabe'in çıkardığı gıdık sesleri üzerine Daisy başını kaldırıp merakla "Möö?" dedi.

Riley, "Böyle yapmaya devam et," diye teşvik etti.

Chelsea, büyük olasılıkla polisleri aramak ya da inek büyüklüğünde bir silah bulmak için kapıyı kapatmadan evine girdi.

Riley, Gabe'in peşinden bir köpek yavrusu gibi koşturan ineği bırakıp onu takip etti.

Strump'ların evine daha önce hiç gelmemiştir. Ön kapı doğrudan beyaz halılı karanlık bir oturma odasına açılıyordu. Televizyona ve beyaz tuğlalı şömineye bakan, her ikisi de leylak rengi kadife döşemeli ikiz koltuklar vardı. Strump ailesinin mabede benzeyen fotoğraflı zaman çizelgesiyle süslü bir duvar boyunca alçak, uzun, pembe bir kanepa uzanıyordu. Her iki çocuk da muhtemelen helikopterci anneleriyle aralarına mümkün olduğunca mesafe koymak için Batı Yakası'ndaki üniversiteleri seçmişti.

Riley onları hiç suçlamadı.

Chelsea bir elinde cep telefonu, diğer elinde pompalı tüfekte hışımla oturma odasına geri döndü. "Ayakkabılarını çıkar! Halıyı daha yeni buharla temizledim, seni çiftlik hayvanı!"

Riley ellerini havaya kaldırdı ve parmak arası terliklerini tekmeledi. "Ateş etme!"

"Bunu izinsiz girmeden önce düşünecektin," diye hırladı kadın. Kolu pompalamaya çalıştı ama elinde telefon varken bunu yapamadı. "İşte. Tut şunu." Telefonu Riley'ye doğru itti.

Vurulmak istemeyen Riley kendisine söyleneni yaptı.

Chelsea kolu beceriksizce pompaladı. Silahtan kar beyazı halının üzerine düştü. İki kadın da ona baktı.

"Evren neden bana karşı?" diye feryat etti. "Neden senin aptal ebeveynlerin gibi insanlar sonsuza dek mutlu yaşarken ben acı çekiyorum? Kiliseye gidiyorum ve Peder Clampeter'a diğer cemaat üyelerinin işlediği günahları anlatıyorum. Bölgedeki kötü tohumları ayıklayabilmek için okul yönetim kurulunda oturuyorum. Bir keresinde Asyalı bir izciden izci kurabiyesi bile almıştım. Yine de komşularım Neandertaller!"

Riley ruhani rehberlerinden endişe verici oranda dürtüler alıyordu. Kahve ve Kanal 50'nin binasını görüyor, ardından psişik patlamalardan birini yaşıyordu. Ama bu sefer parıltı yoktu.

"Belki de daha çok bir tavır sorunudur?" Riley önerdi.

Chelsea tüfeği yere bıraktı, kanepeden pembe püsküllü bir yastık aldı ve ona doğru çığlık attı.

"Bakın, inek ve hasar için üzgünüm. Eminim ailem seninle bir şeyler ayarlayacaktır ama postadan garip paketler alıp almadığını ya da seni takip eden birini fark edip etmediğini gerçekten bilmem gerekiyor-" "Bir sim bombası. Ne kadar bayağı. Ailen benimle ne kadar gurur duyduğumu biliyor.

Evde. *Tabii ki* orada bana saldıracaklardı. Bu sefer şaka onlara. Evlerini yakıp yıkacağım!" Sarı saçlarının altında gözleri kocaman açılmıştı. "İşte bu kadar! Çim biçme makinemin gazını ve çakmağımı alacağım ve bir daha asla aptal ineğinin aptal babanla yaptığı konuşmayı dinlemek zorunda kalmayacağım. Tütsü kokusu duymak ya da her Pazartesi, Çarşamba ve Cumartesi günü yanan o iğrenç neon tabelayı görmek zorunda kalmayacağım!"

Chelsea, Riley'nin ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olan tiz bir kıkırdama çıkardı.

"Belki de kundakçılık biraz ileri gitmektir," diye önerdi Riley. "Belki de kundakçılık biraz ileri gidiyordur," diye taklit etti Chelsea.

Riley kapıdan çıkıp gitmek ve Parıltılı Adam'ın işini bitirmesine izin vermek istedi. Ama sonra Dickie'yi hatırladı. İğrenç komşusunun vurulmasını önlemek için bir nevi çaba göstermişti ama yine de ölmüştü.

Aynada kendine bakmak istiyorsa, muhtemelen Chelsea'nin hayatını kurtarmak için elinden geleni yapması gerekiyordu. Kadın korkunç olsa bile.

"Kanal 50'nin sosyal medyasına yorum gönderiyor musunuz?" Riley sordu.

Ama Chelsea öfkenin ortasındaydı. Kadın tepinerek mutfığa girdi ve çekmeceleri açmaya başladı. Tezgahlar bembeyaz parlıyordu. Buzdolabının kapağında hiç parmak izi yoktu. Bulaşık havluları fırının kulpuna 90 derecelik açılarla asılmıştı.

"A ha!" Chelsea, numaralarına göre dizilmiş doğum günü mumlarıyla dolu çekmecedен muzaffer bir edayla uzun bir çakmak çıkardı.

Riley onun önüne geçti. "Ailemin evini öylece yakamazsın."

"Neden olmasın? Bu bloktaki diğer herkes canı ne isterse onu yapıyor. Hollenbach'lar çimleri on santim olana kadar biçmiyorlar. On *santim*!" diye tekrarlardı, sanki bu kişisel bir hakaretmiş gibi. "Bir de çöp kutularını yirmi dört saat boyunca dışarıda bırakan Hummel'lar var. Ne bu şimdi? Evsizler kampı mı?" Akıl almaz kahkahalar geri gelmişti. "Belki de tüm mahalleyi yakıp kül ederim!"

Chelsea, Riley'ye doğru hızla ilerledi, görevdeki bir kadındı. "Gabe!" Riley bağırdı.

İri cüssesi kapının eşiğinde saygıyla belirdi. "İçeri girebilir miyim?" diye kibarca sordu. İnek Daisy, Chelsea'nin açık kapısından ya da ön pencerelerinden hiçbir yerde görünmüyordu.

"Sakın o eşikten terli bir adım bile atayım deme, yoksa seni de ateşe veririm," diye uludu Chelsea. "Sen ve senin şişkin kasların ve kusursuz cildin! Bu normal değil, sana söylüyorum!"

"Bir dakikalığına herkesi tehdit etmeyi keser misin? Sanırım tehlikedesin ve-"

"Tabii ki tehlikeyim! Bir hippî sirkinin bitişiğinde yaşıyorum. Hâlâ hayatta olmam inanılmaz. Annen çamaşırlarını kurutmak için arka bahçeye asıyor! Kim yapar bunu? Seni ne tür canavarlar yetiştirdi?"

Taze, kurutulmuş çarşaf lar geceleri sürünmek için en iyisiydi ama Riley bu bilginin konuşmayla ilgili olduğunu düşünmüyordu.

"Şimdi Chelsea," dedi Riley ellerini kaldırıp tehditkâr görünmemeye çalışarak.

Gabe de aynı şeyi yaptı. Sadece gözleri yuvalarından fırladı ve bir an için tamamen hareketsiz durdu. Ve sonra devasa vücudu yüzüstü halıya yığıldı.

"Halıma salyanı akıtma! Daha dün buharla temizledim!" Chelsea çığlık attı.

Ama Riley'nin dikkati Gabe'in arkasındaki figürdeydi. Bir elinde artık boş olan bir şırınga, diğerinde de bir silah tutan figür. Riley'ye ters ters bakıyordu.

"Her şeyi mahvediyorsun!" diye bağırdı.

18 Ağustos Salı, 11:27

Riley, Dedektif Weber'le birlikte canlı yayında röportaj yapmak için stüdyoya gittiğinde ona kahve getiren Kanal 50 çalışanı Hudson Neudorfer'a şaşkınlıkla baktı. O da

bir silah

tutuyordu.

"Hudson?"

Gabe'in bacaklarının üzerinden geçip eve girdi.

"Tabii ki benim. Psikik olan sensin. Bu yüzden planlarımı bozup duruyorsun, değil mi? Başından beri biliyordun!"

Aynı anda iki dengesiz kişiyle başa çıkabilecek durumda değildi.

"Gerçekten bilmiyordum. Çok iyi bir medyum değilim."

"Oh, lütfen. Kanal 50'de *tesadüfen* ortaya çıktığına inanmam gerekiyor. Ben paketi teslim ederken tesadüfen buradasın. *Tesadüfen* cinayet mahallerinden birinin bitişiğinde oturuyorsun."

"*Bu* koku o mu?" Riley haykırdı. Birden midesi bulanmış gibi hissetti.

"Ayakkabılarını çıkar!" Chelsea bağırdı.

Riley, "Halıyı buharla temizledi," diye açıkladı.

Hudson önce spor ayakkabılarına, sonra tekrar Chelsea'ye baktı.

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Ve umarım içeride çamur izi bırakıyorumdur."

Nefes nefese kaldı ve sanki adam ona vurmuş gibi dengesiz bir adım attı. "Bu ne cüret," diye tısladı.

"*Bu* ne cüret?" Hudson tekrarladı. "*Bu* ne cüret! Sen korkunç bir insansın. Cinayet listeme girebilmek için ne kadar korkunç olman gerektiğini biliyor musun? Oldukça korkunç, bayan."

"Sanırım yanlış evdesiniz. Korkunç insanlar yan evde yaşıyor. Bahçemi mahveden onların ineği."

"Güzel! Tıpkı diğer insanların hayatlarını mahvettiğin gibi bahçenin de mahvolmasına sevindim."

"Hudson. Gabe'e ne yaptın?" Riley arkadaşına yaklaşıp sordu. Onun nefes alıp almadığını anlayamıyordu.

"Ona bir sakinleştirici enjekte ettim. İyileşecek. Ama planın dışına çıkmak zorunda kaldığım için mutlu değilim. Her şeyi mahvediyorsun!" Riley'ye ters ters baktı.

"Bu senin arkadaşlarından biri mi?" Chelsea Riley'ye sordu.

Riley, Chelsea'nin karşılama paspasının üzerinde duran küçük bir paketi fark ederek, "Hayır, sanırım senin için burada," diye cevap verdi.

"Bu parıltılı bomba mı?" diye sordu ona.

Hudson silahı ona doğrulttu. "Kesinlikle öyle. Ve bugün ikinizi de öldürmek zorunda olduğum için artık boşa gidecek," diye yakındı.

Chelsea ellerini kalçalarına koyarak, "Bu evde bir sim bombası patlatmayacaksın," dedi.

"Belki de silahlı adamı kışkırtmamalısın?" Riley bunu önerdi.

"Vur *onu*." Chelsea, Riley'yi onun önüne itti. "Ama önce onu dışarı çıkar."

Hudson ayağını yere vurarak, "*Onu* vurmak istemiyorum," dedi.

Riley, Gabe'in trapezius kaslarında bir kıpırtı gördüğünü düşündü.

"O zaman neden evimde silah sallıyorsun?" Chelsea talep etti.

"Ben de seni vurmak istemiyorum. Öğle tatilindeyim, lanet olsun! Çok daha dramatik planlarım vardı. Ama iyi bir kanunsuz uyum sağlar. Yapmam gerekeni yapacağım," diye ısrar etti.

Bu hiç iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. Nick onu öldürecekti... eğer bir şans eseri Hudson tarafından öldürülmekten kurtulursa.

Gabe kesinlikle en azından nefes alıyordu. Bu iyi bir şeydi. Ama onun sakinleştiriciden çıkıp Hudson'ı korkutarak hepsini vurmasını istemiyordu.

"Planlarınızı mahvettiğim için özür dilerim," diye başladı Riley. "Bunu telafi etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Telafi etmek mi?" Hudson ona köyün delisiymiş gibi bakarak tekrarladı. "Bunu ne kadar uzun zamandır planladığımı biliyor musun? Araştırmalarımda ve organizasyonumda ne kadar titiz davrandığımı? Sonra sen geldin ve onu etkisiz hale getirip Hershey Hayvanat Bahçesi'ndeki dağ aslanı kafesine atmak yerine, planlanandan *haftalar* önce büyük finale atlamak zorunda kaldım."

Aman Tanrım.

"Beni dağ aslanı kafesine mi atacaktın? Neden?" Chelsea ses tonunda yeterince korku olmadan talep etti.

"Sorduğunuza sevindim," dedi Hudson, şırıngayı omzunun üzerinden atarak ve düzgünce ütülenmiş pantolonunun arka cebinden katlanmış bir kâğıt çıkararak. Boğazını temizledi. "Sen korkunç bir annesin. Çocuğunu tehlikeye attığın için ölüme terk edilmeyi ve dağ aslanları tarafından yenmeyi hak ediyorsun."

"İfademin arkasındayım," diye burnunu çekti Chelsea. "İyi bir anne eve gider ve kocasından arabaya benzin koymasını isterdi. Benzin doldururken bebeğini kesinlikle arabada bırakmamalıydı. *Tabii ki* biri minivanını içinde bebekle birlikte çaldı."

"Ciddi misin?" Riley Chelsea'ye sordu.

"Neyle uğraştığımı görüyor musun?" Hudson elindeki silahla Chelsea'yi işaret etti.

"Yani yorumları mı izliyordun?" Riley ona sordu.

"Armand, ben yardım teklif edene kadar Facebook sayfası ile Instagram hesabını ayırt edemiyordu. Ben sadece nazik davranıyordum. Tüm o yorumcuların hiçbir şey bilmediği bir şey," diye açıkladı Hudson.

"Bu yüzden mi beni öldürmek istiyorsun? Tamamen geçerli bir gerçeği internette paylaştığım için mi?" Chelsea alay etti. "Bu çok aptalca. Sen aptalsın."

"Ve sen beni durdurmaya mı çalışıyorsun?" Hudson

Riley'ye söyledi. Riley omuz silkti.

"Çünkü internette bir yorum yaptım," diye tekrarlayan Chelsea'nin konuyu anlamadığı açıktı.

"Çünkü empatiniz yok, insan kardeşlerinize saygınız yok. Peki ya bir anneye ailesinin acılarına son vermesini ve kendini öldürmesini söylediğinizde?"

Chelsea gözlerini devirdi. "Oh, hadi ama. Kızının gözünün önünden ayrılmasına izin vermemeliydi. Korkunç bir ebeveyn. Benim çocuklarım hiçbir zaman Zoo America'da bizonların bulunduğu bir alana girmedi," dedi Chelsea.

"Birinin büyükbabasına kalp masajı yapıyordu," diye bağırdı Hudson. "Adam hayatta kaldı ve kızının durumu iyiydi!"

Chelsea omuz silkti. "O önce bir anne. Gözlerini çocuklarından ayırmamak onun görevi. Ben sadece hepimizin bildiği bir şeyi söylüyordum. O kötü bir anne ve herkesin önünde küçük düşürülmeyi hak ediyor."

Riley, Chelsea'nin kalın halıya yarı gömülü cep telefonunu fark ederek, "Demek dağ aslanı saldırısı ile Zoo America olayını birleştirip ölüm fermanını imzaladın," dedi.

"Kim öldü de seni anneler üzerinde yargıç ve jüri yaptı?" Hudson esprisiz bir kahkaha attı.

"Belli ki ben daha iyi bir anneyim. Oğullarıma bakın," dedi Chelsea, fotoğraf tapınağını göstererek. "Mükemmeller. Hiç diş teline ihtiyaç duymadılar. İkisi de kendi spor dallarında birinci oldular. İkisi de çekici genç kızları baloya götürdü. Mükemmel bir terbiye aldılar ve mükemmel gençler oldular."

Hudson sayfayı çevirmek için silahını kullandı. Tekrar boğazını temizledi. "Bu konuyu açtığınıza çok sevindim. Mükemmel bir anne olarak, oğlunuz Henry'nin bu yıl iki kez reşit olmadan içki içmekten, alenen sarhoş olmaktan ve bir polis memurunun üzerine işemekten tutuklandığını biliyor olmalısınız."

"Bu çok saçma," diye alay etti Chelsea.

"Oğlunuz Elvin neredeyse hiç çevrimiçi güvenliği olmayan bir terapistte gidiyor. Haftada iki kez kampüs dışındaki bir ofise gidiyor ve Dr. Najimura'ya sizin ne kadar korkunç biri olduğunuzu anlatıyor."

"Sözünü geri al! Mükemmel küçük oğullarımın hiçbirinin terapiye ihtiyacı yok! Onlara her şeyi verdim. Ben mükemmel bir anneyim."

Hudson muzaffer bir edayla, "Onlara bir bavul dolusu nevroz ve problem çözme konusunda tam bir yetersizlik verdin," dedi. "Dolayısıyla, sen korkunç bir annesin ve herkesin bunu bilmesi nedeniyle aşağılanmayı hak ediyorsun."

Riley Chelsea'nin cep telefonuna doğru ilerlemeye başladı. Eğer 911'i arayabilirse, bu durumdan kurtulabilirlerdi.

"Ben korkunç bir anne *değilim*! Ben annelik tarihinin en iyi annesiyim! Elf on the Shelf'i ve glutensiz kek satışlarını ben *icat* ettim! Son iki yıldır her yıl tüm ailenin Paskalya kıyafetlerini ben koordine ediyorum.

Onlarca yıl. Elvin'in futbol takımı beşinci sınıfta turnuvayı kaybettiğinde, kötü hakemlik nedeniyle futbol organizasyonuna dava açtım ve organizasyonu iflas ettirdim!"

Hudson Riley'ye, "Sanki ne dediğini duymuyor bile," dedi.

Riley ayağını telefonun ekranına doğru uzatarak, "Biliyorum," diye iç geçirdi. "İşte bu yüzden ölmesi gerekiyor."

"Dayan," dedi Riley. Ellerini o kadar uzun süre havada tutmaktan kürek kemikleri sızlamaya başlamıştı. "Korkunç bir insan olması kimseye onu öldürme hakkı vermez."

"Eğer onu öldürmezsem, zarar vermeye devam edecek. Er ya da geç, birilerini kendilerine zarar verecek kadar kötü bir şekilde incitecek."

Ruh rehberlerinden bir dürtü hissetti. Orada önemli bir şey vardı ama yüzünde bir silah varken odaklanması zordu.

Hudson, "Bu korkunç kadının daha fazla hayatı mahvetmesini engelliyorum," dedi. "*Ben* bir kahramanım."

Riley yere bir göz attı ve başparmağıyla ekrandaki Acil Çağrı düğmesine bastı.

"Kahraman mı? Lütfen! Kötü adam sensin, aptal," diye alay etti Chelsea. "Bu senaryoda kahraman olan biri varsa o da benim. Haksızlığa uğrayan ve cesurca başını dik tutmaya devam eden benim."

Hudson Riley'ye, "Bana onun iyi bir insan olduğunu düşündüğünü söyleyemezsin," dedi. "Kesinlikle öyle bir şey söylemiyorum."

"O zaman *neden* her şeyi mahvetmeye çalışıyorsun?" diye sordu. Bu kez Gabe'in kürek kemikleri büküldü.

"Hiçbir şeyi mahvetmeye çalışmıyorum. Sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum," diye ısrar etti Riley. "Öyleyse neden kurbanın elektronik eşyalarını alıyorsun?" Biraz zaman kazanması gerekiyordu. 911'in aranması, aramanın izinin sürülmesi ve Nick'in seksi kıcını buraya getirmesi için yeterli zaman.

"Onlara kurban demeyin!"

"Özür dilerim. Korkunç insanlara ne dersiniz?" diye teklif etti.

"Korkunç insanlar arasında bariz bir bağ olmasını istemedim. Tarayıcı geçmişlerine bakan herhangi bir aptal, zamanlarının çoğunu internette insanlara hakaret ederek geçirdiklerini görebilirdi. Ben de onların izlerini kapatarak kendi izlerimi gizledim."

"Akıllıca," dedi Riley.

"Sen Scooby-Doo'luk yapıp planıma girene kadar öyleydi. Şimdi zaman çizelgemi hızlandırmak zorundayım ve senin sayende listemdeki diğer on yedi korkunç insan pislik olmaya devam edecek," diye yakındı Hudson. "Bu senin suçun."

"Şu hızlandırılmış zaman çizgisi meselesine geri dönelim. Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Riley sordu.

Hudson, "Ona parıltı bombası bile atamadım," diye yakındı.

"Sizin parıltılı bombalarla ne alıp veremediğiniz var?" Chelsea talep etti.

Gözlerini devirdi. "Parıltılı bombalar iki haftalık bir uyarıdır. Bombayı alan kişinin kendine çeki düzen vermesi ve kibar davranmaya başlaması için iki haftası var."

"Sana göre güzel mi Hudson?" Riley telefonu dinleyen herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle sordu.

Hudson başıyla onayladı. "Ben resmi jüriyim ve her alıcının sim bombasından sonraki davranışlarını izliyorum. Herhangi birinin yapması gereken tek şey korkunç olmayı bırakmaktır. Artık internette kötü yorumlar yok. Trafikte insanların önünü kesmek yok. İş arkadaşlarının öğle yemeklerini buzdolabından çalmak yok. O kadar da zor değil."

"Bekle bir saniye. Kaç kişiyi öldürdün?" Durumun ciddiyeti nihayet Chelsea'nin kafasına dank ediyor gibiydi.

"Şimdiye kadar üç tane. Dışarıda ne kadar çok pislik olduğunu bilseniz şaşarsınız," dedi sohbet edercesine. "Hiçbiri davranışlarını en ufak bir şekilde değiştirmede. Hatta bazıları daha da kötüleşti. Ama sanırım artık bir uyarıyla ne yapacağını asla bilemeyeceğiz, Chelsea."

Riley, "Görünüşe göre bu iş için çok fazla planlama yapılmış," dedi.

Hudson, "Bu pislikleri aylardır araştırıyor ve takip ediyorum," diye açıkladı. "Her biri hakkında bir dosyam var."

"Belki de hiçbir şeyi hızlandırmak zorunda değilsin," dedi Riley umutla. "Belki Chelsea Strump'ın evine yapacağın bu ziyareti iki haftalık bir uyarı olarak kabul edebilirsin. Sen de arkana yaslanıp onun iyi bir insana dönüşmesini izleyebilirsin."

Chelsea, "İki haftalık ihbarımı talep ediyorum," diye ısrar etti.

"İşler böyle yürümüyor. İyi denemeydi Bayan Thorn. Ama ben deli değilim. Deli olan o," dedi Hudson, silahını tehditkâr bir şekilde Chelsea'ye doğrultarak.

Riley, "Hudson, belki silahını indirebilirsin," diye önerdi.

"Möö?" İnek Daisy kafasını ön kapıdan içeri soktu.

"Defol git buradan, seni pire tutmuş yol artığı," diye bağırdı Chelsea. "Bir ineğe bile nazik davranamıyor," diye belirtti Hudson.

Haklıydı. Chelsea gerçekten berbattı.

"Daisy, üzerine basma." Riley'nin uyarısı, etli inek toynağı karşılama paspasının üzerindeki paketi ezdiğinde çok geç kalmıştı. Boğuk bir patlama ve puf sesi duyuldu ve her yere simler saçıldı. Patlayan kutulara basmaya alışık olmayan inek hızla verandadan uzaklaştı.

Riley bir ağız dolusu parıltıyı tükürdü. Chelsea onun yanında donup kalmıştı. "İyi misin?" Riley sordu.

Kadın nefesini içine çekti ve öksürmeye başladı. "Sizi... sizi... lanet olası pislikler!"

Riley Chelsea'nin küfrettiğini hiç duymamıştı. Kadın dört harfli sözcüklerin eğitimsiz, iğrenç fakir insanların dili olduğunu düşünüyordu.

"Evime girebileceğini ve-"

Hudson önden bakıldığında dikkat çekici bir şekilde parıltısızdı ama silahının kabzasıyla Chelsea'nin kafasına vurduğunda Riley sırtının bir disko topundan daha parlak olduğunu gördü.

"Ow!" Chelsea uludu.

Hudson kaşlarını çatarak silaha baktı. "Televizyonda çok daha kolaymış gibi gösteriyorlar."

"Seni aptal orospu çocuğu. Umarım testis kanseri olursun, tedavi görürsün, saçların dökülür ve iyileştiğini öğrendiğin gün *bir otobüs tarafından ezilirsin!*"

Bonk.

Bu kez darbe Chelsea'nin on yedi kat saç spreyini delip geçti ve Gabe'in yanında yere yığıldı.

Hudson içini çekti ve Riley'ye baktı. "Onu kaldırın ve yola koyulun."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Büyük finalin zamanı geldi."

11:44, 18 Ağustos Salı

"**W** senin sorunun ne?" Kellen, arabanın yolcu koltuğuna yığılan Nick'e sordu. "Kayıp kişiyi buldun. Bu geri kalanını senin alacağın anlamına gelmiyor mu?"

ve iç çamaşırlarınla bira içmek mi?"

Nick kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Riley mesajlarıma cevap vermiyor. Bir saat önce ailesinin yanına varmış olması gerekiyordu."

Weber, "Belki de onu Korkunç Nine kaçırmıştır," diye alay etti. "GPS ailesinin sokağında olduğunu söylüyor."

Weber homurdandı. "Kız arkadaşını mı takip ediyorsun?"

"Bu rızaya dayalı bir takip. O da beni dijital olarak takip edebilir," dedi Nick savunmacı bir tavırla.

"Eminim iyidir. Bu adam harekete geçmeden önce parıltılı bombadan sonra bir bekleme süresi var. Bu kadar hızlı hareket etmezdi."

"A. Adam bildiğimiz kadarıyla üç kişiyi öldürdü. Belli ki aklı başında değil. Yani zaman çizelgesinden sapmak isterse sapar. B. Bana onun kaçık bir manyak tarafından hedef alındığını hatırlatman hiç yardımcı olmuyor. Bu bok parçası daha hızlı gidemez mi?"

Tekrar aramaya bastı ve sesli mesaja geçmeden önce birkaç kez çalmasını dinledi.

Weber, "Belki de telefonunu arabada unutmuştur," dedi. Sesi sakindi ama Nick onun hızlandığını fark etti.

Nick, "Daha hızlı sür," diye ısrar ederek tekrar aramaya başladı. İçgüdüleri ona bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

Üç dakika sonra Dogwood Sokağı'na döndüler ve gıcırdayarak durdular. Riley'nin cipi sokağın ortasında, kapıları açık, motoru çalışır halde komşunun evinin önüne park edilmişti.

Thorns ve Strumps arasındaki çit yerde yatıyordu. İnek Daisy, Strump'ların araba yolunun ortasına devasa bir inek pisliği yapıyordu.

"Bu inek köpüklü mü?" Weber sordu.

"Siktir git." Nick arabadan atladı ve silahını çekti. Weber de aynısını yaptı ve birlikte eve doğru koşmaya başladılar. Ön kapı açıktı. Oturma odası, bir kamyon dolusu parıltıyla striptiz kulübünde son çağrı gibi görünüyordu. Halının üzerinde tamamen temiz olan bir nokta vardı. Büyük, Gabe büyüklüğünde bir leke.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Nick.

"Burada ne oldu böyle?" Weber acımasızca sordu.

"Destek çağırın. Riley!" Nick bağırdı.

Ama cevap gelmedi. Ev boştu. Riley gitmişti.

Evi temizlediler ve desteklerini beklemek üzere bahçeye döndüler. "Onu yakaladı," dedi Nick, zaten yarı ezilmiş bir yatağın içinde volta atarken. Çiçekler.

"Kimin ineği bu?" Işıltılı Daisy karnına şefkatli bir kafa atarken Kellen sordu.

"*Nicholas.*"

Nick sıçradı ve Weber kız gibi bir şaşkınlık çığlığı attı.

Elanora bir anda yıkık çimenlerin üzerinde belirmiş gibiydi. "Beni torunuma götüreceksin," diye ilan etti.

Nick, "Çok isterdim hanımefendi ama nerede olduğunu bilmiyorum," diye hırladı.

Solgun, buruşuk bir el kaldırdı. "Onu bulacak ve beni ona götüreceksin. O tehlikede."

"Tanrım, öyle mi düşünüyorsun?" diye tersledi.

"İğnelemenin zamanı değil, genç adam."

Weber'in telefonu çaldı. "Ne buldun?" diye bağırdı.

Nick'in telefonu çaldı. Ekrana bir bıçak sapladı. "Şu an iyi bir zaman değil Penny."

"Hadi canım, Sherlock," dedi Bayan Penny, belli ki Elanora'nın iğnelemeyle ilgili notunu almamıştı. "Kod Sparkle Poo'ya sahip olduğumuza göre."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Kız arkadaşın az önce silahlı bir deli tarafından Kanal 50'nin stüdyosuna sürüklendi. Bu kesinlikle bir Sparkle Poo kodu."

Gerildi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kız arkadaşını takip etmem için bana para ödüyorsun. Ben de kız arkadaşını takip ediyorum," dedi. "Onu ailesinin yanına kadar takip ettim ve her şeyin nasıl olduğunu gördüm. Kötü adam bir paket bırakmak için geldi ve sonunda Gabe'i sakınleştirdi, Riley'i ve yan evde yaşayan kask kafalı sırtlanı kaçırdı. Gabe yanımda. Biraz sersemlemiş durumda. Kötü adamınızı nehrin karşısına kadar takip ettik. Görünüşe göre oldukça büyük bir şey planlıyor."

Sikeyim.

"Neden beni *şimdi* arıyorsun?"

"O kadar heyecanlandım ki telefonumu koltuğun altına düşürdüm. Ellerim hashbrowns yüzünden yağlanmıştı. Şimdi çıkardım."

"On dakika içinde orada olacağım."

"İçeriye girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyoruz," dedi Bayan Penny.

Nick telefona, "Biz oraya varmadan önce aptalca bir şey yapma," diye bağırdı.

Bağlantıyı kesti ve Weber de aynısını yaptı.

"Kanal 50'ye gitmeliyiz," dediler hep bir ağızdan.

Koşarak Weber'in aracına geri döndüler.

"Size katılacağım," dedi Elanora, Weber'in yanında belirerek. Weber sıçradı ve bir elini göğsüne götürdü.

"Tamam. Her neyse. Atla," dedi Nick, Weber'i iterek yoldan çekildi.

"Bu sefer ben kullanacağım."

Motoru çalıştırmadan ve arabayı geri vitese takmadan önce yolcularının kapılarını kapatmasını beklemedi.

Weber, "Ona ulaşacağız," diye söz verdi.

Nick'in içine soğuk bir korku yerleşti. Şüpheli şablondan sapmıştı, bu da her şeyin olabileceği anlamına geliyordu. Ve Riley silahsız ve korumasızdı.

"Ne buldun?" Nick, ışıklar açık ve sirenler çalarken Rte. 83 rampasına doğru balıklama atlayarak sordu.

"Jackson Neudorfer birkaç yıl önce intihar eden bir lise öğrencisiydi. Görünüşe göre işin içinde zorbalık varmış. Kanal 50'de çalışan Hudson adında küçük bir kardeşi vardı."

Nick, bir kamyonetin kışına binip kornasına basarken, "Siktir git," diye mırıldandı.

Elanora arka koltuktan, "Diline hakim ol, Nicholas," diye homurdandı.

Telefonunu Weber'in kucağına atarak, "Bayan Penny'yi ara," dedi. "Olay yerindeki gözler onda. Bir rehine durumu var gibi görünüyor."

"Harika. Tam da ihtiyacımız olan şey," diye yakındı Weber. "Sadece evrak işleri bile haftalar sürer. Bir dakika. Bayan Penny şu kanunsuzlar çetesini yöneten ve minibüsünü çeşmeye çarpan mor saçlı aptal mı?"

"İşte bu," dedi Nick acımasızca.

"Sik beni. Daha hızlı sür."

ARABA çığlık atarak Altıncı Cadde'ye çıktı ve polis barikatına birkaç santim kala durdu. Olay yerinde sadece bir avuç polis vardı. Bir üniformalı oraya park edemeyeceklerini bağırmaya başladığında Nick çoktan arabadan inmiş ve binaya doğru koşmaya başlamıştı. Weber onları bariyerlerden geçirdi ve Elanora da onaylamayan bir mesafeden onları takip etti.

"Elimizde ne var?" Weber üniformalılardan birine ters ters baktı.

"İçeride bir rehine durumu var gibi görünüyor. Şüpheliyle henüz temas yok.

Hâlâ kimliğini belirlemeye çalışıyoruz."

"Hudson Neudorfer," dedi Weber. "O bir çalışan. Kaç rehine olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Memurlardan biri, "Canlı sabah programını tamamlıyorlardı, bu yüzden içerisi tıklım tıklım doluydu," diye bildirdi.

Nick yumruklarını sıkarak kendisini Riley'den ayıran iğrenç binaya baktı. İçeri girmesi gerekiyordu. Polis barikatının diğer tarafında bir cipe yaslanmış olan Gabe'i gördü.

"Nicholas," dedi Elanora, onun yanında belirerek. "Gah! Ne?"

"Riley bu durumu düzeltecek," diye açıkladı sakince. "Ama bunu yapmak için senin yardımına ihtiyacı olacak. İçeri girmelisiniz."

"Üzerinde çalışıyorum," diye söz verdi.

Suratsızca başını salladı ve kalabalığın içinde kayboldu.

Nick en yakındaki memuru tersleyerek, "Bırakın geçsin," dedi ve Gabe'i işaret etti.

Gabe sertçe yana yatarak ona doğru yöneldi.

"İyi misin Titanic?" Nick sordu.

"İyi olacağım," diye söz verdi Gabe, kelimeleri geveleyerek. "Sadece bir at sakinleştiricisiydi."

"Penny nerede?" Nick sordu.

Gabe binayı işaret etti. "İçeride." "Siktir.

Göster bana."

18 Ağustos Salı, 11:47

T Riley bu şekilde ölmeyeceğine karar verdi. Etrafı aptallarla çevrili beton bir zeminde oturarak değil. Chelsea sağ tarafındaydı ve nefesinin altında avukatlar hakkında mırıldanıyordu. On

Riley'nin eski kocası Griffin yerinde sallanıyor ve kuru temizleme ücretleri hakkında sızlanıyordu.

İkisi de başlarının ne kadar büyük bir belada olduğunu bilecek kadar zeki değildi.

Öğlen haberleri için hazırlanırken Hudson stüdyoya girmişti. Kimse ne olduğunu anlayamadan Griffin'in kafasına silah dayamış ve herkese yere yatmasını söylemişti.

Acil bir reklam arasına girmişlerdi.

"Daha ne kadar böyle kalacağız?" Chelsea talep etti. "Başım ağrıyor ve yarınki bando kermesi için dört düzine kek yapmam gerekiyor."

Hudson sunucu masasının arkasına oturduğunda Griffin, "O benim sandalyem," diye yakındı.

Riley, "Silahlı adamın sandalyenize oturmasına izin verin," diye tavsiyede bulundu.

Hudson koltuğu indirdiğinde "Harika," diye sızlandı. "Tekrar doğru yüksekliğe getirmek sonsuza kadar sürecek."

"Lütfen," diye tısladı Valerie, Kamera 1 ve Kamera 2 arasındaki konumundan.

2. "Onu gidebildiği kadar yükseğe koyuyorsun ve hepimiz senin normal boyutlarda bir insan olduğunu varsayıyoruz."

Riley, "Buradaki asıl soruna odaklanalım," diye öneride bulundu. "Bu adam şimdiye kadar üç kişiyi öldürdü ve listesinde daha fazlası var."

"Kimse beni öldürmek istemiyor! Herkes beni seviyor," diye ısrar etti Griffin.

"Herkes değil," dedi Riley dikkatle. "Senin yeni sözleşmen diğer herkesin ya işini kaybetmesi ya da maaşında kesintiye gitmesi anlamına geliyordu."

Küçümseyici bir el salladı. "Kimse gerçekten umursamadı. Fedakârlık yapmaktan mutlu oldular. Ayrıca, reytingleri ben getiriyorum, bu yüzden daha fazla para kazanmayı hak ediyorum."

"Çürümeye devam mı ettin yoksa seninle evlendiğimde gerçekten o kadar aptal mıydım?" Riley merak etti.

Ayağının dibindeki Kamera 1 operatörü, "Şahsen ben ikisinin bir kombinasyonu olduğunu düşünüyorum," diye ekledi.

"Hey, Don," diye fısıldadı Riley. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu." "Nasıl gidiyor?" diye sordu iri yarı, bıyıklı adam.

"Peki sandalyemi dağıttıktan sonra ne yapacak?" Griffin yakasını çekiştirerek tısladı. "Şöyle bir şey yapacağını düşünmüyorsun değil mi?"

"Seni öldürmek mi? Bu noktada her şey olabilir," dedi Riley.

"*Beni öldürmek* mi?" Griffin mırıldandı. "Beni canlı yayında aptal durumuna düşür diyecektim."

Öfkeli bir rahatsızlıktan endişeli bir hale gelmişti. Alnında boncuk boncuk terler belirdi.

Griffin gergin bir kazaktı. Ve çok ama çok gergindi. Chelsea'nin ön bahçesinde hortumla yıkanmış gibi görünüyordu.

"Bak. O silahlı bir adam. Burada on altı kişiyiz. Eğer ona en önemsiz kişiden en önemli kişiye doğru saldırırsak çoğumuz hayatta kalırız," dedi Chelsea.

"Belli ki en önemlisi benim," dedi Griffin, onun fikrini benimseyerek.

"Teleprompter'dan bir şeyler okuyorsun ve makyaj yapıyorsun," diye alay etti Chelsea. "Ben bir *anneyim*. Ülkemizin geleceğini yetiştiriyorum."

Riley, "Çocukların üniversiteye gidiyor," dedi.

"Ve hala annelerine ihtiyaçları var! Ben sonuncuyum. Griffin sondan bir önceki olabilir," diye kabul etti Chelsea.

Griffin, "Bella sondan bir önceki sırada olmalı," diye karar verdi.

Tam bu sırada nişanlısı yanına geldi ve Riley'ye elini uzattı. "Merhaba! Ben Bella!"

"Kim olduğunu biliyorum!" Riley bağırdı. Hudson dönüp ona ters ters baktı.

"Üzgünüm," dedi Riley. "Ama sürekli kendini bana tanıtıyor!"

"Kocanı çalmadı mı?" Chelsea sordu.

"Kesinlikle öyle," dedi Griffin neşeyle. Hâlâ terliyordu. "Bu senin için gerçekten garip olmalı," diye gözlemledi Chelsea.

"Harika değil."

"Bella'ya aldırma," dedi Griffin Riley'nin eline uzanarak. O da elini geri çekti. "Onda kadın yüzü körlüğü var."

"Kadınlarda yüz körlüğü mü?" Riley tekrarladı.

Başını salladı. "Sadece erkekleri tanıyor. Bu tıbbi bir durum."

Riley yavaşça gözlerini kırıştırdı, sonra başını salladı. "Burada sizinle birlikte ölmeyeceğim."

"Peki bu adama saldırmak için ilk sırada kim olmalı?" diye sordu. "Armand'ı hiç sevmedim. Pisuvlar keki yerleştirmesini sevmiyorum."

"İyi. Önce o gider," diye karar verdi Chelsea. "Sonra belki şu simitlerin yanındaki adam. Gömleğini beğenmedim."

"Bu Rose. Bu yıl doğum günü kartımı imzalamadı. Belki de önce o gitmeli?"

"Kimin yaşayıp kimin öleceğine siz karar veremezsiniz," diye tısladı Riley. Dünyanın sorunu buydu işte. Griffin ve Chelsea gibi önem duyguları aşırı şişmiş insanlar başkaları üzerinde güç sahibi oluyordu.

Saat öğlene yaklaştıkça Riley, Chris Yang'in daha da kıpır kıpır olduğunu gördü.

"Tam bir reyting madeni. Umarım Griffin'i kamerada vurur."

İçgüdüsel olarak onun düşüncelerini susturmak isteyerek irkildi, sonra bunun hepsini bu durumdan kurtarabilmesinin tek yolu olabileceğini fark etti.

"İkiniz de çenenizi kapatacak mısınız? Konsantre olmam gerek," diye fısıldadı. Griffin kaşlarını çatı. "Neye konsantre olacaksın?"

"Kapa çenenini ve bırak da düşüneyim," diye tersledi Riley.

"Bu kadar huysuzlanmana gerek yok. Evliliğimizin neden yürümediğini merak ediyorsan, işte bunun büyük bir nedeni var. Bana çok bağırdın."

"Bunu hak ettin," diye hırladı. "Şimdi kapa çenenini ve bırak düşüneyim."

Dışarıdaki siren seslerini duyabiliyordu. Sirenler polis demektir. Polisler bir televizyon stüdyosu dolusu insanın ölmesine izin vermekten

hoşlanmazlardı. Bu iyi bir haberdi.

Bir yerlerden gelen mutlu bir uğultu vardı. Sanki odadaki birinin dünya umurunda değildi... ya da bir ipucu yoktu. Riley hareket etmeyen ya da göz kırpmayan Bella'ya bir bakış attı. Orada öylece oturmuş, sersemlemiş bir Disney prensesi gibi görünüyordu. Ya bir tür Zen ustasıydı ya da kadının yukarıda hiçbir şeyi yoktu.

Bu noktada gerçekten bir önemi olmadığına karar veren Riley gözlerini kapadı ve bulutların içine daldı. "Pekâlâ, ruh rehberleri. Biraz yardıma ihtiyacım var. Bana Hudson'ı durdurmaya yardımcı olacak bir şey verin."

Sesler hemen kafasının içine dolmuştu. Kaygı ve endişelerin ezici bir kakofonisiydi bu.

"Bunun için fazla mesai yapsak iyi olur."

"Tüm bu pisliklerle birlikte öleceğime inanamıyorum."

"Keşke dün gece ikinci kez Tayland yemeği yemeseydim. Bu rehineci tuvalete gitmeme izin verir mi bilmiyorum."

"Thorn, eğer beni okuyabiliyorsan. Buradayım ve seni dışarı çıkaracağım. Sonra da en az bir hafta boyunca sana bağıracağım."

İçinden bir rahatlama geçti. Nick oradaydı ve onun aptal eski kocasının yanında ölmesine izin vermeyecekti.

Ona muhtemelen duymayacağı sessiz bir teşekkür gönderdi ve etrafındaki düşünceleri okumaya geri döndü.

Kellen dışarıdaydı, polis beyni prosedürleri ve lojistiği acımasızca karıştırıyordu.

Geri çekildi ve binanın içinden gelen düşüncelere odaklandı.

"Bu bok için yeterince para almıyorum."

"Bu lanet havalandırma çok sıkı." "Bu senin için, Jackson."

Bu son düşünce diğerlerinden farklıydı. Endişe ya da kızgınlıkla renklenmemişti. Gururlu ve maksatlı hissettiriyordu. Bu düşünceye odaklandı. "Bana yardım edin çocuklar," diye fısıldadı ruhani rehberlerine.

Bulutlar titreşti ve sonra yer değiştirdi. Riley kendini sislerin arasından bir yatak odasına bakarken buldu. Yırtık siyah kot pantolon giymiş genç bir çocuk ikiz yatakta yatıyor, yanaklarından sessiz gözyaşları süzülürken tavana bakıyordu.

Riley'nin göğsünde içgüdüsel bir acı yankılandı.

"Jackson?" Genç bir delikanlı temkinli bir şekilde odaya girdi. *"İyi misin?"*

Jackson sessizce, *"Git buradan Hud,"* dedi.

Genç, cinayet işlememiş Hudson Neudorfer'dı.

"Annem çocukların sonsuza kadar kötü kalmayacağını söylüyor. Sonunda herkes büyür."

Hudson sesinin umut dolu olduğunu söyledi.

"Annem yanılıyor," diye fısıldadı Jackson.

Bulutlar bir sahnedeki perdeler gibi kapandı. Ve tekrar ayrıldıklarında, hızlı ateş görüntüleri vardı. Jackson'ın yatak odası. Devrilmiş bir sandalye. Barfiks çubuğuna dolanmış bir ip. Sarkan ayaklar. Hudson'ın çığlığı. *"Jackson! Hayır!"*

Hissetti. Kırılmayı. Hudson Neudorfer'ı umutlu bir gençten kırık bir insana dönüştüren acıyı.

Bulutlar tekrar birbirine karışıp ona yeni bir şey göstermeden önce gözlerini yaşarttı. Gülen üç genç, canlı gencin yüzleri. Hayır. Gülmüyorlardı. Alay ediyorlardı. Birer birer, tıpkı birinin mumu söndürmesi gibi hepsi söndü.

Farkına vardığında kanı dondu. Gözlerini açtı ve Hudson Neudorfer'a baktı, o da sakince taşıdığı sırt çantasının fermuarını açıp birkaç parça eşya yerleştiriyordu.

Öldürücü saldırısına yıllar önce, kardeşinin zorbalarıyla başlamıştı.

Ses kabinindeki telefon çaldı. Herkes dondu kaldı. Çalmaya devam etti.

"Muhtemelen polislerdir," diye seslendi Chris Hudson'a. "Bizden Cevap verir misin?"

Hudson Griffin'in sandalyesini yavaşça çevirdi, sonra bir kez başını salladı. "Onları hoparlöre bağla," dedi buyurgan bir tavırla.

"Ben Harrisburg Polisi'nden Dedektif Kellen Weber."

Riley rahat bir nefes aldı. Kellen ve Nick olay yerinde olduğuna göre buradan canlı çıkma şansları yüksekti.

"Dedektif Weber. Sesinizi tekrar duymak ne güzel," dedi Hudson.

"Rehineler nasıl? Herkes iyi mi?" Kellen sordu, sesi Sakin ol.

"Herkes iyi. Şimdilik," dedi Hudson uğursuz bir sesle.

"Bu konuyu konuşalım. Taleplerinizi dinlemekten mutluluk duyarım. Kimsenin zarar görmemesi için sizinle birlikte çalışabiliriz."

"Korkarım bu benim için işe yaramayacak," diye karşılık verdi Hudson. "Gördüğünüz gibi, bazılarının zarar görmesini istiyorum."

Hudson'ın hangi rehineye zarar vermek istediğini tartışan rehineler arasında anlık bir fısıldaşma oldu.

"Böyle olmak zorunda değil," dedi Kellen ona. "Bu işi çözebiliriz. Kardeşin bunu yapmanı istemezdi."

"Ha! Bu senin ne bildiğini gösteriyor. Kardeşim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Adalet için uzun zamandır bekliyor."

Kellen, "Bana ne istediğini söyle Hudson, üzerinde çalışmaya başlayalım," diye ikna etti.

"Adalet istiyorum!"

"Kardeşin için adalet mi?"

"Kendisi ve Larry Rupley, Titus Strubinger ve Bianca Hornberger gibi kişilerin hedefi o l m u ş herkes için adalet."

"Ne tür bir adaletten bahsediyoruz? Adını verdiğiniz kişilerin hepsi öldü. Mahkemeye çıkamazlar ya da hapse giremezler."

"Süreci kolaylaştırdım. Ve bunu bugün yine yapacağım."

"Ah, affedersiniz." Kamera dışındaki bir yapım asistanı elini kaldırdı.

"Madem talepte bulunuyoruz, ben de öğle yemeği yiyebilirim."

Anlaşma sesleri yükseldi. "Pizza yiyebilirim."

"Dün gece pizza yedik. Ben suşi istiyorum."

Bir başkası "İtalyan buzuna ne dersiniz?" diye sordu.

"Şu anda Whole 30 yapıyorum. Salataya ihtiyacım var."

Hudson odanın etrafına bakındı. "Güzel. Adalet ve öğle yemeği. Anladınız mı, dedektif?"

"Sorun değil. Rehinelerden birini siparişinizle birlikte gönderin, biz de teslim edelim."

"İyi deneme, dedektif. Kimsenin gitmesine izin vermeyeceğim. Biz çok meşgulüz

Patlama."

Riley zihninin arkasında bir dürtü hissetti ve burnu seğirdi.

Çapa masasının üzerindeki sırt çantasına baktı ve içine hastalıklı bir dehşet duygusu yerleşti. Parıltılı bombalar ev yapımıydı. Motive olmuş bir Hudson için gerçek bir bomba yapmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Kellen, "Söyleyecek çok önemli şeyleriniz var gibi görünüyor," diye gözlemledi.

Hudson, "Ve bunu öğlen yayını sırasında canlı olarak yapacağım," diye duyurdu. "İzleyerek öğle yemeği siparişimizi alabilirsiniz." Boğazını keser gibi bir hareket yaptı. Chris'in Hudson'ın telefonu kapatmasını istediğini anlaması bir hayli zaman aldı.

"Hoşça kalın," dedi Chris ve telefon bağlantısını kesti.

"Chris, buraya gel. Teleprompter için bazı son dakika haberlerim var," dedi Hudson, elindeki flash belleği sallayarak.

Birisi "Köfteli sandviç isteyen var mı?" diye seslendi.

RILEY daha önce hiç böyle bir canlı yayın görmemişti. Haber masasının bir ucunda Griffin Gentry, göğsünde "Açgözlü Dangalak" yazan bir tabelayla bir sandalyeye bantlanmıştı. Masanın diğer ucunda Chris Yang oturuyordu. Onun tabelasında da "Götveren" yazıyordu. İkisinin arasında Hudson oturuyordu. Spor masasında Chelsea Strump oturuyordu ve Hudson, Riley'i silah zoruyla kadının kafasına koli bandı yapıştırmaya zorlayana kadar tabelasını kaldırmayı reddetmişti. "Yargılayıcı Trol" tabelasının saç kaskının içine düzgün bir şekilde sıkıştığını görünce koli bandı aşırıya kaçmıştı. Ama Riley silahlı bir adamla tartışmak istemiyordu.

Yapımcı, herhangi bir canlı yayındaymış gibi parmaklarını başının üzerinde tutarak saydı. Kırmızı ışık yandı.

Kimse hareket etmedi ya da konuşmadı. Griffin bir terleme kulübesinde oturuyormuş gibi görünüyordu.

Hudson boğazını temizledi. Hâlâ kimse konuşmuyordu.

Griffin'e hızlı bir tekme attı ve onun hoşnutsuz bir tavuk gibi ciyaklamasına neden oldu.

Hudson teleprompter'ı işaret etti.

"Ah! Um. İyi günler, Harrisburg. Ben Griffin Gentry, size son dakika haberleriyle geliyorum. Ben-" Durakladı ve gözlerini kısarak ekrana baktı. "Hey! Bu hiç hoş değil. Bunu söylemiyorum!"

"Ama sen öylesin," dedi Hudson, silahı kucağından alıp haber sunucusunun boynuna dayayarak. "Oku şunu Gentry. Hissederek oku."

"Ben Griffin Gentry, ve gerçekte olduğumdan daha uzun görünmeyi önemseyen kocaman bir pisliğim - 1.80 boyundayım."

Hudson silahı onun etine daha sert sapladı. "1.80 boyundasın, seni yalancı küçük cüce cin. Oku. Oku."

"Erm. Tamam. Um. Açgözlülüğüm yüzünden Kanal 50 yaklaşık bir düzine kişiyi işten çıkardı ve kalan herkese maaş kesintisi yaptı. Ayrıca, bana Big Boy demeleri için seks işçilerine ödeme yapmak için gider hesabımı kullanıyorum."

Tutsak seyirciler birkaç kez titredi. Riley kimsenin aşırı şaşırmış görünmediğini fark etti.

Yeşil ekranın önünde her zamanki yerinde duran Bella'ya bir bakış attı. Zoraki itiraftan pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Hiçbir şeye benzemiyordu. Muhtemelen hâlâ kafasının içinde mırıldanıyordu.

"Ben kendisinden başka kimseyi umursamayan açgözlü bir domuz adamım. Ben kötü, bencil bir erkek çocuğuyum ve yaşamayı hak etmiyorum. Sende kalsın, Hudson."

Hudson kamera için süslendi. "Bu az önce geldi-Griffin Gentry bencil bir pislik olduğunu itiraf ediyor."

Chris ellerine doğru inleyerek, "Çok fazla FCC cezası alacağız," dedi.

"Ve bu, Harrisburg, Chris Yang, haber müdürü ve profesyonel yalaka. Onun sayesinde Griffin ve babası Malcolm Gentry gibi hobileri arasında cinsel taciz de bulunan kişiler, bu davranışları nedeniyle daha yüksek maaşlar ve daha kabarık harcama hesaplarıyla ödüllendiriliyor. Bedelini ise diğer herkes ödüyor. Merhaba de, Chris."

Chris elleriyle yüzünü kapatarak, "Merhaba," dedi.

"Spor bölümünde Chelsea Strump var, mahallenin baş belası, ispiyoncu ve internet trolü. Merhaba de Chelsea," diye emretti Hudson.

Chelsea kollarını sıksa göğsünün önünde kavuşturdu. "Bu çok saçma. Ben bu eziklerle birlikte buraya ait değilim."

"Tam tersine," diye ısrar etti Hudson. "Kanal 50'nin sosyal medya hesaplarındaki en iğrenç yorumculardan birisin. Ve eğer bunu şimdi itiraf etmezsen Griffin'i vuracağım."

"Onu vurmanızdan bana ne?" diye homurdandı. "Bu binadaki herkesi vursan da umurumda değil. Hiçbiri benim kadar iyi bir insan değil."

Hudson kameraya kendini beğenmiş bir "Ben demiştim" bakışı attı.

Kamera 1 ona yaklaştı. "Görüyorsun ya Harrisburg, ihtiyacın olan kahraman benim. Okul bahçesindeki kabadayılara karşı durmakla kalmayıp onların kökünü kazımaya istekli bir adam. Bu gibi insanlar ders almazlar. Yollarını değiştirmezler ya da yeni yapraklar açmazlar. Bir kanser gibi hayatınızdan çıkarılmaları gerekene kadar daha acı ve daha tehlikeli olurlar."

"Ah, lütfen," diye alay etti Chelsea.

"Ne yazık ki çalışmalarım yerel medyum Riley Thorn tarafından yarıda kesildi."

Kamera 2 ona odaklanmak için dönüp durdu. Riley zayıfça el salladı.

"Ekranlarınızın alt kısmına bakarsanız. Bunlar cinayet listemdeki diğerk kişiler ve ihlalleri. Başladığım işi bitiremeyebilirim ama bu içinizden birinin kahraman rolünü üstlenip kötülüğün kökünü kazımaya devam edemeyeceğianlamına gelmiyor."

Harika. Dünyanın tam da ihtiyacı olan şey, televizyonda diğerk akli dengesi yerinde olmayan delileri insanları öldürmeye teşvik eden akli dengesi yerinde olmayan bir deli.

Riley kendisine en yakın monitöre baktı ve ekranın alt kısmında isimlerin ve ihlallerin listelendiğibir bant gördü.

Hudson sırt çantasının fermuarını açarak, "Büyük finalim için bizi izlemeye devam etmenizi öneririm, Harrisburg," dedi. "Kanal 50'yi ve çalışanlarını ait oldukları cehenneme gönderdiğim zaman."

"Kahretsin," diye nefes aldı Riley.

Hudson geri sayım saati ve önemli görünen kabloları olan el yapımı bir patlayıcı cihaz ortaya çıkarırken Valerie, "Bu hiç iyi değıl," diye onayladı.

"Bu bir çeşit robot ocuk oyuncağı mı?" Chelsea burnunu spor masasına doğıru kırıştırarak sordu. "ocuklarımanın robotlarla oynamasına asla izin verilmedi çünkü devreler şeytanın işidir."

"Bu bir bomba, bayan," diye hırladı Hudson. "şimdi, rehine yemek siparişi için Bella Goodshine'a."

18 Ağustos Salı, 12:05

Nick dar yerlerden nefret ederdi. Ama fazla seçeneği yoktu. Bayan Penny'nin binanın yanından sürünerek girdiği hava kanalına kığını sokmuştu. O bir adamdı.

Görev.

"Korkma, Santiago. Duvarlar biraz yakın ve hayatın buna bağlı olsa bile yuvarlanamazsın. Yani bu lanet olası mezarda hiç hava kalmadı. Önemli bir şey değil." Moral konuşması işe yaramıyordu. İlerlemesini sağlayan tek şey Riley'nin içeride bir yerlerde korkudan aklını kaçırmış bir halde onu kurtarmasını beklediğini düşünmekti.

"Geliyorum Thorn. Dayan," diye mırıldandı.

Dirseklerini sürüye sürüye ilk T'ye ulaştı ve bir süre sonra sağ taraftaki karanlığın içine girdi.

Telefonu cebinde titredi ve onu çıkarırken neredeyse omzu çıkacaktı.

"Ne?"

"Santiago, hangi cehennemdesin?" Weber onun kulağına hırladı.

"Şu anda biraz meşgulüm," diye homurdandı Nick. Yağlanmış bir WWE yıldızı gibi terliyordu.

Weber, "Eğer düşündüğüm yerdeyseniz, sayıma bir ceset daha ekleyeceğim ve evrak işlerine bile aldırmayacağım," dedi.

"Bu senin hatan. T e s l i m a t ı rolü oynamama izin verseydin, kıcıımı bu kanala sokmak zorunda kalmazdım," diye hatırlattı Nick ona.

"Hemen kıcıını kaldır ve buraya gel."

"Buraya tırman ve beni yap." Nick telefonu kapattı ve tekrar sürünmeye başladı ama ileride bir şey duyunca durakladı.

Osuruk sesi gibiydi.

Kokusu da öyle. "Bayan

Penny?" diye seslendi.

"Kes sesini!" diye tısladı yaşlı bir ses.

Nick burnunu kullanarak telefonunun el fenerini açtı ve sesin geldiği yöne doğru tuttu.

Bir çift ortopedik ayakkabı üç metre önündeki kanalı tıkadı. "Sıkıştın mı?"

"Hayır, sıkışmadım, dingil! Dost canlısı mahalle katilimizin canlı yayınını dinliyor ve zamanımı bekliyorum."

"Neyin zamanı?"

"Haber masasının üzerine atlamak, yüzüne tekme atmak ve sonra Beretta'mla onu vurmak."

Belki on dokuz yaşında, yumuşak kemikli, iyi eğitimli bir parkur sporcusu böyle bir planı uygulayabilirdi ama bastonlu bir seksenlik böyle bir şey yapamazdı. Elinde gaz ve silah olan hayalperest bir kadınla birlikte bir hava kanalında kapana kısılmıştı. Böyle bir gün geçirmeyi planlamamıştı.

"Tam olarak nasıl aşağı atlayacaksın?"

"O kısmı henüz çözemedim. Kalçalarımın etrafına sıkışmış durumdayım."

Kendini biraz sersemlemiş hissetti. "Yani sıkıştın mı?" "Kanalın küçülmesi benim suçum değil."

Gidecek hiçbir yeri olmayan bir hava kanalında sıkışıp kalmıştı. Bunu düşünmek bile Nick'i bir adım geriye itti, sonra da yapacak bir işi olduğunu hatırladı. Gözlerinin önünde küçük siyah noktalar uçuşuyordu. Bayılırsa Bayan Penny kesinlikle burada ölecekti.

"Seni bilmem Penny. Ama ben yaşam alanındaki bir hamster gibi ölmek istemiyorum."

"On-dört," diye onayladı. "Peki planın nedir?"

Planı mı? Binaya girmenin ötesinde pek bir şey düşünmemişti.

Neyse ki o Nick Santiago'ydu ve Nick Santiago hem ayakları hem de karnı üzerinde hızlıydı.

"Yapacağımız şey şu. Arkana geçeceğim ve seni ayak bileklerinden tutacağım."

"Konuşmaya devam et."

"Seni geriye doğru çekeceğim ve sonra mezardan çıkıp bulduğumuz ilk hava dönüşünden geçeceğiz."

"Hadi atıştırmalık odasını bulalım. Acıktım ve aşağıda yemekten bahsediyorlar."

"Kız arkadaşım öfkeli bir katil tarafından rehin tutuluyor ve sen atıştırmalık bir şeyler istiyorsun," diye tekrarladı.

"Aç olmadığım zaman daha iyi atış yapıyorum."

Kanal altından bir gıcirtı çıkardı. Kanal destekleri muhtemelen iki yetişkinin ağırlığını taşıyacak şekilde tasarlanmamıştı.

"Her zaman aç olmalısın," diye homurdanarak önündeki ortopedik ayakkabılara yaklaştı.

"Gerçekten komik, patron. Hey, daha da komik bir şey duymak ister misin?"

"Elbette. Neden olmasın," dedi, onu ayak bileklerinden yakaladı ve bir tenya gibi dümdüz uzanırken onu geriye doğru çekmek için nasıl kaldıraç kullanacağını merak etti.

"Ayak bileklerimi çek," dedi.

Nick onları sertçe çekti ve Bayan Penny gürültülü bir osuruk çıkardı. Kafasını kanalın tepesine çarptı. "Ow!"

"Hehe," diye kıkırdadı Bayan Penny. "Bileğimi çek.

Anladın mı?" "Çok komik. Tanrım, Burt gibi kokuyorsun."

"Aynı şeylerden çok yiyoruz. Daha çözülmedim mi?"

"Sıkışmış gibi mi hissediyorsun?" Korunmak için gömleğini burnunun üzerine çekti ve tekrar ayaklarına uzandı.

Nick'in telefonu titredi ve kızın ayak bileklerini bıraktı. "Ne?"

Weber korkutucu polis sesiyle, "Hemen oradan çıkın," dedi.

Kanal uğursuz bir şekilde gıcırdadı.

"Dinleyin, bir sivili kurtarıken bir hava kanalında göz yaşartıcı gaza maruz kalmamak için elimden geleni yapıyorum."

"Stüdyoda lanet bir bomba var. Yüzbaşı az önce barikatları bir blok daha geriye itmemizi istedi. Bir çıkış yolu bulmalısın. Hemen."

"Riley olmadan gitmiyorum."

"Bunu söyleyeceğinizi tahmin etmiştim," dedi Weber, teslim olmuş bir sesle. "O zaman neden boşuna aradın?"

"İçeride birileri var. Yiyecekleri teslim etmesi için birini gönderdik."

"Kim?"

"Gabe."

"Batı Yarımküre'deki en büyük barış yanlısını bir rehine olayına mı gönderdiniz?"

"Başka kimsemiz yoktu. Bu Neudorfer denen çocuk polis yok dedi. Bir şekilde Emniyet'in insan kaynakları veri tabanına erişmiş. Gabe diğer tek seçeneğimizdi."

"Ne yapacak? Neudorfer'in üzerine mi oturacak?"

"Üzerine dinleme cihazı yerleştirdik ve bir kutu Çin yemeğinin içine silah sakladık." "Onu öldürtmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Bakın, geri sayım başlamadan önce kışınızı kaldırıp stüdyoya girin ve herkesi dışarı çıkarın."

"Siktir." Nick aramayı kesti ve alnını birkaç kez kanala vurdu.

"Sessiz olun," diye homurdandı Bayan Penny. "Kulak misafiri olmaya çalışıyorum."

Altlarında bir silah sesi duyuldu.

Kafasının ortasında dondu kaldı.

"Bu hiç iyi olmadı," diye açıkladı Bayan Penny.

18 Ağustos Salı, 12:11

I Bir bombanın sıradan bir Salı gününü bu kadar kötüleştirebilmesi inanılmazdı. Rehineler huysuz şikayetçilerden titreyen, hıçkıran karmaşalara dönüşmüştü. Şey, Griffin. bu son kısım çoğunlukla

Riley, hayatlarının son birkaç dakikasını yaşıyor olabileceklerini fark eden insanların düşünceleriyle dolup taşıyordu. Pek hoş değildi. Ama çoğunlukla dokunaklıydı.

"Kızıma söylediğim son şeyin 'Matematikten kaldığın için cezalısın' olduğuna inanamıyorum. Herkes matematikten kalır! Ben matematikten kaldım!"

"Harika. Kocamla son iletişimim banyo havlularını nasıl katladığına dair pasif-agresif bir not olacak."

"Daha iyi bir insan olmak için daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm."

"Tüm bu pisliklerle birlikte öleceğime inanamıyorum."

Riley gelen düşüncelerin arasından sıyrıldı ve ruhani rehberlerinden bir mesaj iletmek için yardım istedi.

"Büyükanne, şu anda gerçekten yardımına ihtiyacım var," dedi Riley ve mesajı bulutlara gönderdi.

"Bu sorunu kendin çözeceksin." Elanora'nın cevabı Riley'nin kafasındaki pamuk şekeri bulutlarında yankılandı. "Öğrenmenin tek yolu

kendin için."

"Bat ya da yüz tekniğini takdir ediyorum ama size söylüyorum, eğer batarsam pek çok insan ölecek."

"O zaman yüzmekten başka çaren yok," dedi Elanora. "Yeteneklerini ve aletlerini kullan ve durumu düzelt. Yaşamak için yapmak istemediğin şeyi yapmalısın."

"Şu anda ciddi misin?" Yanıt gelmedi.

Riley bir patlamayla bulutlardan düştü ve kendi bedenine geri indi.

"Mendil ister misin?"

Riley gözlerini kırıştırdı ve Bella Goodshine'ın ona baktığını fark etti. Burnu tekrar seğirdi.

"Hayır, teşekkürler," dedi.

Yapmak istemediği şeyi yaptı. Hudson'a ve haber masasına odaklanmış kameralara baktı ve midesindeki batma hissini görmezden gelmeye çalıştı.

Stüdyonun kapısının çalınması onu ürküttü. "Kim o?" Hudson hoş bir sesle seslendi.

"Ben Gabe. Yemeğiniz bana emanet edildi."

Riley bir an için gözlerini kapattı ve sonra açtı. Hayır. Uyumuyordu. Uyumuyor, korkunç bir kâbus görmüyordu. Tamamen uyanıktı ve kâbusu yaşıyordu.

"Gabe, silah taşımadığından emin olabilmem için dışarıda soyunmanı istiyorum."

"Üzerimdeki tel ne olacak?"

Riley yaklaşık bir düzine polisin iç çığlıklarını duyabiliyordu.

"Dürüst bir teslimatçı. Bu bir ikram," diye övündü Hudson. "Kabloyu takabilirsin. Ama silah yok."

"Anlıyorum."

Bir dakika sonra Hudson kapıdan içeri baktı ve sonra kapıyı sonuna kadar açtı.

"Koşun!" Chris bağırdı ve acil çıkışa doğru koşmaya başladı. Koşmak, Chris'in sergilediği birbirinden kopuk kol ve bacak hareketleri için nazik bir tanımdı.

Bir el silah sesi duyuldu ve Chris yere yığıldı. Rehinelerin geri kalanından korku dolu çığlıklar yükseldi. "Ah! Bu acıttı!" Chris çığlık attı.

"Sakin ol. Seni ayağından vurdum, nefes borundan değil." Ama Hudson silahı odanın içinde dolaştırırken eli titriyordu. "Kaçmak isteyen başka biri var mı? Birinci şahıs kovboy video oyunlarında on yıllık deneyimim var. Bir tükürük hokkasını yirmi adımda vurabilirim!"

Herkes başını salladı.

"Güzel. Şimdi buraya gel, yiyecek adam," dedi ve silahıyla kapıya doğru işaret etti.

Sevimli Gabe elinde birkaç poşet yiyecekla stüdyoya girerken Riley gözlerini kapattı. Üzerinde siyah bir külot ve göğsüne bantlanmış bir polis teli dışında hiçbir şey yoktu.

"Aman Tanrım," dedi Valerie kendini yelpazeleyerek. "Ölmek üzere olduğumuzu biliyorum ama lütfun için sana şükürler olsun İsa."

"Herkes teker teker sıraya girsin ve yemeğini alsın," dedi Hudson.

Riley ses mühendisi Floyd'un arkasında sıraya girdi.

"Affedersiniz! Biri bana ıstakoz salatamı getirebilir mi?" Griffin sandalyesinden seslendi.

Chelsea, "Sandviçime soğan koymayın demiştim," diye yakındı. "Bunun için para ödemeyeceğim."

Hudson gözlerini devirdi. "Kimse bunun için para ödemiyor çünkü birkaç dakika içinde hepinizi havaya uçuracağım. Ye şu lanet soğanları."

"İşte ışıltılı *pu pu* tabağınız," dedi Gabe, Riley'ye kâğıt bir karton uzatarak. "*Yemek çubuklarınız* içinde."

Riley gözlerini kırptırdı. Gabe az önce ona ışıltılı bir şekilde kaka yapmıştı. Birdenbire havalandırmada kimin sıkışıp kaldığına dair iyi bir fikri oldu.

"Teşekkür ederim," dedi ve kameraların arkasındaki kartonu aldı.

Gabe yemeklerin geri kalanını dağıtırken ve Hudson kargaşayı denetlerken, o kabı açtı ve içine baktı. Yemek çubuğu ya da Çin yemeği yoktu. Ama küçük bir silah vardı. Gizlice şortunun kemerine soktu.

Yemekler dağıtıldıktan sonra Hudson silahını Gabe'e doğrulttu. Riley arkasına uzandı ve elini soğuk metalin üzerine kapadı.

"Yemekçi, stüdyonun kapısının önüne otur. Duydunuz mu polisler? Stüdyoya girmeye çalışırsanız, masum, neredeyse çıplak bir teslimatçıyı çiğnemiş olursunuz," diye bağırdı Hudson, Gabe'in göğsündeki tele.

"Oturmak benim için bir onurdur," diye açıkladı Gabe.

Sallanan kapıların önünde yerde yerini aldı, sonra Riley'ye başını salladı.

Görünüşe göre, aletleri varmış. Belki ateş edebileceği bir silah ve onu daha psişik yapabilecek bir adam. Hiç yoktan iyiydi.

Şimdi tek yapması gereken ne yapmak istemediğini bulmak ve...

"Kahretsin," diye fısıldadı.

"Ne saçmalıyorsun?" Valerie sordu. İki eliyle stromboli yiyordu. "Şu geri sayım saati ilerliyor mu? Daha hızlı çiğneyemiyorum!"

"Hayır, henüz değil," dedi Riley. "Televizyona çıkıp günü kurtarmaya çalışmam gerekiyor."

"Şşşt!" Ses mühendisi onlara ters ters baktı.

"Hepimiz öleceğimiz zaman arka planda gürültü olması kimsenin umurunda değil,

Floyd," diye karşılık verdi Riley.

Valerie ona bir parça stromboli gösterdi. Sunucu, "Eğer senin televizyona çıkmam benim eve, çocuklarıma ve havlu katlayan kocama gideceğim anlamına geliyorsa, o zaman hemen oraya çık," dedi.

Riley içini çekti. "Peki. Ama bu konuda hiç mutlu değilim." Metaforik psişik garaj kapılarını açtı ve Gabe'e sert bir bakış attı.

Bilgece başını salladı ve gözlerini kapattı.

Ellerini başının üzerine koyarak temkinli bir şekilde haber masasına yaklaştı. "Hudson?"

Bianca Hornberger'in kapsamlı suçları hakkındaki monologunun ortasında durdu. "Benim için her şeyi mahvetmeyi bırakacak mısınız?"

"Gerçekten üzgünüm," dedi masaya yaklaşarak. "Ama bence büyük finalinizden önce düşünmeniz gereken bazı şeyler var. Jackson'ın bilmeni istediği şeyler."

Hudson silahının namlusuyla tüysüz çenesini ovuşturarak onu inceledi. "Peki. Fikrimi değiştirmen için sana iki dakika veriyorum." Çapa masasındaki boş sandalyeyi işaret etti.

"Umarım oraya biraz sinirli işlediğimi fark etmez."

İğrenç.

Hudson, "Otur," diye emretti.

Riley sandalyeyi kontrol etti ve gözle görülür bir su birikintisi bulamayınca oturdu.

Ses kabinine "Ekranı iki dakikamız var," dedi. Ekranı bir zamanlayıcı görünene kadar bekledi ve sonra ona işaret etti. "Başlayabilirsiniz."

"Neden sürekli ortaya çıkıp her şeyi mahvettiğimi bilmek istiyorsun, değil mi?"

"Ben istiyorum. Bir insan neden bu korkunç insanları kurtarmak ister ki?"

"Kardeşin Jackson onları kurtarmak istiyor ve bunu sana diğer taraftan anlatmaya çalışıyor."

Homurdandı. "Hayır, yapmadı."

Boynundaki saç çizgisinde soğuk bir ter patlak verdi. Televizyon ışıkları hayal ettiğinden daha sıcaktı.

Riley, "Kardeşin lisede zorbalığa uğramış," dedi.

"Evet. Sonra da intihar etti. İki dakikanı boşa harcıyorsun. Onu tanımıyorsun. Ne istediğini bilmiyorsun."

"Dünyada en sevdiğin insan olduğumu biliyorum. Video oyunlarında kazanmana izin verdiğini ve otobüsteki o kız sana Noel Baba'nın olmadığını söylediğinde seni kenara çekip Noel Baba'nın ruhunun hepimizin içinde olduğunu söylediğini biliyorum."

"Ne olmuş yani? Sonunda zalimleri cezalandırdığım için *mutlu* olacaktır. Tüm hayatımı onun adalete kavuşmasına adadım."

"Adalet ile intikam arasında fark vardır ve Jackson intikam istemiyor. Her bir insan hayatının değerini görmeyi istiyor." Taze kuru temizlemeyi ne kadar özleyeceği konusunda hüngür hüngür ağlayan Griffin'e baktı. "Acınası, korkunç olanları bile."

"Hmmm. Hayır. Bunu yemem."

Beynindeki dürtüyü hissetti ve hayallerin gelmesine izin verdi. Her sahnenin gümüş bir kordonla birbirine bağlandığını gördü.

"Ağabeyini zorbalık yüzünden kaybetmiş olman korkunç bir şey. Ama o hala dışarıda sana göz kulak olmaya çalışıyor," dedi. "Bunu bir düşün. Larry Rupley'i benim evimin yanındaki evde öldürdün. Kurbanı ve yeri sen seçtin. Erkek arkadaşım Larry'yi bulması için tutuldu. Bu oldukça büyük bir tesadüf, sence de öyle değil mi?"

Hudson kendini beğenmiş bir tavırla, "Retorik sorularla zamanınızı boşa harcamak istiyorsanız, elbette," dedi.

"Bianca'nın davasında danışmanlık yapmam için Dedektif Weber tarafından işe alındım. O istemeseydi Kanal 50'de insanlarla görüşmeye bile gelemezdim. Bugünden önce Chelsea'nin evine adımımı bile atmamıştım. Annemlerin yanında oturuyor ve babamın ineği kaçtı."

Hayatında bu şekilde tekrar tekrar ortaya çıkmamın olasılığı nedir?"

"Haklısın. Bu bir işaret," diye itiraf etti. "Gelecekteki hiçbir kahramanın başladığım işi bitirmesine engel olmaman için seni kesinlikle öldürmem gerektiğine dair bir işaret!"

"Beni dinle. Jackson'a. Adalet, bu insanların nefret ve korku dolu sefil hayatlarını yaşamaya devam etmelerine izin vermek olacaktır. Adalet, onları oldukları gibi ortaya çıkardığınız için toplumlarının onları dışlamasına izin vermek olur."

"Sefil hayatlar yaşamıyorlar. Her şeye sahipler!" Hudson bağırdı.

Başını iki yana salladı. "Griffin ve Bella tüm ilişkileri boyunca birbirlerini aldattılar. Bella, Griffin'in ona dokunmasına dayanamıyor ve Griffin de onun sesinden nefret ediyor. Chris bu iş yüzünden saçlarını ve ilk evliliğini kaybetti. Çocuklarını sadece iki haftada bir görüyor. Chelsea'nin oğulları da ondan uzaklaşmak için ülkenin öbür ucuna taşındı. Bir daha asla günlük hayatlarının bir parçası olamayacak."

"Evet, yapacağım! Oğullarım beni seviyor! Onlara her şeyi verdim!" Chelsea spor masasından haykırdı.

Saat on saniyeye inmişti ve Riley kendini çaresiz hissediyordu. "Bay Pickles!" dedi.

"Sinir krizi mi geçiriyor?" Chris yerden mırıldandı. Griffin, "Herkes canlı yayın yeteneği olmak için yaratılmamış," dedi.

"Larry'yi öldürdükten sonra evine geri döndün ve kedisi Bay Pickles'ı kurtardın çünkü bir süre kimsenin Larry'yi aramaya gelmeyeceğini biliyordun, değil mi?"

Hudson omuz silkti. "Hep bir kedi istemişimdir."

Bilincinin dürtüldüğünü hissetti. "Ama kardeşinin alerjisi olduğu için alamadın, değil mi?"

"Kedilerin yanında sümüklü bir roket dönüşmesi onun suçu değildi," dedi savunmacı bir tavırla.

"Ya sana Bay Pickles'ı kardeşinin gönderdiğini söylersen? Eğer eve gelmezsen bu gece Bay Pickles'ı kim besleyecek? Bay Pickles'ı düşün," dedi Riley.

"Öncelikle, ben aptal değilim. Bay Pickles'ın en az bir hafta yetecek otomatik bir besleyicisi var. Karakolu havaya uçurduktan sonra polisler evime doluşacak. Bay Pickles'a bir şey olmaz."

Zamanlayıcı ekranda sona ermişti ama Hudson henüz fark etmemişti.

"Polisler Bay Pickles'ı bir barınağa götürecekler. Barınakların ne kadar kalabalık olduğunu biliyorsun. Ya Bay Pickles için yer yoksa? O masum. Kimseye zarar vermedi. Barınağa gidip uyutulmasına izin veremezsiniz."

"Zavallı Bay Pickles," diye hıçkırdı Chris yerden. "Karım onu alacak! Onun da ölmesini istemiyoruz."

Hudson silahın namlusuyla gözlüğünü burnuna doğru itti ve sırttı. "Gördün mü? Sorun çözüldü. Chris'in dul eşi onu alacak. Bil bakalım ne oldu Bayan Süslü Medyum? Zamanınız doldu."

Ah, lanet olsun. Bunu zor yoldan yapmak zorunda kalacaktı.

Riley silahını çekerek, "Evet, sen de öylesin," dedi.

18 Ağustos Salı, 12:22

"S "Bayan Penny bu konuda endişelenmeyin," dedi.
"Tanrım. Kadın. Buradan çıktığımızda, sen ve Burt ikiniz de diyeteye gireceksiniz," dedi Nick, nefes almaya çalışarak.

Gözler.

Kadın onu patlama bölgesinde olduğu konusunda uyardığında iki adım kadar geri çekilmeyi başarmıştı ama bu kadar yakın mesafede osuruktan kaçmak mümkün değildi.

"Bana şişman mı diyorsun?" Bayan Penny talep etti.

O daha cevap veremeden, aralarındaki kanalın zemini bir başka silah sesiyle patladı.

"Tamam, o ben değildim," diye ısrar etti suç ortağı.

Altlarındaki metal destekler gürültülü bir gıcırtyla yerinden oynayınca Nick, "Ah, kahretsin," diye mırıldandı. Kanal bir sarsıntıyla kurşun deliğinden ayrıldı.

Kanal gazlı bir mezardan bir oyun parkı kaydırağına dönüşüp onu aşağıya ve serbest düşüşe savururken Bayan Penny, "Bunun sesini sevmedim," diye bağırdı.

Yumuşak ve mızımız bir şeyin üzerine beceriksizce indi. Toz bulutu nedeniyle görmek imkânsızdı. Şaşkın çığlıklar yükseldi.

"Ah! Bırak beni!" diye sızlandı bir şey.

Nick doğal olmayan bir şekilde bronzlaşmış tenine bir göz attı ve sunucu masasının arkasındaki bir sandalyeye bantlanmış olan Griffin Gentry'nin üzerine düştüğünü fark etti.

"Aşağıya dikkat et!"

Nick'in görüşü tam zamanında açıldı ve Bayan Penny'nin üstlerindeki kanaldan geriye doğru kaydığını gördü.

"Bu acıtacak," diye mırıldandı ve çarpışmaya hazırlandı.

Yaşlı kadının vücudu tam karnına çarptı ve Griffin'in demir sandalyesi eklenen ağırlığı kaldıramadı. Bir ceset yığınının içinde geriye doğru devrildi.

"Uğramanız ne güzel."

Nick, Bayan Penny'nin cömert kalçalarının arasından sıyrıldı ve Riley'nin haber masasının arkasında Hudson Neudorfer'a arkadan çıplak bir boğma uyguladığını gördü. Adamın yüzü turp rengindeydi.

Sırıttı. "Etkilendim, Thorn." "En iyisinden öğrendim."

Nick tavanı işaret etti. "Bil diye söylüyorum, planımız bu değildi."

"Gah!" Hudson söyledi.

Riley dişlerini sıkarak, "B e n de öyle," dedi. "Anlayamıyorum. Bu işe yarıyor mu?"

"Ah! Sanırım tüm vücudumu kırdın," diye uludu Griffin.

"Kapa çenenin, Griffin," diye bağırdı tüm stüdyo hep bir ağızdan.

Bayan Penny beceriksiz bir ninja taklasıyla yana doğru yuvarlandı ve ayağa kalkmadan önce dizini Griffin'in kasığına yerleştirdi.

"Dersimi... öğrendim," diye homurdandı Hudson.

"Gözlerinin önünde uçuşan küçük noktalar gördüğün için mi böyle söylüyorsun?" Riley sordu.

"Belki."

"İşte yaşama arzusu budur," dedi ve onu serbest bıraktı. "Kardeşin bir şey değil diyor."

Nick telefonunu Riley'ye fırlattı. Hudson'ı yüzüstü yatırırken, "Weber'i ara," dedi. "Ona rehinelerin yan kapıdan çıkacağını ve ateş etmemelerini söyle."

Riley'nin gözleri büyüdü. "Bunu senin söylemen daha iyi olur gibi geliyor."

"Aramayı yap, Thorn," dedi göz kırparak. "Senin gibi bir baş belası polislere geri çekilmelerini söylemekte zorlanmayacaktır."

"Bitti mi?"

"Yaşayacak mıyız?"

"Hiç ıstakoz kuyruğu salatası kaldı mı?"

Rehineler masanın üzerinden bakmaya başlamışlardı.

Nick, Hudson'ın başını okşarken, "Herkes sıraya girsin ve ellerini başının üzerine koysun," dedi.

"Kellen, rehineler yan girişten çıkıyorlar. Ateş etmeyin," dedi Riley.

"Oooh! Bu parmesanlı tavuğu yanıma alıyorum," diye anons etti Bayan Penny, sunucu masasından bir paket servis kabı kaparak. Döndü ve Nick, ortopedik ayakkabısının kalın tabanının bombaya giden kabloya takılmasını ağır çekimde dehşetle izledi.

"Noooooooooooo."

Ama artık çok geçti. Saat otuz saniyeden geri sayıma başladı. "Herkes dışarı!" Riley bağırdı.

"Şimdi! Kımılma!" Nick emretti.

Gabe Bayan Penny'yi kaldırıp bir omzunun üzerinden attı. Yardımcı yapımcıyı yakalayıp diğer kolunun altına aldı ve bir defans oyuncusu gibi acil çıkışa doğru koştu.

Armand, Chris'i bir arabanın üzerine aldı ve kapıya doğru koştu.

Bella kafeteryada parmak tavuk yemek için sıraya girmiş gibi görünerek yanlarından geçip gitti.

"Durun! Yardım edin! Bu sandalyeye yapıştım kaldım," diye feryat etti Griffin.

Onu.

"Onu burada bırakmak gerçekten cazip geliyor," dedi Nick, Hudson'ı Omzuna.

"Biliyorum. Ama yapmayacaksın çünkü sen iyi bir insansın," dedi Riley ona. "Bu odadaki en önemli kişi benim! Biri beni kurtarmalı."

Griffin feryat etti.

Nick, "Ben *o kadar* iyi bir insan değilim," diye ısrar etti.

"Haydi, Santiago. Seni tekrar çıplak görmek istiyorum." "Senin için yaptığım şeyler, Thorn."

Bununla birlikte kapıya doğru koştular, Nick Hudson'ı taşıyor ve Griffin'i onun önüne itiyordu.

Acil çıkıştan otoparka doğru ilerlerken saat kafasının içinde ıslıl ıslıl parlıyordu. Nick için kapıyı tutarken, "Geri çekil," diye bağırdı.

"Ahhh! Bu çok engebeli," diye yakındı Griffin sandalye tekerlekleri park yerine çarptığında.

Nick sıkılmış dişlerinin arasından, "Bu bavulla yeterince uzağa gidemeyiz," dedi.

Riley çöp kutusuna baktı, sonra Nick'e döndü.

"İyi fikir," dedi.

"Hayır!" Griffin ayaklarını tekmeledi. "Bu takım Endonezya tiftiği!"

Riley kapağı çevirirken, "İçine gömülmekten iyidir," diye espri yaptı.

Nick Hudson'ı içeri attı, sonra eski kocasını, ofis koltuğu ve her şeyiyle birlikte alıp çöp kutusuna attı.

Kapağı tam Nick'in onu yakalayıp peşinden ölü bir koşuyla sürükleyeceği sırada geri çevirdi.

"Herkes d-"

Patlama binayı yerle bir ettiği için Nick uyarısını bitiremedi. Sarsıntının patlaması Riley'yi sırtından vurdu ve Riley uçuşunu hissetti.

Ama Nick onun elini hiç bırakmadı.

Nick Santiago'nun iki yüz otuz kilosuyla birlikte sertçe yere indi. Isıya ve enkaza karşı bir insan kalkanı. Kendi kişisel kahramanı.

Kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı ve yüzünü onun omzuna gömdü.

Griffin'in yanan gerçek boyutlu bir maketi asfalta çarpmadan önce tepeden süzüldü.

Nick ona doğru sırtıttı. "Buraya sık gelir misin?"

Park yerinin karşısında Gabe, bastonuyla enkazı dürtten Bayan Penny'nin yanında duruyordu. Bella itfaiyeciler için imza dağıtıyordu.

"Yaşıyor muyuz?" Riley sordu.

"Sen söyle," dedi Nick, ağzını onunkine yaklaştırarak.

Bayan Penny otoparkın karşısından, "Bir oda bulun," diye bağırdı.

"Alo? Dışarıda kimse var mı?" diye seslendi çöp konteynerinden gelen teneke gibi bir ses.

13:12, 18 Ağustos Salı

T Riley itfaiyecilerin, sağlık görevlilerinin ve polislerin Altıncı Cadde'de düzeni yavaşça sağlamalarını izlerken, bir suçun ardından rahatlatıcı bir şey olduğunu düşündü.

Bloğun hemen aşağısında bulunan rakip haber kanalı Kanal 75, olay yerinden neşeyle canlı yayın yaparken Chris Yang, bir sağlık görevlisi yaralı ayağını sararken Bella Goodshine'ın iPhone'undan haberleri aktarmasını kaydetmek için elinden geleni yaptı. Chelsea sedyeye bağlanırken bir acil yardım görevlisi saçına saplanmış olan zımbayı çıkarmaya çalıştı. İtfaiyeciler hala bantlı olan Griffin'i çöp konteynerinden çıkardılar.

Kanal 50 çalışanlarının geri kalanı hayatta olmayı ve yeni bir binaya kavuşma ihtimalini iki blok ötedeki bir barda içkilerini yudumlayarak kutluyordu.

*"Artık küflü dinlenme odası
yok." "Artık tıkalı tuvaletler
yok."*

Riley, Nick ifadesini verirken kameralardan uzak durmak için barikatların yarım blok gerisinde oturuyordu. Kendi ifadesini çoktan vermişti ve Kellen'ı bir kenara çekerek Hudson'ın kardeşinin lisedeki zorbalarına ne olduğunu araştırmasını şiddetle tavsiye etmişti. Daha fazla ölüm ve yüzeyin altına bakarsa daha fazla cinayet bulacaktı.

Aileler, sahip olduklarını bilmedikleri soruların yanıtlarını alacaklardı. Bilmenin yarardan çok zarar getirip getirmeyeceğini merak etti. Lisedeki bir zorbaya şans verilse şefkatli bir yetiştikine dönüşüp dönüşmeyeceğini merak etti. Ama Hudson bu şansını elinden almıştı.

Gabe onun yanındaydı, pazuları ve omuzları şarapnelin neden olduğu sığ kesikler ve sıyrıklarla kaplıydı. Hâlâ gömleksizdi ama sağlık görevlilerinden biri ona önlük vermişti.

Riley omzuyla onu dürterek, "Bugün harikaydın Gabe," dedi. Gabe ona gülümsedi. "Benim için bir onurdu."

"Harika bir takım olduk."

"Öyle görünüyor." Kocaman ellerine baktı. "Hiçbir yere gitmek istemediğini söylediğim için özür dilerim. Arkadaşlar böyle yapmaz."

"Ufacık, minicik, pratikte önemsiz bir noktaya parmak basmış olabilirsin," diye itiraf etti. "Bunu ya benimsemeliyim ya da tövbe etmeliyim. Uğraşmak tehlikeli ve psişik olmakla ilgili iyi şeyleri seçip kötü şeylerden kaçınmam."

"Ben iyi bir şey miyim yoksa kötü bir şey mi?" diye sordu.

"Sen en iyi şeysin," diye ona güvence verdi. "Ben ciddiylim. Bugün bir rehine olayına yardım etmek için bilerek girdin. Ben silah zoruyla içeri sürüklenmek zorunda kaldım. Sen ve Nick kahramanlık olayını çok kolaymış gibi gösteriyorsunuz. İkinizden de öğreneceğim çok şey var."

"Benim bir kahraman olduğuma inanıyor musun?" diye tekrarladı.

Sırıttı. "Evet. Öyle. Ve Elanora Basil de dahil olmak üzere aksini söyleyen herkes benimle dövüşebilir."

Adam sanki eline uyuyan bir yavru köpek tutuşturulmuş gibi görünüyordu. "Dostluğunuz için teşekkür ederim Riley Thorn."

"Rica ederim, Gabe... Hey. Soyadın ne?" "Gabe!"

Wander kalabalığın arasından ilerlerken Riley ve Gabe başlarını kaldırıp baktılar.

"İyi misin?" diye sordu, ona doğru uzandı ve sonra ellerini yanına bıraktı. "İkiniz de iyi misiniz?" Riley'nin olduğu yönü işaret etti.

"Kahraman arkadaşımızın anı bitti mi?" Gabe istekli bir şekilde sordu. Riley, "Evet, sanırım öyle," dedi.

"Harika." Ayağa kalktı. "Wander, dondurma yemek için bana katılma şerefini bahşeder misin?"

Riley kız kardeşinin yüzünün dünyaya çarpmış bir güneş gibi ışıldamasını izledi. "Evet, Gabe. Binlerce kez evet."

Elanora ortaya çıktı ve delici bakışlarıyla Gabe'i sabitledi. Riley gerildi, Wander ise üzgün görünüyordu.

Ama Gabe omuzlarını dikleştirdi ve küçük büyükannesine baktı.

"Elanora, Wander'a dondurma alması için eşlik ediyorum," diye duyurdu. Riley gözlerini kırıştırdı ve nefesini tuttu.

Uzun bir süre sessizlik oldu ve sonra büyükannesi başıyla onayladı. "İkinizin de donmuş tatlılarla olan ilişkinize aldırmadan işinizi özenle yapmaya devam edeceğinize inanıyorum."

Wander ve Gabe gözlerini kocaman açarak birbirlerine baktılar ve sonra başlarını salladılar. Wander Elanora'ya, "Yapacağız, Büyükanne," diye güvence verdi.

"O zaman gidin. Keyfinize bakın." Elanora'nın sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu. Ama bu yine de bir lütuf sayılırdı.

Gökyüzünden hâlâ yağan dumanlar yüzünden olabilirdi ama Riley kız kardeşi ve nazik dev arkadaşının kaldırımında el ele yürümelerini izlerken gözlerinin dolduğunu hissetti.

"Bu çok güzel bir karmaşaydı."

Riley başını kaldırdı ve büyükannesinin ona baktığını gördü.

"Evet. Yardımın için teşekkürler," dedi kuru bir sesle.

"Benimle yürüyeceksin," diye açıkladı Elanora.

Tartışamayacak kadar yorgun olan Riley ayağa kalktı ve büyükannesini ara sokakta takip etti.

"Benim yardımına ihtiyacın yoktu," dedi yaşlı kadın.

"Yaptım. Hudson'ın kardeşinin ruhuyla benden çok daha hızlı bağlantı kurabilirdin. Bütün bunlar bir saat önce sona erebilirdi. Hem de hiç patlama olmadan."

"Bu senin sorumluluğundu. Sonuna kadar götürmen gerekiyordu."

"Büyükanne, bu bir tür sınıf projesi değil. Bu ölüm kalım meselesiydi."

"Yaşam ve ölüm söz konusu olduğunda, bu gibi durumların üstesinden gelebileceğinizi anlamanız gerekiyordu. Belki benim kadar etkili ya da benim kadar dengeli ve zarafetle değil. Ama herkesi o binadan canlı çıkardın. Buna yavan eski kocan da dahil."

Riley mütevazı bir şekilde, "Bu bir takım çalışmasıydı," dedi.

"Ve sen de bu ekibin bir parçası olmak için adım attın. O insanlar senin sayende dışarı çıktı."

Riley'nin göğsü gururla kabarırken büyükannesi ekledi, "Ne yazık ki mülk senin yüzünden yok oldu. Ancak çoğunun bunu çabuk atlatacağını hissediyorum."

"Yardım etmek için değilse neden buraya geldin o zaman?" Riley öfkeyle sordu.

Elanora kaşlarını çattı. "Torunumu iş başında izlemek için tabii ki. Bazı büyükanneler futbol maçlarına, münazara kulüplerine ya da mezuniyet törenlerine katılır. Ben senin hayat kurtarmanı izlemeye geldim."

"Benimle gurur duyduğunu mu söylüyorsun?" Riley övgü almak için sordu.

Elanora'nın dudakları sürekli kaşlarını çatarak seğirdi. "Belki de bunu 'Sana söylemişim' diyebilmek için yaptım."

Riley için yeterince iyiydi. "Dersler için teşekkür ederim, acı verici olanlar için bile."

"Bana teşekkür etmeyin. Yakışık almaz."

Riley gözlerini devirdi. "Sanırım sana sarılırsam daha da yakışksız olur," dedi kollarını açarak, kirli, dumanlı, ışıltılı bir karmaşa olduğunu çok iyi biliyordu.

"Saçmalama," diye alay etti Elanora. "Şimdi, gitmeden önce. Bianca adında birinden sana bir mesaj aldım."

"Bianca Hornberger?"

"Evet. Sana teşekkür etmemi ve bir iyilik yapmamı istedi."

"Kulağa doğru geliyor."

"Ailesine, hayattaki parlak şeylere dalıp önemli şeylere odaklanamadığı için çok üzgün olduğunu söylemenizi istiyor."

"Bekle. Doğru Bianca'yı aldığına emin misin?" Riley sordu.

Elanora, "Ölüm, önemli olduğunu düşündüğümüz her şeyi, aslında neyin önemli olduğunu ortaya çıkarmak için ortadan kaldırır," dedi. "Yaşamın çarpıtmaları solmaya başladığında tüm ruhlar kendi gerçeklerini hatırlar."

Riley gözlerini kırptırdı. "Vay canına. Yani kötü insanlar bile iyi ruhlara mı dönüşüyor?"

"Bunun gibi bir şey. Önemli olan ders, sizi iyi bir ruh haline getirmek için ölümü beklememektir. Şimdi izin verirsiniz katılmam gereken önemli bir toplantı var." Elanora durakladı, sonra garip bir şekilde Riley'nin başını okşayıp uzaklaştı ve Riley'yi arkasından bakakaldı, az önce kendisine ne yapacağını bilemediği kozmik bir ders verilmiş gibi hissediyordu.

"Selam Seksi Işıltı. Sana bir hatıra aldım," dedi Nick arkasından
On

u. Riley yaklaşırken arkasını döndü ve manzaraya hayranlıkla baktı.

Kahraman gibi görünüyordu.

Üzerinde yarım düzine kesik ve yanık sargısı vardı, giysileri yırtık ve kirliydi. Neyse ki bomba patlaması parıltının çoğunu silkelemiş görünüyordu.

"Selam, Memleket Kahramanı."

Bir karton parçası uzattı. Çok küçük bir çift ayakkabıya benziyordu.
"Eski sevgilinden geriye kalan tek şey bu."

Riley güldü ve Griffin'in minik ayaklarını omzunun üzerinden atarak kollarını Nick'in boynuna doladı. "Bugün sana seni sevdiğimi söyledim mi?"

Ona tüm gamzesiyle sırıttı. "Yeterince sık değil." "Seni seviyorum, Nick Santiago. Kışımı bir kez daha kurtardığın için teşekkür ederim."

"Güzel bir kış. Ona aşık gibiyim," dedi.

Aralarında bir şeyin titreştiğini hissetti.

"Cebindeki bir telefon mu yoksa yeni bir numara mı öğrendin?"

Telefonunu çıkardı ve uzattı. "Bunu cipinde, suç mahallinde unutmuşsun."

Riley ekrana baktı ve yüzünü buruşturdu. "Annemden gelen on cevapsız arama."

Parlak siyah bir araba polis barikatına yanaştı ve pahalı bir takım elbise giymiş seçkin görünümlü bir adam arka camı indirdi.

"Bay Gentry," dedi Chris, iPhone raporlamasını bırakarak.

"Neden kendi patlamamızın üzerine atılıyoruz?" Malcolm Gentry talep etti.

Chris omzunun üzerinden binanın için için yanan iskeletini işaret etti.
"Şey, efendim, bir bomba vardı."

"Bunu görebiliyorum," dedi Malcolm sert bir sesle. "Neden bunu rapor etmiyoruz?"

Chris kirli ellerini alnına sürdü. "Evet, Bay Gentry, efendim. Bomba binamızı tüm ekipmanlarımızla birlikte havaya uçurdu. İşte bu kadar."

"Buraya bahaneler için gelmedim. Bir kameraman ve muhabir bulun ve işe koyulun."

"Baba!" Bir itfaiyeci bacaklarının etrafındaki koli bandını keserken Griffin babasına el salladı.

"Merhaba baba!" Bella mırıldandı ve doğal olmayan uzunluktaki kirpiklerini müstakbel kayınpederine doğru fırlattı.

Riley, "Dostum, burayı hiç özlemiyorum," dedi.

"Binaları havaya uçuran türden bir kız olman hoşuma gidiyor," dedi

Nick. "Teknik olarak o Bayan Penny'ydi," diye belirtti.

"Riley! Hey, Riley! Beş dakika içinde sana kamerada ihtiyacım olacak," dedi Chris çılgınca el sallayarak. "Ayrıca, kameran var mı?"

"Böyle bir şey olmayacak Chris," dedi

ona. "Ama-"

"Olmuyor," diye tekrarladı.

"Bayanı duydun," diye araya girdi Nick, Chris'e ters ters bakarak

Ka

pal "Vay canına. Suratına yumruk atmana bile gerek kalmadı."

1. "Ben kahramanca kanlı ve korkutucuyum," diye açıkladı. "Hadi gidip biraz öğle yemeği, Thorn."

Güldü ve yere baktı. Terli, ışıltılı, kirli bir karmaşaydı. "Bunun gibi mi?"

"Evet, aynen böyle. Hadi gidip bir güvertede oturalım ve sarhoş olalım," dedi.

"Bugün Salı ve daha-" Saatine baktı. "Aman Tanrım. Öğleden sonra bir. Bu hayatımın en uzun günü."

Nick onun boynuna sokularak, "Biraz yaşa, Thorn," diye önerdi.

Kanal 50'nin enkazından uzaklaşırlarken, "Mmm, çok ikna edicisin," dedi.

"Bu arada, tüm bu fiyasko sırasında babam aradı." "Ne istiyormuş?" diye sordu.

"Yine restorana yemeğe gelmemizi istiyor." "Yemek için mi, çalışmak için mi?"

"İkisi de. Görünüşe göre bu gece bir garson ve bir barmen eksikliği var."

Zar zor atlattığı sabahın ardından Riley, kalabalık bir restoranda akşam yemeği vardiyasını kaldırabilecek gibi hissetmiyordu.

Nick ona, "Ona başka planlarımız olduğunu söyledim," dedi. "Oh, Tanrı'ya şükür."

"Yine de gitmemiz için bir akşam yemeği hazırlamaya istekliydi." Sesi bu konuda hevesli geliyordu.

"Bu ne demek oluyor?"

"Senden hoşlanıyor. Seni aileye kabul ediyor," diye açıkladı onu sokağın aşağısına götürürken. Topallayarak ve ona yaslanarak yürüyordu. Bu kızın hoşuna gitmişti.

"Peki ya annen?"

Nick, "Hâlâ senin hippî bir cadı ile bir çiftçinin kızı olduğunu düşünüyor, o yüzden yakın zamanda ondan kucaklaşma beklemiyorum," diye tavsiyede bulundu.

"Not edildi."

"Seninle gurur duyuyorum,

Thorn." "Nedenmiş o?"

"Bu sefer kötü adama silah atmadın." "Hayır. Onun

yerine neredeyse seni ve Bayan Penny'yi

vuruyordum." "İlerleme var."

"Hey! Bekle patron," diye seslendi Bayan Penny. Bastonunun gidebildiği kadar hızlı bir şekilde peşlerinden koşuyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Sarhoş olmak için," dedi Nick ona.

"Beni de sayın. Kanımdaki alkol seviyesi tehlikeli derecede düşük." Riley'nin telefonu çaldı.

"Merhaba anne," dedi.

"Oh, güzel. Ölmemişsin," dedi annesi kuru bir sesle.

16:19, 18 Ağustos Salı

T Lyft şoförü onları malikânenin otoparkına bıraktı. Sarhoş Bayan Penny denizde bacaklarını bulan bir korsan gibi sallanıyordu.

Burt onları karşılamak için arka kapıdan fırladı ve mutlu daireler çizerek koşmaya başladı.

"Benim en iyi ışıltılı oğlum kim?" Riley köpeğe mırıldandı.

Sarhoş değildi. Kafayı bulmak için çaba harcayamayacak kadar yorgundu. Ayrıca, telefon konuşmaları yüzünden Bayan Penny ve Nick'in yaptığı içkileri de kaçırmıştı. Babası. Kız kardeşi. Lily arayıp televizyonda Griffin Gentry'nin bir çöp konteynerinden çıkarıldığını gördüğünü söyledi. Jasmine arayıp rehine olayına ve Kanal 50'nin bombalanmasına neden davet edilmediğini öğrenmek istemişti.

"Sanırım Burt'ün parasının hakkını verebilirim. Göz kırp," dedi Nick, iki gözüyle birden göz kırparak. Çok sevimli bir sarhoştur. Riley Thorn'a aşık olduğunu ve onun çok seksi olduğunu düşündüğünü tüm bara ilan etmişti. Hem de iki kez. Bunu üçüncü kez denediğinde, kız onu susturmak için öpmüştü.

Nick'le hiç yatmamış bir kadın olan garson, kutlama için bir düzine sıcak kanat getirmişti.

Yani kirli, ıslıtlı ve yapışkandılar. Riley uzun ve güzel bir duş almak için sabırsızlanıyordu. Sonra üst kattaki hasarı hatırladı.

Burt ve Nick otoparkta birbirleriyle yarışırken, o telefonunu çıkardı.

"Anne, gelip senin evinde duş alabilir miyiz? Bizim banyomuzun tavanı yok."

"Elbette, tatlım! Buraya gel, yemek hazırlayayım."

"Babam hâlâ diyetle mi?" Riley temkinli bir şekilde sordu.

"Öyle, ama kızımız bugün öldürülmediğine göre bu özel bir durum. Büyükanne de bugün loncaya dönmek için ayrılıyor. Sütsüz makarna ve peynir yapmama ve altı şişe şarap açmamıza ne dersin?"

Bütün bir arabada yemek yerine sadece önceden atıştırmayı gerektiren bir tarifti. "Kulağa harika geliyor anne. Teşekkürler."

"Nick, babanın çitleri tekrar dikmesine yardım edebilir."

Riley Nick'e doğru bir bakış attı. Komşu arazideki uzun otların arasında yüzüstü yatıyordu. "Oraya varmamız biraz zaman alabilir ve ben olsam Nick'e bugün elektrikli aletler konusunda güvenmezdim."

"Partiyi devam ettireceğim," diye bağırdı Bayan Penny onlara. "Kim daiquiri ister?"

Nick başını yerden kaldırmadan elini kaldırdı.

Burt, Bayan Penny'nin peşinden eve girdi ve Riley'yi Nick'in kalkmasına yardım etmesi için bıraktı. "Biraz yürüyelim güzel bayan," diye mırıldandı.

"Buna hazır olduğuna emin misin? Eğer bir köpek mayınına düşersen, geri kalkmana yardım edemeyebilirim."

Çimlerin üzerinde bir jig dansı yaparak, "Zindeyim," diye açıkladı.

Riley kamera uygulamasını açarak, "Ve bunu gelecek nesillerin hatırına kaydedeceğim," dedi.

"Hadi gidelim. Sana göstermem gereken bir şey var, Thorn."

Elini tuttu ve onu komşu eve doğru sürükledi. "Buraya hiç girdin mi?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Ben taşınmadan önce de boştu."

Nick ön verandanın basamaklarına takıldı ve kendini sabitlemeden önce neredeyse bir kafa atıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Pfft. Tabii ki iyiyim. Gel buraya."

Ön kapıya doğru kararlı adımlarla yürüdü ve olay yeri bandının altına eğildi.

"Um, eğer seninle bir suç mahallinde seks yaptığımı düşünüyorsan, fena halde yanılıyorsun," diye belirtti adam kilit kutusuyla oynarken.

Bir hareketle kapının kilidini açtı ve iterek açtı. "Sadece beni dinle, tamam mı?"

Riley'nin ağzı tılandı. "Oh, Tanrım. Kokuyor."

"Kokuyu unutun. Bu sabah burada bulduğum cesedi düşünme. Mermer zemine odaklan. Ahşap işçiliğine bak. Havalı foy-yay."

"Emlak işine girmeye karar verdin mi?" diye sordu.

"Şu odaya bak. Burası seksi bir kız ofis müdürü için güzel bir ofis olmaz mıydı?" Nick kuşkusuz havalı olan fuayenin dışındaki bir odaya girdi.

Oda genişti ve ağzına kadar ıvır zıvırla dolu değildi. "Çok güzel," dedi atletinin içinden nefes alarak.

"Bunu bir düşün, Thorn."

"Neyi düşüneyim?" diye sordu.

"Santiago Investigations için daha fazla alan. Daha fazla mahremiyet. Seks yaparken garip oda arkadaşlarının bizi gözetlemesi yok. Garaj yolunda bir kapı var. Artı, Burt zaten buraya kaka yapmayı seviyor."

"İçinde birinin öldürüldüğü bir malikaneyi satın almaktan mı bahsediyorsunuz?"

"Cinayet kısmını unutun. Kokudan kesinlikle kurtulabiliriz. Yarasaları da düşünme. Tanıdığım biri var."

Riley tavanda bir yarasa kolonisi görmeyi umarak yukarı bakarken başını omuzlarına yasladı.

"Tüm bu alanı ne yapacağız? Başka bir vitrin kiralayıp üzerinde yaşamak daha mantıklı olmaz mı?" diye sordu.

"Evet, olur. Ama mantıklı olmanın nesi eğlenceli? Burası burada ve yeni ortağım sayesinde ek finansmanım var."

"Yeni ortağın kim?"

"Shhhh! Bu bir sır! Bayan Penny sessiz bir ortaktır."

"Oh, şey, *bunun* korkunç bir şekilde yanlış gitmesine imkân yok," dedi kuru bir sesle. Nick ona, "Şu anda sorumlu ve mantıklı olma," dedi.

"Düşün

Kapıyı açıp kendi malikanenize süslü arabanızla gitmeyi... Hayalinizdeki araba nedir?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Daha büyük bir SUV, sanırım?"

"Sıkıcı. Süslü Porsche üstü açık arabanızla kendi malikanenize gittiğinizi hayal edin."

"Mutlu saatlerin büyüklük hayalleri bölümüne giriyoruz. Tamam. Bildiğim iyi oldu."

"Büyük hayaller kurmalısın, Thorn. Aksi takdirde hayal kurmuş olmazsın. Sadece plan yapıyorsun."

"Bunun derin bir felsefe mi yoksa tamamen saçmalık mı olduğunu anlayamıyorum."

"Her gün birinin telefonunu Wi-Fi'ye yeniden bağlamak zorunda olmadığınız bir hayat hayal edin. İşerken banyonun kapısını kapatmak zorunda kalmadığınız bir hayat."

"Evet, nerede yaşarsam yaşayayım bunu yapmaya devam edeceğim."

İç çekti. "Sana öğretecek çok şeyim var." Eliyle çılgınca bir işaret yaptı. "Burası Noel sabahları ve hafta sonu barbeküleri olan bir yer. Tembel pazar seksi ve horlayan köpekler."

Bianca'nın evinde fotoğraf çekimine dönüşen türden anlar. Hayatın anlamını bilmek Nick Santiago'nun doğasında vardı. "Havalandırmadan düşerken başını mı çarptın?" diye takıldı.

"Evet. Evet, yaptım."

"Bu pek çok şeyi açıklıyor."

Başını salladı ve sonra devrilerek kendini şömine şöminisinin üzerinde buldu. "Burada yaşamak ve seninle birlikte çalışmak istiyorum Riley 'Bana Göbek Adını Söyle' Thorn."

Elinde olmadan sırtıttı. "Sen çok sevimli bir sarhoşsun Nick. Ama sana göbek adımı söylemeyeceğim."

"Ama benimle buraya taşınmayı düşüneceksin, değil mi? Çünkü ben çok sevimli bir sarhoşum ve yatakta harikayım."

"Ve arabaların içinde ve çatılarda," diye ekledi. "Gerçekten burada yaşamak istiyor musun? Benimle birlikte?"

"Doğru hissettiriyor. Yanlış *kokuyor* olsa bile. Doğru *hissettiriyor*."

Adam haklıydı. Birkaç saat önce binadan bir ceset çıkarılmış olmasına rağmen, evde doğru olan bir şeyler vardı.

Poker geceleri, müşteri toplantıları ve aile yemeklerinden oluşan bir film şeridi kafasında yuvarlandı. Noel ağaçları, Şükran Günü hindileri, Burt ve arkadaşları ve çocuklar.

"Bunu karşılayabilir miyiz? 'Biz' derken 'seni' kastediyorum çünkü maaşımı ödeyen sensin."

Küçümseyen elini yüzüne biraz fazla yaklaştırarak salladı. "Bu iş bizde. Yani, aklı başında kim bir cinayet mahallinde yaşamak ister ki?"

"Evet, Nick. Kim?"

"Biz. İşte o."

"Bunu düşüneceğim," dedi.

"Söz mü?" Serçe parmağını kaldırdı.

O da kendi serçe parmağını onunkine

bağladı. "Söz veriyorum." "Güzel.

Peki ya seks?"

"Burada olmaz. Ve duştan sonra. Banyomuzun ve yatak odamızın tavanı olmadığı için ailemin evinde alacağız."

"Soru. Ailen seninle duşta seks yapmamı sorun eder mi?"

"Ailemle tanıştın."

"Doğru. Çok havalılar. Ailem ateşli psişik kız arkadaşımın duşlarında seks yapmama asla izin vermezdi. Onlar ezik."

"Şuna ne dersin? Duş alırız ve akşam yemeğini annemlerde yeriz. Sonra babanın restoranından tatlı alırız ve geceyi bir otelde geçiririz."

"Henüz otel seksi yapmadık," dedi Nick, neşelenerek.

"Hadi gidip toplanalım."

"Peki evi düşünecek misin?" diye dürtükledi.

"Evi düşüneceğim," diye söz verdi.

"Biliyor musun, bu sefer sorman iyi oldu," dedi Riley, evin parıltılı merdivenlerinden çıkarken.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, ağırlığını onunla parmaklık arasında paylaştırarak.

"Son seferinde neredeyse ölüyorduk, hiç sormadan kendi evine taşındın. Bu ilerlemeyi gösteriyor."

"Bu yüzden muhtemelen ev için çoktan bir teklif verdiğimi söylememeliyim, değil mi?"

"Nick, cidden mi? Bir kanalın içine sıkışmak ve eski kocamı çöpe atmak arasında ne zaman vakit buldun?"

"İçerken. Emlakçı o kadar mutlu ki, ceset gibi kokmaması için evi ücretsiz olarak ilaçlamamıza yardım edecek."

Tam tartışmaya başlayacaktı ki Fred'in yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve elinde ayakkabılarıyla bir kadın dışarı çıktı.

"Büyükanne?" Elanora'nın tüyleri yamuk yumuktu ve uzun eteği ters duruyordu.

"Hey! Korkunç büyükanne," diye bağırdı Nick. "Ne yapıyordun sen? Öğleden sonra keyfi mi yapıyordun?"

"Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok," dedi Elanora. "Ne de olsa ben de insanım. Ben de arada sırada kendimi şımartırım."

Riley öğürdü ve bir elini ağzına sıkıştırdı.

"Riley'nin kusuruna bakma. Seni Fred'le sevişirken hayal ediyor ve bu onu çok heyecanlandırıyor," diye açıkladı Nick. "Ha! Anladın mı? Kıpırdamak mı? Çünkü Fred halı giyiyor."

"Sarhoşsun," dedi Elanora.

"Senden hiçbir şey kaçmaz, E Nine! Sana E Nine diyebilir miyim?" "Hayır, diyemezsin."

Kapı zili çaldı. "Ben bakarım!" Lily çığlık attı ve Kraliçe Elizabeth'in taç giyme töreninde giydiği elbisenin bir kopyası gibi görünen elbisenin içinde seksen yaşındaki bacaklarının taşıyabildiği kadar hızlı koşmaya başladı.

"Dedektif Weber, sizi görmek ne güzel!" Lily şakıdı.

Nick, "Başka bir davada yardıma ihtiyacı olduğuna dair tek kelime ederse onu çöpe atarım," diye hırladı.

"Bizim için burada değil," dedi Riley, burnunun keskin bir şekilde seğirdiğini hissederek. "Büyükanne için burada."

"Dedektif, ben de sizi bekliyordum," dedi Elanora merdivenlerde Nick ve Riley'nin yanından geçerken.

"Neler oluyor?" Nick sahnede fısıldadı. "Weber senin büyükannele de seks yapmayacak, değil mi?"

Riley eliyle ağzını kapattı. "Sus. Bırak da yetişkinler konuşsun."

Kellen merdivenlerin dibinde belirdi. "Size sormam gereken bir şey var Bayan Basil," dedi. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Lily büyük bir palmiye saksısının arkasına sıkıştı ve yaprakların arasından dışarı baktı.

"Eve dönüyorum, Dedektif. Burası olabildiğince iyi bir yer," dedi Elanora ona.

Kellen kravatını düzeltti. "Birkaç yıl önce kız kardeşim kaçırıldı. Hiçbir ipucu yok.

Temas yok. O zamandan beri bir şey yok. Ne olduğunu bilmem gerek."

"Umudumu kaybetme zamanının geldiğini bilmem gerekiyor."

Riley, Kellen'in dile getirmediği düşüncesini duydu ve kalbi onun için acıdı. Elanora, "Onun ruhuyla iletişime geçmemi istiyorsun," diye ekledi.

Nick, Riley'nin avucuna bakarak, "Kahretsin," dedi.

Kellen hızlıca başını salladı. "Sorulardan bıktım. İnsanlara cevaplar veriyorsun. Bana bu cevabı ver."

Elanora'nın burun delikleri alevlendi. "Parıltılarla kaplı olmayan bir odada bana katılacaksın." Riley ve Nick'e bakmak için döndü. "Siz de bize katılacaksınız."

Riley elini Nick'in ağzından çekti ve merdivenlerden mutfığa doğru ilerlediler.

Elanora masayı işaret ederek, "Oturun," dedi. Onlara söyleneni yaptılar.

"Ruh rehberlerimle iletişim kurarken sessizliğe ihtiyacım var."

Nick bir kıkırdama sesi çıkardı, sonra da sustu. "Özür dilerim.

Ağzımdan kaçtı.

Şşşt!"

Elanora gözlerini kapatmadan önce gözlerini devirdi. Riley büyükannesinin gücünün yükseldiğini hissederken nefesini tutarak oturdu. Kollarındaki tüyler sanki havaya elektrik verilmiş gibi diken diken olmuştu. Kesin olan bir şey vardı, Elanora Basil güçlü bir medyumdu. Ve Riley hayatında ilk kez bir konuda bu kadar iyi olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Büyükannesinin gözleri birden açıldı ve Nick sıçradı. "Ürkütücü," diye fısıldadı.

"Kız kardeşinizin ruhuyla iletişim kuramıyorum, Dedektif Weber. Çünkü o ölmedi."

TUNED KALIN! Riley Thorn ve ekibi yeni bir bölümle geri dönecek. Beth'e ne olduğunu ve bunun Riley ve Nick için ne anlama geldiğini öğrenin! Dun dun duuuuuunnnnn.

BU ARADA, küçük kasaba Mavi Ay serime göz attınız mı? İçinde çöpçatanlık yapan hippiler, saldırgan keçiler ve bir sürü komik sonsuza dek mutlu son var!

YAZARIN OKUYUCUYA NOTU

Sevgili okuyucu,

Umarım Riley ve Nick'in son macerasını beğenmişsinizdir ve bu ikiliden ve onların tuhaf yardımcılarından daha fazlasını okumak için benim kadar heyecanlısınızdır. Şimdi, yazarlık itiraflarım için lütfen bekleyin...

İtiraf #1: West Shore Çiftçi Pazarı gerçek bir yer, ancak Pazar günleri açık *değil*. Kitabın/zaman çizelgesinin o kısmına geldiğimde kendimi köşeye sıkıştırmıştım ve bir sürü bölümü yeniden yazmadan kurguyu gerçeğe uygun hale getiremezdim. İşte bu kadar. Ama adil olmak gerekirse, çiftçi pazarının zaten çok garip saatleri var, bu yüzden bir gezi planlamadan önce kesinlikle açık olduklarından emin olmak istersiniz. Güzel mi? Güzel.

İtiraf #2: Ağustos Böcekleri Festivali 2021'e bir selam olarak bu kitapta birkaç kez ağustos böceklerinden bahsettim. Dünya bir pandemiden kurtulduktan sonra, bu vızıltılı uçan emicilerin 17 yıllık kolonisinin bir salgınına maruz kaldık. Harrisburg'da her zaman ağustos böceği var mı bilmiyorum (Google pek yardımcı olmadı) ve eğer yoksa, sahip olduğumuz vızıltılı yaz böceklerinin adının ne olduğunu da bilmiyorum. Ancak lütfen bunu böceklerin alışkanlıkları hakkında bilimsel bir açıklama olarak değil, güvertede yaprak üflerken bana saldıran bir düzine çıtır yaratığa bir selam olarak kabul edin.

Şimdi her şey bittiğine göre, eğer Riley Thorn ve Dolaptaki Ceset'i sevdiyseniz, lütfen diğer okuyuculara nasıl bir kitap olduğunu anlatan bir yorum bırakmayı düşünün.

şeytani bir dahi olduğumu düşünüyorsun. Bir sonraki Riley Thorn bölümünü kaçırmamak için [haber bültenime](#) kaydolmayı unutmayın! Okuduğunuz ve harika bir zevke sahip olduğunuz için teşekkürler!

Xoxo,
Lucy

YAZAR HAKKINDA

Lucy Score, *Wall Street Journal* ve Amazon'un en çok satan 1 numaralı yazarıdır. Yemek masasının okumak için olduğu konusunda ısrar eden edebiyatçı bir ailede büyümüş ve gazetecilik diploması almıştır. O

Bay Lucy ile birlikte iğrenç kedileri Cleo ile paylaştıkları Pennsylvania'daki evlerinde tam zamanlı olarak yazmaktadır. Lucy, kalp kıran kahramanlar ve can alıcı kadın kahramanlar yaratmak için saatler harcamadığı zamanlarda kanepede, mutfakta ya da spor salonunda bulunabilir. Bir gün bir yelkenliden, okyanus kıyısındaki bir apartman dairesinden ya da güvenilir Wi-Fi bağlantısı olan tropik bir adadan yazmayı umuyor.

Haber [bültenine](#) kaydolun ve en son Lucy kitap haberlerinden haberdar olun.

Ve onu takip edin: Web

sitesi: Lucyscore.com

Facebook adresi: [lucyscorewrites](#)

Instagram adresi: [scorelucy](#)

Okur Grubu'nda: [Lucy Score'un Anonim Binge Okuyucuları](#)

TEŞEKKÜRLER

Aşağıdakiler olmasaydı, bu kitap ya var olmazdı ya da çok iyi olmazdı.

- Muhteşem kapak ve eğlenceli grafikler için Kari March Designs
- Amanda ve Jessica'ya editoryal kartal gözleri için
- Joyce ve Tammy, onlar idari yangınları s ö n d ü r ü r k e n benim yazmaya odaklanmamı sağladıkları için
- Lucy Ekibi, sevgili Sokak Ekibim ve muhteşem destekleri için ARC ekibim
- Kötü kararlar verdikten sonraki günler için elektrolit içeren spor içecekleri
- Klima ve kapalı su tesisatı, bunlar olmadan bir insan kabuğundan farksız olurdum
- Yazar ekibim beni bu durumdan kurtarmakta hiç tereddüt etmedikleri için
- Ted Lasso'nun Birinci Sezonu
- 2021 ağustos böcekleri
- Pensilvanya'daki neme dayanması için Kenra Saç Spreyi
- Bay Lucy en iyisi olduğunuz için

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.